

Autorul bestsellerului internațional

Codul lui da Vinci

DAN
BROWN

FORTĂREȚA
DIGITALĂ

Atunci cînd supercomputerele unei agenții americane mai puțin cunoscute marelui public, NSA, National Security Agency, găsesc un cod imposibil de descifrat, frumoasa matematiciană Susan Fletcher este chemată în ajutor. Ea va afla curînd că puternica NSA este ținută ostatică într-o adevărată „fortăreață digitală” de un virus care, dacă nu va fi oprit la timp, riscă să distrugă toate computerele administrației americane și să producă pagube ce nu vor putea fi reparate nicicînd. Prinsă într-o cursă contra cronometru pentru salvarea Serviciilor Secrete americane, Susan Fletcher e nevoită să se strecoare printr-o rețea insidioasă de conspirații și secrete, aflînd că trebuie să evite, dacă mai e cu putință, iminentul dezastru mondial.

rao
international
publishing
company

ISBN (10) 973-103-090-5
ISBN (13) 978-973-103-090-6

www.rao.ro
www.raobooks.com

FORTĂREȚA DIGITALĂ

Dan Brown

FORTĂREȚA DIGITALĂ

rao international publishing company

*Părinților mei...
mentorii și eroii mei.*

O datorie de recunoștință către editorii mei de la St. Martin's Press, Thomas Dunne și excepțional de talentata Melissa Jacobs. Către agenții mei din New York, George Wieser, Olga Wieser și Jake Elwell. Către toți cei care au citit acest manuscris și au contribuit în timp la realizarea lui. Și, mai ales, către soția mea, Blythe, pentru entuziasmul și răbdarea ei.

Totodată, un discret mulțumesc celor doi criptografi ex-NSA fără chip, care au avut o contribuție de neprețuit prin intermediul poștei anonime. Această carte nu ar fi fost scrisă fără ajutorul lor.

Prolog

Plaza de España

Sevilla, Spania

11.00 A.M.

Se spune că, odată cu moartea, totul devine limpede; Ensei Tankado știa acum că e adevărat. În vreme ce își încleșta mîna în piept de durere și cădea la pămînt, își dădu seama de grozăvia greșelii pe care o făcuse.

În jurul lui se strîngeau oameni, grăbiți să dea o mîna de ajutor. Însă Tankado nu voia ajutor – era prea tîrziu pentru așa ceva.

Tremurînd, își înălță mîna stîngă, cu degetele întinse. „Uitați-vă la mîna mea!“ Chipurile din jur se holbau, însă era clar că nu pricepeau mesajul.

Pe degetele lui trona un inel auriu gravat. Gravura luci preț de o clipă în soarele andaluz. Ensei Tankado știa că era ultimul licăr de lumină pe care avea să îl mai vadă.

Capitolul 1

Se aflau în Smoky Mountains, în cuibușorul lor favorit. David îi zîmbea.

– Ce zici, scumpete? Te măriți cu mine?

Privindu-l întins pe patul cu baldachin, își dădu seama că el era alesul. În timp ce se uita în ochii lui de un verde intens, de undeva se auzi un clopot asurzitor. Zgomotul îl îndepărta de ea. Întinse brațele după el, dar nu reuși să prindă decît aer.

Sunetul telefonului o trezi pe Susan Fletcher din vis. Căscă, se ridică în capul oaselor și se întinse după receptor.

– Da?

– Susan, David sînt. Te-am trezit?

Zîmbi și se rostogoli în pat.

– Te visam. Vino să ne jucăm.

El rîse.

– E încă întuneric afară.

– Mmm, gemu ea senzual. Atunci *chiar* că trebuie să vii să ne jucăm. Putem să dormim un pic înainte de a pleca spre nord.

David lăsă să-i scape un oftat de frustrare.

– De-asta te sun. În legătură cu excursia. Trebuie să o amîn.

Susan se deșteptă brusc.

– Ce?!

– Îmi pare rău. Trebuie să părăsesc orașul. Mă întorc mâine. Putem pleca la prima oră a dimineții. Ne mai rămân două zile.

– Dar am făcut rezervarea, rosti ea, rânită. Am obținut vechea noastră cameră de la Stone Manor.

– Știu, dar...

– Seara asta trebuia să fie una *specială* – sărbătoream șase luni. Ți *amintești* că sîntem logodiți, nu?

– Susan, oftă el. Nu pot să-ți explic acum, mă așteaptă o mașină. Te sun din avion și-ți spun totul.

– *Avion?* repetă ea. Ce se întîmplă? De ce universitatea ar...?

– Nu e vorba de universitate. Te sun să te lămuresc mai tîrziu. Trebuie să plec, mă cheamă. Ținem legătura. Promit.

– David! strigă ea. Ce...

Era prea tîrziu. David închisese.

Susan Fletcher rămase ore întregi trează, așteptînd telefonul lui. Dar acesta nu veni.

Mai tîrziu, în cursul după-amiezii, Susan stătea tristă în cada de baie. Se cufundă în apa înspumată, încercînd să uite de Stone Manor și de Smoky Mountains. „Unde ar putea fi?” se întrebă. „De ce nu m-a sunat?”

Treptat, apa din cadă începu să se răcească. Tocmai se hotărîse să iasă, cînd receptorul telefonului fără fir începu să bîzîie. Susan țîșni ca un arc, împrăștiind apă pe podea, și înșfăcă aparatul pe care îl lăsase la marginea căzii.

– David?

– Aici e Strathmore, răspunse o voce la celălalt capăt.

Susan se prăbuși.

– Oh, rosti ea, incapabilă să-și ascundă dezamăgirea. Bună ziua, comandante.

– Sperai că e un bărbat mai tînăr? chicoti vocea.

– Nu, domnule, se bîlbîi Susan, stingherită. Nu am vrut să sune așa...

– Ba a sunat chiar bine. Bărbatul rîse. David Becker e un om bun. Să nu-l pierzi niciodată.

– Mulțumesc, domnule.

Vocea comandantului deveni brusc rigidă:

– Susan, te-am sunat pentru că am nevoie de tine aici. Imediat.

Ea încercă să se concentreze.

– E sîmbătă, domnule. De obicei noi nu...

– Știu, rosti bărbatul calm. E o urgență.

Susan se ridică în picioare. „Urgență?” Nu auzise niciodată acest cuvînt de pe buzele comandantului Strathmore. „O urgență? În Crypto?” Nu și-ar fi imaginat niciodată așa ceva.

– D-da, domnule, bîigui ea. Vin imediat ce pot.

– Grăbește-te, mai zise Strathmore și închise.

Cu un prosop în jurul ei, Susan Fletcher se uită la hainele frumos împăturite pe care le aranjase cu o seară înainte – pantaloni scurți de alpinism, un pulover pentru serile răcoroase de la munte și lenjeria nouă de noapte. Deprimată, se duse la dulap ca să ia o bluză și o fustă curate. „O urgență? În Crypto?”

Coborînd scările, se întrebă ce putea să se mai întîmple rău în acea zi.

Avea să afle foarte curînd.

Capitolul 2

La zece mii de metri deasupra apelor calme ale oceanului, David Becker privea amărît pe fereștriuca ovală a avionului. I se comunicase că telefonul de la bord nu funcționa, așa că n-avea nici o șansă s-o sune pe Susan.

„Ce naiba caut eu aici?” se întrebă el.

Răspunsul era simplu: îl solicitaseră oameni pe care pur și simplu nu-i putea refuza.

– Domnule Becker, se auzi o voce în difuzor. Ajungem în jumătate de oră.

Becker dădu supărat din cap în direcția vocii invizibile. „Minunat.” Trase parasolarul pe fereastră și încercă să adoarmă. Însă nu se putea gândi la nimic altceva, decât la ea.

Capitolul 3

Volvo-ul lui Susan opri încet la umbra gardului din role de sîrmă ghimpată, înalt de trei metri. Un paznic tânăr își puse palma pe capota mașinii.

– Legitimația, vă rog.

Susan se conformă și se așeză mai bine, așteptînd să se scurgă timpul de verificare. Paznicul trecu bucata de plastic prin scanner-ul computerizat. În cele din urmă își ridică privirea.

– Mulțumesc, domnișoară Fletcher.

După care dădu imperceptibil din cap și poarta se deschise larg.

O jumătate de kilometru mai departe, Susan trebui să repete întreaga procedură în fața unui gard electrificat, la fel de impozant. „Măi băieți... Am trecut pe aici de un milion de ori.”

Apropiindu-se de ultimul punct de control, văzu cum o santinelă masivă flancată de doi câini feroși și înarmată cu o mitralieră se uită la numărul ei de înmatriculare și îi face semn să treacă. Parcurse încă vreo două sute cincizeci de metri pe Canine

Road și opri mașina în parcare C a angajaților. „De necrezut, își zise ea. Douăzeci și șase de mii de angajați și un buget de douăsprezece miliarde de dolari; s-ar fi zis că o puteau scoate la capăt în week-end fără mine.“ Își potrivește mașina pe locul rezervat ei și opri motorul.

După ce traversează terasa imensă și intră în clădirea principală, trecu de încă două puncte de control și ajunse în sfârșit la tunelul fără ferestre care ducea spre aripa nouă a clădirii. O cabină de control pe bază de scanare a amprentei vocale îi bloca intrarea.

NATIONAL SECURITY AGENCY (NSA)
SECȚIA CRYPTO
DOAR PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT

Paznicul înarmat privi în sus.

– 'Ziua, domnișoară Fletcher.

Susan zîmbi obosită.

– Bună, John.

– Nu vă așteptam azi.

– Mda, nici eu nu mă așteptam.

Se aplecă deasupra microfonului parabolic.

– Susan Fletcher, rosti ea răspicat.

Computerul confirmă instantaneu spectrele de frecvență din vocea ei și dădu drumul porții de acces. Susan trecu pragul.

Paznicul o privi apreciativ cum înaintează pe coridorul de ciment. Observase că ochii ei de un căprui intens păreau absenți, însă obrajii îi erau proaspeți, iar părul roșcat, lung pînă la umeri, părea abia uscat. În urma ei se simțea un iz vag de pudră Johnson's Baby. Privirea bărbatului măsură trupul ei subțire, de la bluza albă cu dunga sutienului abia vizibilă dedesubt, pînă la fusta oliv care îi ajungea pînă deasupra

genunchiului și, în cele din urmă, la picioarele ei... Picioarele lui Susan Fletcher.

„Greu de crezut că pot susține un coeficient de inteligență de 170“, se amuză paznicul.

O privi multă vreme. Într-un târziu, când ea se făcu nevăzută, clătină din cap.

O poartă masivă, circulară, îi bloca drumul la capătul tunelului. Pe poartă stătea scris, cu litere imense: „CRYPTO“.

Oftînd, Susan își introduse palma în cutiuța de citire a cifrului și tastă codul ei personal de cinci cifre. Cîteva secunde mai târziu, poarta masivă, de douăsprezece tone de oțel, începu să se rotească. Susan încercă să se concentreze, dar gîndurile îi zburau doar la el.

David Becker. Singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Cel mai tînăr profesor titular de la Universitatea Georgetown, eminent specialist în limbi străine, David era o vedetă a lumii academice. Înzestrat cu o memorie redutabilă și cu pasiune pentru limbi străine, el stăpînea la perfecție șase dialecte asiatice, precum și spaniola, franceza și italiana. Cursurile lui universitare despre etimologie și lingvistică umpleau totdeauna sălile, fapt pentru care David rămînea mereu după ore ca să răspundă tirurilor de întrebări. Vorbea cu autoritate și entuziasm, în aparență insensibil la privirile admiratoare ale elevelor sale.

Becker era brunet, un tînăr de treizeci și cinci de ani cu ochi verzi iscoditori și o inteligență pe măsură. Maxilarele puternice și trăsăturile ferme îi aminteau lui Susan de marmura sculptată. Înalt de peste un metru optzeci, Becker se mișca pe terenul de *squash* cu o agilitate pe care colegii lui nu o puteau înțelege. După ce își bătea zdravăn adversarul, se răcorea băgîndu-și capul în țîșnitoarea cu apă de băut și udîndu-și pînă la rădăcină

coama de păr negru și des. După care, cu apa șiroind, își trata adversarul cu un suc de fructe și un covrig sau un corn.

Salariul lui David era modest, la fel ca în cazul tuturor profesorilor tineri. Din cînd în cînd, atunci cînd trebuia să-și înnoiască abonamentul la clubul de *squash* sau să înlocuiască plasa vechii sale rachete Dunlop, cîștiga bani în plus făcînd traduceri pentru diferite agenții guvernamentale. O întîlnise pe Susan cu ocazia unei astfel de colaborări.

Într-o dimineată răcoroasă din timpul vacanței de toamnă, Becker intrase, după alergarea de dimineată, în apartamentul lui de trei camere oferit de universitate și văzuse robotul telefonic clipind. Își umplu un pahar cu suc de portocale și se așeză să asculte mesajul. Era la fel ca multe altele primite – o agenție guvernamentală îi solicita serviciile de traducător cîteva ore mai tîrziu în acea dimineată. Singura ciudățenie era că Becker nu auzise niciodată de acea agenție.

– Se numește National Security Agency, le spuse Becker cîtorva colegi pe care îi sună pentru a afla mai multe informații.

Replica era întotdeauna aceeași:

– Te referi la *Consiliul* Național pentru Securitate?

Becker își verifică mesajul.

– Nu. Au spus clar *Agenția*. NSA.

– N-am auzit niciodată de ei.

Becker verifică directorul GAO al companiilor americane, dar numele nu se afla acolo. Uimit, își sună unul dintre vechii lui parteneri de *squash*, un fost analist politic devenit cercetător al Bibliotecii Congresului. Explicația amicului avu darul să-l șocheze.

NSA părea nu numai să existe în realitate, ci era chiar considerată una dintre cele mai influente organizații guvernamentale din lume. De peste o jumătate de secol aduna date despre spionajul electronic și proteja informațiile secrete

ale Statelor Unite. Doar trei la sută dintre americani știau de existența ei.

– NSA, glumi amicului lui, înseamnă „No Such Agency“ („Agenția care nu există“).

Marcat de un amestec de curiozitate și teamă, Becker acceptase oferta misterioasei agenții. Parcursese cu mașina proprie drumul de șaizeci de kilometri pînă la sediul întins pe aproape cincizeci de hectare al agenției, camuflat între dealurile împădurite de la Fort Meade, Maryland. După ce trecuse prin nenumărate controale și i se emisese o legitimație valabilă șase ore, fusese escortat către o secție de cercetare luxos decorată, unde i se spusese că își va petrece după-amiaza oferind „sprijin orb“ Diviziei de Criptografie – un grup de matematicieni de elită cunoscuți sub numele de Spărgătorii de coduri.

Timp de o oră, criptografii părăuseră a nu fi observat că Becker se afla acolo. Se agitau în jurul unei mese enorme și vorbeau într-o limbă pe care Becker n-o mai auzise. Discutau despre cifruri curgătoare, generatoare autodecimale, variante-desagă, protocoale de cunoaștere zero, puncte de unicitate. Becker stătea și observa, pierdut. Indivizii scrijeleau simboluri pe hîrtie milimetrică, meditau asupra unor file cu rezultate oferite de computer și făceau tot timpul referiri la o încîlceală de text proiectată pe un perete:

JH DJA3JKHDMAD0/ERTWTJLW+JGJ328
 5JHALSFNKH HHHFAF0HHDFGAF/FJ37WE
 JHI93450S9DJFD2H/HHRTYFHLF89303
 95JSPJF2J0890IHJ98YHFIO80EWRT03
 J0JR845HOR0Q+JTOEU4TQEFQE/ /QUJW
 08UY0IH0934JTPWFIAJERO9QU4JR9GU
 IVJP\$DUW4H95PE8RTUGVJW3P4E/IKKC

MFFUERHFGVQQ394IKJRMG+UNHVS90ER
IRK/0956Y7UOP0IKIOJP9F8760QWERQI

Într-un târziu, unul dintre ei se apucase să explice ceea ce Becker ghicise deja. Textul cu pricina era un cod, un „cifru-text” – grupuri de litere și cifre reprezentând cuvinte criptate. Treaba criptografilor era să studieze codul și să extragă din el mesajul original sau „clar-textul”. Agenția apelase la Becker pentru că se bănuia că mesajul original fusese scris în dialectul mandarin al limbii chineze; el urma să traducă simbolurile pe măsură ce criptografii le decriptau.

Timp de două ore, Becker interpretează un șir nesfârșit de simboluri mandarine. De fiecare dată când oferea o traducere, criptografii clătinau însă disperați din cap. Codul părea a nu avea sens. Dornic să ajute, Becker le arată că toate caracterele care îi fuseseră prezentate aveau o trăsătură comună – făceau parte deopotrivă din scrierea kanji. Rumoarea din încăpere se transformă instantaneu în liniște. Șeful oamenilor, un lungan deșirat ce își aprindea țigară de la țigară, pe nume Morante, se întoarce neîncrezător spre Becker.

– Vreți să spuneți că aceste simboluri au înțelesuri multiple?

Becker încuviință. Le explică faptul că scrierea kanji era un sistem japonez de caligrafiere bazat pe caractere chinezești modificate. Le oferise traduceri din mandarină pentru că asta i se ceruse.

– Isuse Hristoase, gemu Morante. Să încercăm kanji.

Ca prin minune, totul se potrivește perfect.

Criptografii rămaseră impresionați; cu toate astea, continuă să îi dea lui Becker la tradus doar caractere individuale din secvențe.

– E pentru siguranța dumneavoastră, îi explică Morante. Astfel nu veți ști ce anume traduceți.

Becker izbucni în râs. După care observă că nimeni nu îi ținu isonul.

După ce codul fusese în sfârșit spart, Becker tot nu avea habar de misterele la lămurirea cărora contribuise, însă un lucru devenise cert – NSA lua foarte în serios spargerile de cod. Cecul din buzunarul lui Becker reprezenta mai mult decît salariul lui de profesor pe o lună.

Pe drumul înapoi printre punctele de control de pe coridorul principal, se trezise oprit de un paznic cu un receptor de telefon în mînă.

– Domnule Becker, așteptați aici, vă rog.

– Care-i problema?

David nu se așteptase ca întîlnirea să dureze atît de mult; ca atare, intrase în criză de timp pentru meciul de *squash* de sîmbătă după-amiază.

Paznicul ridică din umeri.

– Șefa de la Crypto vrea să vă vorbească. E pe drum încoace.

– Șefa? rîse Becker.

Nu zărise nici o femeie în interiorul NSA.

– E vreo problemă? se auzi în aceeași clipă o voce feminină în spatele lui.

Becker se întoarse și simți cum roșește pe loc. Privi legitimația de pe bluza femeii. Nu numai că șeful Diviziei de Criptografie a NSA era o femeie, dar era chiar o femeie a naibii de atrăgătoare.

– Nu, bîlguise Becker. Numai că...

– Susan Fletcher.

Femeia zîmbi și îi întinse mîna ei subțire.

David i-o strînse.

– David Becker.

– Felicitări, domnule Becker. Am auzit că ați făcut o treabă excelentă azi. Pot să discut cu dumneavoastră pe tema asta?

Becker ezită.

– Mă tem că mă cam grăbesc acum.

Spera ca refuzarea celei mai puternice agenții de informații din lume să nu reprezinte o negliobie, dar meciul lui de *squash* începea în trei sferturi de oră, iar el avea o reputație de păstrat: David Becker nu întârzia niciodată la *squash*... La ore poate, dar *niciodată* la *squash*.

– Voi fi scurtă, replică, zîmbind, Susan Fletcher. Pe aici, vă rog.

Zece minute mai târziu, Becker se găsea în popota NSA, avînd în față un suc de coacăze și un fursec, împreună cu Susan Fletcher, adorabila șefă a criptografilor. Devenise repede evident pentru David că înalta poziție a tinerei de 38 de ani în cadrul NSA nu era o întîmplare – era una dintre cele mai inteligente femei pe care le întîlnise. Pe măsură ce discutau despre coduri și spargerea lor, lui Becker îi venea tot mai greu să țină pasul – totul reprezenta o experiență nouă și fascinantă.

O oră mai târziu, după ce Becker evident ratase meciul de *squash*, și Susan ignorase cu bună știință trei apeluri prin Intercom, se treziseră amîndoi izbucnind în rîs. Stăteau acolo, două creiere extrem de analitice, imune la influențe iraționale; și totuși, în vreme ce discutau despre morfologie lingvistică și generatoare de numere pseudoaleatorii, se simțeau ca un cuplu de adolescenți – totul în jurul lor era un foc de artificii.

Susan nu reușise să aducă în discuție adevăratul motiv pentru care insistase să-i vorbească – acela de a-i oferi un post de probă în cadrul Diviziei Asiatice de Criptografie. După pasiunea cu care vorbea despre învățămînt, era clar că tînărul profesor n-avea să părăsească niciodată facultatea. Ca atare, Susan hotărîse să nu distrugă atmosfera discutînd despre afaceri.

Se simțea din nou ca o școlăriță și nimic nu îi putea strica acest sentiment.

Perioada lor de tatonare a fost lungă și romantică – escapade furate din programele de lucru, lungi plimbări prin campusul universitar, câte un capuccino târziu în noapte la Merlutti's, din când în când câte o conferință sau un concert împreună. Treptat, Susan descoperise că râde mai mult și mai des decît crezuse vreodată că e posibil. Însemna o eliberare binecuvîntată din încordarea muncii ei de la NSA.

Într-o după-amiază friguroasă de toamnă, ședeau amîndoi pe o bancă urmărind cum echipa de fotbal a universității e bătută măr de o altă echipă, Rutgers.

– Ce sport zici că practici? îl tachină Susan. *Zucchini?*

Becker gemu:

– I se spune *squash*.

Ea îl privi prostită.

– *Seamănă cu zucchini*, îi explicase el, dar terenul e mai mic. Susan îl înghionti.

Extrema stîngă a celor de la Georgetown trimisese afară o lovitură de colț, așa că spectatorii începură să huiduie. Fundașii se grăbiră imediat spre centrul terenului.

– Dar tu? întrebă Becker. Practici vreun sport?

– Am centura neagră în StairMaster.

Becker se făcu mic.

– Prefer sporturi în care poți să cîștigi.

Susan zîmbi.

– Superprudent, nu-i așa?

Stoperul celor de la Georgetown blocă o pasă, stîrnind urale în mulțime. Susan se aplecă și șopti în urechea lui David:

– Doctor.

El se întoarse și o privi pierdut.

– Doctor, repetă ea. Rostește primul cuvînt care îți trece prin minte.

Becker părea confuz.

– Asociații de cuvinte? se miră el.

– Procedură-standard NSA. Trebuie să știu lîngă cine stau.

Apoi repetă cu fermitate: Doctor.

Becker dădu din umeri.

– Seuss¹.

Susan se încruntă.

– Bine, încearcă-l pe ăsta... „bucătărie“.

El nu ezită.

– Dormitor.

Susan își arcui jucăuș sprîncenele.

– Bine, ce zici de ăsta... „pisică“.

– Maț.

– Maț?

– Mda. Catgut. Corzile pentru rachetele de *squash* ale campionilor.

– Ce plăcut, mormăi ea.

– Diagnosticul tău? se interesă Becker.

Susan medită un minut.

– Ești un toxicoman al *squash*-ului, copilăros și frustrat sexual.

Becker ridică din umeri.

– Sună cît se poate de corect.

Treaba asta durase săptămîni întregi. Seara, la desert, Becker se pornea pe pus întrebări.

Unde învățase ea matematică?

Cum ajunsese la NSA?

¹ Dr. Seuss, celebru autor de cărți pentru copii. Printre cele mai cunoscute titluri se numără *Cat in the Hat* („Pisica“) și *Green Eggs and Ham* („Oua verzi cu șuncă“) de la care pornește jocul de cuvinte. (n.red.)

Cum devenise atît de captivantă?

Susan mai mereu roșea, recunoscînd că fusese un boboc întîrziat, o deșirată și o stîngace în stabilirea unei relații pînă la sfîrșitul adolescenței; îi mărturisi că mătușa ei Clara afirmase că scuza lui Dumnezeu pentru lipsa ei de șarm fusese aceea de a-i da creier din belșug. În sinea lui, David nu putea să catalogheze o asemenea apreciere decît ca prematură.

Susan îi spuse că interesul ei pentru criptografie începuse din primii ani de liceu. Președintele clubului de informatică, un elev impunător din ultimul an, pe nume Frank Gutmann, îi dedicase o poezie de dragoste pe care o criptase conform unei scheme de substituire cu numere. Susan îl implorase să îi spună ce conținea dedicația, dar Frank refuzase cu cochetărie. Atunci Susan luase biletul acasă și își petrecuse o noapte întreagă la lumina lanternei, sub pătură, pînă ce descifrase secretul – fiecare cifră reprezenta o literă. După aceea descifrase cu grijă codul și privise uimită cum cifrele aparent iraționale se transformau ca prin farmec într-o minunată poezie. În acea secundă își dăduse seama că se îndrăgostise iremediabil – codurile și criptografia aveau să devină viața ei.

Douăzeci de ani mai tîrziu, după ce obținuse masteratul în matematică la Universitatea Johns Hopkins și studiasse teoria numerelor cu o bursă de la Massachusetts Institute of Technology, Susan își concepuse teza de doctorat cu titlul „Metode, protocoale și algoritmi criptografici pentru aplicații manuale“. Îndrumătorul de teză nu fusese singurul care îi citise lucrarea; la puțin timp după aceea, Susan primise un telefon și un bilet de avion de la NSA.

Toată lumea implicată în criptografie știa de NSA; era căminul celor mai strălucite minți criptografice de pe mapamond. În fiecare primăvară – sezonul în care firmele din domeniul privat se aruncau asupra celor mai promițătoare creiere

nou-apărute pe piața muncii cu salarii exorbitante și opțiuni în acțiuni la firmă – NSA se prezenta, urmărea cu atenție ce se întâmpla, își fixa țintele și apoi intervenea, pur și simplu dublând cea mai bună ofertă. Era imposibil ca NSA să nu cumpere ceea ce voia. Tremurînd de nerăbdare, Susan aterizase pe Aeroportul Dulles International din Washington, unde fusese întâmpinată de un șofer care o dusesse în cea mai mare grabă la Fort Meade.

În acel an, alți patruzeci și unu de candidați primiseră cîte un telefon identic. La cei douăzeci și opt de ani ai ei, Susan era cea mai tînără. De asemenea, era singura persoană de sex feminin. Vizita la Fort Meade se dovedise mai degrabă un asalt de relații publice și un tir de testare a inteligenței decît o sesiune de schimb de informații. Susan și alți șase au fost din nou invitați săptămîna următoare. Odată ajuns la Fort Meade, grupul fusese imediat despărțit. Fiecare candidat a fost obligat să treacă prin testarea individuală la poligraf, să suporte cercetări amănunțite ale trecutului personal și să îndure ore întregi de analiză grafologică și de interviuri, incluzînd aici anchete înregistrate asupra practicilor și orientărilor sexuale. În momentul în care anchetatorul o întrebase dacă întreținuse vreodată relații sexuale cu animale, Susan fusese pe punctul de a țîșni din încăpere, însă misterul situației o ținuse pe loc, ca și perspectiva de a lucra la limita cea mai avansată a teoriei codurilor, de a intra în „Palatul Șaradelor“ și de a deveni membru al celui mai secretos club din lume – Agenția Națională de Securitate.

Becker rămase șocat de povestea ei.

– Chiar te-au întrebat dacă ai făcut sex cu animale?

Susan dădu din umeri.

– Verificare de rutină a istoricului personal.

– Mă rog..., continuase el, înăbușindu-și un rînjat. Și ce le-ai spus?

Ea îl înghionti pe sub masă.

– Le-am spus că nu!

După care adăugă:

– Pînă în noaptea asta, a fost adevărat.

Pentru Susan, David era modelul cel mai apropiat de perfecțiune. Avea un singur defect: insista să plătească totul de fiecare dată cînd ieșeau în oraș. Susan nu putea suporta să-l vadă cum își lasă salariul pe o zi la o singură cină în doi, însă Becker era de neclintit. Învățase să nu protesteze, însă chestiunea continua să o irite. „Cîștig mai mulți bani decît îmi e necesar, gîndea ea. Eu ar trebui să plătesc.“

Cu toate acestea, Susan hotărîse că el era omul ideal, în ciuda cavalerismului său desuet. Era milos, deștept, amuzant și, mai presus de toate, era sincer interesat de munca ei. David își arăta mereu curiozitatea, indiferent că se plimbau, făceau ciclism împreună sau pregăteau spaghetti în bucătăria lui Susan. Acolo unde se putea, ea îi răspundea, oferindu-i de fapt imaginea generală și de factură publică a Agenției. Chiar și așa, David era tot mai fascinat.

Fondată de președintele Truman la ora 12.01 în noaptea de 4 noiembrie 1952, NSA fusese timp de aproape cincizeci de ani cea mai secreteasă agenție de spionaj din lume. Doctrina sa de început, lungă de șapte pagini, prevedea un scop foarte concis: să protejeze comunicațiile guvernamentale americane și să intercepteze comunicațiile puterilor străine.

Acoperișul principalei clădiri operaționale a agenției era înțesat cu peste cinci sute de antene, incluzînd două elemente radiante – radom-uri – uriașe, care arătau ca niște mingi enorme de golf. Clădirea însăși era monumentală – peste două sute de mii de metri pătrați, adică dublu față de sediul CIA. Înăuntru

se găseau peste două mii șase sute de kilometri de cablu telefonic și aproape nouă mii de metri pătrați de ferestre permanent închise și etanșe.

Susan îi povestise lui David despre COMINT, divizia de interceptie globală – o colecție naucitoare de posturi de ascultare, sateliți, spioni și înregistratoare pe întreg mapamondul. În fiecare zi se interceptau mii de comunicări și de conversații, toate fiind trimise analiștilor NSA spre deciptare. FBI, CIA și consilierii americani pe probleme de politică externă se bazau cu toții pe munca NSA pentru a lua decizii.

Becker fusese vrăjit.

– Și spargerea codurilor? Unde intri *tu* în schemă?

Atunci Susan se apucase să-i explice că transmisiunile interceptate proveneau adesea de la guverne periculoase, facțiuni ostile și grupări teroriste, multe fiind prezente în interiorul granițelor SUA. În scopul păstrării secretului, aceste transmisii erau de obicei codate, pentru eventualitatea că ajungeau în alte mâini – fapt care, din fericire, se întâmpla datorită COMINT. Susan îi spusese lui David că munca ei era să studieze codurile, să le spargă manual și să furnizeze NSA mesajele descifrate. Ceea ce nu era pe deplin adevărat.

Chiar dacă se simțea vinovată că își mințea iubitul, Susan nu avea de ales. Ceea ce îi povestise fusese adevărat cu câțiva ani în urmă, însă lucrurile se schimbaseră în NSA. Întregul univers al criptografiei se transformase. Noile sarcini ale lui Susan erau secrete, chiar pentru mulți din cele mai înalte sfere ale puterii.

– Coduri, rostise Becker, fascinat. De unde știi cum să începi? Vreau să spun... cum le spargi?

Susan îi zîmbise.

– Tu ar trebui să știi cel mai bine. E ca și cum ai studia o limbă străină. La început textul nu are nici un sens, dar, pe

măsură ce înveți regulile care îi definesc structura, poți începe să îi extragi înțelesul.

Becker încuviințase, impresionat. Voia să afle mai multe.

Atunci, folosindu-se de șervețelele de la Merlutti și de programele de concert ca de o tablă, Susan începuse să îi ofere noului și încântătorului ei învățacel un minicurs de criptografie. Porni de la cifrul în „pătrat perfect“ al lui Iulius Cezar.

Așa cum îi explică ea, Cezar a fost primul creator de coduri din istorie. Observînd că solii lui erau prinși în ambuscadă și misivele secrete erau furate, el a imaginat o cale rudimentară de a-și cripta directivele. Își rearanja textul mesajelor astfel încît corespondența părea lipsită de sens. Bineînțeles că era doar o aparență. Fiecare mesaj avea întotdeauna un contor de litere ce reprezenta un pătrat perfect – șaisprezece, douăzeci și cinci, o sută – depinzînd de volumul de informații pe care Cezar voia să îl comunice. Își instruia ofițerii ca, la sosirea unui mesaj, să transcrie textul conform unei matrici pătrate. Executînd instrucțiunile și citind de sus în jos, ofițerii dădeau peste un mesaj secret, care apărea ca prin minune.

În timp, conceptul iulian de rearanjare a textului a fost adoptat de alții și modificat pentru a deveni mai greu de descifrat. Apogeul criptării manuale a apărut în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Atunci naziștii au construit o uluitoare mașină mecanică de criptare, botezată Enigma. Dispozitivul semăna cu o veche mașină de scris cu rotoare întreșute, dintr-un aliaj de cupru și zinc, ce se mișcau după tipare complicate și transformau textul clar în șiruri năucitoare de grupări de caractere lipsite de logică. Destinatarul putea interpreta corect mesajul numai dacă dispunea de o altă mașină Enigma, calibrată identic cu cealaltă.

Becker asculta, mut de uimire. Profesorul devenise elev.

Într-o noapte, la un spectacol organizat de universitate cu piesa *Spărgătorul de Nuci*, Susan îi dăduse primul cod de spart. David stătuse tot timpul pauzei cu creionul în mână, încercînd să dezlege mesajul din douăzeci și unu de litere:

„LZ ATBTQ BZ MD ZL BTMNRBTS“

Într-un târziu, tocmai cînd luminile începuseră să se stingă anunțînd reluarea spectacolului, reușise. Ca să codeze textul, Susan înlocuise pur și simplu fiecare literă din mesaj cu precedenta ei din alfabet. Ca să decripteze codul, Becker nu trebuia decît să mute fiecare literă cu un spațiu înainte în alfabet. Astfel, „A“ devenea „B“, „B“ devenea „C“ și așa mai departe. Procedase la descifrare cu repeziciune. Nu și-ar fi imaginat nicio dată că silabele rezultate l-ar fi putut face atît de fericit:

„MĂ BUCUR CĂ NE-AM CUNOSCUȚ“

Scrijelise repede răspunsul și i-l întinsese:

„RH DT“

Susan citise și zîmbise radioasă.

Becker avea de ce să rîdă; ajunsese la treizeci și cinci de ani și inima îi juca feste. În viața lui nu se simțise atît de atras de o femeie. Trăsăturile ei delicate și ochii căprui îi aminteau de o reclamă a firmei Estée Lauder. Poate că Susan fusese o deșirată și o stîngace în adolescență, însă lucrurile se schimbaseră mult. Undeva, pe drumul vieții, căpătase o grație de salcie – zveltă și înaltă, cu sîni plini și fermi și un abdomen perfect neted. David obișnuia adesea să glumească spunînd că Susan era primul manechin pentru costume de baie cu doctorat în matematici

aplicate și în teoria numerelor. Pe măsura trecerii timpului, începuseră amândoi să creadă că închegaseră o relație care putea dura întreaga viață.

Erau împreună de aproape doi ani când, din senin, David o ceruse de soție. Se întâmplase cu ocazia unui week-end petrecut în Smoky Mountains. Ședeau întinși pe patul imens din camera de la Stone Manor. Atunci David rostise brusc cuvintele, fără a avea pregătit un inel. Tocmai asta iubea ea – spontaneitatea lui. Îl sărutase lung și cu patimă. El o luase în brațe și o dezbrăcase de cămașa de noapte.

– Iau asta drept un da, rostise el, după care făcuseră dragoste toată noaptea, la căldura focului din cămin.

Acea seară magică se petrecuse cu șase luni în urmă – înainte de promovarea neașteptată a lui David în poziția de șef al Departamentului de Limbi Moderne. Din acel moment, relația lor intrase pe o continuă pantă descendentă.

Capitolul 4

Poarta de intrare în secție piui, trezind-o pe Susan din trista ei reverie. Ușa trecuse deja de poziția complet deschis și urma să se închidă la loc în mai puțin de cinci secunde, după ce avea să fi efectuat o rotație completă de 360 de grade. Susan își adună gândurile și pași prin deschizătură. Un computer de la intrare înregistra intrarea ei.

Priveliștea secției continua să o uimească, deși ea personal fusese acolo chiar de la construirea ei, cu trei ani în urmă. Încăperea principală era o imensă cameră circulară ce se înălța pe cinci etaje. Tavanul ei transparent și boltit se ridica la

patruzeci de metri deasupra podelei, în punctul de înălțime maximă. Cupola din plexiglas era întărită cu un amestec din policarbonați – ca o rețea protectoare capabilă să reziste unei lovituri directe de două megatone. Ca un ecran, construcția filtra lumina soarelui și o transforma într-o fină dantelarie ce se prelingea pe pereți. În aer pluteau spirale firave de praf – capturi ale puternicului sistem de deionizare a domului.

Pereții încăperii se arcuiau maiestuos în jos, după care, la nivelul unui stat de om, se verticalizau abrupt. Coborînd, deveneau treptat translucizi, pînă ce ajungeau de un negru opac la contactul cu podeaua – o întindere lucitoare de material ceramic negru, ce sclipea cu o măreție bizară, generînd o senzație neliniștitoare de transparentă. Gheață neagră.

Chiar în centrul încăperii, spărgînd podeaua ca vîrfurile unei torpile colosale, se găsea mașinăria pentru care fusese construit domul. Contururile negre și alunecoase ale acesteia se arcuiau aproape opt metri în aer înainte de a se înfige înapoi în podeaua de dedesubt. Curbată și netedă, arăta ca o imensă balenă ucigașă, înghețată în mijlocul unui ocean încrămenit.

Acesta era TRANSLTR, cel mai scump echipament individual de calcul electronic din lume – o mașină despre care NSA jurase public că nu există.

La fel ca un aisberg, mașinăria își ascundea nouăzeci la sută din masă și din putere adînc sub suprafață. Secretul ei era bine păstrat într-un siloz ceramic ce cobora pe o adîncime de șase etaje – o carenă în formă de rachetă înconjurată de un labirint amețitor de pasarele, cabluri și fuioare de gaz de la sistemul de răcire bazat pe freon. Generatoarele de energie de la bază scoteau un neconținut murmur de joasă frecvență, care transforma Crypto într-o sală cu o acustică incredibilă, de cavou.

La fel ca în cazul tuturor marilor avansuri tehnologice ale omenirii, TRANSLTR se născuse din necesitate. În anii '80,

NSA fusese martora unei revoluții în telecomunicații ce avea să transforme definitiv universul spionajului – accesul public la internet. Mai precis, nașterea poștei electronice.

Criminalii, teroriștii și spionii deveniseră tot mai agasați de ascultarea telefoanelor, așa că îmbrățișaseră imediat și cu entuziasm noul mijloc de comunicare. Poșta electronică dispunea de securitatea poștei tradiționale și de viteza telefonului. De vreme ce transferurile de informație se efectuau prin fibre optice subterane și nu foloseau niciodată căile aeriene, erau ferite față de posibilele interceptări – sau cel puțin asta era percepția generală.

În realitate, interceptarea mesajelor electronice în vreme ce călătoreau prin internet reprezenta o joacă de copil pentru geniile tehnice de la NSA. Internetul nu reprezenta noua descoperire senzațională pentru computerul de acasă, așa cum credea majoritatea populației. El fusese creat de Departamentul de Apărare cu trei decenii înainte, ca o imensă rețea de computere proiectată să asigure comunicații guvernamentale sigure în caz de război nuclear. Ochii și urechile NSA erau vechi adepți ai internetului. Curînd, indivizii care își conduceau diverse afaceri ilegale prin e-mail aveau să afle pe pielea proprie că secretele lor nu erau atît de bine păzite pe cît credeau. Rezultatul a fost acela că diverse agenții guvernamentale de control precum FBI, DEA¹ sau IRS², sprijinite de personalul NSA specializat în interceptări, au început o serie masivă de arestări și condamnări.

Evident că din rîndurile utilizatorilor de computere din întreaga lume se ridicase un strigăt imens de mînie la aflarea veștii că guvernul american avea acces liber la comunicațiile

¹ Departamentul American de Luptă Antidrog (n.tr.)

² Fiscul Statelor Unite (n.tr.)

personale prin e-mail. Chiar și pasionații de corespondență care foloseau poșta electronică doar ca pe un mijloc comod și relaxant de comunicare, consideraseră că o astfel de invazie în intimitatea personală este neliniștitoare. Ca atare, în întreaga lume, tot felul de programatori întreprinzători începuseră să lucreze la o modalitate de a păstra siguranța poștei electronice. Modalitatea a fost repede găsită și astfel s-a născut criptarea cu chei publice.

Criptarea cu chei publice reprezenta un concept pe cât de simplu, pe atât de strălucit. Consta într-o aplicație software facilă, pentru uzul computerelor individuale, prin care mesajele e-mail personale se transformau așa încît deveneau de necitit. Utilizatorul scria un mesaj, îl trecea prin aplicația software de criptare, după care textul rezultat părea un cod complet illogic – un nonsens. Oricine ar fi încercat să intercepteze mesajul nu vedea pe ecran decît o mîzgăleală indescifrabilă.

Singurul mod de a decoda mesajul era introducerea „cheii de parolă” a expeditorului – o serie secretă de caractere ce funcționau asemănător unui cod PIN de la un automat bancar. Astfel de chei parolate erau în general lungi și complexe și purtau în ele toată informația necesară pentru a comanda algoritmului de criptare ce operații matematice să efectueze pentru a recrea mesajul original.

De acum utilizatorii puteau trimite mesaje electronice cu încredere. Chiar dacă transmisia era interceptată, ea putea fi descifrată numai de către deținătorii cheii de acces.

NSA simțise imediat pericolul. Codurile cărora trebuia să le facă față nu mai erau simple cifruri de substituie care puteau fi sparte cu creionul și hîrtia, ci funcții complicate generate de computer, ce aveau la bază teoria haosului și alfabete simbolice multiple pentru a transforma mesajele într-o harababură de nedescîlcit.

La început, cheile de acces utilizate erau suficient de scurte pentru ca mașinăriile NSA să le „ghicească“. Dacă o anume cheie parolată avea zece cifre, un computer putea fi programat astfel încât să testeze orice posibilitate între 0000000000 și 9999999999. Mai devreme sau mai târziu, computerul dădea peste secvența corectă. Această metodă, bazată pe testarea erorii, a primit numele de „Atac al forței brute“. Era consumatoare de timp, însă avea rezultate 100% sigure din punct de vedere matematic.

Pe măsură ce lumea își dădea seama de puterea decodificării prin forța brută, cheile parolate au început să devină tot mai lungi. Ca atare, timpul de care computerul avea nevoie pentru a „ghici“ cheia corectă a crescut de la săptămîni la luni și apoi la ani de zile.

În cursul anilor '90, cheile parolate ajunseseră la cincizeci de caractere și implicau toate cele 256 de caractere ale alfabetului ASCII, format din numere, litere și simboluri. În consecință, numărul de posibilități diferite crescuse la nivelul a zece la puterea 120, adică un zece urmat de 120 de zerouri. Ghicirea corectă a cheii de acces avea aceeași probabilitate matematică cu aceea a identificării unui grăunte de nisip de pe o plajă lungă de cinci kilometri. Estimările efectuate arătau că era nevoie de nouăsprezece ani pentru ca ultrasecretul Cray/Josephson II, cel mai rapid computer al NSA, să spargă cu succes, prin forță brută, un cod al unei chei pe 64 de biți. Evident că, la momentul ghicirii cheii și spargerii codului, conținutul mesajului și-ar fi pierdut de mult rostul.

Prinsă într-o astfel de capcană virtuală, NSA emisese o directivă ultrasecretă ce fusese pusă în aplicare prin decret al președintelui Statelor Unite ale Americii. Sprijinită cu fonduri federale și avînd libertatea de a întreprinde orice socotea

necesar pentru rezolvarea problemei, NSA trecuse la construirea imposibilului: prima mașină universală de spargere a codurilor.

În ciuda părerii multor ingineri că un astfel de computer dedicat spargerii de coduri era imposibil de construit, NSA era hotărâtă să transpună în realitate propriul moto: „Totul este posibil. Imposibilul ia doar mai mult timp“.

Cinci ani mai târziu, după ce cheltuisese peste o jumătate de milion de ore-om de muncă și fonduri de peste 1,9 miliarde dolari, NSA dovedise din nou de ce este în stare. Ultimul din cele trei milioane de procesoare de mărimea unui timbru fusese pus la locul lui, programarea internă se finalizase, iar carcasa ceramică a mașinii fusese montată și sigilată. Se născuse TRANSLTR.

Principiul de bază după care fusese construită mașina era simplu: mai multe mâini ușurează treaba – chiar dacă modul de lucru intern al TRANSLTR era produsul mai multor minți, fără ca modul în care funcționează întregul să fie pe deplin înțeles de un singur individ.

Cele trei milioane de procesoare ale mașinii lucrau toate în paralel – astfel reușind să opereze cu o viteză nemaiîntâlnită și să proceseze simultan combinații multiple de caractere. Se spera astfel ca nici un cod, indiferent de lungimea cheii parolate, să nu scape tenacității TRANSLTR. Capodopera de aproape două miliarde de dolari folosea puterea procesării paralele, precum și ultimele tehnologii secrete de evaluare a clartextului pentru a „ghici“ chei parolate și coduri de spargere. Mașina își trăgea forța nu numai din uluitorul număr de procesoare pe care îl ascundea în pîntece, ci și din ultimele progrese ale calculului cuantic – o tehnologie extrem de nouă, prin care vechiul procedeu de stocare a informației sub forma datelor binare era înlocuit de așa-numitele stări mecanice cuantice.

Momentul adevărului a venit într-o dimineață furtunoasă de joi a lunii octombrie. Primul test pe viu. Chiar dacă exista nesiguranță privind viteza mașinii, inginerii erau cu toții de acord asupra unui lucru – cu toate procesoarele funcționând în paralel, TRANSLTR era puternic. Întrebarea era *cît* de puternic.

Răspunsul venise douăsprezece minute mai târziu, când imprimanta se trezise la viață și tipărise clartextul – codul spart – în mijlocul tăcerii mormîntale pe care o păstrau cei cîțiva martori ai evenimentului. TRANSLTR tocmai localizase o cheie de șaizeci și patru de caractere în ceva mai mult de zece minute, de aproape un milion de ori mai repede decît cele două decenii de care ar fi avut nevoie celălalt computer de mare viteză al NSA.

Conduc de directorul adjunct de operațiuni, comandantul Trevor J. Strathmore, Biroul de Producție al NSA triumfase. Ca să păstreze succesul secret, comandantul Strathmore lăsase imediat să scape informații care sugerau că proiectul fusese un eșec total. Ca atare, toată activitatea din aripa Crypto a complexului nu reprezenta decît o tentativă de a mai salva ceva de pe urma dezastrului de două miliarde de dolari. Adevărul era cunoscut doar de elita NSA – TRANSLTR spargea sute de coduri în fiecare zi.

Odată ce la urechile publicului ajunse informația că sistemele de coduri criptate de computer nu puteau fi sparte, nici măcar de atotputernica NSA, secretele au început să curgă. Lorzii drogurilor, teroriștii, evazioniştii fiscali, cu toții sătui de a le fi interceptate convorbirile de pe telefonul mobil, s-au îndreptat *in corpore* spre noul mediu de transmisie a informațiilor criptate, convinși fiind că n-aveau să compara niciodată în fața vreunui tribunal în care să își audă propria voce pe bandă, ca dovadă a cine știe cărei conversații telefonice captate din eter de un satelit NSA.

Culegerea de informații secrete nu fusese niciodată mai ușoară. Codurile interceptate de NSA intrau în TRANSLTR drept cifruri complet ininteligibile și erau scuipate câteva minute mai târziu ca mesaje perfect limpezi. Nu mai existau secrete.

Ca să întregească șarada legată de propria incompetență, NSA a început chiar să susțină agresiv mișcările împotriva elaborării de noi aplicații software de criptare, insistând că aceste aplicații o dezavantajau net și că măreau probabilitatea ca organele abilitate de anchetă și control să nu mai poată prinde și condamna criminalii. Grupurile pentru drepturi civile s-au bucurat în mod public, susținând că NSA oricum nu ar fi avut voie să citească mesajele electronice. Programatorii au trecut și mai abilitir la elaborarea de aplicații de criptare. NSA pierduse bătălia – exact așa cum plănuse. Întregul univers al comunicațiilor electronice fusese păcălit... sau așa se părea.

Capitolul 5

– Unde e toată lumea? se întrebă Susan cu voce tare, traversînd secția pustie. „Ce mai urgență!“

Crypto era de obicei tăcut sîmbăta, chiar dacă majoritatea secțiilor și a departamentelor NSA lucrau șapte zile pe săptămîna. Prin natura lor, matematicienii criptografi erau niște maniaci ai muncii, însă în secție se instaurase o regulă tacită ca ei să își ia liber sîmbăta, cu excepția cazurilor de urgență. Spargatorii de coduri reprezentau o marfă prea valoroasă pentru ca NSA să riște să-i piardă ca urmare a epuizării.

TRANSLTR se ridica amenințător în dreapta lui Susan. Sunetul generatoarelor aflate opt etaje mai jos părea ciudat de înfricoșător în acea zi. Susan nu se simțise niciodată bine în Crypto în afara orelor de program. Avea sentimentul că era prinsă într-o cușcă, alături de o sălbăticiune feroasă și futuristă. Luți pasul către biroul comandantului.

Poreclit „acvariul” pentru aspectul său în momentele în care draperiile erau trase, spațiul de lucru cu pereți de sticlă al lui Strathmore se înălța deasupra unor scări-pasarelă, lângă peretele din spate al secției. Urcînd treptele, Susan privi în sus, spre ușa groasă, din stejar, a biroului comandantului. Pe ușa era gravată sigla NSA – un vultur pleșuv care strîngea cu putere în gheare un șperaclu. În spatele ușii se afla unul dintre cei mai de seamă oameni pe care ea îi cunoștea.

Comandantul Strathmore, directorul adjunct de operațiuni, în vîrstă de cincizeci și șase de ani, era ca un tată pentru Susan. El o angajase și tot el transformase NSA în căminul ei. Cu mai bine de zece ani în urmă, cînd Susan se alăturase NSA, Strathmore conducea Divizia de Dezvoltare Crypto – un teren de instrucție pentru criptografii noi, *toți* bărbați. Strathmore se dovedise extrem de protector cu singura persoană de sex feminin din echipă, deși nu tolera niciodată vreo aluzie din partea cuiva în acest sens. Acuzat de favoritism, replicase simplu: Susan Fletcher era unul dintre cei mai inteligenți tineri recruți din cîți văzuse, și el personal n-avea nici un chef să o piardă pe motiv de hărțuire sexuală. Unul dintre criptografii seniori se hotărîse atunci să testeze hotărîrea lui Strathmore.

Într-una dintre diminețile din primul ei an în secție, Susan trecuse pe la sectorul noilor criptografi să ia ceva hîrțogăraie. Plecînd, observase o poză a ei pe tabla de însemnări de pe pereți. Aproape că leșinase de jenă. În poză era aproape goală, doar în chiloți, întinsă pe pat.

Așa cum s-a aflat apoi, unul dintre criptografi scanase o fotografie dintr-o revistă porno și trucasese fotografia adăugînd capul lui Susan peste corpul altcuiva. Rezultatul era convingător.

Din nefericire pentru criptograful în cauză, comandantul Strathmore nu găsisese farsa deloc amuzantă. Două ore mai târziu, un memo intern circula printre angajați:

**„ANGAJATUL CARL AUSTIN A FOST CONCEDAT
PENTRU COMPORTAMENT INADECVAT“**

Din acea zi, nimeni n-a mai cutezat să se pună cu ea; Susan Fletcher era fetița de aur a comandantului Strathmore.

Tinerii criptografi nu au fost singurii care au învățat să-l respecte pe Strathmore; la începuturile carierei, omul se remarcase în ochii superiorilor propunînd o serie de operațiuni secrete neortodoxe, dar pline de succes. Urcînd pe scara ierarhică, Trevor Strathmore devenise faimos pentru analizele lui convingătoare în situații complexe. Părea să dispună de o abilitate neîntrecută de a vedea dincolo de complexe morale care învăluiau dificilele decizii ale NSA și de a acționa fără remușcări în interesul binelui general.

Nimeni nu se îndoia că Strathmore își iubea țara. Pentru colegii săi era un patriot și un vizionar... un om de bun-simț într-un univers al minciunilor.

După sosirea lui Susan la NSA, Strathmore urcase ca un proiectil de la poziția de șef al dezvoltării la Crypto la comandant-adjunct al întregii NSA. Acum, un singur om îl depășea în grad: directorul Leland Fontaine, miticul stăpîn absolut al Palatului Șaradelor – omul niciodată văzut, uneori auzit și întotdeauna temut. El și Strathmore se vedeau rar față în față, iar cînd se întâlneau parcă izbucnea un război al titanilor. Fontaine era un uriaș între uriași, dar lui Strathmore nu părea

să-i pese. Își susținea ideile și părerile în fața directorului cu toată reținerea unui boxer calculat. Nici măcar președintele Statelor Unite nu cuteza să îl înfrunte pe Fontaine în felul în care o făcea Strathmore. Pentru asta era nevoie de o serioasă imunitate politică sau, în cazul lui Strathmore, de o enormă doză de indiferență politică.

Susan ajunsese în capul scărilor. Chiar înainte de a ciocăni, broasca electronică a ușii bîzîi. Ușa se deschise, și comandantul îi făcu semn să intre.

– Mersi că ai venit, Susan. Rămîn dator.

– Nici o problemă, zise ea zîmbind și așezîndu-se vizavi de biroul lui.

Strathmore era un lungan plin de mușchi, ale cărui trăsături fine îi ascundeau eficiența de robot și perfecționismul. Ochii lui cenușii indicau de obicei încredere și discreție născute din experiență, însă astăzi ei păreau tulburi și neliniștiți.

– Păreți epuizat, îi zise Susan.

– Am avut și clipe mai bune.

„Se vede“, gîndi ea.

Susan nu îl văzuse niciodată pe Strathmore arătînd așa de rău. Părul lui încărunțit, care începea să se rarească, era zburlit, iar fruntea îi lucea de broboane de sudoare, chiar dacă în cameră era răcoare de la aerul condiționat. Părea că dormise îmbrăcat în costum. Ședea în spatele unui birou modern, care dispunea de două tastaturi îngropate și de un monitor de computer la un capăt. Biroul era înțesat de liste imprimare de calculator, semănînd cu fuselajul unei nave extraterestre înfipt în mijlocul încăperii.

– O săptămînă grea? se interesă Susan.

Strathmore înălță din umeri.

– Ca de obicei. EFF mă toacă tot timpul cu drepturile civile legate de intimitate.

Susan chicoti. EFF, sau Electronics Frontier Foundation¹, era o coaliție mondială de utilizatori de computer care înființaseră o asemenea formă de unire a eforturilor pentru a sprijini libertatea cuvîntului în medii on-line și pentru a-i educa pe alții în privința realităților și pericolelor universului electronic. Coaliția făcea constant lobby împotriva a ceea ce ea numea „capacitatea orwelliană a agențiilor guvernamentale de a trage în secret cu urechea” – în special atunci cînd era vorba de NSA. EFF reprezenta un spin permanent în coasta lui Strathmore.

– Nu pare nimic ieșit din comun, rosti Susan. Atunci, care e urgența pentru care m-ați scos din cadă?

Strathmore rămase tăcut, atingînd absent cu degetul mini-mouse-ul încastrat în birou. După aceea, își ridică privirea și se uită țintă în ochii lui Susan.

– Care a fost cea mai lungă perioadă de timp de care TRANSLTR a avut nevoie ca să spargă un cod?

Întrebarea o luă pe Susan complet pe nepregătite. Părea ilogică. „De asta m-a chemat aici?”

– Păi..., începu ea, ezitînd. Cu cîteva luni în urmă am dat peste o interceptare COMINT care a avut nevoie de o oră, însă era vorba de o cheie ridicol de lungă – zece mii de biți sau așa ceva.

Strathmore se încruntă.

– O oră, zici? Dar în cadrul testelor de limită pe care le-ai derulat?

Susan dădu din umeri.

– Dacă includem și diagnosticarea, evident că e vorba despre un timp mai lung.

– Cu *cît* mai lung?

Susan nu-și închipuia unde vrea Strathmore să ajungă.

¹ Federația pentru Frontiera Electronica (n.tr.)

– Ei bine, domnule, în martie trecut am încercat un algoritm cu o cheie segmentată de un milion de biți. Funcții cu salturi ilegale, automate celulare, tot tacîmul. TRANSLTR l-a spart.

– În cît timp?

– Trei ore.

Strathmore își arcui sprîncenele:

– Trei ore? Atît de mult?

Susan se încruntă, ușor ofensată. În ultimii trei ani, slujba ei fusese aceea de a regla cît mai bine cel mai secret computer din lume; în mare parte, programul care conferise mașinăriei rapiditatea ei extremă îi aparținea. O cheie de un milion de biți părea cu greu a fi un scenariu realist.

– Bine, rosti Strathmore. Deci chiar în condiții extreme, trei ore a fost timpul maxim de supraviețuire a unui cod în TRANSLTR.

Susan încuviință.

– Mda. Mai mult sau mai puțin.

Comandantul făcu o pauză, ca și cum s-ar fi temut să spună ceva ce ar fi putut apoi regreta. În cele din urmă, își ridică privirea.

– TRANSLTR a dat peste ceva..., începu el și se opri.

Susan aștepta.

– Mai mult de trei ore?

Strathmore încuviință.

Ea păru netulburată.

– Un nou diagnostic? Ceva de la Departamentul Sys-Sec?

Strathmore clătină din cap.

– E un fișier din afară.

Susan așteaptă lovitura de grație, dar ea nu veni.

– Un fișier din afară? Glumiți, nu-i așa?

– Aș vrea eu. L-am pus să ruleze azi-noapte pe la unsprezece și jumătate. N-a fost încă spart.

Susan căscă gura. Se uită la ceas și înapoi la Strathmore.

– Și *încă* rulează? De peste cincisprezece ore?

Comandantul se aplecă în față și roti monitorul spre Susan. Ecranul era negru, cu excepția unei mici casete galbene de text ce clipea în mijloc.

„TIMP SCURS: 15.09.33

AȘTEPTÎND CHEIA: _____“

Susan se holbă uluită. Se părea că TRANSLTR lucra la un cod de peste cincisprezece ore. Știa că procesoarele computerului parcurgeau treizeci de milioane de chei pe secundă – o sută de miliarde pe oră. Dacă TRANSLTR procesa încă, însemna că acea cheie era enormă – lungă de peste zece miliarde de digiți. Era nebunie curată.

– E imposibil! declară ea. Ați verificat posibilele erori? Poate că TRANSLTR a dat un rateu și...

– Verificarea a dovedit că nu e nici o eroare.

– Dar cheia parolată trebuie să fie uriașă!

Strathmore clătină din cap.

– Algoritm comercial standard. Bănuiesc că e o cheie de șaizeci și patru de biți.

Împietrită, Susan privi pe fereastră, spre TRANSLTR. Din experiență știa că mașina localiza o cheie de șaizeci și patru de biți în maximum zece minute.

– Trebuie să existe o explicație.

Strathmore încuviință.

– Există. Dar nu-ți va plăcea.

Susan păru neliniștită.

– Are TRANSLTR vreo defecțiune?

– TRANSLTR merge perfect.

– Am prins vreun virus?

Strathmore clătină din cap.

– Nici un virus. Ascultă-mă cu atenție.

Susan rămăsese fără grai. TRANSLTR nu dăduse niciodată peste un cod pe care să nu-l spargă în mai puțin de o oră. De obicei, imprimanta lui Strathmore scuipa clartextul în decurs de câteva minute. Susan se uită la imprimanta de viteză din spatele biroului. Era goală.

– Susan, rosti încetișor Strathmore. O să-ți fie greu să accepți la început, dar ascultă-mă cu atenție un minut. Își mușcă buza. Codul ăsta la care lucrează TRANSLTR e unic. Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut înainte. Comandantul făcu o pauză, ca și cum i-ar fi fost greu să rostească cuvintele. Codul ăsta e impenetrabil.

Susan se holbă la el și aproape că izbucni în râs. „Impenetrabil? Ce mai înseamnă și asta?” Nu exista cod impenetrabil – unele erau mai lungi ca altele, dar orice cod putea fi spart. Matematica garanta că TRANSLTR ghicea orice cheie, mai devreme sau mai târziu.

– Ce-ați spus?

– Codul este impenetrabil, repetă el sec.

„Impenetrabil?” Susan nu-și putea crede urechilor că acel cuvânt fusese rostit de un om ce avea la activ douăzeci și șapte de ani de analiză a codurilor.

– Impenetrabil, domnule? rosti ea cu nesiguranță. Cum rămîne cu principiul lui Bergofski?

Susan aflase despre principiul lui Bergofski destul de timpuriu în cariera ei. Principiul reprezenta temelia tehnologiei forței brute. Totodată, din el se inspirase Strathmore în construcția TRANSLTR. Principiul stipula clar că, din punct de vedere matematic, era garantată găsirea cheii corecte, dacă un computer testa suficiente chei. Securitatea unui cod consta nu în faptul că parola lui nu putea fi găsită, ci în posibilitatea

ca majoritatea oamenilor să nu dispună de timpul sau echipamentul necesar testărilor.

Strathmore clătină din cap.

– Acest cod e altfel.

– Altfel?

Susan se uita cu neîncredere la el. „Un cod impenetrabil reprezintă o imposibilitate matematică! Iar el știe asta!”

Strathmore își trecu palma peste chelia îmbrobonată de sudoare.

– Acest cod este produsul unui algoritm nou-nouț de criptare – unul pe care nu l-am mai văzut înainte.

Acum Susan avea și mai multe dubii. Algoritmii de criptare însemnau doar niște formule matematice, rețete de transformare a textului în cod. Matematicienii și programatorii creau zilnic noi algoritmi. Pe piață se găseau sute – PGP, Diffie-Hellman, ZIP, IDEA, El Gamal. TRANSLTR spărgea toate aceste coduri în fiecare zi, fără probleme. Pentru mașină, toate codurile păreau la fel, indiferent care algoritm le crease.

– Nu pricep, se opuse ea. Nu vorbim aici despre a descifra cine știe ce funcție complexă, ci de forță brută. PGP, Lucifer, DSA – nu contează. Algoritmul generează o cheie pe care o crede sigură, iar TRANSLTR încearcă pînă ce o ghicește.

Strathmore răspunse cu răbdarea unui profesor încercat:

– Da, Susan, TRANSLTR va găsi *întotdeauna* cheia, chiar dacă e uriașă. Făcu o pauză lungă. Poate însă că...

Susan vru să intervină, dar era clar că Strathmore urma să arunce bomba. „Poate însă ce?”

– Poate că TRANSLTR nu știe că a spart codul.

Susan aproape căzu de pe scaun.

– Ce?

– Poate că a aflat deja cheia corectă, dar continuă să caute pentru că nu își dă seama că a găsit cheia corectă. Cred că acest algoritm conține un clartext rotativ.

Susan căscă gura de uimire.

Conceptul de clartext rotativ fusese avansat prima dată în 1987, într-un articol dintr-o revistă obscură, de un matematician ungur, Josef Harne. Deoarece computerele bazate pe metoda forței brute spărgeau coduri prin analiza clartextului pentru a găsi tipare de cuvinte identificabile, Harne propusese un algoritm care, pe lângă procedura de criptare, rotea în corpul algoritmului un clartext decriptat în funcție de o constantă de timp. Teoretic, această rotație perpetuă ar fi asigurat faptul că acel computer care era pus să decodifice nu ar fi localizat niciodată tipare identificabile de cuvinte și deci nu și-ar fi dat seama că a găsit cheia potrivită. Conceptul semăna cu ideea de colonizare a planetei Marte – de înțeles la nivel intelectual, dar aflată actualmente cu mult peste posibilitățile umane.

– De unde ați scos așa ceva?

Comandantul îi răspunse cu voce înceată:

– Un programator din sectorul public l-a scris.

– Ce? Susan se prăbuși la loc pe scaun. Jos avem cei mai buni programatori din lume! Cu toții, lucrând împreună, n-am ajuns niciodată *măcar* pe aproape de a scrie o funcție de clartext rotativ. Vreți să-mi spuneți că cine știe ce derbedeu cu un PC și-a dat seama cum trebuie făcut?

Strathmore coborî glasul, încercînd s-o calmeze:

– Eu nu l-aș numi derbedeu pe tipul ăsta.

Susan încetase să mai asculte. Era convinsă că alta era explicația: o eroare internă. Un virus. Orice părea mai credibil decît un cod impenetrabil.

Strathmore o privi fix.

– Algoritmul a fost scris de una dintre cele mai strălucite minți criptografice ale lumii, din toate timpurile.

Susan avea mai multe îndoieli ca niciodată; cele mai strălucite minți criptografice din lume se aflau în departamentul ei, așa că ar fi auzit cu siguranță despre un astfel de algoritm.

– Cine? ceru ea să afle.

– Sînt convins că poți ghici. Un tip care nu prea iubește NSA.

– Asta îngustează căutarea! zise ea cu sarcasm.

– A lucrat la proiectul TRANSLTR. A încălcat regulile.

Aproape că a creat haos în serviciile secrete. L-am deportat.

Susan amuți, după care se făcu albă.

– Oh, Dumnezeuule...

Strathmore încuviință.

– S-a lăudat tot anul cu lucrul la un algoritm care să reziste forței brute.

– D-dar, îngăimă Susan. Am crezut că joacă la cacealma.

Chiar a făcut-o?

– Da. Cel mai avansat scriitor de coduri impenetrabile.

Susan păstră un moment lung de tăcere.

– Dar... asta înseamnă...

Strathmore o privi drept în ochi.

– Da. Ensei Tankado tocmai a transformat TRANSLTR în ladă de gunoi.

Capitolul 6

Chiar dacă nu trăise pe propria piele cel de-al Doilea Război Mondial, Ensei Tankado studiase totul despre el – mai ales despre punctul lui culminant, explozia atomică în urma căreia pieriseră 100 000 dintre concetățenii săi.

Hiroshima, ora 8.15 dimineața. 6 august 1945 – un act intenționat de distrugere. O manifestare inutilă de putere din partea unei țări care învinsese deja în război. Tankado acceptase toate acestea. Nu putea accepta însă faptul că bomba îi furase posibilitatea de a-și cunoaște mama. Ea murise la nașterea lui, în urma complicațiilor produse de iradierea la care fusese supusă cu atîția ani înainte.

În 1945, înainte de nașterea lui Ensei, mama lui se dusesese, la fel ca mulți prieteni ai ei, la Hiroshima pentru a se oferi voluntară în centrele pentru arși. Acolo devenise *hibakusha* – o persoană iradiată. Nouăsprezece ani mai târziu, la treizeci și șase de ani, își dăduse seama că avea să moară în timp ce aștepta în sala de nașteri, cu o hemoragie internă. Ce n-avea să afle niciodată era că moartea o scutise de oroarea supremă – unicul ei fiu se născuse diform.

Nici tatăl lui Ensei nu își văzuse fiul. Șocat de pierderea soției și rușinat de apariția unui copil despre care surorile medicale îi spusese că e un nou-născut imperfect, care probabil n-avea să supraviețuiască peste noapte, bărbatul se făcuse nevăzut din spital și nu se mai întorsese vreodată. Ca atare, Ensei Tankado a fost dus la orfelinat.

În fiecare noapte, tînărul Tankado se holba la degetele lui răsucite, ținîndu-și în brațe păpușa-fetiș, și își jura că se va răzbuna – răzbunare împotriva țării care îi furase mama și îl determinase pe tatăl lui să îl abandoneze de rușine. Ce nu știa el era faptul că destinul avea să își spună cuvîntul.

În luna februarie a celui de-al doisprezecelea an de viață al lui Ensei, un fabricant de computere din Tokio sunase la familia lui adoptivă și întrebase dacă băiatul handicapat putea lua parte la o testare de grup pentru o nouă tastatură pe care firma o proiectase pentru copiii cu handicap. Familia își dăduse acordul.

Lui Ensei i se păruse imediat că știe cum să umble cu computerul, deși nu văzuse așa ceva în viața lui. Computerul îi deschidea lumi pe care el nu și le imaginase vreodată. În scurt timp, unealta devenise viața lui. Pe măsură ce crescuse, începuse să dea lecții, să câștige bani și astfel, în cele din urmă, dobândise o bursă la Universitatea Doshisha. Peste puțin timp, Ensei Tankado deveni faimos în Tokio cu porecla *fugusha kisai* – geniul infirm.

Ajunse într-un târziu să citească despre Pearl Harbor și despre crimele de război japoneze. Ura lui față de America începu să se estompeze. Ensei deveni un budist devotat. Uitase de jurământul lui din copilărie de a se răzbuna; iertarea era singura cale către iluminare.

La douăzeci de ani, Ensei Tankado ajunsese un fel de figură de cult subteran printre programatori. IBM i-a oferit un permis de muncă și un post în Texas. Tankado nu a ratat ocazia. Trei ani mai târziu plecase deja de la IBM, trăia în New York și scria aplicații software de unul singur. Era în fruntea noului val de criptare cu chei publice. Scria algoritmi și câștiga o avere.

La fel ca în cazul multor autori de algoritmi de criptare, NSA a început să-i dea târcoale. Ironia sortii își spunea cuvântul prin ocazia de a lucra în inima guvernului unei țări pe care odinioară jurase că se va răzbuna. Se decise să accepte interviul. Dubiile pe care le-ar mai fi avut i-au dispărut complet la întâlnirea cu comandantul Strathmore. Discutaseră deschis despre trecutul lui Tankado, despre ostilitatea potențială pe care el ar fi putut-o nutri față de SUA și despre planurile lui de viitor. Tankado trecu testul cu poligraful și rezistă la cinci săptămâni de profile psihologice dure. Le trecu pe toate. Ura îi fusese înlocuită de dragostea pentru Buddha. Patru luni mai târziu, Ensei Tankado ajungea să lucreze în Departamentul de Criptografie al NSA.

În ciuda salariului generos, Tankado venea la muncă pe o veche bicicletă și își mânca prânzul singur la birou, din ceea ce

își pregătea de acasă, în loc să se alătore colegilor la o supă și o friptură în cantină. Ceilalți criptografi îl venerau. Ca programator era strălucit – mai inventiv decât oricine altcineva. În plus, era amabil și cinstit, discret și de o etică impecabilă. Integritatea morală avea o însemnătate enormă pentru el. Tocmai de aceea, demiterea sa din NSA, urmată de deportare, constituise un șoc cumplit.

Precum restul personalului din Crypto, Tankado contribuise la proiectul TRANSLTR cu convingerea că, dacă se va dovedi un succes, va fi folosit la descifrarea mesajelor electronice doar în cazurile aprobate de Departamentul de Justiție. Folosirea TRANSLTR avea să fie reglementată cam la fel ca modalitatea prin care FBI trebuia să obțină o hotărâre judecătorească înainte de a planta microfoane. TRANSLTR urma să stocheze aplicații software care cereau parole din partea Rezervelor Federale și a Departamentului de Justiție, înainte de a descifra un fișier. Acest fapt avea să împiedice NSA de la ascultarea arbitrară a comunicațiilor personale ale cetățenilor obișnuiți.

Numai că, atunci când veni vorba despre astfel de programe, personalului TRANSLTR i se comunică faptul că planurile se schimbaseră. Datorită presiunilor de timp induse de activitatea antiteroristă a agenției, TRANSLTR urma să devină un dispozitiv independent de decriptare, ale cărui operațiuni zilnice aveau să fie reglementate numai de NSA.

La auzul veștii, Ensei Tankado fusese oripilat. Asta însemna că NSA putea deschide poșta oricui, fără ca nimeni să știe. Ca și cum în fiecare telefon din lume ar fi existat un emițător secret. Strathmore încercă să-i demonstreze lui Tankado că TRANSLTR era un dispozitiv de menținere a ordinii, dar fără rezultat; el rămase cu încăpăținare pe poziție și considera că așa ceva însemna o încălcare gravă a drepturilor omului. Plecase

imediat și în câteva ore violă codul NSA de securitate, încercînd să contacteze Fundația pentru Frontiera Electronică. Era hotărît să șocheze lumea cu povestea lui despre o mașină secretă, capabilă să-i expună pe utilizatorii de computere din întreaga lume unor mașinațiuni guvernamentale de neimaginat. NSA nu avu-
sese de ales: fusese nevoită să-l oprească.

Prinderea și deportarea lui Tankado, expusă pe larg în cadrul grupurilor online de știri, s-a transformat într-un nefericit opor-
tuniu public. Specialiștii în control al dezastrelor din NSA, nervoși că Tankado putea încerca să convingă lumea de existența TRANSLTR, au trecut, împotriva dorinței lui Strathmore, la generarea de zvonuri pentru distrugerea credibilității japonezu-
lui. Curînd, Ensei Tankado deveni piaza rea a comunității globale informatice – nimeni nu avea încredere într-un infirm acuzat de spionaj, mai ales cînd acesta căuta să-și recapete libertatea prin acuzații absurde legate de o mașină americană de spart coduri.

Cel mai ciudat lucru fusese acela că Tankado părise a înțelege situația; totul făcea parte din jocul serviciilor secrete. Omul părise că nu păstra nici un fel de resentiment în el, ci numai o hotărîre de nezdruccinat. În vreme ce securitatea îl escorta spre ieșire, Tankado i se adresase lui Strathmore cu un calm înfricoșător:

– Toți avem dreptul la secrete, rostise el. Într-o zi, voi avea grijă ca acest lucru să rămînă valabil.

Capitolul 7

Mintea lui Susan lucra cu febrilitate – „Ensei Tankado a scris un program ce creează coduri impenetrabile!” Abia putea cuprinde înțelesul unui asemenea gînd.

– Fortăreața Digitală, rosti Strathmore. Așa l-a botezat. Reprezintă cea mai avansată armă de contraspionaj. Dacă programul ajunge pe piață, orice școlar va fi în stare să trimită mesaje codificate pe care NSA nu le va putea sparge. Serviciile noastre secrete vor fi lichidate.

Gîndurile lui Susan rătăceau la mare distanță de implicațiile politice ale Fortăreței Digitale. Se străduia încă să înțeleagă că un asemenea fenomen prinsese viață. Își petrecuse tot timpul spărgînd coduri și negînd permanent că la un moment dat ar putea apărea codul suprem. „Orice cod poate fi spart – Principiul Bergofsky!“ Avea sentimentul unui ateu care se trezește brusc față în față cu Dumnezeu.

– Dacă acest cod devine public, șopti ea, criptografia va deveni o știință moartă.

Strathmore încuviință.

– Asta-i cea mai mică dintre probleme.

– Nu-l putem plăti pe Tankado? Știu că ne urăște, dar nu-i putem oferi cîteva milioane de dolari? Să-l convingem să nu-l distribuie?

Strathmore rîse.

– Cîteva milioane? Ai idee cît valorează chestia asta? Fiecare guvern din lume va licita pe bani grei. Te vezi spunîndu-i președintelui că noi continuăm să-i spionăm pe irakieni, dar nu le putem intercepta mesajele? Aici nu e vorba numai despre NSA, ci despre întreaga comunitate a serviciilor secrete. Ce avem noi aici oferă suport tuturor – FBI, CIA, DEA; fără noi, ar fi cu toții orbi. Transporturile cartelurilor de droguri n-ar mai fi depistate, marile corporații și-ar transfera banii fără urme, lăsînd IRS ca peștele pe uscat, teroriștii ar conspira fără frica de a fi prinși; altfel spus, haos.

– EFF ar exulta de bucurie.

– EFF habar n-are ce facem noi aici, replică, dezgustat, Strathmore. Dacă ar ști câte atacuri teroriste am oprit pentru că putem sparge coduri, și-ar schimba tonul.

Susan era de acord, dar era conștientă și de situație: EFF n-avea să afle niciodată cât de important era TRANSLTR. Computerul ajutase la evitarea a zeci de atacuri, însă informațiile erau clasificate drept strict secrete și nu puteau fi dezvăluite. Logica din spatele secretomaniei era simplă: guvernul nu-și putea permite declanșarea unei isterii în masă cauzate de revelarea adevărului. Nimeni nu știa cum ar fi reacționat opinia publică la aflarea veștii că, numai în anul care trecuse, pe teritoriul american se declanșaseră două alarme de pericol nuclear din cauza grupărilor fundamentaliste.

Oricum, atacul nuclear nu reprezenta singura amenințare. Cu doar o lună în urmă, TRANSLTR dejucase unul dintre cele mai ingenioase comploturi teroriste din istoria NSA. O organizație antiguvernamentală întocmise un plan de acțiune criminală, pe numele lui de cod Sherwood Forest¹. Atacul viza Bursa din New York, cu scopul de „redistribuire” a averilor. Pe parcursul a șase zile, membrii grupului plasaseră douăzeci și șapte de fitile magnetice nonexplozive în clădirile din jurul Bursei. Detonate, dispozitivele generau un impuls magnetic extrem de puternic. Descărcarea simultană a unor astfel de fitile strategic plasate ar fi creat un câmp magnetic atât de intens, încât toate mediile magnetice de stocare de informații ale Bursei ar fi fost șterse – hard disk-urile de computere, băncile masive de stocare ROM, înregistrările pe bandă, chiar dischetele. Toate datele despre cine ce avere deținea s-ar fi dezintegrat pentru totdeauna.

¹ Padurea din Sherwood, caminul legendarului personaj Robin Hood (n.tr.)

Deoarece era nevoie de o sincronizare perfectă pentru detonarea simultană a dispozitivelor, fitilele fuseseră conectate între ele prin linii telefonice. Pe parcursul ultimelor două zile înainte de declanșare, ceasurile interne ale fitilelor schimbaseră între ele continuu șiruri de date de sincronizare criptate. NSA interceptase pulsurile de date ca pe o anomalie de rețea, dar le ignorase, socotindu-le un schimb nevinovat de aiureli. Însă după ce TRANSLTR descifrase șirurile de date, analiștii recunoscuseră imediat secvențele în cauză ca fiind o numărătoare inversă sincronizată în rețea. Fitilele au fost urgent localizate și eliminate cu trei ore înainte de declanșare.

Susan știa că, fără TRANSLTR, NSA era neajutorată în fața terorismului electronic avansat. Privi spre monitorul principal. Același timp: peste cincisprezece ore. NSA ar fi fost pierdută chiar dacă fișierul lui Tankado ar fi fost spart în acea clipă. Crypto ar fi fost condamnată să spargă mai puțin de două coduri pe zi. Chiar și la rata curentă de 150 de spargerii pe zi, lista de fișiere care așteptau decodarea era enormă.

– Tankado m-a sunat luna trecută, rosti Strathmore, întrerupînd șirul gîndurilor lui Susan.

Ea își înălță privirea.

– V-a *sunat* Tankado?

El încuviință.

– Ca să mă avertizeze.

– Să vă avertizeze? Dar vă urăște.

– M-a sunat să îmi spună că finisa un algoritm care scria coduri impenetrabile. Nu l-am crezut.

– Dar de ce să vă spună? întrebă Susan. Voia să i-l cumpărați?

– Nu. Mă șantaja.

Pentru Susan piesele șaradei părură brusc a se așeza fiecare la locul potrivit.

- Bineînțeles, zise ea uimită. Voia să îi restabiliți reputația.
- Nu, se încruntă Strathmore. Tankado voia TRANSLTR.
- TRANSLTR?

– Da. Mi-a ordonat să ies în public și să spun lumii întregi că deținem o asemenea mașină. A mai spus că va distruge Fortăreața Digitală dacă recunoaștem că putem citi poșta electronică a tuturor.

Susan îl privi neîncrezătoare.

Strathmore dădu din umeri.

– Oricum, acum e prea târziu. Tankado a afișat o copie gratuită a programului pe propriul site pe internet. Oricine îl poate descărca.

Susan se albi.

– Ce a făcut?

– E doar o lovitură de imagine. Nu trebuie să-ți faci griji. Copia afișată e criptată. Oamenii o pot descărca, dar nimeni n-o poate deschide. E un procedeu chiar ingenios. Codul-sursă pentru Fortăreața Digitală a fost criptat și închis bine.

Susan păru uluită.

– Bineînțeles! Astfel ca oricine să *aibă* o copie, dar nimeni să n-o poată folosi.

– Exact. Tankado a lansat momeala.

– Ați văzut algoritmul?

Comandantul o privi încurcat.

– Nu, ți-am spus că e criptat.

Susan păru la fel de încurcată.

– Dar noi avem TRANSLTR. De ce nu l-am decripta pur și simplu? Zărind însă chipul lui Strathmore, Susan pricepu că regulile se schimbaseră. Oh, Doamne, strigă ea, iluminată. Fortăreața Digitală e criptată prin *ea însăși*?

Strathmore încuviință.

– Bingo!

Susan era de-a dreptul șocată. Formula pentru Fortăreața Digitală fusese criptată utilizând chiar Fortăreața Digitală. Tankado afișase o rețetă matematică de excepție, însă textul rețetei fusese încîlcit. Și utilizase *însăși rețeta* pentru a efectua încîlcirea.

– E chiar Seiful lui Biggleman, murmură, copleșită.

Strathmore încuviință. Seiful lui Biggleman reprezenta un scenariu criptografic ipotetic în care un constructor întocmea proiecte pentru un seif imposibil de deschis. Vrînd să-și țină proiectele secrete, după construcția seifului, le încuia înăuntru. Tankado procedase la fel cu Fortăreața Digitală. Își protejase proiectul criptîndu-l chiar cu formula descrisă în proiect.

– Și fișierul din TRANSLTR? se interesă Susan.

– L-am descărcat de pe site-ul lui Tankado, ca toată lumea. NSA este acum mîndra posesoare a algoritmului Fortăreței Digitale; doar că nu îl poate descifra.

Susan se minună de ingeniozitatea lui Ensei Tankado. Dove-disse NSA că algoritmul era impenetrabil, însă fără a dezvălui nimic din el.

Strathmore îi întinse un articol de ziar. Era un talmeș-bal-meș tradus din *Nikkei Shimbun*, echivalentul japonez al *Wall Street Journal*, în care se afirma că programatorul japonez Ensei Tankado finalizase o formulă matematică despre care el pretin-dea că poate genera coduri impenetrabile. Formula fusese botezată Fortăreața Digitală și putea fi trecută în revistă pe internet. Programatorul avea să o vîndă la licitație celui care oferea mai mult. Articolul continua spunînd că, în ciuda enor-mului interes stîrnit în Japonia, cele cîteva companii america-ne de software care auziseră de Fortăreața Digitală socoteau

o asemenea pretenție revoltătoare, semănînd cu vechea dorință a alchimiștilor de a transforma plumbul în aur. Formula, spuneau ei, era o farsă și nu putea fi luată în serios.

Susan își înalță privirea.

– O licitație?

Strathmore dădu afirmativ din cap.

– Toate companiile japoneze de software și-au descărcat o copie a Fortăreței Digitale și încearcă să o spargă. Cu fiecare secundă de eșec, prețul licitației urcă.

– Dar e absurd, se revoltă Susan. Toate fișierele nou criptate sînt impenetrabile în lipsa lui TRANSLTR. Fortăreața Digitală este doar un algoritm generic, de domeniu public, pe care nici una dintre aceste companii să nu-l poată sparge.

– Însă e o lovitură genială de marketing, replică Strathmore. Ia gîndește-te – toate mărcile de sticlă blindată opresc gloanțele, dar dacă o companie te provoacă să tragi un glonț prin sticla ei, brusc toată lumea va trage.

– Și japonezii chiar *cred* că Fortăreața Digitală e altceva? Mai bună decît orice altceva de pe piață?

– O fi fost Tankado discreditat, dar toată lumea știe că e un geniu. Printre hackeri e chiar o legendă vie. Dacă el spune că algoritmul e impenetrabil, atunci așa e.

– Dar *toate* sînt impenetrabile din punctul de vedere al percepției publice!

– Da..., mustăci Strathmore. Deocamdată.

– *Asta* ce mai înseamnă?

Comandantul ofta.

– Acum douăzeci de ani nimeni nu își imagina că vom sparge cifruri de doisprezece biți. Tehnologia avansează. Continu. Producătorii de software pot presupune că, la un moment dat, computere precum TRANSLTR vor exista. Tehnologia

progresează exponențial și, în cele din urmă, actualii algoritmi cu chei publice își vor pierde siguranța. Va fi nevoie de algoritmi mai buni pentru a devansa computerele de mâine.

– Și Fortăreața Digitală e răspunsul?

– Exact. Un algoritm care rezistă forței brute nu va fi niciodată demodat, indiferent cât de puternice vor ajunge mașinile de decodat. Ar putea deveni un standard universal peste noapte.

Susan inspiră adânc.

– Dumnezeu să ne ajute, șopti ea. Putem face o ofertă?

Strathmore clătină din cap.

– Tankado ne-a oferit o șansă. A fost cât se poate de clar. Oricum, e prea riscant; dacă sîntem prinși, înseamnă practic că recunoaștem că ne temem de algoritmul lui. Ar fi ca o mărturisire publică nu numai a faptului că îl deținem pe TRANSLTR, ci și a invincibilității Fortăreței Digitale.

– Cît timp avem?

Strathmore se încruntă.

– Tankado plănuia să anunțe câștigătorul mâine la prînz.

Susan simți un gol în stomac.

– Și după aceea?

– După aceea urma ca el să dea câștigătorului cheia de acces.

– *Cheia de acces?*

– Face parte din cacealma. Toți au algoritmul deja, așa că Tankado licitează cheia care îl deblochează.

Susan gemu.

– Bineînțeles.

Era perfect. Curat și simplu. Tankado criptase Fortăreața Digitală și numai el deținea cheia de decriptare. Lui Susan îi venea cumplit de greu să își imagineze că undeva, probabil scrijelită pe o bucată de hîrtie în buzunarul lui Tankado, zăcea

o parolă de șaizeci și patru de caractere care putea pune definitiv capăt serviciilor secrete americane.

Imaginându-și scenariul, i se făcu brusc rău. Tankado avea să înmîneze cheia de acces celui care licita mai mult, după care respectivul licitator avea să deschidă fișierul în care se găsea Fortăreața Digitală. Probabil că după aceea avea să includă algoritmul într-un microprocesor ultraprotejat de agresiuni exterioare, iar în cinci ani de zile fiecare computer nou avea să fie produs cu un microprocesor preîncărcat cu Fortăreața Digitală. Nici un fabricant obișnuit de computere nu visase pînă atunci să creeze un produs de criptare, pentru că algoritmi normal de criptare deveneau repede perisabili. Însă Fortăreața Digitală n-avea cum să se demodeze vreodată; cu o funcție rotativă de clartext nici un atac prin forță brută nu ar fi descoperit vreodată cheia. Un nou standard digital de criptare. De acum pînă în vecii vecilor. Toate codurile – impenetrabile. Bancheri, brokeri, teroriști, spioni. O lume – un algoritm.

Anarhie.

– Ce opțiuni avem? testă Susan apele.

Era perfect conștientă că momentele critice puteau fi depășite numai prin măsuri disperate, chiar și în cazul NSA.

– Nu-l putem lichida, dacă asta întrebi.

Exact asta voise ea să întrebe. De cînd lucra la NSA, Susan auzise tot felul de zvonuri despre legăturile agenției cu cei mai pricepuți asasini din lume – ucigași plătiți pentru a spăla discret rufe murdare ale comunității serviciilor secrete.

Strathmore clătină din cap.

– Tankado e prea deștept ca să ne lase o astfel de opțiune.

Ciudat, dar Susan se simți ușurată.

– E protejat?

– Nu chiar.

– Se ascunde?

Strathmore dădu din umeri.

– Tankado a părăsit Japonia. Plănuia să verifice licitațiile prin telefon. Dar noi știm unde este.

– Și nu intenționați să întreprindeți nimic?

– Nu. Are o asigurare. Tankado a dat o copie a cheii de acces unei terțe părți anonime... în caz că i se întâmplă ceva.

„Bineînțeles, se minună Susan. Un înger păzitor.“

– Și presupun că, dacă Tankado pățește ceva, acel om misterios va vinde cheia?

– Mai rău. Dacă Tankado e doborât, partenerul lui o face publică.

Susan păru încurcată.

– Partenerul o face *publică*?

Strathmore încuviință.

– O afișează pe internet, o dă la ziare, o pune pe afișele stradale. De fapt, o *dăruiește*.

Susan făcu ochii mari.

– Descărcări gratuite?

– Chiar așa. Tankado și-a imaginat că, odată mort, nu va mai avea nevoie de bani – așa că de ce să nu ofere lumii întregi un cadou de despărțire?

Se lăsă o lungă tăcere. Susan inspiră adânc, ca și cum ar fi avut nevoie de timp pentru a absorbi îngrozitorul adevăr. „Ensei Tankado a creat un algoritm impenetrabil. Ne ține pe toți prizonieri.“

Se ridică brusc în picioare.

– Trebuie să-l contactăm pe Tankado! rosti ea cu hotărâre. Trebuie să existe o cale de a-l convinge să renunțe! Îi putem oferi triplu față de cea mai ridicată ofertă! Îi putem reface reputația! Orice!

– Prea târziu, zise Strathmore inspirînd adînc. Ensei Tankado a fost găsit mort azi-dimineață, în orașul Sevilla din Spania.

Capitolul 8

Bimotorul Learjet 60 ateriză pe pista încinsă. Dincolo de fe-reastră, peisajul golaș al sudului regiunii spaniole Extremadura rulă încetoșat, apoi încetini pînă ce păru să se tîrască.

– Domnule Becker? cîrîi o voce. Am ajuns.

Becker se ridică și se întinse. După ce deschise compartimentul de deasupra capului, își aminti că nu are bagaje. Nu avusese timp să împacheteze. Oricum, nu conta: i se promisese o călătorie fulger, sosit – plecat.

În vreme ce motoarele turau tot mai încet, avionul ieși din bătaia soarelui și intră într-un hangar pustiu, aflat față în față cu terminalul principal. O clipă mai târziu se ivi și pilotul, care coborî trapa de ieșire. Becker înghiți ultimele picături de suc, puse paharul pe lemnul umed al barului și înșfăcă haina de la costum.

Pilotul scoase un plic gros din buzunarul costumului său de zbor.

– Mi s-a spus să vă dau asta.

Îi întinse plicul lui Becker. Pe hîrtie stăteau scrise, cu pix albastru, cuvintele:

„PĂSTREAZĂ RESTUL“

Becker frunzări teancul gros de bancnote roșiatice.

– Ce...?

– Monedă locală, rosti pilotul cu o voce plată.

– Știu ce e, îngăimă Becker. Dar... e prea mult. Nu am nevoie decît de bani de taxi. Becker făcu un calcul rapid în minte. Ce e aici valorează *mii* de dolari!

– Eu am ordinele mele, domnule.

Pilotul se răsuci pe călcîie și dispăru înapoi în cabină. Ușa se închise automat în urma lui.

Becker privi spre avion, apoi se uită la banii din mînă. După o clipă de nehotărîre în hangarul pustiu, puse plicul în buzunarul de la piept, își trase haina de la costum pe umeri și porni să traverseze pista de aterizare. Era un început tare bizar, dar alungă din minte acest gînd. Cu un pic de noroc, avea să se întoarcă la țanc pentru a mai salva ceva din excursia la Stone Manor cu Susan.

„Sosit-plecat, își spuse. Sosit-plecat.“

Habar n-avea ce îl aștepta.

Capitolul 9

Phil Chartrukian, tehnician de securitate a sistemelor, intenționase să intre în Crypto doar un minut – cît să ia niște hîrtii pe care le uitase cu o zi în urmă. Intenția lui se dovedise departe de ce urma să i se întîmple.

După ce traversă secția și păși în laboratorul Sys-Sec, își dădu imediat seama că ceva nu era în regulă. Terminalul de computer care monitoriza permanent procesele din măruntaiele TRANSLTR era nesupravegheat și monitorul era închis.

Chartrukian strigă tare:

– *Hello?*

Nu primi nici un răspuns. Laboratorul era imaculat – ca și cum nimeni nu intrase acolo de ore întregi.

Deși avea doar douăzeci și trei de ani și era relativ nou în echipa Sys-Sec, Chartrukian fusese bine instruit, astfel încât știa perfect procedurile: un membru Sys-Sec se găsea *mereu* la datorie în Crypto... mai ales sîmbăta, cînd nu era nici un criptograf prin preajmă.

Deschise imediat monitorul și se întoarse spre tabla cu mesaje de pe perete.

– Cine e de gardă? întrebă el cu voce tare, trecînd în revistă lista cu nume.

Conform programului, un tînăr boboc pe nume Seidenberg ar fi trebuit să intre în schimb dublu la miezul nopții trecute. Chartrukian privi împrejur prin laboratorul pustiu și se încruntă.

– Unde mama naibii e individul?

Privind monitorul cum prinde viață, Chartrukian se întrebă dacă Strathmore avea habar că laboratorul Sys-Sec era nepăzit. Pe drum observase draperiile trase în biroul comandantului, ceea ce însemna că șeful era acolo – un lucru aproape banal pentru o zi de sîmbătă. Deși le cerea criptografilor să își ia liber sîmbetele, Strathmore părea să muncească 365 de zile pe an.

Chartrukian avea o singură certitudine – dacă Strathmore descoperea că laboratorul Sys-Sec era nepăzit, bobocul absent avea să-și piardă slujba. Privi spre telefon, întrebîndu-se dacă era bine să-l sune pe tînărul tehnician și să îl avertizeze de pericol. Oamenii din Sys-Sec se supuneau regulii nescrise de a avea grijă unul de altul. În interiorul Crypto, cei din Sys-Sec erau cetățeni de mîna a doua, permanent la cuțite cu stăpînii moșiei. Nu era nici un secret că criptografii erau cei care stăpîneau peste acest cuib de mai multe miliarde de dolari.

Cei de la Sys-Sec erau tolerați numai pentru că aveau grijă ca jucăriile patronilor să meargă ca unse.

Chartrukian luă o decizie. Puse mîna pe telefon. Numai că nu apucă să ducă receptorul la ureche. Se opri din acțiune brusc, cu ochii fixați pe monitorul care se trezise la viață. Ca într-un film derulat cu încetinitorul, așeză receptorul jos și se holbă cu gura căscată la ecran.

În cele opt luni de Sys-Sec, Phil Chartrukian nu văzuse niciodată monitorul de control al TRANSLTR afișînd altceva decît un zero dublu în cîmpul *orelor*. Astăzi era altfel.

„TIMP SCURS: 15.17.21“

– Cincisprezece ore și șaptesprezece minute? izbucni el, aproape înecîndu-se. Imposibil!

Reporni ecranul, rugîndu-se ca acesta să nu se fi setat corect. Numai că, odată revenit la viață, monitorul arată același lucru.

Chartrukian simți un fior pe șira spinării. Tehnicienii Sys-Sec din Crypto aveau o singură responsabilitate: să-l țină „curat“ pe TRANSLTR – adică să-l ferească de viruși.

Chartrukian știa că un rulaj de cincisprezece ore putea însemna un singur lucru – infecție. Un fișier bolnav intrase în TRANSLTR și acum corupea toate procesele interne. Într-o clipă, instrucția primită își făcu simțită prezența; nu mai conta că laboratorul Sys-Sec rămăsese nepăzit sau că monitoarele fuseseră stinse. Chartrukian se concentră asupra problemei de fond – TRANSLTR. Apelă imediat jurnalul tuturor fișierelor care intraseră în TRANSLTR în ultimele patruzeci și opt de ore. Începu să treacă lista în revistă.

„Oare a pătruns un fișier infectat? se întrebă el. Le-a scăpat ceva filtrelor de securitate?“

Drept precauție, orice fișier care intra în TRANSLTR trebuia să treacă prin ceea ce se numea Mănușa – o serie de porți la nivel de circuit, filtre și programe de dezinfecție care scanau fișierele în căutarea de viruși și subrutine potențial periculoase. Fișierele conținând informații „necunoscute” pentru Mănușă erau imediat respinse, fiind apoi luate manual la puricat. Uneori, Mănușa rejecta întregi fișiere nevinovate pe motiv că includeau un software pe care filtrele nu îl mai întâlniseră înainte. În astfel de cazuri, tehnicienii Sys-Sec treceau la o inspecție manuală dură și doar după ce ei confirmau că totul era în regulă fișierul în cauză putea trece de filtrele Mănușii și pătrunde în măruntaiele TRANSLTR.

Virusii de computer erau la fel de diverși ca și cei reali. Ca și în cazul celor din urmă, virusii de computer aveau un singur scop – să se prindă de o gazdă și să înceapă replicarea. În acest caz, gazda era TRANSLTR.

Chartrukian era uluit că NSA nu avusese probleme cu virusii pînă acum. Mănușa era un paznic eficient, însă NSA era un căp-căun extrem de lacom, absorbind cantități uriașe de informații digitale din întreaga lume. Navigarea printre date semăna cu sexul la întâmplare – cu protecție sau fără, mai devreme sau mai târziu tot te trezeai cu o boală.

Chartrukian termină de examinat lista de fișiere. Era mai confuz acum decît înainte. Fiecare fișier trecuse cu bine de verificare. Mănușa nu observase nimic suspect, ceea ce însemna că fișierul din TRANSLTR era perfect curat.

– Atunci de ce dracu’ durează atît? se rătoi el la încăperea pustie.

Chartrukian simți cum începe să asude. Se întrebă dacă era cazul să îl mai deranjeze pe Strathmore și cu problema asta.

– O testare antivirus, spuse, încercînd singur să se calmeze.

Știa că Strathmore ar cere în primul rînd un test antivirus. Uitîndu-se către spațiul imens pustiu din Crypto, Chartrukian luă o decizie. Încarcă aplicația software de testare împotriva virusilor și o lansa în execuție. Testul avea să dureze aproximativ un sfert de oră.

– Să ieși curat, se rugă el în șoaptă. Curat ca lacrima. Spune-i lui tati că n-ai nimic.

Numai că Chartrukian simțea că *nu* poate fi vorba de „nimic“. Instinctul îi spunea că un lucru foarte neobișnuit se petrecea în măruntaiele imensei bestii decodificatoare.

Capitolul 10

– Ensei Tankado a murit? Susan simți că îi vine să vomite. L-ați ucis? Credeam că ați spus că...

– Nu l-am atins, o asigură Strathmore. A făcut un atac de cord. COMINT m-a sunat azi-dimineață. Computerul lor a dat peste numele lui Tankado într-un jurnal al poliției din Sevilla, prin Interpol.

– Atac de cord? Avea treizeci de ani.

– Treizeci și doi, o corectă Strathmore. Suferea de o malformație congenitală a inimii.

– Habar n-aveam.

– A apărut în cadrul testelor fizice de la NSA. Nu era ceva cu care să se laude.

Susan nu putea să accepte modul în care se potriviseră lucrurile.

– O inimă slăbită putea să-l omoare – pur și simplu?

Totul părea prea convenabil.

Strathmore înălță din umeri:

– Inimă slăbită... în combinație cu arșița Spaniei. Mai adaugă și stresul indus de șantajarea NSA...

Susan tăcu un moment. În ciuda circumstanțelor, simțea un sentiment acut de pierdere ireparabilă prin moartea unui coleg criptograf atât de strălucit. Vocea gravă a lui Strathmore îi întrerupsese șirul gândurilor.

– Singurul aspect bun al acestui adevărat fiasco e acela că Tankado călătorea singur. Există o șansă mare ca partenerul lui să nu fi aflat că a murit. Autoritățile spaniole au declarat că vor menține informația secretă cât de mult se va putea. Noi am primit-o doar fiindcă COMINT se afla în stare de alertă. Trebuie să-l găsim pe acest partener înainte ca el să afle de moartea lui Tankado. De aceea te-am chemat. Am nevoie de ajutorul tău.

Susan nu știa ce să mai creadă. I se păruse că dispariția la țanc a lui Ensei Tankado le rezolvase întreaga problemă.

– Comandante, ripostă ea, dacă autoritățile susțin că a murit în urma unui atac de cord, atunci noi ieșim din cauză; partenerul lui va ști că NSA nu e responsabilă.

– Nu e responsabilă? făcu Strathmore cu ochii holbați, nevîndu-i să-și creadă urechilor. Cineva șantajează NSA și moare câteva zile mai târziu, iar noi *nu sîntem responsabili*? Pun pariu pe ce vrei că misteriosul amic al lui Tankado nu va vedea lucrurile așa. Oricare ar fi cauza morții, în ochii lui noi sîntem vinovați. Putea foarte bine să fie vorba de otravă, autopsie măsluită, orice. Strathmore făcu o pauză. Care a fost prima ta reacție cînd ți-am spus că Tankado e mort?

Ea se încruntă.

– Am crezut că NSA l-a ucis.

– Exact. Dacă NSA poate monta cinci sateliți ultramoderni pe o orbită geosincronă deasupra Orientului Mijlociu, cred că

oricine poate presupune că NSA este în stare să mituiască o mînă de polițiști spanioli.

Comandantul își demonstrase punctul de vedere.

Susan scoase un șuierat. „Ensei Tankado e mort. NSA va fi învinovățită.“

– Îl putem găsi pe acest partener la timp?

– Cred că da. Avem o pistă bună. Tankado a făcut multe anunțuri publice că lucrează împreună cu un partener. Cred că așa spera că va descuraja firmele de software să-i facă vreun rău sau să încerce să-i fure cheia. A amenințat că, în caz de joc murdar, partenerul lui va face cheia publică, și astfel toate firmele se vor trezi în competiție cu un software gratuit.

– Inteligent, observă Susan.

Strathmore continuă:

– De cîteva ori, în public, Tankado a spus numele partenerului. L-a numit North Dakota.

– North Dakota? Evident că e un pseudonim.

– Da, dar din precauție am efectuat o cercetare pe internet utilizînd North Dakota drept cheie de căutare. N-am crezut că voi da peste ceva, dar am descoperit un cont de e-mail. Strathmore făcu o pauză. Bineînțeles că am presupus că nu e acel North Dakota pe care îl căutăm noi, însă am cercetat contul doar ca să fiu sigur. Imaginează-ți surpriza mea cînd am văzut că acel cont era plin cu mesaje de la Ensei Tankado. Strathmore ridică din sprîncene. Iar mesajele erau pline de referințe la Fortăreața Digitală și la planurile lui Tankado de a șantaja NSA.

Susan se uită sceptică la Strathmore. Era uimită că șeful ei se lăsa așa ușor dus de nas.

– Comandante, protestă ea, Tankado știa prea bine că NSA poate deschide mesajele electronice prin internet; n-ar fi folosit *niciodată* poșta electronică spre a trimite informații secrete. E o capcană. Ensei Tankado vi l-a *dăruit* pe North Dakota.

El *știa* că veți cerceta. Orice informație ar fi trimis, *voia* ca voi s-o descoperiți – e o pistă falsă.

– Ai un fler excelent, ripostă Strathmore, cu excepția câtorva amănunte. N-am găsit nimic sub numele North Dakota, așa că am rafinat cercetarea. Contul descoperit reprezenta o variație – NDAKOTA.

Susan clătină din cap.

– Permutările reprezintă o procedură standard. Tankado știa că veți testa variante pînă ce veți da de ceva. NDAKOTA e o variantă prea simplă.

– Poate că da, admise Strathmore, scriind ceva pe o bucată de hîrtie, pe care i-o pasă lui Susan. Dar uită-te la asta.

Susan citi bilețelul. Înțelese brusc modul de gîndire a comandantului. Pe hîrtie era scrisă adresa de e-mail a lui North Dakota:

„NDAKOTA@ARA.ANON.ORG“

Literele ARA din adresă atrăseseră atenția lui Susan. ARA însemna American Remailers Anonymous, un bine cunoscut server anonim de e-mail.

Serverele anonime erau populare printre navigatorii pe internet care voiau să-și păstreze secretă identitatea. Contra unei taxe, aceste companii protejau intimitatea emițătorului de mesaje, acționînd ca un intermediar pentru poșta electronică. Era ca în cazul unei căsuțe poștale obișnuite – un utilizator putea primi și transmite mesaje, prin poștă fără a-și dezvălui adevăratul nume sau adresa. Compania primea mesaje adresate unor nume false, după care le trimitea către contul real al clientului. Intermediarul era legat prin contract de confidențialitate să nu dezvăluie niciodată identitatea sau locația reală a utilizatorilor.

– Nu e o dovadă, rosti Strathmore. Dar ridică multe semne de întrebare.

Susan încuviință, dintr-odată mai convinsă.

– Deci spuneți că lui Tankado nu-i pasă dacă îl caută cineva pe North Dakota, pentru că identitatea și localizarea acestuia sînt protejate de ARA.

– Chiar așa.

Susan calculă în minte.

– ARA oferă servicii mai ales pentru conturi din Statele Unite. Credeți că North Dakota s-ar putea găsi undeva în țară?

Strathmore înalță din umeri.

– S-ar putea. Alături de un partener american, Tankado putea păstra cele două chei de acces separate geografic. Ar fi o mutare deșteaptă.

Susan cîntări situația. Se îndoia că Tankado ar fi împărțit cheia de acces altcuiva decît unui prieten intim, iar, din cîte își amintea ea, Ensei Tankado nu prea avea prieteni în Statele Unite.

– North Dakota, rosti ea, creierul ei lucrînd febril asupra posibilelor înțelesuri ale parolei. Cum sună mesajul lui către Tankado?

– Habar n-am. COMINT a dat doar de legăturile externe ale lui Tankado. În acest moment tot ce avem despre North Dakota se rezumă la o adresă anonimă.

Susan medită un minut.

– Vreo șansă să fie o diversiune?

Strathmore înalță o sprînceană.

– Cum adică?

– Tankado putea trimite mesaje momeală către un cont gol, în speranța că o să-l descoperim. Noi am fi crezut că e protejat, iar el n-ar fi fost niciodată nevoit să riște să dea altcuiva cheia de acces. Poate că lucra singur.

Strathmore chicoti, impresionat.

– Bună idee, cu excepția unui lucru. Nu și-a folosit nici una dintre adresele obișnuite de acasă sau de la serviciu. A trimis totul de la Universitatea Doshisha, cuplându-se la computerul lor principal. Se pare că a păstrat acolo un cont pe care a reușit să-l mențină secret. E un cont foarte bine ascuns, pe care l-am depistat doar prin noroc. Strathmore făcu o pauză. Așadar... dacă Tankado voia să-i frunzărim mesajele, de ce ar fi folosit un cont secret?

Susan medită asupra întrebării.

– Poate că a folosit un cont secret ca să nu bănuiți o diversivune? Poate că Tankado a ascuns contul doar îndeajuns cât să dați peste el și să credeți că ați avut noroc. Asta oferă credibilitate mesajului său.

Strathmore chicoti.

– Ar fi trebuit să te faci agent de teren. Ideea e bună. Din nefericire, fiecare mesaj trimis de Tankado a primit un răspuns. Tankado scria, iar partenerul lui răspundea.

Susan ridică din sprâncene.

– Destul de corect. Deci spuneți că North Dakota există.

– Mă tem că da. Și trebuie să-l găsim. Cu *discreție*. Dacă se prinde că îl vînam, s-a sfîrșit totul.

Susan știa acum exact de ce o chemase Strathmore:

– Dați-mi voie să ghicesc, zise ea. Vreți să mă strecur în baza de date ARA și să aflu identitatea reală a lui North Dakota?

Strathmore rînji.

– Domnișoară Fletcher, îmi citești gîndurile.

Cînd era vorba de cercetare discretă pe internet, Susan Fletcher se dovedea expertă. Cu un an înainte, o oficialitate de rang înalt de la Casa Albă se plînsese că primește amenințări prin e-mail de la cineva cu o adresă anonimă. NSA fusese solicitată să localizeze persoana în cauză. Deși își putea exercita

influența pentru a cere companiei intermediare să dezvăluie identitatea utilizatorului, NSA optase pentru o metodă mai subtilă – un „copoi“.

De fapt, Susan crease un emițător bidirecțional deghizat în mesaj e-mail. Trimitea mesajul spre adresa falsă a utilizatorului, iar compania intermediară își îndeplinea obligația din contract și retransmitea mesajul către adresa reală a utilizatorului. Ajuns la destinație, programul ascuns în mesaj înregistra locația internet a utilizatorului și o transmitea înapoi către NSA, după care se autodezintegra fără a lăsa urme. Din acel moment, cel puțin din punctul de vedere NSA, intermediarii poștali anonimi deveniseră doar niște inconveniente minore.

– Îl poți găsi? întrebă Strathmore.

– Desigur. De ce ați așteptat atât de mult să mă chemați?

– De fapt, se scuza el, nu plănuiam să te chem. Nu voiam să amestec și pe altcineva în povestea asta. Am încercat să trimit eu însumi o copie a copoiului tău, dar ai scris blestemăția aia într-unul dintre noile limbaje hibride; nu l-am putut face să funcționeze. Îmi tot returna date ilogice. În cele din urmă, a trebuit să-mi calc pe inimă și să te aduc aici.

Susan chicoti. Strathmore era un criptograf strălucit, dar repertoriul său se limita la lucrul cu algoritmi; chichițele programării mai puțin „ortodoxe“ îi scăpau adeseori. Mai mult, Susan își scrisese programul de urmărit ținta în LIMBO, un nou limbaj de programare hibrid. Era de înțeles atunci că Strathmore întâmpinase probleme.

– O să am grijă de problemă, zîmbi ea, întorcîndu-se să plece. Mă găsiți la terminalul meu.

– Ai idee cît o să dureze?

Susan se opri.

– Păi... depinde de cît de eficient își face treaba ARA. Dacă tipul e în State și folosește servicii precum AOL sau

Compuserve, o să-i „citesc“ cartea de credit și o să obțin o adresă în mai puțin de o oră. Dacă e într-o universitate sau o corporație, o să dureze puțin mai mult. Zîmbi stînjenită. După aceea, totul depinde de dumneavoastră.

Susan știa că „restul“ însemna o echipă de asalt NSA, tăierea curentului electric la domiciliul tipului și pătrunderea cu arme de foc în casă prin spargerea ferestrelor. Probabil că echipei urma să i se spună că e vorba de un flagrant de trafic de droguri. Fără îndoială că Strathmore avea el însuși să-și facă apariția printre resturile de sticlă și mortar, ca să localizeze acea cheie de acces de șaizeci și patru de caractere. După care avea să o distrugă. Fortăreața Digitală urma să rămînă pentru totdeauna pe internet, imposibil de descifrat.

– Expediază copoiul cu atenție, o avertiză Strathmore. Dacă North Dakota se prinde că îl urmărim, va intra în panică și eu n-am să reușesc niciodată să trimit o echipă înainte ca el să dispară cu cheia.

– Lovește și fugi, îl asigură ea. În clipa în care mesajul găsește adresa, se dizolvă. Tipul nici nu va ști că l-am vizitat.

Comandantul dădu obosit din cap.

– Mulțumesc.

Susan schiță un zîmbet. Era mereu surprinsă să vadă cum Strathmore putea afișa un calm suveran chiar și în fața dezastrelor. Era convinsă că această calitate îi definise cariera și îl înălțase către eşaloanele superioare ale puterii.

Îndreptîndu-se spre ușă, Susan privi lung către TRANSLTR. Existența unui algoritm impenetrabil era un concept pe care ea încă încerca să îl înțeleagă bine. Se rugă să-l găsească la timp pe North Dakota.

– Termină repede, îi spuse Strathmore din urmă, și pînă la căderea nopții o să fii în Smoky Mountains.

Susan încremeni locului. Știa că nu-i spusese nimic despre excursie. Se răsuci pe călcâie. „Oare NSA îmi ascultă telefonul?”

Strathmore zîmbi vinovat.

– Azi-dimineață David mi-a povestit despre excursie. A zis că o să fii destul de iritată de amînare.

Susan se simți pierdută.

– Ați vorbit cu David *azi-dimineață*?

– Bineînțeles.

Strathmore păru mirat de reacția ei.

– Trebuia să-l instruiesc.

– Să-l instruiți? întrebă ea. Pentru ce?

– Pentru călătoria lui. L-am trimis în Spania.

Capitolul 11

Spania. „L-am trimis pe David în Spania.” Cuvintele comandantului o ardeau.

– David e în Spania? Lui Susan nu-i venea să creadă. L-ați trimis în Spania? Tonul ei se înăspri. *De ce?*

Strathmore se uită prost la ea. Părea să nu fie obișnuit să tipe cineva la el, chiar dacă acel cineva era șefa criptografilor. O privi năuc. Susan era încordată ca o tigroaică apărîndu-și puiul.

– Susan, începu el. Ai discutat cu David, nu-i așa? Ți-a *explicat*?

Era prea șocată ca să vorbească. „Spania? De-aia a amînat David excursia noastră la Stone Manor?”

– Azi-dimineață am trimis o mașină la el. A spus că te va suna înainte de a pleca. Îmi pare rău. Am crezut...

– De ce l-ați trimis în Spania?

Strathmore se opri și o privi drept în ochi.

– Ca să ia cealaltă cheie de acces!

– Cealaltă cheie?

– Copia lui Tankado.

– La ce vă referiți?

Strathmore oftă.

– Când a murit, Tankado avea mai mult ca sigur asupra lui o copie a cheii parolate. Ca atare, nu-mi convenea să aflu că se află undeva, în morga din Sevilla, la îndemîna oricui.

– Așa că l-ați trimis pe David Becker? Susan trecuse de momentul șocului. Numai că totul era illogic. David nici măcar nu lucrează pentru dumneavoastră!

Strathmore părea uluit. Nimeni nu-i vorbise vreodată pe un asemenea ton directorului adjunct al NSA.

– Susan, rosti el păstrîndu-și calmul, tocmai aici e clenciul. Aveam nevoie...

Tigroaica sări la beregată.

– Aveți douăzeci de mii de angajați sub comandă! Cine vă dă dreptul să-mi trimiteți logodnicul?

– Îmi trebuia un curier civil, cineva care să n-aibă nici o legătură cu guvernul. Dacă parcurgeam canalele obișnuite și se prindea cineva...

– Și David Becker e singurul civil pe care îl cunoașteți?

– Nu! David Becker *nu* e singurul civil pe care îl cunosc! Dar la ora șase azi-dimineață lucrurile se petreceau al naibii de repede! David vorbește limba, e deștept, am încredere în el și mi-am zis că îi fac o favoare!

– O favoare? se stropși Susan. A-l trimite în Spania e o favoare?

– Da! Îl plătesc cu zece mii de dolari pentru o zi de muncă. Nu trebuie decît să ia lucrurile lui Tankado și să zboare înapoi acasă. Asta eu o socotesc o favoare!

Susan tăcu. Înțelegea. Totul se reducea la bani.

Gîndul i se întoarse cu cinci luni în urmă, în noaptea în care președintele Universității Georgetown îi oferise lui David catedra de limbi străine. Președintele îl avertizase că orele de predare se vor reduce pe seama creșterii muncii birocratice, dar că asta însemna și o creștere substanțială a salariului. Susan simțise nevoia să urle: „David, nu face asta! O să te simți îngrozitor. Avem mulți bani – cui îi pasă care dintre noi îi câștigă?” Însă nu trebuia să se amestece. În cele din urmă îl susținuse în decizia de a accepta. Adormind alături de el în acea noapte, încercase să pară fericită pentru el, însă ceva dinăuntru ei îi spunea că va urma un dezastru. Avusese dreptate – dar nu crezuse niciodată că poate avea *atîta* dreptate.

– L-ați plătit cu zece mii de dolari? întrebă ea. Asta-i o șmecherie murdară!

Strathmore se înfuriase deja.

– Șmecherie? N-a fost nici o șmecherie! Nici nu i-am spus de bani. L-am rugat să-mi facă un favor personal. El a fost de acord să meargă.

– Bineînțeles că a fost de acord! Sînteți șeful meu! Sînteți directorul adjunct NSA! N-avea cum spune nu!

– Ai dreptate, i-o întoarse Strathmore. Tocmai de-aia l-am sunat. Nu-mi permiteam luxul să...

– Directorul știe că ați trimis un civil?

– Susan, zise Strathmore, evident pe punctul de a-și pierde răbdarea, directorul nu e implicat. Nu știe nimic despre toate astea.

Susan îl privi nevenindu-i să creadă ce auzise. I se părea că nu-l mai cunoaște pe omul din fața ei. Îl trimisese pe logodnicul ei – un profesor – într-o misiune NSA, după care nu-l informase pe director despre cea mai mare criză din istoria organizației.

– Leland Fontaine *n-a fost* informat?

Lui Strathmore i se rupse filmul. Explodă:

– Ia ascultă, Susan! Te-am chemat aici pentru că am nevoie de un aliat, nu de o anchetă! Am avut o dimineată a naibii de grea. Azi-noapte am descărcat fișierul lui Tankado și-am stat ore întregi lângă imprimantă rugându-mă ca TRANSLTR să spargă codul. În zori am trecut peste mândrie și l-am sunat pe director – dă-mi voie să-ți spun că *aia* era o conversație pe care *cu adevărat* abia o așteptam. Bună dimineata, domnule. Îmi cer scuze că vă trezesc. De ce vă sun? Tocmai am descoperit că TRANSLTR a ajuns piesă de muzeu. Din cauza unui algoritm pe care întreaga mea echipă superdeșteaptă și superplătită din Crypto nu s-a putut pricepe să-l scrie!

Strathmore izbi cu pumnul în birou.

Susan îngheță. Nu scoase nici un sunet. În zece ani Strathmore își pierduse controlul doar de câteva ori, însă nicio dată de față cu ea.

Timp de câteva secunde, nici unul nu scoase vreo vorbă. În cele din urmă, Strathmore se așază la loc pe scaun. Susan auzi cum respirația îi revine la normal. Când, într-un târziu, deschise gura, vocea lui păru ciudat de calmă și de controlată.

– Din nefericire, zise el încet, s-a dovedit că directorul e plecat în America de Sud pentru a se întâlni cu președintele Columbiei. Pentru că el nu putea întreprinde absolut nimic de acolo, îmi rămîneau două opțiuni – să-i cer să-și scurteze vizita și să se întoarcă sau să rezolv eu însumi problema.

Se lăsă o lungă tăcere. Într-un târziu, Strathmore își înalță privirea obosită și o întâlni pe cea a lui Susan. Expresia de pe chip i se înmuie imediat.

– Îmi cer scuze, Susan. Sînt epuizat. E un coșmar care a prins viață. Știu că te-ai supărat în legătură cu David. N-am vrut să afli așa. Credeam că ești la curent.

Susan simți un val de jenă inundându-i trupul.

– Am reacționat prea dur. Îmi pare rău. David e o alegere bună.

Strathmore încuviință, absent.

– O să se întoarcă diseară.

Susan își imaginează toate dificultățile prin care trecea comandantul – stresul responsabilității pentru TRANSLTR, orele nenumărate și întâlnirile petrecute acolo. Se zvonea că soția lui, alături de care petrecuse treizeci de ani, îl părăsea. Ca și cum nu era îndeajuns, apăruse și Fortăreața Digitală – cea mai mare amenințare secretă din istoria NSA, iar amărîtul trebuia să le înfrunte singur pe toate. Nu era de mirare că părea pe punctul de a se prăbuși.

– Luînd în considerare circumstanțele, zise Susan, cred că ar trebui să-l chemați pe director.

Strathmore clătină din cap. Pe birou căzu o picătură de sudoare.

– N-am să periclitez siguranța directorului sau să risc o scurgere de informații contactîndu-l în legătură cu o criză majoră asupra căreia el nu poate întreprinde nimic.

Susan știa că avea dreptate. Strathmore dispunea de cap limpede, chiar și în astfel de momente critice.

– V-ați gîndit să-l sunați pe președinte?

Strathmore încuviință.

– Da. Și am decis să n-o fac.

Susan își dăduse seama de asta. Oficialii de vîrf ai NSA aveau dreptul de a rezolva urgențe controlabile legate de serviciile secrete fără înștiințarea executivului. NSA era singura organizație americană care se bucura de imunitate completă față de jurisdicțiile federale de orice fel. Strathmore se prevala adesea de acest drept; prefera să rezolve problemele în izolare.

– Comandante, protestă ea, problema e prea gravă ca s-o rezolvați singur. Trebuie să-i lăsați pe alții să vă ajute.

– Susan, existența Fortăreței Digitale are implicații majore pentru viitorul acestei organizații. N-am nici cea mai vagă intenție să-l informez pe președinte peste capul directorului. Există o criză și eu o gestionez. O privi gînditor. Eu *sînt* directorul adjunct însărcinat cu operațiunile. Un zîmbet obosit îi încolți pe chip. Și, în plus, nu sînt singur. O am pe Susan Fletcher în echipa mea.

În acea clipă Susan își dădu seama de ce îl respecta atît de mult pe Trevor Strathmore. De zece ani el îi deschisese drumul și îi fusese alături, la bine și la rău. Cu mîna fermă. Fără a ezita. Devotamentul lui o uimea – atașamentul de nezduncinat față de principiile, țara și idealurile lui. Orice s-ar fi întîmplat, comandantul Trevor Strathmore reprezenta o lumină călăuzitoare într-un univers al deciziilor imposibile.

– Căci *ești* în echipa mea, nu-i așa?

– Da, domnule, sînt. Sută la sută.

– Bine. Acum putem trece la treabă.

Capitolul 12

David Becker mai participase la ceremonii funerare și mai văzuse cadavre în viața lui; însă acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu era vorba despre un mort fardat și aranjat într-un sicriu cu lînțoliu de mătase. Acest leș era complet gol și fusese aruncat fără milă pe o masă din aluminiu. Ochii nu aveau încă cea absență tipică lipsei de viață. În schimb, erau răsuciți în sus, spre tavan, cu o expresie ciudată de groază și regret.

– *Dónde están sus efectos?* întrebă Becker într-o castiliană fluentă. Unde-i sînt lucrurile personale?

– *Allí*, răspunse locotenentul cu dinții galbeni.

Arată spre o teighea plină cu haine și alte lucruri personale.

– *Es todo?* Asta-i tot?

– *Si*.

Becker ceru o cutie de carton. Locotenentul se grăbi să-i satisfacă doleanța.

Era sîmbătă seara, iar morga din Sevilla era oficial închisă. Tînărul locotenent îl lăsase pe Becker să intre în urma ordinului direct al șefului Guardiei din Sevilla – ceea ce însemna că vizitatorul american avea prieteni puternici.

David se uită la grămăjoara de haine. Într-un pantof fuseseră înghesuite pașaportul, portofelul și ochelarii. Alături se găsea un rucsăcel cilindric pe care poliția îl ridicase din camera de hotel a mortului. Instrucțiunile primite de Becker erau clare: „Nu atingi nimic. Nu citești nimic. Aduci totul înapoi. Să nu-ți scape ceva.”

Becker inspectă grămăjoara și se încruntă. „Ce naiba putea NSA să dorească din gunoaiele astea?”

Locotenentul se întoarse cu o cutie mică, iar Becker începu să îndese hainele înăuntru.

Ofițerul atinse piciorul cadavrului.

– *Quien es?* Cine e?

– Habar n-am.

– Pare chinez.

„Japonez“, îl corectă el în gînd.

– Bietul de el. Infarct, nu?

Becker dădu absent din cap.

– Așa mi s-a spus și mie.

Locotenentul oftă și dădu la rîndul lui din cap.

– Soarele poate fi foarte crud în Sevilla. Să fiți atent mîine.

– Mulțumesc, dar eu plec acasă.

Ofițerul păru șocat.

– Abia ați ajuns!

– Știu, dar tipul care îmi plătește avionul așteaptă lucrurile astea.

Locotenentul părea ofensat, așa cum doar un spaniol o putea face.

– Vreți să spuneți că nu veți *gusta* nimic din Sevilla?

– Am fost aici cu ani în urmă. Un oraș frumos. Mi-ar plăcea să stau.

– Deci ați văzut La Giralda?

Becker încuviință. De fapt, nu urcase niciodată în vechiul turn maur, dar îl văzuse.

– Ce spuneți de Alcazar?

Dădu iarăși din cap, amintindu-și noaptea în care îl auzise pe Paco de Lucia cîntînd la chitară în curte – flamenco sub stele, într-o fortăreață din secolul al cincisprezecelea. Își dorea s-o fi cunoscut pe Susan atunci.

– Și, bineînțeles, mai e Cristofor Columb. Ofițerul radia de mîndrie. E îngropat în catedrala noastră.

Becker se uită la el.

– Zău? Credeam că e îngropat în Republica Dominicană!

– Nu, la naiba! Cine scornește asemenea zvonuri? Trupul lui Columb e aici, în Spania! Parcă ați spus că sînteți absolvent de facultate.

Becker înălță din umeri.

– Probabil că am lipsit la cursul ăsta.

– Biserica Spaniolă este foarte mîndră să dețină rămășițele lui.

„Biserica Spaniolă.“ Becker știa de o singură religie în Spania – cea romano-catolică. Catolicismul era mai puternic aici decît la Vatican.

– Bineînțeles că nu avem toate rămășițele pămîntești, adăugă locotenentul. *Solo el escroto.*

Becker se opri din împachetat și făcu ochii mari spre locotenent. „*Solo el escroto?*” Se forță să nu rînjească.

– Doar scrotul lui?

Ofițerul dădu mîndru din cap.

– Da. După ce obține rămășițele unui om important, Biserica îl sanctifică și împrășteie moaște la catedrale diferite, astfel încît oricine să se poată bucura de splendoarea lor.

– Și voi ați obținut...

Becker își înăbuși cu greu rîsul.

– Oh, da! E o parte destul de importantă! se apără ofițerul. Doar nu au căpătat o coastă sau o încheietură, ca bisericile alea din Galicia! Ar trebui să rămîneți și s-o vedeți.

Becker încuviință politicos.

– Poate că o să trec, în drum spre ieșirea din oraș.

– *Mala suerte*, oftă ofițerul. Ghinion. Catedrala e închisă pînă la slujba de dimineată.

– Atunci, altă dată. Becker zîmbi și apucă cutia. Cred că trebuie să plec. Mă așteaptă avionul.

Aruncă o ultimă privire prin încăpere.

– Vreți să vă duc la aeroport? se offeri ofițerul. Am un Moto Guzzi chiar în față.

– Nu, mulțumesc. O să iau un taxi.

În colegiu, Becker urcase pe o motocicletă și fusese aproape de a se sinucide. N-avea nici cea mai mică intenție să repete isprava, indiferent cine ținea ghidonul.

– Cum vreți, rosti ofițerul, îndreptîndu-se către ușă. Mă duc să sting luminile.

Becker înghesui cutia sub braț. „Oare am luat totul?” Privi pentru ultima oară cadavrul de pe masă. Gol-pușcă, cu fața în sus spre lămpile fluorescente, era clar că leșul nu mai avea nimic de ascuns. Din nou se simți atras de mîinile ciudat de diforme. Se uită fix cîteva clipe, concentrîndu-se.

Ofițerul stinse lumina, lăsînd camera în beznă.

– Stați așa, ceru Becker. Aprindeți-le din nou.

Luminile clipiră iarăși la viață.

David lăsă cutia pe podea și se duse pînă la cadavru. Se aplecă și cercetă cu atenție mîna stîngă a mortului.

Locotenentul îl urmări cu atenție.

– Cam urît, nu?

Însă nu diformitatea îi atrăsese lui atenția. Zărise altceva. Se întoarse spre ofițer.

– Sînteți sigur că e totul în cutia asta?

Ofițerul dădu din cap.

– Da, cam asta e tot.

Becker își propti palmele în șolduri, apoi luă cutia, o duse înapoi la tejghea și o goli. Se apucă să scuture toate obiectele de îmbrăcăminte cu meticulozitate. După aceea goli pantofii și începu să-i lovească de tejghea, ca și cum ar fi vrut să scoată vreo pietricică înfiptă în talpă. După ce repetă procedura pentru a doua oară, se dădu înapoi și pufni nemulțumit.

– Probleme? se interesă locotenentul.

– Mda, recunosc Becker. Ne lipsește ceva.

Capitolul 13

Tokugen Numataka ședea în biroul elegant de la mansardă și privea cerul de deasupra capitalei nipone. Angajații și competitorii îl numeau *akuta same* – rechinul ucigaș. Timp de trei decenii își depășise concurența japoneză mituind mai mult, licitînd mai sus și plătind mai multă publicitate; acum se pregătea să devină un gigant al pieței mondiale.

Era pe punctul de a încheia cea mai mare afacere a vieții lui – o afacere care avea să transforme Corporația Numatech într-un Microsoft al viitorului. Sîngele îi fierbea de la șuvoiul de adrenalină. Afacerile însemnau război – iar războiul era incitant.

Acum știa care e adevărul, deși cu trei zile în urmă, cînd primise apelul, fusese suspicios. Era binecuvîntat de *Myouri* – zeița norocului. Zeii îl aleseseră pe el.

– Am o copie a cheii de acces în Fortăreața Digitală, zisese vocea cu accent american. Vreți s-o cumpărați?

Numataka aproape că izbucnise în rîs. Știa că era o capcană. Corporația Numatech licitase cu generozitate pentru noul algoritm al lui Ensei Tankado, iar acum unul dintre competitorii ei se ținea de șotii, încercînd să afle cît licitase el.

– Aveți cheia de acces? se prefăcuse el interesat.

– Da. Mă numesc North Dakota.

Numataka își înăbușise un hohot de rîs. Toată lumea știa de North Dakota. Tankado povestise presei despre partenerul lui secret. Acest partener reprezenta o mutare înțeleaptă din partea lui Tankado. Chiar și în Japonia, practicile în afaceri nu mai aveau nimic în comun cu onoarea. Ensei Tankado nu se bucura de siguranță. Era de ajuns o mutare greșită din partea unei firme prea lacome și cheia de acces avea să fie dată publicității. Toate firmele de software din lume aveau să sufere.

Numataka trăsese adînc din trabucul Umami și se prefăcuse că intră în amărîta de șaradă a celui care îl sunase.

– Deci vă vindeți cheia de acces? Interesant. Ce zice Ensei Tankado despre asta?

– N-am nici o datorie față de domnul Tankado. A fost o prostie să se încreadă în mine. Cheia de acces valorează de sute de ori mai mult decît mă plătește el ca să i-o păstrez.

– Îmi pare rău, zisese Numataka. Cheia dumneavoastră de acces n-are nici o valoare pentru mine de una singură. După ce

va afla ce ați făcut, Tankado va publica copia lui și piața va fi inundată.

– Veți primi ambele chei de acces, rostise vocea. Pe cea a domnului Tankado și pe a mea.

Numataka acoperise receptorul cu palma și izbucnise în râs. Nu se putuse abține să nu întrebe:

– Cît cereți pentru ambele chei?

– Douăzeci de milioane de dolari americani.

Aproape aceeași sumă pe care o licitase Numataka.

– Douăzeci de milioane? făcuse el, mimînd oripilarea.

Este revoltător!

– Am văzut algoritmul. Vă asigur că merită banii.

„Nu mai spune, gîndise Numataka. Valorează de zece ori mai mult.“

– Din nefericire, zisese el cu glas tare, obosit să se mai prefacă, amîndoi știm că domnul Tankado n-ar accepta așa ceva. Gîndiți-vă la repercusiunile legale.

Vocea de la celălalt capăt făcuse o pauză amenințătoare.

– Dar dacă domnul Tankado nu ar mai intra în ecuație?

Numataka simțise din nou nevoia de a rîde, dar observase hotărîrea din voce.

– Dacă Tankado nu ar mai intra în ecuație? Atunci am încheia afacerea.

– Vă mai caut eu, rostise vocea, după care închisese.

Capitolul 14

Becker privi cadavrul cu atenție. Chiar și la atîtea ore după moarte, fața asiaticului radia un fel de aură rozalie, cauzată de

arsurile solare. Restul corpului era de un galben pal – cu excepția micii vînătăi purpurii din dreptul inimii.

„Probabil de la intervenția de resuscitare, își zise Becker. Păcat că n-a mers.“

Se întoarse la studiul mâinilor. Nu semănau cu nimic din ce văzuse el. Fiecare mînă avea doar trei degete, iar acestea erau strimbe și răsucite. Oricum, nu diformitatea îl interesa acum.

– Măi să fie, croncăni locotenentul din cealaltă parte a camerei. Era japonez, nu chinez.

Becker îl privi. Ofițerul răsfoia pașaportul mortului.

– Aș prefera să nu vă mai uitați acolo, îl rugă Becker.

„Să nu atingi nimic. Să nu citești nimic.“

Ofițerul mai studie pașaportul o clipă, apoi îl depuse la loc, în grămăjoară.

– Tipul ăsta avea o viză de rangul 3. Putea sta aici ani întregi.

Becker atinse mîna victimei cu un creion.

– Poate că locuia aici.

– Ntț. A intrat în țară săptămîna trecută.

– Poate că se *muta* aici, oferi Becker o explicație.

– Mda, poate. Ce săptămîină tîmpită! Ars de soare și un atac de cord. Amărîtul!

Becker îl ignoră pe ofițer și studie mîna.

– Sînteți sigur că nu avea nici o bijuterie cînd a murit?

Locotenentul ridică privirea, surprins.

– Bijuterie?

– Da. Uitați-vă aici.

Ofițerul traversă încăperea.

Pielea de pe mîna stîngă a lui Tankado purta urme de arsură de soare, cu excepția unui inel de carne în jurul degetului mic.

Becker arată spre dunga de altă culoare.

– Vedeți că aici nu e ars? Ca și cum ar fi purtat un inel.

Ofițerul păru surprins.

– Un *inel*?

Vocea lui păru brusc perplexă. Omul studie degetul cadavru-lui, după care se îmbujoră.

– Doamne, chicoti el. Deci povestea era *adevărată*?

Becker simți că i se face brusc rău.

– Mă scuzați?

Ofițerul clătină neîncrezător din cap.

– Aș fi menționat asta... dar am crezut că tipul e nebun.

Becker nu zîmbea.

– Ce tip?

– Tipul care a chemat ambulanța. Un turist canadian. Tot spunea ceva despre un inel. Bolborosea în cea mai proastă spaniolă pe care am auzit-o.

– A zis că domnul Tankado purta un *inel*?

Ofițerul încuviință. Scoase o țigară Ducado, se uită scurt la semnul „NO FUMAR“, după care și-o aprinse.

– Cred că ar fi trebuit să amintesc de asta, dar individul părea complet sonat.

Becker se încruntă. Cuvintele lui Strathmore îi răsunau în urechi. „Vreau tot ce avea Ensei Tankado cu el. Totul. Să nu lași nimic acolo. Nici măcar o bucată de hîrtie.“

– Și unde e acest inel acum? se interesă Becker.

Ofițerul scoase un nor de fum.

– E poveste lungă.

Instinctul îi spunea lui Becker că vestea era proastă.

– Povestiți-mi, oricum.

Capitolul 15

Susan Fletcher ședea la terminalul ei de computer din Node 3. Node 3 era o cameră privată a criptografilor, izolată acustic și

poziționată chiar la ieșirea din încăperea principală. Un geam special, gros de cinci centimetri și curbat pe toată lungimea, le oferea criptografilor panorama camerei principale din Crypto, fără ca persoanele de acolo să poată vedea înăuntru.

În fundul acestei încăperi vaste se găseau douăsprezece terminale de computer, așezate în cerc perfect. Aranjamentul inelar încuraja schimbul de opinii între criptografi și le reamintea că făceau parte dintr-o mare echipă – ca un fel de cavaleri ai mesei rotunde printre spărgătorii de coduri. Ca o ironie, secretele nu erau permise în interiorul Node 3.

Poreclit Țarcul, Node 3 nu avea nimic din austeritatea restului secției. Camera fusese astfel proiectată încât să ofere senzația de cămin – covoare groase, sisteme audio de ultimă generație, frigider complet dotat, o chicinetă, chiar și un coș miniatural de baschet. NSA avea filozofia proprie în legătură cu Crypto: nu arunci două miliarde pentru computer de spart coduri fără să îi atragi pe cei mai buni dintre cei buni în jurul lui, ca să-l folosească.

Susan se descălță de pantofii ei Salvatore Ferragamo și își afundă călcâiele în covorul gros. Angajații guvernamentali cu salarii mari erau atenționați să se abțină de la a-și afișa ostentativ semnele averii. Pentru Susan asta nu constituia o problemă – fiindcă ea era fericită cu apartamentul modest, cu Volvo-ul ei și cu garderoba în stil clasic. Cu pantofii era însă altă poveste. Se aruncase la cei mai buni încă din vremea colegiului.

„Nu te poți avînta spre stele dacă te dor picioarele, îi spusese odată mătușa ei. Iar cînd îți atingi țelul, ai face al naibii de bine să arăți fantastic!“

Susan se întinse cu voluptate, după care se apucă de treabă. Își selectă „copoiul“ și se pregăti să îl configureze. Privi adresa de e-mail pe care i-o dăduse Strathmore.

„NDAKOTA@ARA.ANON.ORG“

O fi avut un cont anonim individul care își spunea North Dakota, dar Susan știa că n-avea să mai rămână anonim multă vreme. Copoiul urma să treacă prin ARA, să fie înaintat către North Dakota, după care avea să transmită înapoi informația cu adresa reală de internet a tipului.

Dacă totul mergea bine, North Dakota avea să fie în curînd localizat, iar Strathmore căpăta cheia de acces. Mai rămînea în joc doar David. După ce el va găsi copia lui Tankado, ambele chei de acces puteau fi distruse. Mica bombă cu ceas a lui Tankado va deveni inofensivă, ca un exploziv fără detonator.

Susan verifică de două ori adresa de pe foaie și introduse informația în cîmpul de date corect. Chicoti la gîndul că Strathmore întîmpinase dificultăți cînd trimisese el însuși programul-spion. Îl trimisese chiar de două ori, de fiecare dată primind înapoi adresa lui Tankado în loc de cea a lui North Dakota. Fusesse o simplă greșeală, în opinia lui Susan. Probabil că Strathmore inversase cîmpurile de date, astfel încît copoiul adulmecase un cont eronat.

Sfîrși de configurat programul și îl pregăti de lansare. După care apăsă tasta „Return“. Computerul scoase un sunet.

„COPOI TRIMIS“

Acum urma jocul așteptării.

Susan expiră profund. Se simțea rușinată că îl luase pe comandant la rost. Trevor Strathmore era omul cel mai calificat să gestioneze de unul singur această amenințare. Avea un talent neîntrecut de a obține ce era mai bun de la toți cei care îl provocau.

Cu șase ani în urmă, când EFF lansase știrea că un submarin NSA cerceta cablurile telefonice suboceanice, Strathmore lăsase cu calm să se scurgă zvonul că submarinul în cauză de fapt îngropa în mod ilegal deșeuri toxice pe fundul apei. EFF și ecologiștii se certaseră atît de tare asupra versiunii adevărate, încît mass-media renunțase într-un tîrziu, obosită, la întreaga poveste.

Strathmore își planifica fiecare mutare cu atenție. Se baza enorm pe computer în întocmirea și trecerea în revistă a planurilor. Ca mulți alți angajați NSA, folosea o aplicație software dezvoltată de NSA și botezată BrainStorm – o modalitate lipsită de riscuri de a lansa cu ajutorul computerului scenarii de tipul „și dacă“.

BrainStorm reprezenta un experiment de inteligență artificială descris de dezvoltatorii săi drept un simultan cauză-efect. Fusese creat cu scopul inițial de a fi utilizat în campanii politice, ca modalitate de a genera modele în timp real ale unor „medii politice“ date. Alimentat cu cantități uriașe de date, programul crea o rețea de interconexiuni – un model ipotetic de interacțiuni între variabile politice, incluzînd personaje politice marcante, angajații lor, relațiile dintre ei, chestiuni fierbinți la ordinea zilei, motivații individuale ponderate de variabile precum sexul, apartenența etnică, banii și puterea. Utilizatorul putea introduce orice eveniment ipotetic, și Brain-Storm prezicea efectul evenimentului asupra „mediului“.

Comandantul Strathmore lucra intens cu BrainStorm, nu din motive politice, ci folosindu-l ca dispozitiv TFM. Aplicația Time-Line, Flowchart & Mapping¹ era o unealtă puternică de descriere a unor strategii complexe și de prezicere a slăbiciunilor.

¹ În traducere aproximativă din limba engleză: Termene, Fluxuri și Hărți (n.tr.)

Susan bănuia că în computerul lui Strathmore zăceau ascunse scheme care aveau să schimbe lumea într-o zi.

„Da, își zise ea, am fost prea dură cu el“.

Gîndurile îi fură întrerupte de ușa care se deschise.

Strathmore dădu buzna înăuntru.

– Susan, zise el, tocmai a sunat David. Planurile s-au schimbat.

Capitolul 16

– Un inel? întrebă Susan neîncrezătoare. Lui Tankado îi lipsește un inel?

– Da. Norocul nostru că David și-a dat seama. A fost nevoie de un spirit de observație extraordinar.

– Dar noi vrem o cheie de acces, nu o bijuterie.

– Știu, fu Strathmore de acord, dar cred că s-ar putea să fie unul și același lucru.

Ea îl privi pierdută.

– E o poveste lungă.

Susan arătă spre copoiul de pe ecranul ei.

– Nu plec nicăieri.

Comandantul oftă din rărunchi și începu să umble în sus și în jos.

– Se pare că au existat martori la moartea lui Tankado. Așa cum spune ofițerul de la morgă, un turist canadian a dat un apel panicat poliției azi-dimineață, spunînd că un japonez tocmai suferise un atac de cord în parc. La sosire, ofițerul l-a găsit mort pe Tankado și pe canadian alături, așa că a chemat ambulanța. În vreme ce sanitarii au dus cadavrul la morgă,

ofițerul i-a cerut canadianului să-i povestească ce anume s-a întâmplat. Tot ce a putut scoate de la individ a fost un fel de bolboroseală despre un inel pe care Tankado i-l dăruise chiar înainte de a muri.

Susan îl privi sceptică.

– Tankado a *dăruit* un inel?

– Mda. Se pare că l-a împins în fața turistului – ca și cum l-ar fi implorat să îl ia. Amicul nostru s-a uitat atent la bijuterie. Strathmore se opri și se întoarse. Spunea că inelul era gravat – cu un fel de alfabet.

– Alfabet?

– Da, și din ce susținea el, nu era vorba de engleză.

Strathmore înălță din sprâncene, așteptând replica ei.

– Japoneză?

– Țsta a fost și primul meu gând. Însă ascultă aici: canadianul s-a plîns că literele n-aveau nici un sens. Caracterele japoneze n-ar putea fi niciodată confundate cu literele noastre latine. Tipul spunea că gravura arăta ca și cum pe banda unei mașini de scris s-ar fi plimbat o pisică.

Susan izbucni în rîs.

– Comandante, doar nu credeți că...

Strathmore i-o reteză scurt:

– E limpede ca lumina zilei, Susan. Tankado a gravat cheia de acces la Fortăreața Digitală pe inel. Aurul e rezistent. Indiferent că posesorul doarme, face duș sau mănîncă, cheia de acces e în permanență cu el, gata în orice clipă să fie dată publicității.

Susan părea să aibă dubii:

– Pe deget? Chiar așa, în văzul tuturor?

– De ce nu? Spania nu e chiar capitala mondială a criptologiei. Nimeni nu putea ști ce însemnau literele. În plus, dacă acea cheie este un standard pe șaiszeci și patru de biți, nimeni

nu ar fi putut citi și memora, chiar și în plină zi, o succesiune de șaizeci și patru de caractere.

Susan privea perplexă.

– Și Tankado a dăruit acest inel unui străin cu câteva clipe înainte de a muri? De ce?

Strathmore își îngustă privirea.

– Tu de ce crezi?

Ei îi trebui o secundă ca să-i pice fisa. Făcu ochii mari.

Comandantul încuviință.

– Tankado încerca să scape de el. Credea că noi l-am ucis. Simțea că moare și a presupus în mod logic că noi eram vinovații. Și, din punct de vedere al sincronizării, a fost o coincidență. Și-a imaginat că noi i-am venit de hac – otravă sau vreo altă substanță cu efect cardiac. Știa că nu am fi îndrăznit să îl ucidem decât dacă l-am fi descoperit pe North Dakota.

Susan simți că o ia cu frig.

– Bineînțeles, șopti ea. Tankado a crezut că i-am asasinat polița de asigurare ca să îl lichidăm și pe el.

Totul se limpezea pentru Susan. Momentul atacului de cord era atât de nimerit pentru NSA, încât Tankado presupusese că agenția e de vină. Ultimul lui instinct fusese unul de răzbunare. Ensei își dăruise inelul ca un ultim efort disperat de a da publicității cheia de acces. Iar acum, de necrezut, un turist canadian inocent deținea cheia celui mai puternic algoritm de criptare din lume.

Susan inspiră adânc și puse o întrebare inevitabilă:

– Și unde e canadianul acum?

Strathmore se încruntă.

– Tocmai asta e problema.

– Ofițerul nu știe unde e?

– Nu. Povestea canadianului părea atît de absurdă, încît ofițerul și-a închipuit că tipul e șocat sau senil. Ca atare, l-a urcat pe motocicletă ca să-l ducă înapoi la hotel. Numai că turistul canadian habar n-avea să se țină pe un astfel de vehicul. A căzut înainte de a parcurge un metru, și-a crăpat capul și și-a rupt o încheietură.

– Ce?! izbucni Susan, înecîndu-se.

– Ofițerul a vrut să-l ducă la spital, dar canadianul era furios – zicea că mai bine s-ar întoarce pe jos în Canada decît să mai urce pe motocicletă. Ca atare, omul legii nu a avut altceva de făcut decît să îl însoțească pe jos pînă la o clinică publică de lîngă parc. L-a lăsat acolo pentru a fi consultat.

Susan se încruntă.

– Cred că nu mai trebuie să întreb încotro se îndreaptă David.

Capitolul 17

David Becker păși pe caldarîmul încins din Plaza de España. El Ayuntamiento, vechea clădire a consiliului orășenesc, se înălța în fața lui printre copaci, pe un covor de dale albe și albastre ce se întindea pe trei acri. Spiralele arabe și fațada sculptată dădeau mai degrabă impresia de palat, decît de clădire publică. În ciuda istoriei presărate cu puciuri militare, incendii și execuții publice prin spînzurare, cei mai mulți turiști vizitau acest obiectiv pentru că broșurile locale de turism îl prezentau ca fiind cartierul general al britanicilor din filmul *Lawrence al Arabiei*. Pentru casa de film Columbia Pictures fusese mult mai ieftin să toarne în Spania decît

în Egipt, iar influența maură asupra arhitecturii fusese un argument suficient pentru a-i convinge pe cinefili că imaginile erau din Cairo.

Becker își fixă ceasul Seiko pe coordonatele locale, 9.10 P.M. După standardul locului, era încă după-amiază. Un spaniol care se respecta nu lua niciodată cina înainte de apusul soarelui, iar ultimele raze leneșe ale soarelui din Andaluzia rareori dispăreau înainte de ora zece.

Becker traversă parcul în pas vioi, în ciuda arșitei de început de seară. Tonul lui Strathmore sunase ceva mai imperativ acum decât de dimineață. Noile ordine nu lăsau loc interpretărilor: „Găsește-l pe canadian, ia inelul. Ia orice măsuri crezi necesare, dar fă rost de inelul ăla“.

Becker se întreabă ce putea fi atât de important la un inel inscripționat. Strathmore nu-i dăduse nici o explicație, iar Becker nu insistase. „NSA, își zise el. Niciodată nu Sporovăi Aiurea.“

Clinica se vedea perfect de cealaltă parte a Avenidei Isabela Católica – simbolul universal al Crucii Roșii într-un cerc alb pictat pe acoperiș. Ofițerul de poliție îl lăsase pe canadian acolo cu multe ore în urmă. O încheietură ruptă, capul spart – probabil că pacientul fusese tratat și i se dăduse deja drumul. Becker spera doar ca unitatea sanitară să aibă informații despre pacienții externi – un hotel sau un număr de telefon prin care se putea lua contact cu ei. Cu puțin noroc, Becker l-ar fi putut găsi pe canadian, ar fi luat inelul și s-ar fi întors acasă fără alte complicații.

Strathmore îi spusese:

– Dacă va fi nevoie, folosește cei zece mii de dolari ca să cumperi inelul. Ți-i dau eu înapoi.

– Nu e nevoie, îi răspunsese Becker.

Oricum intenționa să dea banii înapoi. Nu se dusesse în Spania pentru bani, ci pentru Susan. Comandantul Trevor

Strathmore era mentorul și îngerul ei păzitor. Susan îi datora multe; Becker putea face pe comisionarul pentru o zi.

Din nefericire, în acea dimineață lucrurile nu evoluaseră conform planurilor lui. Sperase să o sune pe Susan din avion și să-i explice totul. Se gândise să-l roage pe pilot să-i trimită un mesaj radio lui Strathmore, ca acesta să îl transmită mai departe, dar ezitase să-l implice pe directorul adjunct în problemele lui sentimentale.

El însuși încercase de trei ori să o sune – mai întâi de la un telefon mort la bordul avionului, apoi de la un telefon public din aeroport, iar ultima dată de la morgă. Susan nu răspunsese. David se întrebă unde putea fi. Prinsese mereu robotul, dar nu lăsase nici un mesaj. Ce voia el să-i spună nu putea fi lăsat ca mesaj pe robot.

Apropiindu-se de șosea, văzu o cabină telefonică lângă intrarea în parc. Alergă într-acolo, apucă receptorul și folosi cartela de telefon pentru a forma numărul. Se scurse un timp pînă la realizarea conexiunii. Într-un târziu, dincolo începu să sune.

„Hai, fii acolo.“

După cinci apeluri, se auzi:

– Bună. Aici e Susan Fletcher. Din păcate, nu sînt acasă, dar dacă vă lăsați numele...

Becker ascultă mesajul. „Unde e?“ Probabil că Susan intrase deja în panică. Se întrebă dacă nu cumva ea plecase către Stone Manor fără el. Se auzi un bip.

– Bună. Aici e David.

Se opri, neștiind ce să spună. Unul dintre lucrurile pe care le ura la roboții telefonici era acela că îți tăiau legătura dacă făceai o pauză de gîndire.

– Îmi cer scuze că n-am sunat, izbucni el la țanc. Se întrebă dacă era bine să-i relateze ce se petrecuse, dar se răzgîndi.

Sună-l pe comandantul Strathmore. O să-ți explice el tot. Inima îi bătea nebunește. „E absurd“, își zise. Te iubesc, adăugă el repede și închise.

Becker așteptă să se limpezească traficul pe Avenida Borbolla. Se gândi că Susan presupunea fără îndoială tot ce era mai rău. Nu stătea în firea lui să nu sune, când promisese c-o va face.

Păși pe bulevardul cu patru benzi.

– Sosit-plecat, șopti el în barbă. Sosit-plecat.

Era prea concentrat pentru a-l zări pe bărbatul cu ochelari cu ramă metalică urmărindu-l de pe celălalt trotuar.

Capitolul 18

Stînd în fața imensei ferestre din biroul firmei, Numataka trase cu putere din trabuc și zîmbi. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Vorbise din nou cu americanul, iar dacă totul mergea conform orarului, Ensei Tankado era deja mort, iar copia cheii lui de acces se găsea în siguranță.

Numataka se minună de ironia sorții care făcea ca el să dețină cheia de acces a lui Ensei Tankado. Cu mulți ani înainte, Tokugen Numataka îl întîlnise pe Tankado. Tînărul programator venise la Corporația Numatech direct din facultate, căutînd o slujbă. Numataka îl refuzase. Fără îndoială că Tankado era strălucit, dar în acele vremuri se lua și altceva în considerare. Chiar dacă Japonia se schimba, Numataka fusese educat în spiritul școlii vechi. Trăia după codul onoarei, *menboku*. Imperfecțiunea nu putea fi tolerată. Angajarea unui infirm însemna

o pată de rușine pe chipul firmei. Aruncase CV-ul lui Tankado fără a se uita măcar la el.

Numataka își verifică din nou ceasul. Americanul, North Dakota, ar fi trebuit să sune deja. Simți un fior de neliniște. Spera să nu se fi întâmplat nimic.

Dacă acele chei de acces erau atât de bune precum i se promisese, ele aveau să descuie taina celui mai căutat produs din era computerelor – un algoritm de criptare digitală invulnerabil. Numataka putea include algoritmul în microprocesoare rezistente la orice șoc și sigilate, pe care apoi să le vîndă în masă producătorilor de computere, guvernelor, industriașilor și poate chiar și piețelor mai puțin publice... piața neagră a teroriștilor mondiali.

Numataka zîmbi. Ca de obicei, părea a fi intrat în grațiile Shichigosan – cele șapte zeițe ale norocului. Corporația Numatech era pe punctul de a controla singurul exemplar al Fortăreței Digitale care va exista vreodată. Douăzeci de milioane de dolari erau o grămadă de bani – însă față de produsul cumpărat reprezentau pomană pentru cerșetori.

Capitolul 19

– Dacă mai caută și altcineva inelul? întrebă Susan, brusc neliniștită. Ar putea fi David în pericol?

Strathmore clătină din cap.

– Nimeni altcineva nu știe de existența inelului. Tocmai de aceea l-am trimis pe David. Am vrut ca totul să rămînă secret. De obicei fanaticii nu se apucă să-i urmărească pe învățătorii spanioli.

– E profesor, îl corectă Susan, regretînd imediat.

Uneori trăia senzația că David nu era suficient de bun pentru comandant și că acesta credea că ea ar fi putut găsi ceva mai de Doamne-ajută decît un profesor.

– Comandante, continuă ea, trecînd peste incident, dacă l-ați instruit pe David azi-dimineață de la telefonul din mașină, cineva ar fi putut intercepta...

– E un risc de unu la un milion, ripostă instantaneu Strathmore pe un ton calm. Iar cel care trage cu urechea trebuie să se afle în imediata vecinătate și să știe precis ce anume să asculte. Își lăsă palma pe umărul ei. Nu l-aș fi trimis nicio dată pe David dacă aș fi crezut că e în pericol. Zîmbi. Ai încredere în mine. La primul semn de pericol o să trimit echipa de experți.

Cuvintele lui fură întrerupte de o bătaie în geam. Susan și Strathmore se întoarseră spre fereastră.

Phil Chartrukian, tehnicianul de la Sys-Sec, își lipise fața de geam, încercînd să zărească ceva înăuntru, și bătea cu putere. Se vedea cum aproape țipă, însă fereastra izolată nu lăsa să treacă nici un sunet. Individul arăta ca și cum ar fi văzut o fantomă.

– Ce naiba caută Chartrukian aici? mîrîi Strathmore. Azi nu e de serviciu.

– Pare că s-a întîmplat ceva, rosti Susan. Probabil că a văzut monitorul de control.

– Fir-ar al naibii! sîsîi comandantul. Azi-noapte l-am chemat în mod special pe tehnicianul de gardă și i-am spus să nu-l vîd azi pe aici!

Susan nu părea surprinsă. Anularea datoriilor pe care le avea de îndeplinit un tehnician Sys-Sec însemna o excepție de la regulă, însă probabil că Strathmore își dorise să rămînă singur

în dom. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era un paranoic de la securitate care să dea peste Fortăreața Digitală.

– Ar trebui să anulăm misiunea TRANSLTR, propuse Susan. Putem reseta monitorul de control și să-i spunem lui Phil că a avut vedenii.

Strathmore păru că meditează la propunere, după care clătină din cap.

– Nu încă. TRANSLTR muncește de cincisprezece ore. Vreau să încerce douăzeci și patru de ore – doar ca să mă asigur.

Lui Susan i se păru o poziție logică. Fortăreața Digitală era prima utilizare a unei funcții cu clartext rotativ. Poate că Tankado trecuse ceva cu vederea; poate că TRANSLTR avea să-l spargă după douăzeci și patru de ore. Deși în privința asta Susan avea dubii.

– TRANSLTR continuă să ruleze, hotărî Strathmore. Trebuie să mă asigur că acest algoritm este de neatins.

Chartrukian continua să bată în geam.

– Așa deci, gemu Strathmore. Acoperă-mi spatele.

Comandantul inspiră adânc și se îndreptă spre ușile culisante din sticlă. Senzorul de greutate din podea se activează, iar ușile se deschiseră cu un șuierat.

Chartrukian aproape că se prăbuși în încăpere.

– Comandante, domnule... Eu... Îmi cer scuze că vă deranjez, dar monitorul de control... Am lansat un test anti-virus și...

– Phil, Phil, Phil, îl liniști comandantul, lăsându-și o mână să se odihnească pe umărul lui Chartrukian. Calmează-te. Care e problema?

După tonul de lejeritate al vocii lui Strathmore nimeni n-ar fi ghicit că, de fapt, întreg universul se prăbușea în jurul comandantului. Se trase într-o parte și îl lăsă pe Chartrukian să intre în

Node 3. Tehnicianul păși stîngaci peste prag, ca un cîine bine antrenat, care s-ar fi așteptat la orice.

După expresia năucă de pe chipul lui Chartrukian se vedea clar că omul nu intrase niciodată în acel loc. Motivul panicii, cel pentru care venise pînă aici, fusese pe moment uitat. Cercetă cu privirea interiorul elegant, linia de terminale personalizate, canapelele, rafturile cu cărți, luminile blînzi. Cînd privirea lui o întâlnește pe regina din Crypto, Susan Fletcher, ochii își schimbă instantaneu direcția. Susan îl intimida de moarte. Mintea ei lucra într-o cu totul altă dimensiune. Era periculos de frumoasă, iar cuvintele lui păreau întotdeauna a nu se lega în preajma ei. Iar aerul ei relaxat nu făcea decît să înrăutățească situația.

– Care-i problema, Phil? întrebă din nou Strathmore, deschizînd ușa frigiderului. Bei ceva?

– Nu, ăăă... nu, mulțumesc, domnule. Tipul părea că are limba legată, neștiind dacă era bine-venit acolo. Domnule... Cred că e o problemă cu TRANSLTR.

Strathmore închise frigiderul și se uită nepăsător la subalternul său.

– Te referi la monitorul de control?

Chartrukian păru șocat.

– Vreți să spuneți că l-ați văzut?

– Evident. Merge continuu de circa șaisprezece ore, dacă nu mă înșel.

Chartrukian păru încurcat.

– Da, domnule, de șaisprezece ore. Dar asta nu-i totul, domnule. Am efectuat un test antivirus și acesta a dat niște rezultate destul de ciudate.

– Zău? Strathmore părea lipsit de griji. Ce fel de rezultate?

Susan urmărea discuția, impresionată de actoria comandantului.

Chartrukian continuă, poticnindu-se:

– TRANSLTR procesează ceva extrem de avansat ca tehnologie. Filtrele n-au mai văzut în viața lor așa ceva. Mă tem că TRANSLTR s-a infectat cu un soi de virus.

– Un virus? Strathmore chicoti cu o nuanță de dispreț în glas. Phil, apreciez grija ta, zău așa. Dar domnișoara Fletcher și cu mine rulăm un nou diagnostic, o chestie foarte avansată. Te-aș fi alertat în privința asta, dar nu știam că ești de serviciu azi.

Tehnicianul încercă din răspuțeri să iasă cu grație din capcana întinsă.

– Am făcut schimb cu tipul cel nou. I-am luat eu tura din week-end.

Ochii lui Strathmore se îngustară.

– Ce ciudat! Am vorbit cu el azi-noapte. I-am spus să nu vină azi. El nu mi-a raportat nimic despre schimbul de ture.

Chartrukian simți că i se pune un nod în gât. Peste încăpere se lăsă o tăcere încordată.

– În fine, oftă Strathmore într-un târziu. Pare a fi o încurcătură nefericită. Puse o mână pe umărul tehnicianului și îl conduse spre ușă. Vestea bună este că nu trebuie să mai rămâi. Domnișoara Fletcher și cu mine vom fi aici toată ziua. O să stăm noi de pază. Tu du-te și bucură-te de week-end.

Chartrukian ezită.

– Comandante, cred cu tărie că ar trebui să verificăm...

– Phil, repetă Strathmore cu ceva mai multă fermitate în glas, TRANSLTR nu are nimic. Dacă testul tău a dat peste ceva ciudat este din cauză că *noi* am plantat ciudățenia acolo. Iar acum, dacă nu te superi...

Se opri, iar tehnicianul înțelese. Timpul îi expirase.

– Diagnostic, pe naiba! mormăi Chartrukian pentru sine, îndreptându-se furios înapoi spre laboratorul Sys-Sec. Ce fel de

funcție poate ține trei milioane de procesoare ocupate timp de atâtea ore?

Se întrebă dacă nu era cazul să-și sune șeful cu securitatea. „Ai naibii criptografi, gîndi el. Pur și simplu nu le pasă de securitate!“

În minte îi reveni jurămîntul pe care îl depusese cînd se alăturase echipei Sys-Sec. Jurase atunci să își folosească experiența, antrenamentul și instinctul pentru protejarea uriașei investiții NSA.

– Instinctul, rosti el sfidător, cu voce tare.

„Nu e nevoie de un ghicitor în stele ca să știi că nu e vorba de nici un blestemat de diagnostic!“

Hotărît, Chartrukian se așeză la terminal și lansă întregul arsenal software de evaluare a sistemului TRANSLTR.

– Bebelușul tău a dat de necaz, comandante, mormăi el în barbă. Nu crezi în instinct? Îți aduc eu dovezi!

Capitolul 20

La Clínica de Salud Pública era de fapt o școală elementară transformată și nu aducea nici pe departe a spital. Era o clădire lungă de cărămidă, cu un singur etaj, ferestre imense și pereți mâncați de rugină. Becker se îndreptă către treptele care stăteau să se prăbușească.

Înăuntru era întuneric și zgomot. Sala de așteptare însemna doar un șir de scaune pliante metalice pe toată lungimea unui coridor îngust. Pe un carton așezat pe o tejghea de lemn se putea citi „OFICINA“, cu o săgeată arătînd spre capătul sălii.

Becker parcurse coridorul slab luminat. Atmosfera părea desprinsă dintr-un film de groază de duzină de la Hollywood. Aerul era impregnat cu miros de urină. Luminile din capăt fuseseră stinse, astfel că Becker parcurse ultimii zece sau cincisprezece metri printre siluete tăcute. O femeie care sîngera... un cuplu de tineri plîngînd... o fetiță rugîndu-se. Ajunse în capăt. Ușa din stînga era ușor întredeschisă, așa că o deschise larg. Încăperea era pustie, cu excepția unei bătrîne zbîrcite care se lupta, goală, cu plosca, pe un pat de campanie.

„Minunat“, gemu Becker. Închise ușa. „Unde dracu’ e biroul de primire?“

Dintr-un colț al sălii se auziră glasuri. Luă urma sunetelor și ajunse în fața unei uși din sticlă translucidă, dincolo de care părea a se desfășura un adevărat scandal. Ezitînd, împinse ușa. Biroul. „Un iad.“ Exact așa cum se temuse.

Coadă era de circa zece persoane, fiecare dintre ele împingînd și urlînd. Spania nu era recunoscută pentru eficiență și Becker știa că și-ar fi putut petrece întreaga noapte aici așteptînd informațiile despre externarea canadianului. În spatele tejghelei nu se vedea decît o secretară, iar aceasta se descurca așa cum putea cu răbdării mînioși. Becker rămase o clipă în cadrul ușii și cîntări opțiunile pe care le avea la dispoziție. Exista o cale mai bună.

– *Con permiso!* țipă un sanitar, împingînd cu putere o targă. Becker se dădu la o parte și strigă după sanitar:

– *Dónde está el teléfono?*

Fără a încetini, omul arată spre un șir de uși duble și dispăru după colț. Becker se îndreaptă către acele uși și le deschise.

Camera din fața ochilor săi era imensă – o veche sală de gimnastică. Podeaua era de un verde pal și părea că joacă în lumina lămpilor fluorescente. Un coș de baschet atîrna pe perete, desprins din panoul lui. Cîteva zeci de bolnavi zăceau, pe paturi

înguste de campanie, de-a lungul și de-a latul sălii. În cel mai îndepărtat colț, exact sub o tabelă de marcaj scorojită, se găsea un vechi telefon cu fise. Becker spera să funcționeze.

Scormoni prin buzunare după o monedă în timp ce traversă încăperea. Găsi 75 de pesete în cinci monede, restul de la taxi – suficient cât pentru două apeluri. Zîmbi politicos unei asistente care ieșea și își croi drum spre telefon. Înșfăcînd receptorul, formă numărul de la Informații. O jumătate de minut mai târziu avea numărul biroului de primire al clinicii.

Cînd era vorba de birouri, se părea că există un singur adevăr universal, indiferent de țară: nimeni nu suporta soneria unui telefon la nesfîrșit. Nu conta cîți clienți stăteau la coadă, secretara lăsa întotdeauna ce avea de făcut și ridica receptorul.

Becker tastă cele șase cifre ale numărului. Într-o clipă avea să dea de biroul clinicii. Fără îndoială că în acea zi fusese internat un singur canadian cu o încheietură ruptă și capul spart. Era ușor să-i găsești dosarul. Becker știa că persoana care va răspunde va ezita să ofere un nume și o adresă de externare unui ins necunoscut, dar el avea un plan.

Telefonul începu să sune. Becker își zise că va avea nevoie de cinci apeluri pînă ce va ridica cineva receptorul. Îi trebuiră nouăsprezece.

– Clínica de Salud Pública, răcni impacientată secretara.

Becker folosi spaniola cu un accent puternic franco-american:

– Aici e David Becker. Sînt de la Ambasadă Canadei. Astăzi un cetățean canadian a fost internat la dumneavoastră. Aș dori informații despre el, astfel încît ambasadă să-i plătească șederea.

– Perfect, rosti femeia. Trimit dosarul luni la ambasadă.

– De fapt, insistă el, e important să aflu totul acum.

– Imposibil. Sîntem extrem de ocupați.

Becker adoptă un ton cît se poate de oficial.

– E o chestiune urgentă. Omul avea o încheietură ruptă și o rană la cap. A fost tratat azi-dimineață. Dosarul lui ar trebui să fie undeva la suprafață.

Becker își îngroșă accentul în spaniolă – suficient de clar ca să-i transmită mesajul destul de confuz cât să devină exasperant. La exasperare oamenii se supuneau regulilor.

Numai că, în loc de a se supune regulilor, femeia îi înjură pe toți nord-americanii încrezuți și trînti receptorul.

Becker se încruntă și închise. Șut în bară. Nu se simțea deloc entuziasmat la gândul că va avea de așteptat ore bune. Minutele se scurgeau și bătrînul canadian putea fi oriunde. Poate că hotărîse să se întoarcă în Canada. Poate că avea de gând să vîndă inelul. Becker nu-și putea permite să piardă ore întregi la coadă. Brusc hotărît, înșfăcă receptorul din nou și formă numărul. Își înfipse capsula receptorului în ureche și se sprijini de perete. Telefonul începu să sune. Un apel... două... trei...

Brusc, simți un șuvoi de adrenalină inundîndu-i trupul.

Se răsuci pe călcîie și trînti receptorul în furcă, după care se întoarse și privi țintă spre un loc anume. Chiar în fața lui, pe un pat de campanie, proptit pe un maldăr de perne vechi, zăcea un om în vîrstă, cu un bandaj ghipsat curat pe încheietura mîinii drepte.

Capitolul 21

Americanul de la celălalt capăt al liniei private a lui Numataka părea neliniștit.

– Domnule Numataka, am doar o clipă la dispoziție.

– Perfect. Să înțeleg că aveți ambele chei de acces.

- Va fi o mică întârziere, anunță americanul.
- Inacceptabil, sîsîi japonezul. Ați spus că le voi avea pînă la sfîrșitul zilei de azi!
- Mai am ceva de rezolvat.
- Tankado e mort?
- Da, îi răspunse vocea. Omul meu l-a ucis pe domnul Tankado, dar nu a reușit să ia și cheia de acces. Tankado a dat-o cuiva înainte de a muri. Unui turist.
- Revoltător! izbucni Numataka. Atunci cum îmi puteți promite exclusivitatea...
- Liniștiți-vă, îl calmă americanul. Veți avea drepturi exclusive. Asta e garanția mea. Imediat ce va fi găsită cheia de acces, Fortăreața Digitală va fi a dumneavoastră.
- Dar cheia de acces ar putea fi copiată!
- Toți cei care au văzut cheia vor fi eliminați.
- Se lăsă un moment de tăcere. În cele din urmă, Numataka vorbi:
- Unde e cheia acum?
- Tot ce trebuie să știți e că *va fi* găsită.
- Cum pot fi sigur?
- Pentru că nu sînt singurul care o caută. Serviciile secrete americane au prins de veste. Ar vrea să împiedice lansarea Fortăreței Digitale, din motive evidente. Au trimis un om după cheie. Numele lui e David Becker.
- De unde știți asta?
- Nu contează.
- Numataka făcu o pauză.
- Și dacă acest domn Becker găsește cheia?
- Omul meu o va lua de la el.
- Și după aceea?

– Nu vă interesează, rosti cu răceală americanul. Dacă va găsi cheia, domnul Becker va fi recompensat cum se cuvine.

Capitolul 22

David Becker se îndreptă imediat spre bătrînul care dormea pe pat și îl fixă cu privirea. Încheietura mîinii lui drepte era înfășurată într-un bandaj ghipsat. Omul avea undeva între șaizeci și șaptezeci de ani. Părul alb ca zăpada îi era despicat îngrijit de o cărare pe o parte, iar în mijlocul frunții se vedea o dungă lată purpurie, ce se alungea pînă în dreptul ochiului drept.

„O izbitură ușoară?“ își zise Becher, amintindu-și cuvintele locotenentului. Verifică degetele individului. Nu se zărea nici un inel de aur. Se aplecă și atinse brațul omului.

– Domnule? Îl scutură ușor. Scuzați-mă... domnule?

Omul nu se mișcă.

Becker încercă din nou, ceva mai tare.

– Domnule?

Individul dădu semne de viață.

– *Qu'est-ce... quelle heure est*, începu el, deschizîndu-și încet ochii și concentrîndu-se asupra lui Becker. Făcu o grimasă că fusese deranjat. *Qu'est-ce-que vous voulez?*

„Da, își zise Becker, un canadian francez!“ Îi zîmbi suferindului.

– Aveți o clipă?

Deși vorbea perfect franceza, David hotărî să vorbească în engleză, sperînd ca omul să se descurce mai greu în această limbă. A convinge un străin să dea un inel de aur putea fi

o manevră plină de capcane, iar în atari circumstanțe Becker hotărîse că trebuie să folosească orice avantaje competitive.

Se lăsă o tăcere lungă cît timp omul se așeză mai bine în pat. Canadianul cercetă împrejurimile și își netezi mustața albă cu un deget lung. Într-un tîrziu se hotărî să vorbească:

– Ce vrei?

Rostea cuvintele într-o engleză cu accent nazal.

– Domnule, reluă Becker, accentuînd silabele ca și cum ar fi avut în față un surd, trebuie să vă pun cîteva întrebări.

Individul se zgîi la el cu o expresie ciudată pe chip.

– Ai vreo problemă?

Becker se încruntă; engleza tipului era impecabilă. Lăsă imediat la o parte tonul condescendent.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar ați fost cumva prin Plaza de España astăzi?

Ochii omului se îngustară.

– Sînteți de la Consiliul Orășenesc?

– Nu, de fapt sînt...

– De la Biroul de Turism?

– Nu, eu...

– Ascultă, știu de ce ești aici! Bătrînul se forță să se ridice în capul oaselor. Nu mă las eu intimidat! Am spus-o o dată, am spus-o de o mie de ori – Pierre Cloucharde scrie despre lume așa cum *percepe* el lumea. Poate că unele ghiduri corporatiste ale dumitale sînt gata să arunce la gunoi principiile pentru o noapte gratis în oraș, dar *Montreal Times* nu este de închiriat! Refuz!

– Îmi pare rău, domnule. Nu cred că înțe...

– *Merde alors!* Înțeleg perfect! Tipul flutură un deget scheletic în direcția lui Becker. Vocea îi răsuna în întreaga încăpere. Nu ești primul! Au încercat același lucru la Moulin Rouge, la Brown's Palace și la Golfigno în Lagos! Însă ce a ajuns în presă? Adevărul! Cel mai prost Wellington pe care l-am mîncat

vreodată! Cea mai murdară toaletă pe care am văzut-o vreodată! Și cea mai stîncoasă plajă pe care m-am plimbat vreodată! Citiitorii mei nu se așteaptă la altceva de la mine!

Pacienții de pe paturile învecinate începuseră să se ridice, curioși să afle ce se petrecea. Becker se uită nervos în jur, după surorile medicale. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie azvîrlit pe ușă afară.

Cloucharde spumega de furie.

– Gluma aia nenorocită de polițist e în serviciul orașului *vostru*! M-a făcut să mă urc pe motocicletă! Uită-te la mine! Omul încercă să-și ridice încheietura mîinii. Cine o să-mi scrie *acum* rubrica?

– Domnule, eu...

– În patruzeci și trei de ani de călătorii nu m-am simțit niciodată atît de rău! Uită-te la locul ăsta! Știi, rubrica mea e ținută de peste...

– Domnule! Becker își ridică ambele brațe în semn de pace. Pe mine nu mă interesează rubrica dumneavoastră. Sînt de la Consulatul Canadei. Am venit să mă asigur că sînteți bine!

În încăpere se lăsă brusc tăcerea. Bătrînul se uită bănuitor la intrus.

Becker continuă, aproape în șoaptă:

– Sînt aici ca să văd dacă vă pot ajuta cumva.

„Cum ar fi să-ți aduc vreo două pastile de Valium“, continuă el în gînd. După o lungă pauză, canadianul vorbește:

– De la Consulat?

Tonul i se înmuiase vizibil.

Becker dădu din cap.

– Deci *nu* te afli aici pentru rubrica mea?

– Nu, domnule.

Ca și cum primise un pumn zdravăn direct în față, Pierre Cloucharde se așeză încet la loc pe muntele de perne. Părea extrem de amărît.

– Credeam că ești de la primărie... încercînd să mă determini să... Vocea i se stinse și omul se uită drept în ochii lui Becker. Dacă nu e vorba de rubrica mea, atunci *de ce ești aici?*

„Bună întrebare“, își spuse el, gîndindu-se la Susan.

– Din pură curtoazie diplomatică, minți el.

Omul păru surprins.

– Curtoazie diplomatică?

– Da, domnule. Așa cum sînt convins că un om de importanța dumneavoastră știe, guvernul canadian depune mari eforturi pentru a-și proteja cetățenii de neplăcerile suferite în aceste țări... să le spunem mai puțin *rafinat*.

Buzele subțiri ale lui Cloucharde se arcuiră într-un rînjete de cunoscător.

– Bineînțeles... ce plăcut!

– Căci *sînteți* cetățean canadian, nu-i așa?

– Da, bineînțeles. Ce prostie din partea mea. Iartă-mă, te rog. Unul ca mine este adesea abordat cu... în fine... înțelegi.

– Da, domnule Cloucharde, categoric că da. E prețul plătit pentru celebritate.

– Chiar așa. Bătrînul scoase un oftat tragic. Era un martir obligat să tolereze masele. Poți să crezi cît de groaznic e locul ăsta? Își roti ochii în găvane, inspectînd împrejurimile. E o bătaie de joc. Iar ăștia au decis să mă țină aici peste noapte.

Becker privi în jur.

– Știu. E groaznic. Îmi pare rău că mi-a luat atît de mult să ajung aici.

Cloucharde păru încurcat.

– Nici măcar nu aveam habar că o să apari.

Becker schimbă subiectul.

– Se pare că v-ați lovit serios la cap. Vă doare?

– Nu prea. Am luat o bușitură de dimineață – prețul pe care îl plătești pentru că ești un bun samaritean. Încheietura mă doare rău. Stupida aia de Guardia. Zău așa! Să așeze un om de vîrsta mea pe motocicletă. E intolerabil.

– Pot să vă aduc ceva?

Cloucharde medită cîteva secunde, evident bucurîndu-se de atenția acordată.

– Păi, de fapt... Își întinse gîtul și își răsuci capul spre stînga și spre dreapta. Mi-ar *prinde* bine încă o pernă, dacă nu te deranjez prea mult.

– Nici un deranj.

Becker înșfăcă o pernă de pe un pat învecinat și îl ajută pe Cloucharde să se așeze confortabil.

Bătrînul oftă satisfăcut.

– Mult mai bine... mulțumesc.

– *Pas du tout*, replică el.

– Ah! Bătrînul zîmbi cu toată gura. Deci *vorbești* limba lumii civilizate.

– Cam asta-i tot ce știu, rosti Becker sfios.

– Nici o problemă, declară cu mîndrie Cloucharde. Rubrica mea e publicată în Statele Unite, iar engleza mea e de primă mînă.

– Așa am auzit și eu. Becker zîmbi și se așeză pe marginea patului. Și acum, dacă nu vă supărați că vă întreb, domnule Cloucharde, ce cauta un domn ca dumneavoastră într-un loc ca *ăsta*? Sevilla are spitale mult mai bune.

Cloucharde păru mînios.

– Ofițerul ăla de poliție... m-a luat pe motocicleta lui și după aceea m-a lăsat să sîngerez în stradă ca un porc înjunghiat. A trebuit să vin pe jos pînă aici.

– Nu s-a oferit să vă ducă pînă la o unitate mai bună?

– Pe motocicletă aia nenorocită? Nu, mulțumesc!

– Ce s-a întîmplat mai exact azi-dimineață?

– Am spus totul locotenentului.

– Am vorbit cu ofițerul și...

– Sper că l-ați muștruluit! îl întrerupse Cloucharde.

Becker dădu din cap.

– În cei mai aspri termeni. Biroul meu va urmări rezolvarea problemei.

– Chiar sper s-o faceți.

– *Monsieur* Cloucharde, zîmbi Becker, scoțînd un pix din buzunarul hainei. Aș vrea să înaintez o plîngere oficială către primărie. Mă ajutați? Un om cu reputația dumneavoastră ar fi un martor valoros.

Cloucharde păru încîntat de perspectiva de a fi citat.

– Păi, da... bineînțeles. Mi-ar face plăcere.

Becker scoase un carnetel și se uită la canadian.

– Bine, să începem cu azi-dimineață. Povestiți-mi despre accident.

Bătrînul oftă.

– A fost chiar trist. Asiaticul ăla amărît s-a prăbușit din senin. Am încercat să-l ajut, dar fără folos.

– L-ați resuscitat?

Cloucharde păru rușinat.

– Mă tem că nu știu cum s-o fac. Am chemat ambulanța.

Becker își aminti vînațiile purpurii de pe pieptul lui Tankado.

– Sanitarii de pe ambulanță au încercat să-l resusciteze?

– Cerule, nu! rîse Cloucharde. Nu dai cu biciul într-un cal mort; cînd ambulanța a ajuns la fața locului, omul murise de mult. I-au luat pulsul și l-au băgat în mașină, lăsîndu-mă cu polițistul ăla nenorocit.

„Ciudat“, își zise Becker, întrebându-se de unde apăruseră vînătăile. Renunță la gînd și se întoarse la problema care-l ardea.

– Ce-mi puteți spune despre inel? întrebă el cu nonșalanță.
Cloucharde păru surprins.

– Ți-a spus locotenentul despre inel?

– Da.

Canadianul era uluit.

– Zău? Nu mi-am imaginat că-mi va crede povestea. Era atît de necioplît – ca și cum era convins că mint. Bineînțeles că relatarea era corectă. Mă mîndresc cu corectitudinea mea.

– Unde e inelul? insistă Becker.

Cloucharde nu dădu semn că ar fi auzit întrebarea. Privi cu ochii goi, undeva în spațiu.

– Chiar că era un obiect ciudat, cu toate literele acelea – părea un fel de limbă complet necunoscută.

– Japoneză, poate? încercă Becker.

– În mod clar nu.

– Deci v-ați uitat bine la el?

– Cerule, da! Cînd am ingenuncheat să-l ajut, omul a început să-și împingă degetele în fața mea. Voia să-mi dea mie inelul. A fost bizar, groaznic chiar – mîinile lui arătau înfiorător.

– Și atunci ați luat inelul?

Cloucharde făcu ochii mari.

– Asta ți-a spus ofițerul? Că *eu* am luat inelul?

Becker se mișcă ușor.

Cloucharde explodă.

– Știam eu că nu mă ascultă! Așa încep toate zvonurile! I-am spus că japonezul ăla a dat inelul – dar nu *mie*! N-aș lua niciodată ceva de la un muribund! Dumnezeuule! Numai cînd mă gîndesc!

Becker sesiză noua problemă ivită.

– Deci nu aveți inelul?

– Cerule, nu!

– Atunci, la cine e?

Cloucharde îl privi indignat.

– Neamțul! Neamțul îl are!

Becker simți că îi fuge pământul de sub picioare.

– Neamțul? Care neamț?

– Neamțul din parc! I-am povestit ofițerului despre el! Am refuzat inelul, dar porcul ăla fascist l-a acceptat!

Becker puse jos pixul și hîrtia. Șarada luase sfîrșit. Treaba se îngroșa.

– Deci un *neamț* are inelul?

– Chiar așa.

– Unde s-a dus?

– Habar n-am. Am alergat să sun la poliție. Cînd m-am întors, plecase.

– Știți cine era?

– Vreun turist.

– Sînteți sigur?

– Turiștii sînt viața mea, îl șicană Cloucharde. Recunosc unul cînd îl văd. El și cucoana lui se plimbau prin parc.

Cu fiecare clipă, Becker devenea tot mai confuz.

– Cucoana? Era cineva *cu* neamțul?

Cloucharde încuviință.

– O escortă. O roșcată superbă. *Mon Dieu!* Frumoasă.

– O escortă? Becker era șocat. Ca o... prostituată?

– Da, dacă vrei să fii vulgar.

– Dar... ofițerul n-a zis nimic despre...

– Bineînțeles! Nu i-am spus nimic despre escortă.

Cloucharde îl concedie pe Becker cu un gest de superioritate făcut cu mîna sănătoasă. Doar nu sînt criminale – ar fi absurd să fie hărțuite ca niște hoațe obișnuite.

Becker era încă în ușoară stare de șoc.

– Mai era cineva în jur?

– Nu, doar noi trei. Era foarte cald.

– Și sînteți sigur că femeia era o prostituată?

– Absolut. Nici o femeie atît de frumoasă nu ar fi stat lîngă un bărbat ca ăla dacă n-ar fi fost bine plătită! *Mon Dieu!* El era gras, gras, *gras!* Un neamț cu gura mare, obez și nesuferit! Cloucharde se strîmbă o clipă cînd își schimbă poziția, dar ignoră durerea și se avîntă mai departe: Omul ăsta era o bestie – 150 de kilograme pe puțin. Se agățase de biata căprioară ca și cum ea ar fi vrut să fugă. Nici n-aș fi învinovățit-o. Zău așa! Era cu labele pe tot trupul ei. Se lăuda că o are la dispoziție tot week-end-ul pentru trei sute de dolari! *El* ar fi trebuit să cadă trăsnit, nu amărîtul ăla de asiatic.

Cloucharde se opri să tragă aer, moment de care profită Becker.

– I-ați luat numele?

Cloucharde se gîndi o clipă, apoi clătină din cap.

– Habar n-am.

Se strîmbă iarăși de durere, apoi se așeză mai bine pe perne.

Becker oftă. Inelul se evaporase înainte să ajungă la el. Comandantul Strathmore n-avea să fie fericit.

Cloucharde își atinse fruntea. Izbucnirea de entuziasm își arăta acum efectele. Omul arăta dintr-odată rău.

Becker încercă altă tactică.

– Domnule Cloucharde, aș vrea o declarație de la cetățeanul german și de la escorta lui. Aveți idee unde îi pot găsi?

Bătrînul își închise ochii, din ce în ce mai slăbit. Respirația începu să i se precipite.

– Îmi puteți da un indiciu? insistă Becker. Numele fetei?

Nici un răspuns.

Cloucharde își frecă tîmpla dreaptă. Se făcuse brusc palid.

– Ei... ah... nu. Nu cred.

Vocea îi tremura.

Becker se aplecă deasupra lui.

– Vă simțiți bine?

Cloucharde dădu ușor din cap.

– Da, bine... doar un pic... poate emoția...

Vocea i se stinse.

– Gîndiți-vă, domnule Cloucharde, îl presă Becker cu voce joasă. E important.

Canadianul se chirci.

– Nu știu... femeia... bărbatul o tot striga...

Închise ochii și gemu.

– Care era numele ei?

– Zău că nu-mi amintesc...

Cloucharde se stingea rapid.

– Gîndiți-vă, insistă Becker. E important ca dosarul consular să fie cît mai complet. Trebuie să vă întăresc povestea cu declarații ale altor martori. Orice informație pe care mi-o oferiți mă va ajuta să dau de ei...

Dar Cloucharde nu asculta. Își freca fruntea cu cearșaful.

– Îmi pare rău... poate mîine...

Părea gata să vomite.

– E important să vă amintiți *acum*, domnule Cloucharde.

Becker își dădu brusc seama că vorbea prea tare. Bolnavii din paturile învecinate continuau să stea în capul oaselor și să privească la ce se întîmpla. O soră medicală apăru printre ușile din celălalt capăt al sălii și porni cu pași vioi spre ei.

– Orice, presă el la maximum.

– Neamțul îi spunea femeii...

Becker îl scutură ușor, încercînd să îl mențină treaz.

Ochii bătrînului licăriră o clipă.

– Numele ei...

„Nu pleca, bătrîne...”

– Dew...

Cloucharde închise iarăși ochii. Sora se apropia. Părea furioasă.

– Dew?

Becker scutură brațul lui Cloucharde.

Bătrînul gemu:

– Îi spunea...

Cloucharde mormăia acum, abia audibil.

Sora se găsea la mai puțin de trei metri, ținând la Becker în spaniolă. El nu auzea însă nimic. Privirea lui era ațintită pe buzele bătrînului. Îl scutură pe Cloucharde pentru ultima dată exact când sora se năpusti la el.

Femeia îl apucă pe David Becker de umăr. Îl trase în sus exact când buzele lui Cloucharde se despărțiseră. Din gura bătrînului ieși un singur cuvînt, ca un oftat ușor semănînd cu o îndepărtată amintire senzuală.

– Dewdrop...

Sora îl trase cu o strînsoare de fier.

„Dewdrop?”, se miră Becker. Ce dracu’ nume mai e și Dewdrop?”

Se smulse din mîinile femeii și se întoarse pentru ultima dată către Cloucharde.

– Dewdrop? Sînteți *sigur*?

Însă Pierre Cloucharde adormise deja.

Capitolul 23

Susan stătea de una singură în Node 3, cu un ceai de lămîie alături, și aștepta răspunsul de la copoiul trimis.

În calitatea ei de criptograf senior, avea parte de terminalul cu cea mai bună poziționare din încăpere. Se găsea pe partea din spate a inelului de terminale, cu fața spre imensa cameră Crypto. De acolo putea supraveghea întregul Node 3. Totodată, de cealaltă parte a geamului despărțitor, putea zări monstrul TRANSLTR înălțându-se din mijlocul podelei Crypto.

Se uită la ceas. Așteptase aproape o oră. Celor de la American Remailers Anonymous le lua cam mult să își facă treaba și să înainteze mesajul către North Dakota. Oftă din rărunchi. În ciuda eforturilor de a uita conversația de dimineață cu David, cuvintele îi răsunau permanent în minte. Știa că fusese dură cu el. Se ruga ca lui să-i meargă bine în Spania.

Gîndurile îi fură întrerupte de fișitul ușilor de sticlă. Susan ridică privirea și gemu. În cadrul ușii apăruse criptograful Greg Hale.

Hale era un bărbat înalt și musculos, cu păr blond și des și cu o bărbie marcată de o gropiță adîncă. Era un tip zgomoș, cîrnos și mereu exagerat de bine îmbrăcat. Colegii criptografi îl porecliseră Halite – după numele mineralului întîlnit mai ales pe coastele mărilor și ale oceanelor. Hale presupusese întotdeauna că numele se referea la cine știe ce piatră prețioasă rară, singura cu care se putea compara intelectul lui fără rival și fizicul lui de atlet. Dacă ego-ul i-ar fi permis să consulte o enciclopedie, individul ar fi descoperit că numele nu însemna altceva decît un reziduu salin rămas după evaporarea apei de mare.

La fel ca toți criptografii din NSA, Hale cîștiga foarte bine. Avea însă probleme mari cu menținerea secretă a acestui lucru. Conducea un Lotus alb decapotabil, cu un sistem acustic care te asurzea. Era pasionat de tot felul de gadget-uri, astfel încît mașina lui devenise un spectacol în sine. Instalase

un sistem global de poziționare prin computer, încuietori activate de voce, un interceptor de radar ultrasofisticat și un telefon-fax celular, astfel încât să poată menține permanent contactul cu serviciile de mesagerie. Pe plăcuța de înmatriculare a mașinii scria, ca o culme a vanității, MEGABYTE, în chenar din neon violet.

Marina americană îl salvase de o adolescență petrecută în lumea infractorilor mărunți. Acolo învățase despre computere. Se dovedise unul dintre cei mai buni programatori din Forțele Armate Navale și astfel dobândise perspectiva unei strălucite cariere militare. La un moment dat însă, cu două zile înainte de completarea celei de-a treia etape de pregătire, viitorul i se schimbase pe neașteptate. Hale își ucisese din greșeală un coleg în timpul unei încăierări la beție. Arta coreeană a auto-apărării, Taekwondo, se dovedise mai degrabă ucigașă decât defensivă. Ca urmare, Hale fusese prompt eliberat de orice îndatoriri militare.

După un scurt stagiu pe la închisoare, a început să își caute de lucru în sectorul privat, ca programator. La interviuri i se punea întotdeauna problema incidentului din armată, așa că omul ajunsese să le propună potențialilor angajatori o lună de probă fără plată, numai ca să-și dovedească valoarea. Cu o astfel de propunere nu i-a fost greu să găsească un loc de muncă, ba chiar s-a trezit că nu i se mai dă drumul să plece, odată ce angajatorul respectiv își dăduse seama ce putea face el cu un computer.

Pe măsură ce experiența sa în domeniul informatic s-a acumulat, Hale a început să își facă cunoștințe în toată lumea prin internet. Făcea parte din noua generație de ciudați ai spațiului cibernetic, cu prieteni electronici în fiecare națiune a lumii, intrînd și ieșind din tot felul de liste de discuții și buletine

electronice dedicate. Fusese concediat de doi angajatori fiindcă folosisese conturile firmelor pentru a trimite poze porno unor prieteni.

– Ce faci *tu* aici? se repezi Hale, oprindu-se în cadrul ușii și holbându-se la Susan.

Era clar că se așteptase ca Node 3 să intre astăzi doar sub incidența uzului său personal.

Susan se luptă cu sine pentru a rămîne calmă:

– Azi e sîmbătă, Greg. Ți-aș putea pune aceeași întrebare.

Însă ea știa de ce se afla Hale acolo. Era dependent de computer. În ciuda regulii zilei de sîmbătă, Hale se strecura adesea în Crypto pe timpul week-end-urilor cu scopul de a folosi puterea de procesare fără egal a agenției ca să ruleze noi programe la care lucra independent.

– Voiam doar să verific un program și să mă uit peste poșta electronică, zise el, uitîndu-se curios la Susan. *Tu* ce spuneai că faci aici?

– Eu n-am spus nimic, îi răspunse Susan.

Hale înălță surprins din sprîncene.

– Nu trebuie să te rușinezi. În Node 3 nu există secrete, nu-ți amintești? Toți pentru unul și unul pentru toți.

Susan sorbi din cana ei cu ceai și îl ignoră. Hale înălță din umeri și porni către camera din Node 3. Camera reprezenta întotdeauna prima lui oprire. Traversînd încăperea, oftă din rărunchi și se prefăcu că soarbe din ochi picioarele întinse sub terminal ale lui Susan. Fără a-și ridica privirea, aceasta își retrase picioarele și își continuă lucrul. Hale rînji.

Susan se obișnuise ca individul să se ia de ea. Replica lui favorită era ceva despre interfațare pentru a testa compatibilitatea structurii lor hardware. I se întorcea stomacul pe dos cînd auzea

asta. Era prea mîndră ca să se plîngă lui Strathmore în privința lui Hale; îi era mult mai ușor să îl ignore.

Tipul se apropie de cămară și se năpusti ca un taur asupra ușilor. Trase din frigider o cutie plină cu tofu și își băgă în gură cîteva bucăți de substanță albă, gelatinoasă. După aceea se sprijini de aragaz și își aranjă pantalonii gri Bellvienne și cămașa bine apretată.

– O să mai stai mult pe aici?

– Toată noaptea, replică, sec, Susan.

– Hmm..., rosti Hale cu gura plină. O sîmbătă intimă în Țarc, doar noi doi.

– Doar noi *trei*, îl corectă Susan. Sus e comandantul Strathmore. Poate că ai vrea să dispari înainte să te vadă.

Hale înălță din umeri.

– Nu pare să-i pese că te vede *pe tine* aici. Probabil că se bucură cu adevărat de compania ta.

Susan se forță să nu riposteze.

Hale chicoti și puse deoparte cutia de tofu. După aceea înșfăcă o sticlură de ulei de măsline și trase cîteva înghițituri. Era un maniac al sănătății și susținea mereu că uleiul de măsline îi curăța intestinul gros. Atunci cînd nu încerca să dea tuturor celorlalți de băut suc de morcovi, se îndeletnicea cu propovăduirea virtuților deosebite ale plantelor exotice.

Individul puse la loc uleiul de măsline și se duse să se așeze la computerul lui, aflat chiar vizavi de Susan. Mirosul coloniei lui se putea simți chiar și de la o asemenea distanță. Susan strîmbă din nas.

– Bună colonie, Greg. Folosești toată sticlură?

Hale porni terminalul.

– Doar pentru tine, dragă!

În timp ce el aștepta să se încălzească terminalul, lui Susan îi trecu un gând neliniștitor prin minte. Dacă Hale accesa monitorul de control al lui TRANSLTR? Nu exista nici un motiv logic ca el să facă așa ceva, și cu toate astea Susan știa prea bine că Hale n-ar fi crezut nici o clipă povestea cu un diagnostic capabil să blocheze TRANSLTR vreme de șaisprezece ore. Ar fi cerut să afle adevărul. Iar adevărul era un lucru pe care Susan nu intenționa să i-l mărturisească. Nu avea încredere în Greg Hale. Tipul nu era croit după stofa NSA. De fapt, ea fusese împotriva angajării lui chiar de la început, însă agenția nu avusese de ales. Hale reprezenta produsul unei nevoi de control al dezastrului.

Eșecul Skipjack.

Cu patru ani înainte, în urma unui efort intens de a crea un standard unic de criptare pentru chei publice, Congresul dăduse celor mai buni matematicieni din țară, cei de la NSA, sarcina de a scrie un nou superalgoritm. Planul prevedea ca instanța supremă legislativă americană să adopte prevederile legale necesare ca noul algoritm să devină standard național, prin asta eliminându-se incompatibilitățile existente, cauzate de faptul că diversele corporații foloseau algoritmi diferiți.

Bineînțeles că a cere NSA să ajute la îmbunătățirea criptării cheilor publice însemnase ceva echivalent cu a cere unui condamnat la moarte să își confecționeze propriul sicriu. TRANSLTR nici măcar nu se găsea în fază de concepție, iar un standard de criptare nu ar fi ajutat decât la proliferarea folosirii codurilor și la îngreunarea sarcinii și așa dificile a agenției.

EFF înțelesese imediat conflictul de interese și anunțase pe toate canalele că NSA era în stare să genereze un algoritm de proastă calitate, doar pentru a-și păstra abilitățile de a-l sparge.

Ca să calmeze spiritele și temerile, Congresul anunțase că, după finalizarea algoritmului, NSA avea să-l publice spre examinare, astfel încât matematicienii din întreaga lume să poată atesta calitatea lui.

Fără entuziasm, echipa Crypto a agenției, condusă de comandantul Strathmore, crease un algoritm botezat Skipjack. După finalizare, Skipjack a fost prezentat Congresului spre aprobare. Matematicieni din întreaga lume au testat programul și toți au rămas impresionați. Cu toții au răspuns că algoritmul era puternic și curat, avînd șanse să devină un standard excelent de criptare. Însă cu trei zile înainte de aprobarea finală a algoritmului de către Congres, un tînăr programator de la Laboratoarele Bell, pe numele Greg Hale, a șocat lumea întreagă anunțînd că a găsit un cal troian ascuns în program.

Calul troian consta în cîteva linii de cod inteligente, pe care Strathmore le inserase în algoritm. Fuseseră adăugate cu atîta dibăcie, încît nimeni nu le zărise, cu excepția lui Greg Hale. Surplusul adăugat de Strathmore, odată activat, însemna că orice cod scris prin intermediul lui Skipjack putea fi decriptat via o parolă secretă cunoscută doar de NSA. Strathmore ratase la mustață transformarea standardului național de criptare în cea mai mare lovitură a serviciilor secrete din istoria NSA. Agenția ar fi deținut cheia de acces către orice cod scris în Statele Unite.

Utilizatorii obișnuiți ai computerului au sărit ca arși. EFF s-a năpustit asupra scandalului precum o ceată de vulturi, făcînd Congresul zdrențe pentru naivitatea sa și proclamînd NSA cea mai mare amenințare la adresa lumii libere, de la Hitler înapoi. Standardul de criptare a fost abandonat.

Nu a fost nici o surpriză faptul că, două zile mai târziu, NSA l-a angajat pe Greg Hale. Strathmore simțise că ar fi fost mai bine ca el să lucreze în interiorul NSA, pentru agenție, decât în afara și împotriva ei.

Strathmore înfruntase scandalul Skipjack cu capul sus. Își apăraseră acțiunile cu vehemență în fața Congresului. Argumentase că dorința publicului de a dispune de intimitate se va întoarce împotriva națiunii. Insistase asupra faptului că opinia publică avea nevoie de un supraveghetor și un paznic; publicul avea nevoie de NSA în spargerea de coduri, pentru a menține pacea. Grupările precum EFF au declarat altceva. Din acel moment, lupta s-a declanșat pe viață și pe moarte.

Capitolul 24

David Becker se afla într-o cabină telefonică vizavi de intrarea în La Clínica de Salud Pública. Tocmai fusese azvîrlit afară pentru că îl agresase pe pacientul cu numărul 104, *monsieur* Cloucharde.

Lucrurile deveniseră brusc mult mai complicate decât anticipase el. Mica lui favoare pentru Strathmore – colectarea câtorva lucruri personale – se transformase în vînătoarea disperată a unui inel bizar.

Tocmai îl sunase pe Strathmore ca să-i povestească depre turistul german. Veștile nu fuseseră primite bine. După ce solicitase amănunte, comandantul tăcuse o bună bucată de vreme.

– David, rostise el într-un târziu, găsirea acelui inel este o chestiune de securitate națională. Totul depinde de tine. Să nu mă dezamăgești.

După aceste vorbe, legătura telefonică murise.

David rămase în cabină și oftă. Apucă ghidul telefonic jerpelit de pe tejghea și începu să caute.

– Aici nu găsesc nimic, murmură el pentru sine.

În cartea telefonică nu erau decît trei anunțuri pentru servicii de escortă, așa că David n-avea prea mult de căutat. Nu știa decît că partenera neamțului era roșcată, din fericire o nuanță de păr rară în Spania. În delirul lui, Cloucharde își amintise că numele fetei era Dewdrop. Becker se strîmbă – Dewdrop? Părea mai degrabă numele unei vaci, decît al unei fete frumoase. Nu era deloc un nume catolic; probabil că Cloucharde se înșelase.

Becker formă primul număr.

– *Servicio Social de Sevilla*, răspunse o voce plăcută de femeie.

Becker își nuanță spaniola cu un puternic accent german.

– *Hola, ¿hablas aleman?*

– Nu. Dar vorbesc engleză, veni răspunsul.

Becker continuă într-o engleză stricată:

– Mulțumesc. Mă întreb dacă tu poți ajuta la mine?

– Cum vă putem servi? Femeia vorbea rar, încercînd să își ajute clientul potențial. Poate că doriți o escortă?

– Da, vă rog. Astăzi fratele meu, Klaus, el are fata, foarte frumoasă. Păr roșu. Vreau la fel. Pentru mîine, vă rog.

– Fratele dumneavoastră Klaus vine pe aici? Vocea era brusc efervescentă, ca și cum ar fi fost vechi prieteni.

– Da. El foarte gras. Vă amintiți, nu?

– Spuneți că a fost aici astăzi?

Becker o auzea cum verifică registrele. Probabil că nu se găsea nici un Klaus acolo, dar Becker își imagina că rareori în astfel de cazuri clienții își dădeau numele reale.

– Hmm, îmi pare rău, își ceru scuze femeia. Nu-l zăresc aici. Care era numele fetei cu care era fratele dumneavoastră?

– Avea păr roșu, rosti Becker, evitînd întrebarea.

– Păr roșu? repetă femeia. Urmă o scurtă pauză. Aici este Servicio Social de Sevilla. Sînteți sigur că fratele vine aici?

– Sigur, da.

– *Señor*, noi nu avem roșcate. Avem doar frumuseți pure, andaluziene.

– Păr roșu, repetă prosteste Becker.

– Îmi pare rău, nu avem deloc roșcate, dar dacă...

– Numele e Dewdrop, izbucni Becker, simțindu-se și mai idiot ca înainte.

Stupidul nume nu păru că îi spune ceva femeii. Aceasta se scuză din nou, zise că era posibil ca Becker să fi confundat agenția și închise politicos.

Prima lovitură.

Becker se încruntă și formă numărul următor. Primi legătura imediat.

– *Buenas noches, Mujeres España*. Vă pot ajuta cu ceva?

Becker porni să recite același text, un turist german care era dispus să plătească bine pentru roșcata care fusese cu fratele lui mai devreme, în acea zi.

De această dată primi răspunsul într-o germană politicoasă, dar fără succes:

– *Keine Rotköpfe*, îmi pare rău.

Femeia închise.

A doua lovitură.

Becker privi cartea de telefon. Rămăsese un singur număr.

Se vedea deja capătul drumului.

Formă numărul.

– *Escortes Belén*, răspunse un bărbat pe un ton mios.

Din nou Becker își recită poezia.

– *Sí, sí, señor*. Eu sînt *Señor Roldán*. Aș fi încîntat să vă ajut.

Avem două roșcate. Minunate fete.

Becker simți că îi stă inima în loc.

– Foarte frumoase? repetă el cu accentul lui german.

Păr roșu?

– Da, cum se numește fratele dumneavoastră? Vă voi spune cine a fost escorta lui astăzi. Și v-o putem trimite la dumneavoastră mîine.

– Klaus Schmidt, lătră Becker un nume dintr-o carte citită demult.

O pauză lungă.

– Ei bine, domnule... Nu văd nici un Klaus Schmidt în registru, dar poate că fratele dumneavoastră a decis să fie discret – poate are o nevastă acasă?

Individul rîse cu totul nepotrivit.

– Da, Klaus căsătorit. Dar el foarte gras. Soția nu culcă cu el. Becker se minună în oglinda cabinei de propria prestație. „Dacă m-ar auzi Susan acum“, își zise el. Eu singur și gras de asemenea. Vreau culc cu ea. Plătesc o groază de bani.

Becker își juca excelent rolul, dar mersese prea departe. Prostituația era ilegală în Spania, iar *Señor Roldán* era un om prudent. Se mai arsese înainte cu agenți ai Guardiei pozînd drept turiști pofticioși. „Vreau culc cu ea.“ Roldán știa că e o înscenare.

Dacă spunea da, putea fi amendat din gros și, ca întotdeauna, forțat să livreze una dintre cele mai talentate fete ale lui comisarului de poliție, gratuit, pentru întreg week-end-ul.

Cînd Roldán se hotărî să vorbească, vocea își pierduse tonul prietenos.

– Domnule, aici este Escortes Belén. Pot să întreb cine suna’?

– Aăă... Sigismund Schmidt, inventă pe loc Becker.

– De unde aveți numărul nostru?

– *La Guía Telefónica* – ghidul telefonic.

– Da, domnule, dar asta pentru că sîntem un serviciu de escortă.

– Da. Vreau escorta.

Becker sesiză că era ceva în neregulă.

– Domnule, Escortes Belén este un serviciu care furnizează escortă oamenilor de afaceri pentru mese de prînz sau cină. De aceea sîntem listați în cartea de telefoane. Ce facem noi este legal. Dumneavoastră căutați o *prostituată*.

Cuvîntul țîșni dintre buzele individului ca și cum ar fi fost vorba de o maladie periculoasă.

– Dar fratele meu...

– Domnule, dacă fratele dumneavoastră și-a petrecut ziua sărutîndu-se cu o fată, acea fată nu era de la noi. Avem regulamente stricte privind contactul dintre client și escortă.

– Dar...

– Ne-ați confundat cu altcineva. Avem doar două fete roșcate, Inmaculada și Rocío, dar nici una nu s-ar culca cu un bărbat pentru bani. Asta se numește prostituție și este ilegală în Spania. Bună seara, domnule.

– Dar...

CLIC.

Becker înjură printre dinți și puse cartea de telefon la locul ei. A treia lovitură. Era convins că bătrînul Cloucharde spusese că neamțul închiriasse fata pentru tot weekendul.

Ieși din cabina telefonică, la intersecția dintre Calle Salado și Avenida Asunción. În ciuda traficului intens, parfumul dulce al portocalelor de Sevilla îl învăluia. Peste oraș se lăsa amurgul – cea mai romantică oră a zilei. Se gîndi la Susan. Cuvintele lui Strathmore îi reveniră în minte: „Găsește inelul“. Becker se lăsă amărît să cadă pe o bancă și medită asupra următoarei mutări.

„Care mutare?“

Capitolul 25

În La Clínica de Salud Pública, orele de vizitare se încheiaseră. Luminile sălii de gimnastică fuseseră stinse. Pierre Cloucharde adormise extrem de rapid. Nu văzuse silueta aplecată deasupra lui. În întuneric sclipi acul unei seringi furate, apoi acul dispăru în cateterul perfuziei intravenoase, chiar deasupra încheieturii mîinii lui Cloucharde. Seringa conținea treizeci de centimetri cubi de detergent, furat din căruciorul unui îngrijitor. Un deget împinse cu forță pistonul în jos și împinse lichidul albăstrui în venele bătrînului.

Cloucharde se trezi doar pentru cîteva secunde. Poate că ar fi urlat de durere dacă o mînă puternică nu i-ar fi astupat complet gura. Rămase întins pe pat, țintuit de o greutate insurmontabilă. Simți globul de foc urcînd de-a lungul brațului. O durere sfîșietoare îi traversă subsuoara, apoi pieptul, și ajunse la creier, ca o explozie de milioane de cioburi mici de

sticlă. Cloucharde zări o flacără strălucitoare de lumină... apoi nimic.

Vizitatorul slabi strînsoarea și își miji ochii în beznă spre numele de pe fișa de observație a pacientului. Apoi se strecura tăcut afară.

Ajuns pe stradă, omul cu ochelari cu ramă de metal întinse mîna după un mic dispozitiv prins de cureaua pantalonului. Obiectul dreptunghiular avea dimensiunile unei cărți de credit. Era prototipul unui nou computer monocle. Dezvoltat de Marina Americană pentru ca tehnicienii să înregistreze tensiunile bateriilor în spațiile înguste din submarine, computerul îngloba un modem celular și cele mai avansate descoperiri ale microtehnologiei. Monitorul era reprezentat de un afișaj transparent cu cristale lichide, montat în interiorul lentilei stîngi a unei perechi de ochelari. Echipamentul constituia un progres evident în domeniul computerelor personale; utilizatorul putea acum să vadă *prin* datele primite sau transmise, fiind simultan capabil să interacționeze cu universul din jurul lui.

Adevărata revoluție adusă de echipament nu consta, totuși, în afișajul miniatural, ci în sistemul de introducere a datelor. Utilizatorul introducea informații prin intermediul unor contacte minuscule fixate în zona buricelor degetelor. Atingerea contactelor după tipare prestabilite permitea scrierea de mesaje, asemănător modului în care lucrau stenodactilografele într-o instanță de judecată. După aceea, computerul traducea scrisul în engleză.

Ucigașul apăsă un comutator minuscule și ochelarii sai prinseră viață. Ținîndu-și mîinile pe lînga trup, începu să își atingă degetele în succesiuni rapide de semnale. În fața ochilor îi apărură un mesaj:

„SUBIECT: P. CLOUCHARDE – TERMINAT“

Zîmbi. Transmiterea rapoartelor despre asasinate reprezenta o parte a misiunii sale. Însă includerea numelui victimelor... Pentru omul cu ochelari cu ramă de metal asta însemna rafinament. Degetele i se mișcară din nou, activînd modemul celular.

„MESAJ TRIMIS“

Capitolul 26

Șezînd pe o bancă vizavi de clinică, Becker se gîdea la ce mai putea face acum. Apelurile lui la agențiile de escortă nu dăduseră nici un rezultat. Neîncrezător în comunicațiile pe linii telefonice nesigure, comandantul îi ceruse să nu mai sune pînă ce nu punea mîna pe inel. Becker se gîndi să ceară ajutorul poliției locale – poate aveau ei un dosar despre prostituata roșcată – dar Strathmore îi dăduse ordine precise și în această privință. „Ești invizibil. Nimeni nu trebuie să afle de existența inelului.“

Becker se gîndi chiar să se aventureze în Triana, un cartier rău famat din oraș, în căutarea acestei misterioase femei. Sau poate că era mai bine să caute un neamț obez prin restaurante. Oricum, totul părea doar o pierdere imensă de timp.

Cuvintele lui Strathmore îi reveneau mereu în minte: „E o chestiune de securitate națională... Trebuie să găsești inelul ăla“.

O voce din interior îi spuse că trecuse cu vederea ceva crucial, însă Becker nu-și putea da cu nici un chip seama despre ce anume era vorba. „Sînt profesor, nu un blestemat de agent!“

Începea deja să se întrebe de ce Strathmore nu trimisese un specialist în această misiune.

Se ridică în picioare și porni aiurea pe Calle Delicias, meditănd asupra opțiunilor sale. Trotuarul din piatră începea să se estompeze sub privirea lui. Noaptea se lăsa cu repeziciune.

„Dewdrop.“

Ceva nu-i dădea pace; ceva legat de numele ăsta absurd. „Dewdrop.“ Tonul pițigăiat al lui Señor Roldán de la Escortes Belén îi revenea în minte ca un hopa-mitică. „Avem doar două roșcate... Două roșcate, Inmaculada și Rocío... Rocío... Rocío...“

Becker se opri brusc. Știa rezolvarea problemei. „Și mă mai consider specialist în limbi străine?“ Nu-i venea să creadă că nu-și dăduse seama mai devreme.

Rocío era un nume de fată extrem de popular în Spania. Purta în el toate calitățile unei tinere catolice – puritate, castitate, frumusețe naturală. Iar toate aceste conotații răsăreau din chiar semnificația literală a numelui Dewdrop – „Picătură de rouă!“

Vocea canadianului îi răsună în urechi. „Dewdrop.“ Rocío își tradusese *ad literam* numele în singura limbă pe care ea și clientul ei o puteau vorbi împreună – engleza. Emoționat, Becker mări pasul în căutarea unui telefon.

Pe celălalt trotuar, un om cu ochelari cu ramă de metal îl urmărea din umbră.

Capitolul 27

Pe podeaua încăperii Crypto, umbrele se alungeau tot mai mult și deveneau tot mai subțiri. La înălțime, luminile controlate

automat erau tot mai intense, ca să mențină luminozitatea în limitele normale. Susan continua să șadă în fața terminalului, așteptînd vești de la programul ei spion. Dura mai mult decît crezuse.

Gîndurile îi hălăduiau în voie – îi era dor de David și ar fi vrut ca Greg Hale să plece acasă. Chiar dacă nu se clintise de acolo, Hale măcar avusese bunul-simț să tacă din gură, cufundat în ceea ce făcea la terminalul lui. Cîtă vreme nu accesa terminalul de control, Susan nu era interesată nici cît negru sub unghie de ce lucra el. Era evident că Hale nu se atinsese de monitorul de control, altfel ar fi țipat pînă acum văzînd că bestia cea mare lucra continuu de peste șaisprezece ore.

Tocmai își savura a treia ceașcă de ceai cînd evenimentul mult-așteptat se petrecu – terminalul scoase un sunet. Pulsul i se accelera. Pe ecran aparut simbolul pulsînd al unui plic, anunțînd sosirea mesajului electronic. Susan privi scurt către Hale. Tipul era absorbit de munca lui. Își ținu respirația și apăsă de două ori pe simbolul plicului.

– North Dakota, șopti ea pentru sine. Ia să vedem cine ești...

Mesajul conținea o singură linie. Susan o citi, după care o reciti.

„LUĂM CINA LA ALFREDO’S? LA 8 P.M.?”

De cealaltă parte a camerei, Hale își înăbuși un chicotit. Susan verifică expeditorul.

„DE LA: GHALE@CRYPTO.NSA.GOV”

Susan simți cum începe să se înfurie, dar se stăpîni. Șterse mesajul.

– Un gest cu adevărat matur, Greg.

– Se mănîncă un *carpaccio* excelent acolo, rosti Hale zîmbind. Ce zici? După aceea am putea...

– Las-o baltă.

– Snoabă ce ești.

Hale oftă și se întoarse spre terminal. Fusese tentativa numărul optzeci și nouă cu Susan Fletcher. Femeia cu o minte strălucită de criptograf era o sursă constantă de frustrare pentru el. Hale își imaginase adesea cum ar fi să facă sex cu ea – cum o țintuiește de silueta curbată a TRANSLTR și cum o pătrunde chiar acolo, pe carcasa neagră și caldă. Însă Susan nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Iar lucrurile stăteau și mai prost, cel puțin în mintea lui Hale, fiindcă ea iubea un profesoraș universitar care muncea ca un sclav pentru un salariu de nimic. Ce păcat pentru Susan, să-și dilueze enormul potențial genetic cu un idiot – mai ales cînd Greg îi stătea la dispoziție: „Am face copii perfecți împreună“, își spunea el.

– La ce lucrezi? o întrebă, încercînd o abordare diferită.

Susan nu răspunse.

– Ce mai jucător de echipă ești! Nu pot să arunc și eu o privire?

Se ridică și începu să înconjoare inelul de terminale, spre ea.

Susan pricepu că acea curiozitate a lui Hale putea genera probleme serioase. Luă instantaneu o decizie.

– E un diagnostic, zise ea, preluînd minciuna comandantului. Hale se opri.

– Diagnostic? Părea neîncrezător. Îți petreci sîmbăta rulînd un diagnostic în loc să te joci cu proful tău?

– Îl cheamă David.

– Mă rog.

Susan se uită urît la el.

- N-ai ceva mai bun de făcut?
- Încerci să scapi de mine? se prefăcu el jignit.
- De fapt, da.
- Ei, Sue, mă rănești.

Susan își îngustă ochii. Ura să i se spună Sue. N-avea nimic împotriva diminutivului, dar Hale era singurul care îl folosea.

– Ce-ar fi să te ajut? se oferi el. Brusc, porni din nou spre ea. Sînt nemaipomenit la diagnostice. În plus, mor de curiozitate să aflu ce diagnostic a fost în stare s-o determine pe forțoasa Susan Fletcher să vină la lucru sîmbăta.

Susan simți un fior de panică. Privi spre programul-spion de pe ecran. Știa că n-avea voie să-l lase pe Hale să îl vadă – ar fi avut prea multe întrebări de pus.

– Mă descurc singură, Greg, rosti ea.

Dar Hale continua să înainteze. În timp ce se apropia, Susan înțelese că trebuie să acționeze rapid. Trecu la acțiune cînd Hale mai avea de parcurs doar cîțiva metri. Se ridică în întîmpinarea lui, blocîndu-i drumul. Mirosul de colonie devenise aproape insuportabil.

Îl privi drept în ochi.

– Am spus nu.

Hale înclină capul, părăind intrigat de secretomania afișată de ea. Se apropie în joacă și mai mult. Însă nu era deloc pregătît pentru ce avea să urmeze.

Cu răceală nedisimulată, Susan își înfipse un deget în pieptul lui, oprindu-l din înaintare.

Hale încremeni locului și se dădu înapoi, șocat. Susan Fletcher părea cumplit de serioasă. *Niciodată* pînă atunci nu-l mai atinsese, niciodată. Era un început, chiar dacă nu semăna cu ceea ce avea el în minte pentru primul lor contact. Se uită la ea

cu o lungă privire nedumerită, după care se întoarse la terminalul lui. Un lucru era cert: încântătoarea Susan Fletcher lucra la ceva extrem de important, ceva care n-avea cum să fie un simplu diagnostic.

Capitolul 28

Señor Roldán ședea în spatele biroului său, felicitându-se pentru manevra cu care dejucase ultima tentativă jalnică a poliției de a-l prinde în capcană. Un ofițer care să simuleze accentul german și să ceară o fată pentru o noapte – era clar o cursă. Oare la ce aveau să se mai gândeasca data viitoare?

Pe birou, telefonul bîzîi tare. *Señor Roldán* apucă receptorul cu o expresie de încredere în sine.

– *Buenas noches, Escortes Belén.*

– *Buenas noches*, se auzi vocea unui bărbat, vorbind într-o spaniolă rapidă. Vocea avea un ton nazal, ca și cum aparținea unui om ușor răcit. Este un hotel?

– Nu, domnule. Ce număr ați format?

Señor Roldán nu avea de gînd să mai înghită alte încercări de păcălire în această seară.

– 34-62-10, rosti vocea.

Roldán se încruntă. Vocea i se părea vag familiară. Încerca să ghicească accentul – poate din Burgos?

– Ați format numărul corect, răspunse el cu precauție, dar aici este un serviciu de escortă.

Urmă o pauză.

– Oh... înțeleg. Îmi cer scuze. Cineva a scris numărul ăsta și am crezut că e un hotel. Eu am venit din Burgos în vizită aici. Scuzele mele pentru deranj. Noapte bu...

– *Espére!* Așteaptă!

Señor Roldán nu se putu abține. În sinea lui era un agent de vânzări. Să fi fost o cunoștință? Un client nou din nord? N-avea de gând să lase paranoia să împiedice o vânzare potențială.

– Prietene, izbucni Roldán în telefon. Știam eu că recunosc un pic de accent din Burgos la matale. Eu însumi sînt din Valencia. Ce te aduce în Sevilla?

– Vînd bijuterii. Perle Majórica.

– Nu zăăău, Majórica! Probabil că te plimbi mult.

Omul de la celălalt capăt al firului tuși, ca un bolnav.

– Păi, da. Așa e.

– Ești în Sevilla cu afaceri? insistă Roldán. Era imposibil ca individul să fie polițist. Era un potențial client, cu C mare. Dă-mi voie să ghicesc – ai numărul nostru de la un prieten? El ți-a spus să ne suni. Am dreptate?

Tipul păru evident încurcat.

– Păi, nu, de fapt nu e deloc așa.

– Nu vă sfiiți, *señor*. Sîntem un serviciu de escortă, nu e nimic rușinos în asta. Fete minunate, întâlniri la cină, asta e tot. Cine v-a dat numărul? Poate că e un client regulat. Vă pot oferi un tarif special.

Vocea deveni stingherită.

– Ah... de fapt, nimeni nu mi-a *dat* acest număr. L-am găsit într-un pașaport. Încerc să descopăr proprietarul.

Roldán se dezumflă. Individul nu era un client.

– Ziceți că ați *găsit* numărul?

– Da, am găsit pașaportul unui bărbat astăzi, în parc. Numărul dumneavoastră se găsea pe o bucată de hîrtie, înăuntru. Am crezut că poate fi numărul hotelului la care stă omul. Speram să îi dau pașaportul înapoi. E vina mea. O să las actul la o secție de poliție cînd ies din...

– *Perdón*, îl întrerupse funcționarul, nervos. Pot să vă dau o idee mai bună? Roldán se mîndrea cu discreția, iar vizitele la poliție aveau darul de a-i transforma clienții în foști clienți. Gîndiți-vă la asta, propuse el. De vreme ce bărbatul cu pașaportul avea numărul nostru, probabil că e un client. V-aș putea scuti de un drum la poliție.

Vocea ezită.

– Știu eu? Probabil că ar trebui...

– Nu te grăbi, prietene. Mi-e rușine să recunosc că poliția de aici, din Sevilla, nu e la fel de eficientă ca poliția din nord. Ar putea trece zile bune înainte de a-i înapoia omului pașaportul. Dacă îmi spui numele, o să am grijă să își primească pașaportul *imediat*.

– Da, în fine... bănuiesc că e în regulă... Se auzi un fișîit de hîrtie, după care vocea reveni: E un nume german. Nu prea pot să-l pronunț... Gusta... Gustafson?

Roldán nu recunoscuse numele, însă avea clienți din întreaga lume. Aceștia nu-și lăsau niciodată numele real.

– Cum arată – în fotografie? Poate că așa îl recunosc.

– Păi... zise vocea, are o față foarte, foarte grasă.

Roldán știa imediat. Își amintea bine acea față obeză. Era bărbatul care o însoțea pe Rocío. Ciudat era însă faptul că primise două apeluri legate de același bărbat în aceeași noapte.

– Domnul Gustafson? chicoti forțat Roldán. Bineînțeles! Îl cunosc bine. Dacă îmi aduceți pașaportul, o să am eu grijă să îl primească.

– Mă aflu în centru, fără mașină, ripostă vocea. Puteți veni dumneavoastră la mine?

– Mă tem că nu pot pleca de lângă telefon, răspunse Roldán. Dar nu sînteți chiar așa departe dacă...

– Îmi pare rău, e prea tîrziu ca să umblu brambura. E o secție de poliție în apropiere. O sa las pașaportul acolo, iar cînd o să-l vedeți pe domnul Gustafson o să-i spuneți unde e.

– Nu, așteaptă! țipă Roldán. Nu e nevoie să implicăm poliția în treaba asta. Spui că ești în centru, nu? Știi unde e hotelul Alfonso al XIII-lea? E unul dintre cele mai bune din oraș.

– Da, rosti vocea. Știu hotelul. E în apropiere.

– Minunat! În noaptea asta domnul Gustafson doarme acolo. Probabil că la ora asta e în hotel.

Vocea ezită.

– Înțeleg. Păi, atunci... presupun că totul va merge bine.

– Excelent! Domnul ia masa cu una dintre fetele noastre în restaurantul hotelului. Roldán știa că perechea se afla probabil în pat la ora asta, dar trebuia să fie atent la sensibilitatea celui care apelase. Lasă pașaportul la recepționar, numele lui este Manuel. Spune-i că eu te-am trimis. Cere-i să dea documentul lui Rocío. Rocío este fata cu care s-a întîlnit domnul Gustafson în seara asta. Ea va avea grijă să-i înapoieze pașaportul. Poate vă strecurați numele și o adresă înăuntru – e posibil ca domnul Gustafson să vă trimită o mică atenție în semn de mulțumire.

– E o idee foarte bună. Alfonso al XIII-lea. Foarte bine, plec chiar acum într-acolo. Mulțumesc pentru ajutor.

David Becker închise telefonul.

„Alfonso al XIII-lea, chicoti el. Trebuie doar să știi cum să întrebi.“

Cîteva clipe mai tîrziu, o siluetă tăcută porni după Becker pe Calle Delicias, în noaptea andaluziană care se lăsa temeinic peste oraș.

Capitolul 29

Încă enervată după confruntarea cu Hale, Susan privi prin geamul unidirecțional din Node 3. În Crypto nu se vedea nimeni. Hale era din nou tăcut, absorbit de munca lui. Își dorea să fi putut pleca acasă.

Se întrebă dacă nu era cazul să îl sune pe Strathmore; comandantul putea să-l azvîrle pe Hale afară – la urma urmei, *era* o zi de sîmbătă. Susan știa însă că, odată dat afară, Hale ar fi devenit imediat bănuitor. Probabil că s-ar fi apucat să sune pe la colegi, cerîndu-le parerea despre ceea ce se petrecea acolo. Susan decise că era mai bine să-l lase în pace. Avea el singur să plece în curînd.

„Un algoritm impenetrabil.“ Oftă, gîndindu-se iarăși la Fortăreața Digitală. O uluia faptul că un astfel de algoritm putea fi creat – însă dovada se găsea chiar în fața ochilor ei. TRANSLTR părea neajutorat în lupta cu așa ceva.

Mintea îi zbură la Strathmore, cum purta el cu noblețe pe umeri povara rezolvării acestei tragedii, luînd măsurile necesare, rămînînd calm în fața dezastrului.

Uneori, uitîndu-se la comandant, Susan îl zărea pe David. Aveau multe calități în comun – tenacitate, devotament, inteligență.

Cîteodată își spunea că Strathmore ar fi pierdut fără ea; puritatea dragostei ei pentru criptografie părea a reprezenta un imbold emoțional pentru Strathmore, ridicîndu-l deasupra oceanului de mizerii politice și amintindu-i de vremurile de debut ca spărgător de coduri.

Și Susan se baza pe Strathmore; el era reazemul ei într-o lume de bărbați avizi de putere, protejîndu-i cariera, păzind-o de rele și, așa cum glumea el adesea, transformîndu-i toate visele în realitate. La o privire mai atentă, ceva adevăr exista în toate acestea. Chiar dacă poate fără intenție, comandantul fusese cel care sunase și îl adusese pe David Becker la NSA în acea după-amiază marcată de destin. Gîndul lui Susan zbură instantaneu către David și privirea îi căzu instinctiv pe sertarul de lîngă tastatură. Acolo se afla o hîrtie de fax.

Faxul zăcea în acel loc de șapte luni. Era un mesaj cu singurul cod pe care Susan Fletcher nu reușise încă să-l spargă. Mesajul era de la David. Acum îl citi pentru a cinci suta oară:

PLEASE ACCEPT THIS HUMBLE FAX

MY LOVE FOR YOU IS WITHOUT WAX.

(„TE ROG ACCEPTĂ ACEST UMIL FAX

IUBIREA MEA PENTRU TINE ESTE FĂRĂ CEARĂ.“)

Îi trimisese mesajul după o ceartă mărunță. Luni de zile îl implorase să-i spună care era tîlcul, însă el refuzase. „Fără ceară.“ Era răzbunarea lui David. Susan îl învățase o mulțime de lucruri despre spargerea de coduri, iar, ca să-l mențină interesat, îl obișnuise să descifreze toate mesajele pe care ea i le trimitea codate conform unei scheme simple de codare. Liste de cumpărături, bilețele de amor – toate erau criptate. Era un joc, iar David devenise un criptograf destul de bun. Atunci el

decisese să răspundă cu aceeași monedă. Pornise prin a-și semna toate mesajele cu cuvintele „Fără ceară, David“. Susan avea peste două duzini de bilețele de la David. Toate erau semnate la fel: „Fără ceară.“

Susan îl implorase să îi dezvăluie înțelesul ascuns, însă David refuza să vorbească. Când îl întreba, el zâmbea și răspundea:

– *Tu ești spărgătoarea de coduri.*

Șefa criptografilor NSA încercase totul – substituții, pătrate cifrate, chiar anagrame. Introdusesese cuvintele „fără ceară“ în computer și ceruse mașinii să rearanjeze literele în expresii noi. Nu primise înapoi decât: RAC FĂRĂ EA. Se părea că Ensei Tankado nu fusese singurul care scrisese coduri impenetrabile.

Gîndurile îi fură întrerupte de sunetul ușilor pneumatice care se deschideau. În prag apăru Strathmore.

– Ai vreo veste, Susan? Comandantul îl zări pe Greg Hale și se opri brusc. Ei, bună seara, domnule Hale. Se încruntă, îngustîndu-și ochii. Și chiar într-o sîmbătă! Cărui fapt îi datorăm onoarea?

Hale zîmbi nevinovat.

– Doar mă asiguram că totul este în regulă.

– Înțeleg, mîrii Strathmore, cîntărind opțiunile pe care le avea. O clipă mai tîrziu, păru a ajunge și el la concluzia că era mai bine să-l lase în plata Domnului. Se răsuci, rigid, spre Susan: Domnișoară Fletcher, pot să-ți vorbesc o clipă? *Afară?*

Susan ezită.

– Ah... da, domnule. Privi neliniștită spre monitor și apoi spre Greg Hale. Doar o clipă.

Folosind cîteva taste, apelă programul ScreenLock. Era un utilitar de menținere a intimității. Fiecare terminal din Node 3 era echipat cu așa ceva. Deoarece terminalele stăteau

aprinse în permanență, ScreenLock permitea criptografilor să plece de la posturile de lucru știind că nimeni nu și-ar fi putut băga nasul în secretele lor. Susan introduse codul ei secret de cinci caractere, după care ecranul se înnegri. Avea să rămână negru pînă la întoarcerea ei și la introducerea secvenței corecte de deblocare.

După aceea se încalță și îl urma pe comandant afară.

– Ce dracu' caută el aici? tună Strathmore imediat ce el și Susan ieșiră din Node 3.

– Ca de obicei. Nimic.

Strathmore părea preocupat.

– A zis ceva de TRANSLTR?

– Nu. Dar dacă accesează monitorul de control și vede că merge de șaptesprezece ore, o să aibă sigur ceva de comentat.

Strathmore medită la acest lucru.

– N-are nici un motiv să îl acceseze.

Susan îl privi în ochi.

– Vreți să-l trimiteți acasă?

– Nu. Îl lăsam în pace. Strathmore privi spre laboratorul Sys-Sec. Chartrukian a plecat?

– Nu știu. Nu l-am văzut.

– Isuse! E un circ întreg aici. Își trecu o mînă peste barba care începuse să-i crească în ultimele treizeci și șase de ore. Vreo veste de la programul-spion? Mă simt ca un prizonier aici.

– Nu încă. Vreo veste de la David?

Strathmore clătină din cap.

– I-am zis să nu mă sune pînă ce nu are inelul.

Susan păru surprinsă.

– De ce nu? Și dacă are nevoie de ajutor?

Strathmore dădu iarăși din cap.

– De aici nu-l pot ajuta – e pe cont propriu. În plus, prefer să nu vorbesc pe linii nesigure, în cazul în care ar asculta cineva.

Susan făcu ochii mari.

– *Asta* ce mai înseamnă?

Strathmore păru instantaneu că vrea să-și ceara scuze. Se uită la ea cu un zîmbet liniștitor.

– David n-a pățit nimic. Sînt doar prudent.

La zece metri depărtare, ascuns în spatele geamului mat din Node 3, Greg Hale se așeză la terminalul lui Susan. Ecranul era negru. Hale aruncă o privire spre comandant și spre Susan, după care își scoase portofelul din buzunar. Extrase un cartonaș cu înscrisuri și îl citi.

Verificînd din nou că Strathmore și Susan continuau să discute, apăsă cu precauție cinci taste. O clipă mai tîrziu, monitorul se trezi la viață.

– Bingo, chicoti el.

Îi fusese extrem de simplu să fure codurile de securitate din Node 3. Fiecare terminal din Node 3 dispunea de o tastatură detașabilă, identică cu ale celorlalte. Hale își luase tastatura într-o noapte acasă și îi instalase un cip care memora toate tastele apăsate pe tastatura respectivă. A doua zi venise foarte devreme la muncă, schimbase tastatura lui modificată cu a altcuiva și așteptase. La sfîrșitul zilei de lucru, schimbase din nou tastaturile între ele și afișase datele memorate de cip. Găsirea codului de acces fusese simplă, chiar dacă cipul memora milioane de taste apăsate. Primul lucru pe care îl făcea un criptograf dimineața era să tasteze codul personal de deblocare a terminalului. Prin aceasta, misiunea lui Hale devenise banală – codul personal apărea întotdeauna ca primele cinci caractere din listă.

„Ce ironie“, își zise el, privind la ecranul computerului lui Susan. Furase codurile personale doar dintr-o toană. Acum

era fericit că o făcuse. Programul de pe calculatorul lui Susan părea semnificativ ca importanță.

Hale se uită nedumerit la program câteva clipe. Era scris în LIMBO – un limbaj la care nu se pricepea prea bine. Cu toate acestea, doar privindu-l, își dădu seama de un lucru – *nu* era vorba despre un diagnostic. Hale înțelegea doar două cuvinte, dar acestea spuneau totul:

„COPOIUL CAUTĂ...”

– Copoi? se miră el cu glas tare. Caută *ce*?

Brusc, se simți neliniștit. Studie cu atenție ecranul computerului, apoi luă o decizie.

Hale știa destule despre limbajul LIMBO ca să priceapă că acesta împrumuta multe elemente din alte două limbaje – C și Pascal – ambele fiind în aria lui de cunoaștere. Furișînd o privire dincolo de geam pentru a se asigura că Strathmore și Susan continuau discuția, Hale improviză. Introduse câteva comenzi modificate din Pascal și apăsă tasta RETURN. Fereastra de monitorizare a activității programului-spion răspunse exact cum sperase el.

„ANULEZ COPOI?”

Hale tastă cu iuțeală: DA

„SÎNTEȚI SIGUR?”

Tastă din nou: DA

După o clipă, computerul scoase un sunet.

„COPOI ANULAT”

Hale zîmbi. Terminalul tocmai trimisese un mesaj către programul-spion lansat de Susan, comandîndu-i acestuia să se autodistrugă prematur. Căutarea ei avea să mai aștepte.

Atent să nu lase vreo urmă, își croi cu dexteritate drum prin jurnalul de activitate a sistemului lui Susan și șterse toate comenzile pe care abia le tastase.

Ecranul se albi.

Cînd Susan Fletcher se întoarse în Node 3, Greg Hale ședea tăcut în fața propriului terminal.

Capitolul 30

Alfonso al XIII-lea era un mic hotel de patru stele, aflat mai în spate de Puerta de Jerez și înconjurat de un gard gros din fier forjat și liliac. David urcă scările de marmură. Cînd ajunse la ușă, aceasta se deschise ca prin magie, iar un portar îl pofti înăuntru.

– Bagaje, *señor*? Pot să vă ajut?

– Nu, mulțumesc. Vreau să-l văd pe recepționar.

Portarul păru jignit, ca și cum ceva îl deranjase teribil în conversația lor de două secunde.

– *Por aquí, señor.*

Îl conduse pe Becker în hol, îi arătă unde era recepția, apoi se întoarse la locul lui.

Holul era extrem de elegant, mic și frumos împodobit. Epoca de Aur a Spaniei trecuse de mult, însă pentru o vreme, în cursul secolului al XVII-lea, această mică națiune dominase lumea. Încăperea constituia o aducere aminte cu mîndrie

a respectivei epoci – armuri, efecte militare și o casetă de lingouri de aur din Lumea Nouă.

În spatele tejghelei, pe care stătea scris „CONSERJE“, se afla un bărbat zvelt, bine făcut, care-i zîmbea cu toată gura, de parcă îl aștepta de o viață întreagă.

– *En qué puedo servirle, señor?* Cu ce vă pot servi?

Tipul vorbea pe un ton afectat și îl măsura cu privirea pe David.

Becker răspunse în spaniolă:

– Trebuie să vorbesc cu Manuel.

Chipul bine bronzat al individului se lăți și mai mult.

– *Sí, sí, señor*, eu sînt Manuel. Ce doriți?

– *Señor Roldán de la Escortes Belén* mi-a spus că ați...

Recepționarul îi făcu semn lui Becker să tacă din gură și privi nervos prin hol.

– Ce-ar fi să veniți încoace? Îl conduse spre capătul tejghelei. Acum, continuă el, practic șoptind, cum vă pot fi de ajutor?

Becker o luă de la capăt, coborînd vocea:

– Trebuie să discut cu una dintre fetele lui, despre care cred că a cinat aici. Numele ei este Rocío.

Recepționarul răsufală cu putere, ca și cum ar fi fost copleșit.

– Aaah, Rocío – minunată creatură!

– Trebuie s-o văd imediat.

– Dar, *señor*, e cu un client.

Becker dădu din umeri, cerîndu-și scuze.

– E important.

„O chestiune de securitate națională.“

Recepționarul clătină din cap.

– Imposibil. Poate că dacă lăsați...

– Nu-mi ia decît o clipă. Este în sala de mese?

Recepționarul clătină iarăși din cap.

– Restaurantul s-a închis acum o jumătate de oră. Mă tem că Rocío și oaspetele ei s-au retras sus. Dacă vreți să-mi lăsați un mesaj, i-l pot da mâine dimineață.

Omul făcu un gest către panoul cu cutii poștale numerotate din spatele lui.

– Dacă aş putea doar să o sun în cameră și...

– Îmi pare rău, refuză receptionerul, pe un ton din care politetea începea să se evapore. Alfonso al XIII-lea are reguli stricte în privința intimității clienților săi.

Becker n-avea nici cea mai mică intenție să aștepte un gras și o prostituată să coboare la micul dejun.

– Înțeleg, rosti el. Mă scuzați că v-am deranjat.

Se răsuci pe călcâie și se întoarse în hol. Porni întins către un dulap din lemn de cireș care îi atrăsese atenția chiar de la intrarea în hotel. Dulapul conținea o rezervă generoasă de cărți poștale cu imaginea hotelului Alfonso al XIII-lea și foi de hîrtie, precum și creioane și plicuri. Becker introduse o foaie goală într-un plic, îl lipi și scrise pe el un singur cuvînt:

„ROCÍO“

După care se întoarse la recepție.

– Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, rosti sfios. Sînt un pic cam prost, știu. Speram să-i spun personal lui Rocío cît de bine m-am simțit împreună cu ea alaltăieri. Însă plec din oraș la noapte. Poate că e mai bine să-i las un bilet, la urma urmei.

Becker lăsă plicul pe tejghea.

Receptionerul se uită la plic și plescăi cu tristețe.

„Încă un heterosexual înnebunit și bolnav de dragoste, își zise el. Ce pierdere!“ Privi în sus și zîmbi.

– Bineînțeles, domnule...?

– Buisán, răspunse Becker. Miguel Buisán.

– Am înțeles. O să mă asigur că Rocío primește plicul de dimineață.

– Mulțumesc.

Becker se întoarse și dădu să plece.

După ce privi discret spatele oaspetelui, recepționarul apucă plicul de pe tejghea și se întoarse spre raftul cu cutii poștale numerotate din spatele lui. Chiar când introduse plicul într-una din căsuțe, Becker se răsuci cu o ultimă întrebare:

– De unde pot chema un taxi?

Recepționarul se întoarse să-i răspundă, însă Becker nu auzi răspunsul. Sincronizarea fusese perfectă. Mîna recepționarului tocmai ieșea dintr-o căsuță care purta numărul 301.

Becker mulțumi recepționarului și plecă agale în căutarea liftului.

„Sosit-plecat“, își repetă el în minte.

Capitolul 31

Susan se întoarse în Node 3. Conversația cu Strathmore avusese darul să o îngrijoreze și mai tare în privința lui David. Imaginația îi juca deja feste.

– Deci, răsări Hale din spatele terminalului său, ce a vrut Strathmore? O seară romantică alături de șefa criptografilor?

Susan ignoră comentariul și se așeză la terminalul ei. Își tastă codul personal și ecranul reveni la viață. Programul-spion îi apărui în fața ochilor; încă nu returnase nici o informație despre North Dakota.

„La naiba, gîndi Susan. De ce durează atît?“

– Pari încordată, roști nevinovat Hale. Ai necazuri cu diagnosticul tău?

– Nimic serios.

Numai că nu era atît de sigură pe ea. Programul-spion dura prea mult. Se întrebă dacă nu cumva făcuse vreo greșeală în timp ce îl scria. Începu să cerceteze liniile programului LIMBO de pe ecran, căutînd orice ar fi putut constitui un obstacol.

Hale o studia cu atenție.

– Hei, am vrut să te întreb, roști el. Ce ai făcut cu algoritmul ăla impenetrabil pe care Ensei Tankado zicea că îl scrie?

Susan simți un junghi în stomac. Se uită la Hale.

– Algoritm impenetrabil? Se abținu să meargă mai departe. Oh, da... cred că am citit ceva despre asta.

– Ce pretenție de necrezut!

– Mda, îi replică Susan, întrebîndu-se de ce Hale adusesese brusc acest subiect în discuție. Eu nu cred, totuși. Oricine știe că un algoritm impenetrabil este o imposibilitate matematică.

Hale zîmbi.

– A, da... principiul Bergofsky.

– Și bunul-simț, întări Susan.

– Cine știe..., oftă dramatic Hale. „În ceruri și pe pămînt există mai multe lucruri decît visezi tu.“

– Ce spui?

– Shakespeare, roști Hale. *Hamlet*.

– Ai citit mult cît ai stat la pîrmaie?

Hale chicoti.

– Zău, Susan, te-ai gîndit vreo clipă că e posibil ca Tankado să fi scris *cu adevărat* un algoritm impenetrabil?

Conversația devenea neliniștitoare.

– Ei bine, *noi* n-am fost în stare să o facem.

– Poate că Tankado e mai bun decît noi toți.

– Poate, rosti Susan, mimînd dezinteresul.

– Noi am corespondat o vreme, zise Hale ca din întîmplare. Tankado și cu mine. Știai asta?

Susan își ridică privirea, încercînd să-și ascundă surpriza.

– Zău?

– Mda. După ce am dezvăluit manevra din algoritmul Skipjack, el mi-a scris – a spus că sîntem frați în lupta mondială pentru intimitate digitală.

Susan abia putea să-și ascundă neîncrederea. „Hale îl cunoaște personal pe Tankado!“ Încercă din răspuseri să pară indiferentă.

Hale continuă:

– M-a felicitat pentru că am dovedit că Skipjack avea o ușă secretă de acces – a numit asta o lovitură în favoarea drepturilor la intimitate ale cetățenilor din întreaga lume. Trebuie să admiți, Susan, că acea ușă secretă din Skipjack a fost un joc murdar. Să citești mesaje electronice din toată lumea? Dacă mă întrebi, Strathmore *merita* să fie prins.

– Greg, izbucni Susan, luptîndu-se să-și țină mînia în frîu, acea ușă secretă a fost plantată acolo pentru ca NSA să poată decodifica mesaje care amenințau securitatea acestei națiuni.

– Nu zău? mimă Hale inocența. Și atunci, interceptarea mesajelor de la cetățenii obișnuiți nu însemna decît un produs secundar?

– Noi nu interceptăm mesaje de la cetățenii obișnuiți, și tu știi asta. Dacă FBI ascultă niște telefoane, asta nu înseamnă că le ascultă pe *toate*.

– Ar face-o dacă ar dispune de forța necesară.

Susan trecu cu vederea această remarcă.

– Guvernele ar trebui să aibă dreptul de a strînge informații care amenință binele general.

– Isuse Hristoase, oftă Hale, vorbești ca și cum Strathmore ți-ar fi spălat creierul. Știi prea bine că FBI nu poate asculta tot ce vrea – căci trebuie să obțină mai întâi un mandat. Un standard de criptare spart ar însemna ca NSA să asculte pe *oricine, oricînd, oriunde*.

– Ai dreptate – și noi chiar *ar trebui* să fim în stare de asta! Vocea lui Susan devenise brusc dură. Dacă nu ai fi descoperit acea ușă secretă din Skipjack, am fi avut acces la *orice* cod care trebuia spart, în loc să ne bizuim doar pe ce poate face TRANSLTR.

– Dacă n-aș fi găsit acea ușă, contraatacă Hale, altcineva ar fi găsit-o. V-am salvat fundurile dezvăluind totul atunci. Îți dai seama ce ar fi însemnat ca o asemenea veste să apară după ce Skipjack ar fi devenit operațional?

– În orice caz, replică Susan, acum există un EFF paranoic, care crede că introducem porțițe secrete în *toate* algoritmurile noastre.

Hale se îmbătoșă.

– Și nu-i așa?

Susan îl privi cu răceală.

– Hei, dădu el înapoi, chestiunea este oricum inutilă acum. Ați construit TRANSLTR. Aveți sursa instantanee de informații de care aveți nevoie. Puteți citi *ce vreți, cînd vreți* – fără întrebări indiscrete. Ați câștigat.

– Poate vrei să spui că *am* câștigat? Din cîte știam, tu lucrezi pentru NSA.

– Nu pentru multă vreme, chițăi Hale.

– Nu face promisiuni deșarte.

– Vorbesc serios. Într-o zi mă car de aici.

– O să-mi zdrobești inima.

În acea clipă Susan se trezi că vrea să-l blesteme pe Hale pentru tot ceea ce nu mergea bine. Voia să-l blesteme pentru

Fortăreața Digitală, pentru necazurile ei cu David, pentru faptul că nu era acum la munte – însă nimic din toate astea nu se întîmplaseră din vina lui. Hale nu era vinovat decît pentru că era nesuferit. Susan era aceea care trebuia să se comporte matur. Intra în responsabilitatea ei ca șefă a criptografilor să mențină liniștea și să educe. Hale era tînăr și naiv.

Susan se uită la el. Ce păcat că dispunea de talentul necesar pentru a deveni o valoare în Crypto, însă nu pricepuse încă importanța celor ce se petreceau în NSA.

– Greg, rosti Susan cu voce înceată și controlată, astăzi am o groază de lucruri pe cap. Mă irită cînd vorbești despre NSA ca despre cineva căruia îi place doar să se uite pe gaura cheii în casele oamenilor. Această organizație a fost creată cu un singur scop – de a proteja securitatea acestei națiuni. Poate că asta înseamnă să mai scuturi din cînd în cînd pomii căutînd merele stricate. Eu cred însă că majoritatea cetățenilor și-ar sacrifica cu bucurie ceva din intimitate în schimbul asigurării că lupii cei răi nu pot face o mișcare fără să fie văzuți.

Hale nu îi răspunse.

– Mai devreme sau mai tîrziu, reluă Susan, cetățenii acestei națiuni vor trebui să aibă încredere în cineva. Se fac multe lucruri bune în țara asta, dar multe altele sînt extrem de rele. Cineva trebuie să aibă acces la tot și să separe binele de rău. Asta e misiunea noastră. Indiferent că ne place sau nu, poarta care separă democrația de anarhie este extrem de fragilă.

Hale încuviință, dus pe gînduri.

– *Quis custodiet ipsos custodes?*

Susan păru încurcată.

– Latină, explică Hale. Din *Satirele* lui Iuvenal. Înseamnă „Cine îi va păzi pe paznici?”

– Nu pricep. Cine va păzi paznicii?

– Mda. Dacă *noi* sîntem paznicii societății, atunci cine ne va supraveghea ca să se asigure că nu *noi* reprezentăm pericolul?

Susan dădu din cap, nesigură că avea un răspuns la îndemînă.

Hale zîmbi.

– Așa își semna Tankado toate scrisorile către mine. Era zicala lui favorită.

Capitolul 32

David Becker stătea pe hol, lîngă apartamentul 301. Știa că undeva, dincolo de acele uși sculptate, se găsea inelul. „O chestiune de securitate națională.“

Auzea mișcări în cameră. Zgomot înăbușit de voci. Ciocăni. O voce cu accent puternic teuton rosti:

– *Ja?*

Becker rămase tăcut.

– *Ja?*

Ușa se întredeschise, iar în cadrul ei se ivi o față tipic germană.

David zîmbi politicos. Nu știa numele bărbatului.

– *Deutscher, ja?* întrebă el. Sînteți german, nu?

Individul dădu nesigur din cap.

Becker continuă într-o germană fluentă:

– Pot să vă vorbesc cîteva clipe?

Omul păru îngrijorat.

– *Was wollen Sie?* Ce doriți?

Becker își dădu seama că ar fi trebuit să facă o repetiție înainte de a da buzna la ușa neamțului. Își căută cuvintele potrivite.

– Aveți ceva ce îmi trebuie.

Nu erau cuvintele magice. Neamțul îngustă ochii.

– *Ein ring*, continuă Becker. *Du hast einen Ring*. Aveți un inel.

– Pleacă, mîrîi neamțul.

Vru să închidă ușa. Fără a mai judeca, Becker își strecură piciorul în crăpătură și împinse în ușă. Regretă imediat gestul.

Neamțul făcu ochii mari.

– *Was tust du?* tună el. Ce faci?

Becker știa că întrecuse măsura. Privi nervos de-a lungul holului. Deja fusese dat afară din clinică; n-avea nici cea mai mică intenție să repete isprava aici.

– *Nimm deinen Fuß weg!* zbieră neamțul. Ia-ți piciorul!

Becker cercetă degetele cămoase ale omului, în căutarea inelului. Nimic. „Sînt atît de aproape“, își zise el.

– *Ein Ring!* repetă Becker în vreme ce ușa i se trînti în nas.

Rămase cîteva clipe în hol. În apropiere, pe un perete, atîrna o copie după un tablou de Salvador Dali.

– Se potrivește la fix, mormăi Becker.

„Suprarealism. Sînt prins într-un vis absurd.“ În acea dimineață se trezise în patul propriu, iar seara o sfîrșise în Spania, încercînd să spargă ușa camerei de hotel a unui străin în căutarea unui inel magic.

Vocea fermă a lui Strathmore îl readuse la realitate: „Trebuie să găsești inelul“.

Becker inspiră adînc și puse stavilă gîndurilor. Voia să plece acasă. Se uită iarăși la ușa cu numărul 301. Biletul de

întoarcere se găsea dincolo de ea – un inel de aur. Nu trebuia decît să-l ia.

Expiră cu putere. Apoi se îndreptă hotărît spre apartamentul 301 și ciocăni sonor în ușă. Venise timpul să joace dur.

Germanul deschise ușa și vru să protesteze, dar Becker i-o reteză scurt. Scoase legitimația de membru al clubului de *squash* din Maryland și lătră:

– *Polizei!*

După care își croi singur drum în încăpere și aprinse lumina. Răsucindu-se pe călcîie, neamțul schelălăi șocat:

– *Was machst...*

– Tăcere! îi frînse Becker protestul, dînd-o pe engleză. Aveți o prostituată în această cameră?

Becker se zgîi prin încăpere. Era la fel cu toate camerele de hotel văzute de el. Trandafiri, șampanie, un pat cu baldachin uriaș. Rocío nu se zărea nicăieri. Ușa de la baie era închisă.

– *Prostituiert?* se miră neamțul, furișîndu-și privirea spre baie.

Era mai mare decît își imaginase Becker. Pieptul păros începea chiar de sub bărbia triplă și se arcuia spre o burtă imensă. Cordonul halatului alb cu marca Alfonso al XIII-lea înscrisă pe el abia reușea să-i înconjoare mijlocul.

Becker se uită la uriaș cu cea mai înfricoșătoare privire de care era în stare.

– Cum vă numiți?

Pe chipul masiv al neamțului se citea panica.

– *Was willst du?* Ce vreți?

– Sînt de la departamentul turistic al Guardiei din Sevilla. Aveți o prostituată în această cameră?

Neamțul privi nervos spre ușa de la baie. Ezita.

– *Ja*, recunosc el într-un târziu.

– Știați că așa ceva e ilegal în Spania?

– *Nein*, minți neamțul. Nu știam. O trimit acasă chiar acum.

– Mă tem că e prea târziu, rosti Becker autoritar. Se plimbă lejer prin încăpere. Vă fac o propunere.

– *Ein Vorschlag?* icni neamțul. O propunere?

– Da. Vă pot duce chiar acum la sediu...

Becker se opri pentru a spori dramatismul clipei și își trosni degetele.

– Sau? întrebă neamțul, cu ochii măriți de spaimă.

– Sau cădem la învoială.

– Ce fel de învoială?

Germanul auzise tot felul de povești despre corupția din Guardia spaniolă.

– Aveți ceva ce îmi trebuie mie, zise Becker.

– Da, bineînțeles! izbucni neamțul, chinuindu-se să zîmbească. Se duse imediat să își ia portofelul din dulap. Cît?

Becker mimă indignarea.

– Încercați să mituiți un ofițer în exercițiul funcțiunii? mugi el.

– Nu! Bineînțeles că nu! Am crezut doar... Obezul își lăsă repede portofelul jos. Eu... eu... Era complet depășit de situație. Se prăbuși pe colțul patului, frământându-și mâinile. Patul scîrțîi sub greutatea lui. Îmi cer scuze.

Becker scoase un trandafir din vaza aflată în mijlocul camerei, îl mirosi și îl lăsă să cadă. Se răsuci brusc pe călcîie.

– Ce-mi puteți spune despre crimă?

Neamțul se albi.

– *Mord?* Crimă?

– Da. Bărbatul asiatic din această dimineață. În parc. A fost un asasinat – *Ermordung*.

Becker iubea cuvîntul german pentru asasinat. *Ermordung*.
Îți făcea părul măciucă.

– *Ermordung*? A... a fost...?

– Da.

– Dar... dar e imposibil, se înecă neamțul. Eram acolo. A făcut infarct. Am văzut. Fără sînge. Fără gloanțe.

Becker clătină din cap cu condescendență.

– Lucrurile nu stau întotdeauna așa cum par.

Neamțul se albi și mai tare.

Becker zîmbi. Minciuna servise scopului. Bietul neamț asuda din belșug.

– Ce mai vreți? murmură el. Nu știu nimic.

Becker își relua plimbarea.

– Bărbatul asasinat purta un inel de aur. Am nevoie de el.

– Eu... eu nu-l am.

Becker oftă compătimator și făcu un semn spre ușa de la baie.

– Nici Rocío? Picătura de rouă?

Individul trecu de la alb la stacojiu.

– O știți pe Dewdrop?

Își șterse sudoarea de pe fruntea cărnăasă și trase de mîneca halatului. Chiar în clipa în care părea gata să spună tot, se deschise ușa de la baie.

Amîndoi bărbații se uitară într-acolo.

În pragul ușii stătea Rocío Eva Granada. O splendoare. Păr roșu lung și ondulat, piele perfectă, iberică, ochi de un căprui intens, frunte înaltă și netedă. Era îmbrăcată cu un halat alb, asemănător cu al neamțului. Cordonul era strîns legat peste soldurile ample, iar gîtul i se înălța liber, dezvăluind începutul bronzat al clivajului dintre sîni. Rocío păși în dormitor perfect stăpîină pe sine.

– Pot să vă ajut? întrebă ea într-o engleză guturală.

Becker se holbă la femeia amețitoare din fața lui și nici măcar nu clipi.

– Vreau inelul, rosti el cu răceală.

– Cine ești? ceru ea să afle.

Becker trecu pe spaniolă, cu un accent andaluz neutru:

– *Guardia Civil*.

Ea rîse.

– Imposibil, răspunse, tot în spaniolă.

Becker simți un nod în gît. Era clar că Rocío era făcută din alt aluat decît clientul ei.

– Imposibil? repetă el, păstrîndu-și sîngele rece. Să te duc la secție ca să-ți dovedesc?

Rocío rînji.

– Nu te voi face de rușine acceptîndu-ți oferta. Și acum, cine ești?

Becker se încapătîna.

– Sînt de la Guardia din Sevilla.

Rocío păși amenințătoare spre el.

– Îi cunosc pe toți ofițerii. Sînt cei mai buni clienți ai mei.

Becker simți cum îl străpunge privirea ei. Se forță să rămînă calm pe poziție.

– Fac parte dintr-un departament special de turism. Dă-mi inelul sau te duc la secție și...

– Și ce? se rătoi ea, înălțînd persiflant din sprîncene.

Becker tăcu. Intrase în povestea asta prea adînc. Planul eșuase. „Oare de ce nu mă crede?”

Rocío se apropie.

– Nu știi cine ești și ce vrei, dar dacă nu ieși din apartament chiar acum, o să chem paza hotelului, iar *adevărații* polițiști o să te aresteze pentru folosire de identitate falsă.

Becker știa că Strathmore l-ar fi scos din pușcărie în cinci minute, însă i se pusese clar în vedere că problema trebuia rezolvată cu maximă discreție. O arestare nu putea intra în ecuație.

Rocío se opri la un metru de Becker și îl privea mînioasă.

– Bine, oftă Becker, accentuînd tonul de înfrîngere. Își lăsă deoparte accentul spaniol. Nu fac parte din poliția locală. Am fost trimis de o organizație guvernamentală americană ca să localizez inelul. Asta-i tot ce-ți pot spune. Am fost autorizat să plătesc pentru el.

Se lăsă o lungă tăcere.

Rocío lăsă cuvintele să plutească în aer cîteva clipe înainte de a schița un zîmbet.

– Vezi că n-a fost greu? Se așeză pe un scaun și își încrucișă picioarele. Cît poți plăti?

Becker își înăbuși oftatul de ușurare. Fără a mai pierde o secundă, trecu la afaceri.

– Îți pot da 750 000 de pesete. Cinci mii de dolari americani.

Suma însemna jumătate din cît avea la el, însă era probabil de zece ori valoarea inelului.

Rocío înălță din sprîncene.

– E o grămadă de bani.

– Da, așa e. Ne-am înțeles?

Rocío clătină din cap.

– Aș vrea să pot spune da.

– Un milion de pesete? plusă Becker. E tot ce am.

– Măi, măi, zîmbi ea. Voi, americanii, nu prea știți să negociați. N-ați rezista nici o zi pe piața noastră.

– Bani gheață, pe loc, adăugă el, întinzînd degetele după plicul din buzunar.

„Eu vreau doar să plec acasă.“

Rocío clătină din cap.

– Nu pot.

Becker izbucni furios:

– De ce?

– Pentru că nu mai am inelul, rosti ea. L-am vândut deja.

Capitolul 33

Tokugen Numataka privea pe fereastră și se plimba ca un leu în cușcă. Nu primise încă nici un apel de la North Dakota. „Americanii naibii! Habar n-au ce-i aia punctualitate!”

L-ar fi sunat el însuși pe North Dakota, dar n-avea numărul lui. Numataka ura astfel de afaceri – când altcineva deținea controlul.

Încă de la început îi trecuse prin minte gândul că apelurile lui North Dakota puteau fi o farsă – probabil un concurent japonez care îl lua de prost. Acum îndoiala revenea. Numataka decise că avea nevoie de informații suplimentare.

Ieși în goană din birou și o luă la stînga, de-a lungul coridorului principal al clădirii. La trecerea lui, angajații se aplecau reverențios. Numataka știa prea bine că n-o făceau din dragoste pentru el – reverența însemna respectul pe care salariații japonezi i-l arătau și celui mai nemilos dintre șefi.

Se duse întins către principala centrală telefonică a firmei. Toate apelurile erau gestionate de un singur operator pe o mașină Corenco 2 000, o centrală cu douăsprezece linii. Femeia de acolo era ocupată cu apelurile, însă la apariția lui se ridică și se înclină în fața lui.

– Stai jos, îi comandă el.

Ea se supuse.

– Astăzi la patru și patruzeci și cinci am primit un apel pe linia personală. Poți să-mi spui de unde a venit?

Îi venea să-și dea palme fiindcă nu-i trecuse asta prin cap mai devreme.

Operatoarea înghiți nervoasă în sec.

– La această mașină nu dispunem de posibilitatea identificării apelantului, domnule. Dar pot suna la compania de telefoane. Sînt sigură că ei ne vor ajuta.

Numataka era și el convins că firma de telefonie putea fi de ajutor. În era digitală, intimitatea era de domeniul trecutului; existau înregistrări pentru orice. Companiile de telefonie îți puteau spune exact cine te-a sunat și cît timp ai vorbit.

– Fă-o, porunci el. Dă-mi de știre ce ai aflat.

Capitolul 34

Susan ședea singură în Node 3 și aștepta un răspuns de la programul ei spion. Hale ieșise afară la aer curat – o decizie pentru care îi era recunoscătoare. Cu toate astea, liniștea din Node 3 nu îi oferea și refugiul necesar. Susan se trezi meditînd la legătura dintre Tankado și Hale.

– Cine îi va supraveghea pe paznici? rosti ea pentru sine.

Quis custodiet ipsos custodes. Vorbele i se învîrteau în minte. Susan încercă să le alunge de acolo.

Gîndul i se îndreptă spre David, cu speranța că el nu pățise nimic. Îi venea încă greu să creadă că iubitul ei era în Spania. Cu cît mai repede găsea cheia de acces și isprăveau cu povestea asta, cu atît mai bine.

Susan pierduse noțiunea timpului de cînd stătea acolo, așteptînd întoarcerea programului ei spion. Două ore? Trei? Privi spre încăperea goală din Crypto și își dori ca terminalul ei să scoată sunetul izbăvitor. O apăsa tăcerea. Soarele de vară tîrzie apusese. Deasupra capului intraseră în funcțiune luminile fluorescente. Avea sentimentul că timpul se apropie de limită.

Privi spre ecran și se încruntă.

– Haide odată, mormăi ea. Ai avut timp destul. Puse mîna pe mouse și își croi drum pînă la fereastra de control a programului-spion. Oare de cît timp rulezi tu?

Deschise fereastra de control – un ceas digital asemănător cu cel de pe TRANSLTR; afișa orele și minutele de la lansarea în execuție a programului. Susan privi ecranul așteptîndu-se la un afișaj cu ore și minute. În loc de asta, zări cu totul altceva, ceva ce îi îngheță sîngele în vine.

„COPOI ANULAT“

– Copoi anulat! izbucni ea, indignată. De ce?

Brusc panicată, parcurse înnebunită datele, căutînd comenzile care ar fi putut anula programul. Însă cercetarea nu îi adusesese nici un rezultat. Ca și cum programul ei se oprise de la sine. Susan știa că asta nu putea însemna decît un lucru – programul ei includea un parazit.

Susan considera „paraziții“ ca fiind cel mai înnebunitor produs secundar al programării pe calculator. Deoarece computerele urmau o ierarhie precisă a comenzilor, cele mai mărunte erori de programare generau adesea efecte devastatoare. Erori simple de sintaxă – cum ar fi introducerea, din greșeală, de către programator, a unei virgule în loc de punct – puteau ingenunchea sisteme întregi. Susan își spusese întotdeauna că termenul „parazit“ avea o origine amuzantă.

Provenea de la primul computer din lume, Mark 1, un labirint de circuite electromecanice de dimensiunea unei încăperi, construit în 1944 la un laborator al Universității Harvard. Într-o zi, computerul se defectase și nimeni nu fusese în stare să descopere cauza. După ore întregi de căutări, un asistent din laborator găsisese în sfârșit sursa. O molie aterizase pe una dintre plăcile cu circuite integrate ale computerului și produsese un scurtcircuit. Din acel moment, orice defecțiune de calculator fusese botezată „parazit“.

– N-am timp de așa ceva, înjură Susan printre dinți.

Găsirea unui parazit într-un program însemna un proces care putea dura zile întregi. Pentru identificarea unei minuscule erori trebuiau cercetate mii de linii de program – ca și cum s-ar fi căutat într-o întreagă enciclopedie pentru o singură greșeală de dactilografie.

Susan știa că avea o singură alternativă – să-și trimită iarăși programul-spion. În același timp, era conștientă că programul avea să dea eroare iarăși și să se anuleze. Deparazitarea lui cerea timp, timp pe care ea și comandantul nu-l aveau la dispoziție.

Privind țintă ecranul și întrebându-se ce eroare comisese, Susan înțelese că totuși ceva n-avea sens. Folosise exact același program cu o lună înainte, fără nici un fel de probleme. De ce să fi apărut brusc o defecțiune?

Meditînd, îi reveni în minte un comentariu făcut de Strathmore ceva mai devreme. „Susan, am încercat să trimit copoiul eu însumi, dar datele întoarse n-aveau sens.“

Lui Susan îi veniră din nou în gînd acele vorbe. „Datele întoarse...“

Înclină capul. Era cu puțință? Datele întoarse?

Dacă Strathmore primise date înapoi, atunci programul funcționa. În opinia ei, acele date n-aveau sens pentru că el

introdusese incorect secvența de căutare, însă era clar că programul nu avea probleme.

Susan înțelese imediat că putea exista și o altă explicație pentru anularea programului. Erorile interne nu reprezentau singurul motiv de defectare; puteau exista și cauze *externe* – căderi de curent, particule de praf pe plăcile cu circuite, cabluri întrerupte. Ea nici măcar nu luase o asemenea posibilitate în calcul, datorită modului în care erau întreținute echipamentele în Node 3.

Se ridică și se îndreptă iute spre un raft imens cu manuale tehnice. Înșfăcă o cărțuție pe care scria SYS-OP și începu s-o răsfoiască. Găsi ce căuta, se întoarse cu cărțuția la computerul ei și tastă câteva comenzi. După aceea așteptă câtă vreme computerul parcurse lista de comenzi executate în ultimele trei ore. Susan spera ca investigația să dezvăluie o întrerupere externă – o comandă de anulare generată de o sursă defectă de tensiune sau de un procesor defect.

Cîteva clipe mai tîrziu terminalul scoase un sunet. Pulsul i se întetî. Își ținu respirația și studie ecranul.

„EROARE COD 22“

Susan simți un fior de speranță. Era o veste bună. Faptul că investigația găsise o eroare însemna că programul ei era bun. Probabil că se anulasе datorită unei anomalii externe, care probabil nu se va repeta.

EROARE COD 22. Susan scrută prin memorie încercînd să-și amintească ce reprezenta codul 22. Căderile hardware erau atît de rare în Node 3, încît nu-și mai amintea codificările numerice.

Răsfoi manualul SYS-OP, cercetînd lista cu coduri de eroare.

„19: PARTAJARE CORUPTĂ DE HARD DISK“

„20: ȘOC DE TENSIUNE ÎN CURENT CONTINUU“

„21: CĂDERE MEDIU DE LUCRU“

Ajungînd la numărul 22, se opri și făcu ochii mari, după care, nelămurită, verifică din nou ecranul.

„EROARE COD 22“

Susan se încruntă și reveni asupra manualului SYS-OP. Ceea ce văzu n-avea sens. Explicația suna extrem de simplu:

„22: ANULARE MANUALĂ“

Capitolul 35

Becker o privi pe Rocío șocat.

– Ai *vîndut* inelul?

Femeia dădu din cap, părul roșu fluturîndu-i pe lîngă umeri.

Poate că nu auzise el bine.

– *Pero...*

Ea înălță din umeri și zise în spaniolă:

– O fată de lîngă parc.

Becker simți că i se înmoaie picioarele. „Nu se putea!“

Rocío zîmbi jucăuș și făcu semn spre neamț.

– *Él quería que lo guardará.* El a vrut să-l păstreze, dar eu m-am opus. Am sînge de gitană în mine, sînge de țigan; pe lîngă părul roșu, noi, țiganii, sîntem foarte superstițioși. Un inel oferit de un muribund nu e semn bun.

– O cunoșteai pe fată? o interogă Becker.

Rocío arcui sprâncenele.

– *Vaya*. Mata chiar vrei inelul ăsta, nu-i așa?

Becker încuviință scurt.

– Cui l-ai vândut?

Neamțul uriaș rămăsese zăpăcit pe pat. Seara lui romantică se dusesse naibii, fără ca el să-și dea seama de ce.

– *Was passiert?* intra el nervos în vorbă. Ce se întâmplă?

Becker nu-l luă în seamă.

– De fapt, nu l-am vândut, continuă Rocío. Am încercat, dar era doar o copilă fără bani. Pînă la urmă i l-am dăruit. L-aș fi păstrat, dacă aș fi știut de oferta ta generoasă.

– De ce ați plecat din parc? ceru Becker să afle. A murit cineva acolo. De ce n-ați așteptat poliția? Ca să le dați *lor* inelul?

– Îmi plac multe lucruri, domnule Becker, dar *necazul* nu se numără printre ele. În plus, bătrînul părea că se descurcă bine.

– Canadianul?

– Da, el a chemat ambulanța. Am hotărît să plecăm. Nu vedeam nici un motiv ca să-mi implic clientul sau să mă implic pe mine într-o treabă a poliției.

Becker dădu absent din cap. Încerca încă să absoarbă lovitura crudă a sorții. „A dăruit altcuiva blestemăția aia!”

– Am încercat să-l ajut pe muribund, explică Rocío. Însă el nu părea că vrea ajutorul meu. A început cu inelul ăla – îl tot împingea în ochii noștri. Își ridicase cele trei degete deformate. Își tot împingea mîna spre noi – ca și cum trebuia să luăm inelul. Eu n-am vrut, dar amicul meu de aici pînă la urmă a făcut-o. Dup-aia tipul a murit.

– Și tu ai încercat să-l resuscitezi? întrebă Becker la nimereală.

– Nu. Nu l-am atins. Amicul meu s-a speriat. E mare, dar e un pământalau. Zîmbi seducător către Becker. Nu-ți face griji – nu știe o boabă spaniolă.

Becker se încruntă. În minte îi reveniră petele de pe pieptul lui Tankado.

– L-au resuscitat sanitarii de pe ambulanță?

– Habar n-am. Așa cum am mai spus, noi am plecat înainte de sosirea lor.

– Adică după ce ai *furat* inelul, se zburli Becker.

Rocío îl privi mînioasă.

– Noi n-am furat inelul. Omul era pe moarte. Intențiile lui erau clare. I-am îndeplinit ultima dorință.

Becker se înmuie. Rocío avea dreptate; probabil că și el ar fi procedat la fel.

– Și apoi ai dat inelul unei fete oarecare?

– Ți-am spus. Inelul mă irita. Fata aia avea o mulțime de bijuterii. Mi-am zis că i-ar plăcea încă una.

– Și ea n-a crezut că e ciudat? Să-i *dăruiești* un inel?

– Nu. I-am povestit că l-am găsit în parc. Am crezut că se va oferi să-l plătească, dar n-a făcut-o. Nu-mi păsa. Eu doar voiam să scap de el.

– Cînd i l-ai dat?

Rocío înălță din umeri.

– Azi după-amiază. Cam la o oră după ce l-am primit.

Becker se uită la ceas. 11.48 P.M. Evenimentul se petrecuse cu opt ore în urmă. „Ce dracu’ caut eu aici? Ar fi trebuit să mă aflu în munți.” Oftă și puse singura întrebare care-i veni în minte:

– Cum arăta fata?

– Era un *punqui*, răspunse Rocío.

Becker înălță privirea, surprins.

– Un *punqui*?

– *Sí. Punqui.*

– O punkistă?

– Da, o punkistă, rosti ea într-o engleză neșlefuită, după care trecu iar pe spaniolă. *Mucha joyería.* Plină de bijuterii. Un medalion ciudat într-o ureche. Cred că un craniu.

– Sînt rockeri punkiști în Sevilla?

Rocío zîmbi.

– *Todo bajo el sol.* Pretutindenii sub soare.

Era mottoul Biroului de Turism din Sevilla.

– Ți-a spus cum o cheamă?

– Nu.

– A zis unde se duce?

– Nu. Vorbea prost spaniola.

– Nu era spaniolă? se miră Becker.

– Nu. Cred că era englezoaică. Avea un păr bizar – roșu, alb și albastru.

Becker se strîmbă imaginîndu-și un asemenea chip.

– Poate că era americană, sugeră el.

– Nu cred, negă Rocío. Purta un tricou care arăta ca steagul britanic.

Becker dădu proteste din cap.

– Bine. Păr alb, roșu și albastru, un tricou britanic, un medalion în formă de craniu în ureche. Altceva?

– Nimic. Tineret normal.

„Tineret normal?“ Becker venea dintr-un univers educațional al cămășilor scrobite și al tunsorilor conservatoare – nici măcar nu-și putea imagina la ce făcea femeia referire.

– Îți mai vine altceva în minte? insistă el.

Rocío medită o clipă.

– Nu. Asta-i tot.

Tocmai atunci patul scîrții zgomotos. Clientul lui Rocío își schimbase poziția. Becker se întoarse spre el și-i vorbi în germană:

– *Noch etwas?* Altceva? Ceva care să mă ajute să dau de punkista cu inelul?

Urmă o lungă tăcere. Ca și cum uriașul ar fi vrut să spună ceva, dar nu știa cum. Buza inferioară îi tremură o clipă, urmă o pauză, apoi omul vorbi. Cele patru cuvinte pe care le scoase erau în engleză, dar abia se puteau înțelege din pricina accentului puternic german:

– Tu-te la tracu'!

Becker căscă gura, șocat.

– Ce-ați spus?

– Tu-te la tracu', repetă omul, izbindu-și palma stîngă de antebrațul drept, într-o aproximare primitivă a gestului italian pentru „lua-te-ar dracu’“.

Becker era prea stors de puteri ca să se simtă jignit. „Tu-te la tracu'!“ Ce se întîmplase cu *Das Wimp*¹? Se răsuci spre Rocío și zise în spaniolă:

– Se pare că am stat prea mult.

– Nu-ți face griji pentru el, rîse ea. E un pic frustrat. O să-l calmez eu.

Își aranjă părul și făcu cu ochiul.

– Mai e ceva? întrebă Becker. Orice m-ar putea ajuta?

Rocío clătină din cap:

– Asta-i tot. Dar n-o s-o găsești niciodată. Sevilla e un oraș mare, îți poate oferi multe decepții.

– O să fac tot ce pot.

„E o chestie de securitate națională...”

¹ „Pampalaul” (în germ., în orig.) (n.tr.)

– Dacă n-ai noroc, zise Rocío, privind spre plicul gros din buzunarul lui Becker, întoarce-te aici. Fără îndoială că amicul meu va dormi. Ciocâne ușor. O să gădesc o altă cameră pentru noi. O să descoperi o față a Spaniei pe care n-o s-o uiți niciodată.

Își țuguie lasciv buzele.

Becker reuși să scoată un zîmbet politicos.

– Trebuie să plec.

Își ceru scuze neamțului că îi întrerupsese seara.

Urișul îi zîmbi timid.

– *Keine Ursache.*

Becker porni spre ușă. „Nici o problemă? Ce s-a întâmplat cu «Tu-te la tracu'»?“

Capitolul 36

„Anulare manuală?“

Susan se holbă la ecran, pierdută.

Știa că nu dăduse nici o comandă de anulare manuală, cel puțin nu cu intenție. Se întrebă dacă nu cumva tastase din greșeală secvența de comenzi.

– Imposibil, murmură ea.

Conform afișajelor de pe ecran, comanda de anulare fusese executată cu mai puțin de douăzeci de minute în urmă. Singurul lucru tastat de ea în ultimele douăzeci de minute fusese codul personal atunci când ieșise să discute cu comandantul. Ar fi fost o absurditate să creadă că acel cod personal putea fi interpretat drept o comandă de anulare.

Știind că pierdea timpul, Susan apelă jurnalul ScreenLock și verifică încă o dată că introdusese codul personal fără greșeală. Totul fusese corect.

– Și atunci, *de unde* a primit comanda de anulare *manuală*? întrebă ea, mînioasă, cu voce tare.

Închise fereastra ScreenLock. Ceva însă îi atrase atenția cu o fracțiune de secundă înainte. Redeschise fereastra și studie datele. N-avea nici o logică. Exista o intrare de „blocare” cînd ieșise din Node 3, însă momentul „deblocării” ulterioare părea ciudat. Cele două intrări se aflau la mai puțin de un minut distanță. Susan era convinsă că stătuse afară, cu comandantul, mai bine de un minut.

Parcurse fereastra în jos. Ceea ce văzu o lăsă fără grai. Un al doilea set de intrări blocat-deblocat fusese înregistrat trei minute mai târziu. Conform jurnalului, cineva îi blocase terminalul cîta vreme ea nu fusese în încăpere.

„Nu e posibil!” se înecă ea de indignare.

Singurul suspect era Greg Hale, iar Susan era absolut sigură că nu-i dăduse niciodată codul ei personal. Respectînd regulile procedurilor criptografice, își alesese codul la întîmplare și nu-l scrisese niciodată undeva. Era imposibil ca Hale să ghicească un cod alfanumeric corect – numărul de posibilități depășea treizeci și cinci la puterea a șasea, adică peste șaiszeci de milioane.

Numai că intrările ScreenLock erau limpezi ca lumina zilei. Susan se uită la ele întrebătoare. Hale stătuse la terminalul ei cîta vreme fusese plecată. El trimisese comanda de anulare.

„Cum” lăsă iute loc lui „*de ce*”? Hale n-avea nici un motiv să se furișeze în terminalul ei. Nici măcar nu știa că Susan rulează un program-spion. Și chiar dacă ar fi știut, de ce

să se fi opus ca ea să urmărească un individ cu numele North Dakota?

Întrebările fără răspuns păreau să i se înmulțească în minte.

– S-o luăm cu începutul, rosti ea cu voce tare.

Avea să se ocupe de Hale puțin mai târziu. Preocupată de priorități, reîncarcă programul-spion și apăsă tasta ENTER. Computerul scoase un sunet.

„COPOI TRIMIS“

Susan știa că programului îi vor trebui ore întregi ca să se întoarcă. Îl înjură pe Hale, întrebându-se cum reușise acesta să obțină codul ei personal și ce îl putea interesa pe el la programul ei spion.

Se ridică și porni imediat spre terminalul lui Hale. Ecranul era negru, dar nu blocat, căci licărea vag pe la colțuri. Rareori criptografii își blocau terminalele; o făceau doar când plecau noaptea acasă. În schimb, micșorau luminozitatea ecranului – un cod de onoare universal, semnificând că nimeni nu trebuia să deranjeze acel ecran.

Susan se apropie de terminalul lui Hale.

– La naiba cu codul de onoare, zise ea. Ce dracu' ai de gând?

Furișând iute o privire spre Crypto, activă controalele de luminozitate ale monitorului. Ecranul se luminează, dar era complet gol. Susan se încruntă. Nesigură cum să procedeze, apelă un motor de căutare și tastă:

„CAUTĂ: «COPOI»“

Era o încercare cu bătaie lungă, dar o astfel de căutare avea să găsească orice referire la copoi în calculatorul lui Hale, dacă aceasta ar fi existat. Așa, poate ar fi apărut indicii despre modul

în care Hale anulase manual programul ei. Cîteva secunde mai târziu ecranul afișă un mesaj:

„N-AU FOST GĂSITE POTRIVIRI“

Susan rămase o clipă pe gînduri, nesigură pe ceea ce căuta de fapt. Încercă din nou.

„CAUTĂ «SCREENLOCK»“

Ecranul reacționează și afișă o serie de referințe oarecare – nici un indiciu că Hale ar fi deținut o copie a codului ei personal în calculator.

Susan oftă cu glas tare.

– Deci, ce programe a folosit el azi?

Se duse la meniul de „aplicații recente“ pentru a găsi ultimul program utilizat de Hale. Era serverul de e-mail. Susan căută prin hard disk și în cele din urmă descoperi directorul de poștă electronică ascuns discret în interiorul altor directoare. Părea că Hale dispune de numeroase conturi și identități de e-mail. Susan observă cu surprindere că unul dintre aceste conturi era anonim. Deschise contul, activă unul dintre mesajele dinăuntru și îl citi.

Simți cum i se taie respirația. Mesajul spunea:

„CĂTRE: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

DE LA: ET@DOSHISHA.EDU

**PROGRES ENORM! FORTĂREAȚA DIGITALĂ E
APROAPE GATA. CHESTIA ASTA O SĂ DEA NSA
ÎNAPOI CU ZECI DE ANI!“**

Ca în vis, Susan reciti mesajul de cîteva ori. După aceea, tremurînd, deschise altul:

„CĂTRE: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG
DE LA: ET@DOSHISHA.EDU
CLARTEXTUL ROTATIV FUNCȚIONEAZĂ!
TRUCUL CONSTĂ ÎN ȘIRURILE DE MUTAȚIE!“

De necrezut, și totuși erau acolo. Mesaje de la Enseï Tankado. Îi scria lui Greg Hale. Cei doi lucrau împreună. Susan simți că amorțește pătrunzînd cu mintea adevărul dezvăluit de acel computer.

„NDAKOTA este Greg Hale?“

Susan își fixă privirea asupra ecranului. Mintea ei căuta cu disperare o altă explicație, dar nu găsea nici una. Ce vedea însemna dovada, bruscă și de neevitat, că Tankado folosisese șiruri de mutație pentru a genera o funcție de clartext rotativ, iar Hale conspirase cu el ca să doboare NSA la pămînt.

– Nu..., îngăimă Susan. Nu... e posibil.

Ca și cum ar fi contrazis-o, vocea lui Hale răsună din trecutul apropiat: „Tankado mi-a scris de cîteva ori... Strathmore a riscat angajîndu-mă... O să plec de aici într-o zi.“

Și totuși, Susan nu putea accepta ce vedea. Într-adevăr, Greg Hale era un individ arogant și insuportabil, dar nu un trădător. El știa că Fortăreața Digitală ar fi distrus NSA; cu nici un chip nu s-ar fi implicat într-un complot de lansare a armei ucigașe!

Cu toate astea, în afara onoarei și a decenței, nimic nu l-ar fi putut opri. Se gîndi la algoritmul Skipjack. Greg Hale ruinase odată planurile NSA. Ce l-ar fi împiedicat să încerce din nou?

– Însă Tankado..., murmură ea, încurcată.

„De ce ar fi avut încredere un paranoic precum Tankado într-un ușuratic ca Hale?“

Știa că nimic nu mai conta acum. Important era să ajungă la Strathmore. Printr-o ironie a sorții, partenerul lui Tankado se aflase tot timpul sub nasul lor. Se întrebă dacă Hale avea habar că Ensei Tankado murise.

Începu să închidă cu repeziciune fișierele de e-mail ale lui Hale, ca să lase terminalul exact așa cum îl găsisese. Hale nu putea suspecta ceva – nu încă. Susan înțelese cu uimire că în interiorul acelui calculator se găsea undeva, bine ascunsă, cheia de acces la Fortăreața Digitală.

Tocmai închidea ultimul fișier, când o umbră trecu pe lângă fereastra Node 3. Susan își ridică privirea și îl zări pe Greg Hale apropiindu-se. O cuprinse spaima. Individul ajunsese aproape de ușă.

– La naiba! înjură ea, măsurînd din priviri distanța pînă la locul ei.

Știa că n-are să reușească. Hale era la intrare.

Se roti înnebunită, uitîndu-se prin Node după soluții de salvare. Ușile din spatele ei scoaseră un zgomot, apoi începură să se deschidă. Susan simți cum instinctul preia controlul. Înfigîndu-și tocurile de la pantofi în covor, țîșni și alergă cu pași mari spre cămară. Cînd ușile se deschiseră complet, Susan se opri în fața frigiderului și trase cît putu de mînerul ușii. O cană de sticlă de pe frigider se scutură periculos, după care se opri.

– Ți-e foame? întrebă Hale, intrînd în Node 3 și pornind spre ea. Vocea lui era calmă și pusă pe glumă. Vrei să împărțim niște tofu?

Susan expiră cu putere și se întoarse cu fața spre el.

– Nu, mersi, rosti ea. Cred că o să...

Vorbele i se opriră în gît. Brusc, se albi.

Hale o privi ciudat.

– Ce s-a întîmplat?

Susan își mușcă buza și se uită țintă la Hale.

– Nimic, reuși ea să îngaiame.

Era o minciună. Puțin mai departe, ecranul computerului lui Hale licărea viu. Uitase să-i reducă luminozitatea.

Capitolul 37

Aflat încă în hotelul Alfonso al XIII-lea, Becker se îndreptă obosit spre bar. Un barman cît un spiriduș așeză un șervețel în fața lui.

– *Qué bebe usted?* Ce beți?

– Nimic, mulțumesc, răspunse Becker. Vreau să știu dacă în acest oraș există cluburi de rockeri punk?

Barmanul se uită ciudat la el:

– Cluburi? De punkiști?

– Mda. Există vreun loc în care obișnuiesc să se adune?

– *No lo sé, señor.* Nu știu. Sigur însă nu aici! Zîmbi. Ce ziceți de o băutură?

Lui Becker îi veni să-l scuture bine pe individ. Nimic nu mergea cum planificase el.

– *¿Quiere Vd. algo?* repetă barmanul. *¿Fino?* *¿Jerez?*

De undeva, de sus, se auzeau acorduri fine de muzică clasică. „Concertele Brandenburgice, își zise Becker. Numărul patru.“ El și Susan asistaseră, cu un an în urmă, la universitate, la un concert cu Brandenburgicele interpretate de orchestra Academy of St. Martin in the Fields. Brusc își dori ca și ea să fi fost cu el acum. Briza răcoroasă de la un aparat de aer condiționat montat în tavan îi aminti cum era afară. Se imagină plimbîndu-se pe străzile nădușite și pline de drogați din Triana, în căutarea unei punkiste îmbrăcate cu un tricou cu steagul britanic. Se gîndi iarăși la Susan.

– *Zumo de arándano*, comandă el, aproape fără voie. Suc de coacăze.

Barmanul păru jignit.

– *¿Solo?*

Sucul de coacăze era o băutură populară în Spania, dar nimeni nu auzise că s-ar bea fără nimic alături.

– *Sí*, zise Becker. *Solo*.

– *¿Echo un poco de Smirnoff?* insistă barmanul. O picătură de votcă?

– *No, gracias*.

– *¿Gratis?* se revoltă omul. Din partea casei?

În ciuda durerii de cap, Becker își imaginează străzile murdare din Triana, căldura înăbușitoare și lungă noapte ce îl aștepta. „De ce nu?” Încuviință.

– *Sí, échame un poco de vodka*.

Barmanul păru ușurat și se grăbi să prepare băutura.

Becker privi prin încăpere și se întrebă dacă nu cumva visa. Adevărul deja devenise un nonsens. „Sînt un profesor universitar, își zise el, într-o misiune secretă.”

Barmanul se întoarse cu un nou elan și îi întinse băutura.

– *A su gusto, señor*. Coacăze cu o picătură de votcă.

Becker îi mulțumi. Luă o gură și aproape se înecă. „Asta e o picătură?”

Capitolul 38

Hale se opri la jumătatea drumului și o privi țintă.

– Ce s-a întîmplat, Sue? Arăți groaznic.

Susan se luptă cu spaima care creștea înăuntrul ei. La trei metri mai încolo, ecranul lui Hale strălucea vesel.

– N-am... n-am nimic, îngăimă ea, cu inima bătându-i nebunește. Hale se uită nedumerit la ea.

– Vrei niște apă?

Susan nu-i putea răspunde. Se dojeni singură. „Cum naiba de am uitat să reduc luminozitatea?” Știa că, în clipa în care ar fi bănuț că ar fi intrat în computerul lui, Hale și-ar fi dat seama că ea cunoaște identitatea lui reală, North Dakota, și se temea că ar fi în stare de orice ca să mențină această informație doar între pereții Node 3.

Se întrebă dacă n-ar fi fost bine s-o ia la goană spre ușă. Nu apucă să ia o decizie. În peretele de sticlă se auzi brusc o bufnitură. Atît Hale cît și Susan săriră ca arși. Era Chartrukian. Omul lovea din nou cu pumnii în geam. Arăta ca și cum văzuse Apocalipsul.

Hale se uită urît la tehnicianul înnebunit, apoi se întoarce către Susan.

– Mă întorc imediat. Bea ceva. Ești palidă.

Apoi se răsuci pe călcîie și ieși afară.

Susan se calmă și se îndreptă iute spre calculatorul lui Hale. Se apucă imediat să regleze luminozitatea. Ecranul deveni negru.

În cap îi bubuiiau mii de ciocane. Se întoarce și se uită spre cei doi, care discutau în Crypto. Așadar, Chartrukian hotărîse să rămînă. Tînărul tehnician părea extrem de panicat și își descărca oful către Greg Hale. Susan știa că nimic nu mai conta – Hale aflase tot ce era de aflat.

„Trebuie să ajung la Strathmore, își zise ea. Repede.”

Capitolul 39

Apartamentul 301. Rocío Eva Granada stătea goală în fața oglinzii din baie. Sosise clipa de care se temuse toată ziua.

Neamțul ședea întins pe pat și o aștepta. Era cel mai gras bărbat cu care fusese ea vreodată.

Ezitînd, luă un cub de gheață din frapieră și și-l trecu peste sfîncuri. Acestea se întăriră repede. Era talentul ei – să-i facă pe bărbați să se simtă doriți. Asta îi determina să se întoarcă la ea. Își trecu mîinile peste corpul zvelt și bronzat, sperînd ca acesta să mai reziste încă patru sau cinci ani, pînă cînd ea va fi strîns destui bani ca să se retragă de pe piață. *Señor* Roldán lua cea mai mare parte din bani, dar, fără protecția lui, ea n-ar fi fost decît una dintre tîrfele care își racolau clienții printre bețivii din Triana. Cel puțin clienții ei aveau bani. N-o băteau niciodată și erau ușor de satisfăcut. Se strecură în lenjeria de noapte, inspiră adînc și deschise ușa de la baie.

Cînd Rocío păși în încăpere, neamțul făcu ochii cît cepele. Femeia purta un neglijeu negru. Pielea arămie radia în lumina blîndă, iar sfîncurile i se vedeau semețe sub materialul mătăsos.

– *Komm doch hierher*, rosti el pofticios, dîndu-și halatul la o parte și rostogolindu-se pe spate.

Rocío se forță să zîmbească și se apropie de pat. Se uită la uriașul teuton și chicoti ușurată. Omul avea un biet mîdular minuscul.

El o înșfăcă și trase nerăbdător de lenjeria ei. Degetele grase îi pipăiră fiecare centimetru din trup. Ea căzu peste el și începu să geamă și să se agite mimînd extazul. Cînd el se rostogoli și se urcă peste ea, Rocío crezu că o va zdrobi. Icni, sufocată, lipită de gîtul lui puhav. Se rugă ca totul să se isprăvească iute.

– *Sí! Sí!* gemu ea printre opintelile lui.

Își înfipse unghiile în spatele lui, ca să-l încurajeze.

Prin minte îi treceau chipurile bărbaților pe care îi satisfăcuse, tavane la care se holbase ore în șir în întuneric, visele ei de a avea copii...

Brusc, fără nici un fel de avertisment, corpul neamțului se arcui, înțepeni, apoi, aproape instantaneu, se prăbuși cu totul peste ea. „Asta-i tot?“, se întreabă ea, surprinsă și ușurată.

Încercă să se strecoare de sub el.

– Dragule, șopti ea cu voce îngroșată. Lasă-mă pe mine deasupra.

Însă bărbatul nu se mișcă.

Ea începu să împingă în umerii lui masivi.

– Dragule, nu... nu pot să respir! Avu senzația că leșină și își simți coastele plesnind. *¡Despiértate!* Degetele începură din instinct să îl tragă de păr. „Trezește-te!“

Abia atunci simți lichidul cald și lipicios, care năclăise părul neamțului și cădea în picături pe obraji și în gura ei. Avea gust sărat. Rocío se răsuci înnebunită sub el. Deasupra ei, o rază ciudată ilumina chipul schimonosit al neamțului. Gaura de glonț din tîmpla lui împrăstia sînge peste întregul ei trup. Încercă să tipe, dar în plămîni nu-i mai rămăsese nici un pic de aer. Cadavrul o zdrobea. Disperată, întinse degetele către firul de lumină dinspre ușa de la intrare. Zări o mîină. Apoi un pistol cu amortizor. Apoi nimic.

Capitolul 40

Dincolo de Node 3, Chartrukian părea disperat. Încerca să-l convingă pe Hale că TRANSLTR era în pericol. Susan porni în fugă spre ei, cu un singur gînd în minte – să îl găsească pe Strathmore.

Tînarul tehnician o prinse de braț cînd trecu pe lîngă el.

– Domnișoară Fletcher! Avem un virus! Sînt sigur! Trebuie să...

Susan se eliberă din strînsoarea omului și se uită feroce la el.

– Știam că ai primit ordin de la comandant să pleci acasă.

– Dar e monitorul de control! A înregistrat optsprezece...

– Comandantul Strathmore ți-a spus să pleci acasă!

– Îl bag undeva pe Strathmore! urlă Chartrukian, vorbele lui răsunînd în întregul dom.

De undeva de deasupra bubui o voce profundă:

– Domnule Chartrukian?

Cei trei salariați Crypto încremeniră.

Sus, deasupra lor, Strathmore stătea sprijinindu-se de balustrada din fața biroului său.

Pentru o clipă, în dom nu se auzi decît zumzetul inegal al generatoarelor de dedesubt. Susan încercă disperată să prindă privirea lui Strathmore. „Comandante! Hale este North Dakota!”

Însă Strathmore nu avea ochi decît pentru tînărul tehnician de la Sys-Sec. Coborî scările fără să clipească măcar, păstrîndu-și privirea ațintită asupra lui Chartrukian tot drumul pînă jos. Traversă podeaua încăperii și se opri la douăzeci de centimetri de tehnicianul care tremura.

– Ce ai spus?

– Domnule, începu Chartrukian, sufocîndu-se, TRANSLTR e în pericol.

– Comandante? se interpuse Susan. Dacă aș putea...

Strathmore o opri cu un gest al mîinii. Privirea îi rămăsese ațintită asupra tehnicianului.

Phil izbucni:

– Avem un fișier infectat, domnule. Sînt sigur de asta!

Chipul lui Strathmore se înroși.

– Am mai trecut prin asta, domnule Chartrukian. În TRANSLTR *nu* există nici un fișier infectat!

– Ba da, există! țipă tehnicianul. Și dacă ajunge pînă la baza principală de date...

– Unde dracu' este fișierul ăsta infectat? nu se mai putu abține Strathmore. Arată-mi-l!

Chartrukian ezită.

– Nu pot.

– Bineînțeles că nu poți! El nu există!

Susan interveni.

– Comandante, trebuie să...

Strathmore o reduse din nou la tăcere cu un gest furios al mîinii.

Susan se uită nervoasă la Hale. Individul părea calm și mulțumit. „E logic, își spuse ea. Hale nu poate fi îngrijorat de un virus; el știe ce se petrece cu adevărat în interiorul TRANSLTR.“

Chartrukian insistă:

– Fișierul infectat *există*, domnule. Doar că Mănușa nu l-a izolat.

– Dacă Mănușa nu l-a izolat, rosti Strathmore enervat la culme, atunci de unde naiba știi că există?

Chartrukian păru brusc mai liniștit.

– Șiruri de mutații, domnule. Am efectuat o analiză completă, și testul a dat ca rezultat șiruri de mutație!

Susan înțelegea acum de ce tehnicianul era atît de agitat. „Șiruri de mutații“, se amuză. Știa că astfel de șiruri reprezentau secvențe de programare care corupeau datele în moduri extrem de complexe. Reprezentau ceva obișnuit pentru virușii de computer, mai ales pentru virușii care alterau blocuri mari de date. Bineînțeles însă că, din mesajul electronic al lui Tankado, știa și că șirurile de mutație pe care

le văzuse Chartrukian erau inofensive – făceau parte din Fortăreața Digitală.

Tehnicianul continuă:

– Prima dată cînd am văzut șirurile, domnule, am crezut că au căzut filtrele Mănușii. După aceea am rulat însă niște teste și am descoperit... Făcu o pauză, pîrînd brusc încurcat. Am descoperit că cineva a *scurtcircuitat* Mănușa manual.

Declarația fu întîmpinată cu o bruscă rumoare. Chipul lui Strathmore deveni stacojiu. Nu exista nici o îndoială pe cine acuza Chartrukian; computerul lui Strathmore era unicul din Crypto cu autoritatea necesară pentru a scurtcircuita filtrele Mănușii.

Cînd vorbi, comandantul avu o voce de gheață:

– Nu că ar intra în zona dumitale de responsabilitate, domnule Chartrukian, dar *eu* am scurtcircuitat Mănușa. Merse mai departe, simțind că e pe punctul de a fierbe de indignare. Așa cum ți-am spus mai devreme, rulez un diagnostic foarte avansat. Șirurile de mutații pe care le vezi în TRANSLTR fac parte din acest diagnostic; ele sînt acolo, pentru că *eu* le-am introdus. Mănușa nu m-a lăsat să încarc fișierul, așa că am scurtcircuitat filtrele. Ochii lui Strathmore se îngustară. Și acum, mai ai ceva de adăugat înainte de a pleca acasă?

Într-o fracțiune de secundă, totul se limpezi pentru Susan. Cînd Strathmore descărcase algoritmul Fortăreței Digitale de pe internet și încercase să îl introducă în TRANSLTR, șirurile de mutații dăduseră peste filtrele Mănușii. Disperat să afle dacă Fortăreața Digitală putea fi spartă, Strathmore decisese să scurtcircuiteze filtrele.

În mod normal, scurtcircuitarea Mănușii era de neconceput. Însă într-o asemenea situație precum cea de față, trimiterea Fortăreței Digitale direct în TRANSLTR nu reprezenta nici un

pericol; comandantul știa exact ce era cu acel fișier și de unde venea el.

– Cu tot respectul, domnule, insistă Chartrukian, n-am auzit niciodată de un diagnostic care apelează la șiruri de mu...

– Comandante, se interpușe Susan, incapabilă să mai aștepte o clipă. Chiar trebuie să...

De această dată cuvintele ei fură întrerupte de țiuitul ascuțit al telefonului celular al lui Strathmore. Comandantul înșfăcă receptorul.

– Ce e? răcni el.

După care tăcu și ascultă cu atenție.

Susan uită de Hale pentru o clipă. Se ruga ca apelantul să fie David. „Spune-mi că n-a pățit nimic, rosti ea în gând. Spune-mi că a găsit inelul!” Însă Strathmore prinse privirea ei și negă scurt cu un gest al capului. Nu era David.

Susan simți că i se taie respirația. N-o interesa decît să afle dacă omul pe care îl iubea era în siguranță. Știa că Strathmore era nerăbdător din alte motive; dacă David tot nu reușea să rezolve problema, comandantul ar fi fost nevoit să trimită întăriri – agenți NSA de teren. Era un risc pe care el spera să îl evite.

– Comandante? interveni Chartrukian. Cred că ar trebui să verificăm...

– Stai așa, rosti Strathmore, cerînd scuze partenerului de dialog telefonic. Acoperi receptorul cu mîna și aruncă o privire fîroasă înspre tînărul tehnician. Domnule Chartrukian, mîrîi el, această discuție a luat sfîrșit. Vei pleca din Crypto. *Acum*. Este un ordin direct.

Chartrukian rămase paralizat.

– Dar, domnule, șirurile de mu...

– ACUM! urlă Strathmore.

Tehnicianul rămase o clipă fără grai. După care porni ca o furtună către laboratorul Sys-Sec.

Strathmore se întoarse și îl privi întrebător pe Hale. Susan înțelegea nedumerirea comandantului. Hale fusese tăcut, prea tăcut. Omul știa prea bine că nu putea exista un diagnostic care să implice șiruri de mutații, cu atât mai puțin unul care să poată ține TRANSLTR ocupat timp de optsprezece ore. Și cu toate astea, Hale nu scosese nici o vorbă. Părea indiferent față de toată agitația de acolo. Evident, Strathmore se întreba *de ce*. Susan deținea răspunsul.

– Comandante, insistă ea, dacă aș putea să vă vorbesc...

– Într-o clipă, se opuse el, continuând să-l privească pe Hale cu suspiciune. Trebuie să preiau acest apel.

Apoi se răsuci pe călcâie și porni către biroul său.

Susan deschise gura, dar vorbele îi înghețară pe vârful limbii. „Hale este North Dakota!“ Întepenii, incapabilă să respire. Îl simți pe Greg Hale holbându-se la ea. Se întoarse. Hale se dădu la o parte și arătă grațios cu brațul spre ușa Node 3.

– După tine, Sue.

Capitolul 41

Într-o debara la etajul trei al hotelului Alfonso al XIII-lea, o femeie de serviciu zăcea inconștientă pe podea. Bărbatul cu ochelari cu ramă de metal puse la loc cheia de acces în buzunarul ei. Nu sesizase țipătul când o lovise, dar nici n-avea de unde ști asta – era surd de la vârsta de doisprezece ani.

Întinse mîna spre aparatul de la curea cu un anumit soi de respect; un dar de la un client, mașinăria îi oferise o viață nouă.

Acum putea primi contractele oriunde în lume. Toate comunicațiile soseau instantaneu și nu puteau fi depistate.

Atinse comutatorul de pornire cu înfrigurare. Ochelarii prinseră viață. Degetele începură încă o dată să-i danseze laolaltă prin aer. Ca întotdeauna, își notase numele victimelor – o chestiune simplă de căutare într-un portofel sau într-o geantă. Contactele de pe degete transmiseră mesajul, care apăru pe lentila ochelarilor ca o fantomă materializată din aer.

„SUBIECT: ROCÍO EVA GRANADA – TERMINAT“

„SUBIECT: HANS HUBER – TERMINAT“

Trei etaje mai jos, David Becker plăti băutura și porni hai-hui prin hol, cu paharul pe jumătate gol în mână. Se îndreptă spre terasa deschisă a hotelului ca să respire puțin aer proaspăt. „Sosit-plecat“, își zise el cu ironie. Lucrurile nu îi ieșiseră așa cum se așteptase. Trebuia să ia o decizie. Să renunțe și să se întoarcă la aeroport? „O chestiune de securitate națională.“ Înjură printre dinți. Atunci de ce dracu' trimiseseră un profesor?

Becker ieși din raza vizuală a barmanului și vărsă ce mai rămăsese în pahar într-un ghiveci în care creștea o iasomie. Votca îl amețise. „Cel mai ieftin bețiv din istorie“, așa îi spunea adesea Susan. După ce își umplu la loc paharul cu apă dintr-o carafă, Becker luă o înghițitură lungă.

Se întinse de câteva ori, încercând să scape de amețeala ușoară care îl cuprinsese. După aceea lăsă paharul jos și traversă holul.

Trecând pe lângă lift, ușile acestuia se deschiseră. Înăuntru se găsea un bărbat. Becker nu-i zări decât ochelarii cu ramă de metal. Omul scoase o batistă ca să-și sufle nasul. Becker

zîmbi politicos și trecu mai departe... afară, în înăbușitoarea noapte sevilliană.

Capitolul 42

În interiorul Node 3 Susan se plimba în sus și în jos, ca un animal prins în cușcă. Își dorea să-l fi demascat pe Hale când avusese ocazia.

Individul ședea la terminalul lui.

– Stresul te omoară, Sue. Vrei să te eliberezi de ceva?

Susan se forță să stea jos. Crezuse că Strathmore va termina conversația și se va întoarce să-i vorbească, însă comandantul nu se zărea nicaieri. Încercă să-și păstreze calmul. Privi ecranul computerului. Copoiul alerga încă prin spațiu – pentru a doua oară. Oricum, era inutil acum. Știa ce adresă va returna: `GHALE@crypto.nsa.gov`.

Susan înălță privirea spre biroul lui Strathmore și înțelese că nu mai putea aștepta. Sosise clipa să întrerupă conversația comandantului. Se ridică și porni spre ușă.

Observînd comportamentul ei ciudat, Hale păru brusc neli-niștit. O luă la goană prin încăpere și o prinse la ușă. Își încrucișă brațele la piept și îi blocă ieșirea.

– Spune-mi ce se întîmplă, ceru el să afle. Ceva se petrece aici. Ce anume?

– Dă-mi drumul, rosti Susan cu un ton cît se poate de calm, simțind o undă de pericol.

– Haide, insistă Hale. Strathmore practic l-a concediat pe Chartrukian pentru că omul și-a făcut datoria. Ce se întîmplă în

TRANSLTR? Noi nu avem diagnostice care rulează optsprezece ore. E praf în ochi, și o știi prea bine. Spune-mi ce se întâmplă.

Susan își îngustă ochii. „Știi prea bine ce se întâmplă!”

– Dă-te la o parte, Greg, îl avertiză ea. Trebuie să mă duc la baie.

Hale rânji. Așteptă câteva clipe, apoi pași în lături.

– Scuze, Sue. Doar te necăjeam.

Susan trecu de el și părăsi Node 3. Depășind peretele de sticlă, simți privirea lui străpungînd-o din spate.

Ezitînd, făcu un ocol spre baie. Trebuia să mai întîrzie puțin înainte de a se duce la comandant. Așa, Greg Hale n-ar bănuî nimic.

Capitolul 43

Foarte dinamic pentru cei patruzeci și cinci de ani ai săi, Chad Brinkerhoff era un om bine informat, bine crescut și bine înfipt. Costumul de vară, la fel ca pielea lui bronzată, nu lăsa să se vadă nici o cută sau vreun semn de purtare neglijentă. Părul des și bogat, de culoarea nisipului, nu dezvăluia privirii nici un fir alb. La toate astea se adăugau ochii de un albastru strălucitor, culoare întărită discret de miracolul tehnologic al lentilelor de contact.

Brinkerhoff studie încăperea lambrisată cu lemn și își zise că se ridicase la nivelul maxim la care putea ajunge în cadrul ierarhiei NSA. Se găsea la etajul nouă, supranumit și Aleea de mahon. Biroul 9A197. Apartamentele manageriale.

Era sîmbătă seara, iar Aleea de mahon părea aproape pustie. Ocupanții, toți indivizi cu funcții manageriale, plecaseră de mult pentru a se bucura de momentele de relaxare potrivite unor

oameni cu influență, ca ei. Deși visase întotdeauna la un post „real” în cadrul agenției, Brinkerhoff cumva eșuase în postura de „consilier personal” – fundătura oficială a tuturor curselor de șobolani politici. Faptul că lucra umăr lângă umăr alături de cel mai puternic om din serviciile secrete americane reprezenta doar o palidă consolare pentru aspirațiile lui neîmplinite. Brinkerhoff absolvise cu onoruri universitățile Andover și Williams și totuși trecuse de jumătatea vieții fără a ajunge într-o poziție de putere și cu miză adevărate. Își petrecea zilele organizând calendarul altcuiva.

Existau avantaje certe ca asistent personal al directorului – Brinkerhoff dispunea de un birou luxos în aripa managerială, acces deplin la toate departamentele NSA și un anumit nivel de respect derivat din apropierea de șeful suprem. Îndeplinea tot felul de comisioane pentru cele mai înalte eșaloane ale puterii. Undeva, în adâncul sufletului, știa că se născuse pentru a fi asistent personal, căci era suficient de deștept ca să ia notițe, suficient de arătos ca să țină conferințe de presă și suficient de leneș ca să se mulțumească doar cu atât.

Melodia grețos de dulceagă a ceasului de pe șemineu îi aminti că se sfârșea o altă zi a existenței lui patetice. „La dracu’, își zise el. Ora cinci, sîmbătă. Ce naiba caut eu aici?”

– Chad?

În cadrul ușii se ivi o femeie.

Brinkerhoff ridică privirea. Era Midge Milken, analista de securitate internă a lui Fontaine. La șaiszeci de ani, femeia era ușor durdulie și, spre surprinderea lui Brinkerhoff, destul de atrăgătoare. Divorțată de trei ori și pasionată de diverse aventuri romantice ocazionale, Midge dirija activitatea din aripa managerială cu o mîină de fier. Era extrem de inteligentă, intuitivă, putea lucra continuu zile întregi și se bucura de reputația

neoficială de a cunoaște mai multe despre treburile interne ale NSA decît însuși Dumnezeu.

„La naiba, își zise Brinkerhoff, măsurîndu-i cu privirea rochia gri de cașmir. Ori eu îmbătrînesc, ori ea arată mai tînără.“

– Rapoartele săptămîinale, rosti ea zîbind și fluturînd un teanc de hîrtii. Trebuie să verifici cifrele.

Brinkerhoff îi privi trupul.

– De aici, cifrele arată tare bine.

– Zău, Chad, rîse ea. Sînt destul de bătrînă ca să-ți fii mamă.

„Nu-mi aduce aminte“, îi răspunse el în gînd.

Midge intră în încăpere și se îndreptă spre biroul lui.

– Intenționam să plec, dar directorul vrea să aibă chestiile astea gata cînd se întoarce din America de Sud. Adică exact luni la prima oră.

Lăsă teancul de hîrtii în fața lui Brinkerhoff.

– Dar ce sînt eu, contabil? replică acesta.

– Nu, iubi, ești director de navigație. Credeam că știi asta.

– Și atunci ce legătură am eu cu cifrele?

Ea îi zburătăci părul în joacă.

– Ți-ai dorit mai multe responsabilități. Iată-le.

El o privi cu tristețe.

– Midge... n-am nici un fel de viață.

Ea bătu cu degetul în teancul de hîrtii.

– *Asta* e viața ta, Chad Brinkerhoff. Se uită la el și o lăsă mai moale: Îți aduc ceva înainte de a pleca?

El se uită rugător și își roti gîtul.

– Mă dor umerii.

Midge nu mușcă din momeală.

– Ia o aspirină.

El își ȱugui dezamăgit buzele.

– Nu mă fricționezi pe spate?

Midge clătină din cap.

– *Cosmopolitan* susține că două treimi din masaje se sfîrșesc cu un act sexual.

Brinkerhoff păru indignat.

– Masajele *noastre* nu se termină niciodată așa!

– Exact. Femeia îi făcu cu ochiul. Asta-i problema.

– Midge...

– Noapte bună, Chad.

Porni spre ușă.

– Pleci?

– Știi că aș mai sta, rosti ea oprindu-se în cadrul ușii, dar am și eu ceva mîndrie. Nu mă văd în chip de vioara a doua, mai ales față de o solistă adolescentă.

– Nevastă-mea *nu* e o adolescentă, se apără Brinkerhoff. Doar se poartă ca una.

Midge îi aruncă o privire surprinsă.

– Eu nu mă refeream la soția ta. Clipi inocentă din gene. Mă refeream la *Carmen*.

Rosti numele cu un pronunțat accent portorican.

Brinkerhoff îngăimă în falset:

– La cine?

– Carmen! De la serviciul alimentar.

Brinkerhoff simți că roșește. Carmen Huerta era, la douăzeci și șapte de ani, șefa patiseriei din cadrul cantinei NSA. Brinkerhoff se bucurase de mai multe întâlniri presupuse secrete cu ea, după orele de program, în depozitul de alimente.

Midge se uită cu subînțeleș la el.

– Amintește-ți, Chad... Fratele cel Mare le știe pe toate.

„Fratele cel Mare? se întrebă el șocat. Fratele cel Mare supraveghează și *DEPOZITELE*?“

Fratele cel Mare, sau „Fratele“, cum îl alinta Midge adesea, era o mașinărie Centrex 333 „cazată“ într-un spațiu cît un

dulăpior din încăperea centrală a etajului nouă. Fratele reprezenta întreg universul lui Midge. Primea date de la 148 de camere video cu circuit închis, 399 de uși electronice, 377 de înregistrări telefonice și 212 microfoane independente plantate în complexul NSA.

Directorii NSA învățaseră pe propria piele că 26 000 de angajați nu reprezentau doar o mare valoare internă, ci și o imensă responsabilitate. De-a lungul istoriei NSA, toate scurgerile majore de informații proveniseră din interior. Era de datarea lui Midge, în calitate de analist de securitate internă, să urmărească tot ceea ce se petrecea între zidurile NSA... incluzând chiar și depozitul cantinei.

Brinkerhoff se ridică în picioare pentru a se apăra, dar Midge ieșise deja din încăpere.

– Mîinile *pe* birou, rosti ea peste umăr. Fără chestii amuzante după ce plec. Pereții au ochi.

Brinkerhoff rămase ascultînd cum dispare sunetul tocurilor ei pe coridor. Cel puțin știa că Midge n-avea să transmită mai departe. Nu era o femeie fără de păcate. Se complăcuse ea însăși în cîteva chestii delicate – cele mai multe, nimicuri în doi cu Brinkerhoff.

Gîndurile lui se întoarseră la Carmen. Își imaginează corpul ei suplu și tare, coapsele negre, radioul care cînta la maximum salsa fierbinte din San Juan. Zîmbi. „Poate că trec pe acolo pentru o gustare, după ce termin.“

Deschise primul dosar cu hîrtii.

„CRYPTO – PRODUCȚIE/CHELTUIELI“

Dispoziția i se schimbă imediat în bine. Midge îi dăduse o chestie ușoară de rezolvat; rapoartele Crypto erau întotdeauna floare la ureche. Din punct de vedere tehnic, ar fi trebuit să

compileze întreaga listă, însă singura cifră de interes pentru director era CPP – costul principal per poziție. CPP reprezenta costul estimat de spargere a unui singur cod de către TRANSLTR. Cît timp cifra în cauză se situa sub 1 000 \$ per cod spart, Fontaine n-avea nimic de zis. „O mie ciobul, chicoti Brinkerhoff. Bani noștri din taxe puși la muncă.“

În vreme ce se afundă în lectura documentului și în verificarea CPP-urilor zilnice, prin minte îi apărură imagini cu Carmen Huerta ungîndu-se cu miere și zahăr. Treizeci de secunde mai tîrziu, Brinkerhoff aproape terminase de citit lista. Datele de la Crypto erau perfecte – ca întotdeauna.

Însă ceva îi atrase atenția, chiar înainte de a trece la următorul raport. La capătul listei, ultimul CPP nu apărea ca lumea. Cifra era atît de mare, încît trecuse pe coloana alăturată și compromisese întreaga pagină. Brinkerhoff se holbă șocat la cifră.

– 999 999 999? icni el. Un miliard de dolari?

Imaginile cu Carmen dispărură instantaneu. Un cod de *miliarde* de dolari?

Brinkerhoff rămase un minut ca paralizat. După aceea, lovit de panică, ieși în goană din birou.

– Midge! Vino înapoi!

Capitolul 44

Phil Chartrukian scotea fum pe nări de indignare în laboratorul Sys-Sec. În minte îi vuiau cuvintele lui Strathmore: „Pleacă acum! E un ordin direct!“ Dădu, de furie, cu piciorul în coșul de gunoi și înjură tare în laboratorul pustiu.

– Diagnostic, pe dracu’! De cînd s-a apucat directorul adjunct să scurtcircuiteze filtrele Mănușii!?

Tehnicienii Sys-Sec erau bine plătiți pentru a proteja sistemele de computere din NSA, iar Chartrukian învățase că slujba îi cerea doar două lucruri: să fie sclipitor la minte și obositor de paranoic.

„La dracu’, înjură el în gînd, aici nu e vorba despre paranoia! Nenorocitul ăla de monitor de control merge de optsprezece ore!“

Era un virus. Chartrukian simțea asta cu toată ființa. Omul nu avea nici o îndoială asupra celor ce se petreceau acolo: Strathmore comisese o greșeală scurtcircuitînd filtrele și acum încerca să o dreagă cu o poveste cusută cu ață albă despre un diagnostic obscur.

Chartrukian n-ar fi fost atît de pornit dacă TRANSLTR ar fi constituit singurul motiv de îngrijorare. În ciuda aparențelor, gigantica mașinărie de decodificat nu lucra izolată față de celelalte echipamente. Chiar dacă criptografii trăiau cu senzația că Mănușa fusese proiectată cu singurul scop de a proteja minunăția lor de spart coduri, tehnicienii de la Sys-Sec știau adevărul. Filtrele Mănușii slujeau unui zeu mult mai puternic. Baza principală de date a NSA.

Istoria din spatele construcției acelei baze de date îl fascinașe întotdeauna pe Chartrukian. La sfîrșitul anilor ’70, internetul devenise o unealtă mult prea folositoare ca să nu atragă interesul public, în ciuda eforturilor depuse de Departamentul Apărării, de a-l păstra numai pentru sine. În cele din urmă, universitățile deschiseseră poarta și năvăliseră înăuntru. La scurt timp după aceea apăruseră primele servere comerciale. Breșa fusese imediat lărgită de marele public. La începutul anilor 1990, fostul „internet“ guvernamental sigur devenise

o imensă groapă de gunoi plină cu mesaje electronice publice și cyber-pornografie.

După ce sistemele de computere ale Biroului de Spionaj al Marinei fuseseră infiltrate de o serie de atacuri devastatoare, rămase secrete pentru marele public, devenise tot mai evident că secretele guvernamentale nu mai erau în siguranță pe calculatoarele conectate la un internet mereu în expansiune. Împreună cu Departamentul Apărării, președintele Statelor Unite emisese un decret secret prin care se crea o nouă rețea guvernamentală securizată, care să înlocuiască de acum pericolul internet și care să funcționeze ca o legătură între diversele servicii secrete americane. Iar pentru a preveni orice furturi de secrete guvernamentale prin intermediul computerului, toate datele sensibile fuseseră stocate într-o singură locație super-securizată, nou-construita bază de date NSA. Un Fort Knox al datelor secrete americane.

Milioane dintre cele mai secrete fotografii, documente și benzi video ale țării fuseseră prelucrate în format digital, transferate în imensa facilitate de stocare, după care originalele fuseseră distruse. Banca de date era protejată de o rețea de alimentare cu energie pe trei niveluri și de un sistem digital de backup stratificat. Totodată, se găsea la optzeci de metri sub pământ, pentru a fi protejată de câmpurile magnetice și de posibilele explozii. Activitățile din camera de control primiseră indicativul *Top Secret Umbra...*, cel mai înalt nivel de securitate din întreaga țară.

Secretele americane nu fuseseră niciodată mai bine asigurate. Această bancă de date indestructibilă găzduia acum schițele unor arme extrem de avansate, liste cu martori intrați în programul național de protecție, indicative ale agenților secreți, analize detaliate și propuneri pentru operațiuni secrete. Lista nu avea

sfârșit. Se terminase cu scurgerile de informații și cu dezvăluirile care provocaseră atâtea necazuri spionajului american.

Bineînțeles că ofițerii NSA înțeleseseră că datele stocate aveau valoare doar dacă puteau fi accesate. Adevărata revoluție generată de acea bancă de date nu consta în faptul că puneau datele secrete la loc sigur, ci în aceea că permitea accesul la aceste date numai oamenilor potriviți. Toate informațiile stocate dispuneau de un scor de securitate și, depinzând de nivelul de acces, erau accesibile oficialităților guvernamentale pe baza unor ierarhii. Un comandant de submarin se putea conecta la rețea și putea verifica chiar și cele mai recente fotografii din satelit ale porturilor rusești, dar nu avea acces la planurile de acțiune ale unei misiuni antidrog în America de Sud. Analistii CIA puteau accesa istoricul unor asasini cunoscuți, dar nu aveau acces la codurile de lansare a rachetelor, rezervate pentru președinte.

Tehnicienii Sys-Sec nu dispuneau, evident, de acces liber la informațiile din banca de date, dar erau răspunzători de siguranța ei. Ca toate marile baze de date – de la companii de asigurări la universități – facilitatea NSA se afla permanent sub tirul hackerilor, atrași de secretele ascunse dincolo de poarta de acces. Numai că programatorii NSA erau cei mai buni din lume. Nimeni nu reușise nici măcar să se apropie de banca de date – iar NSA nu avea motiv să creadă că va izbuti cineva vreodată.

În interiorul laboratorului Sys-Sec, Chartrukian cîntărea posibilitatea de a pleca de acolo. Necazurile cu TRANSLTR însemnau necazuri cu banca de date, iar nepăsarea lui Strathmore era uluitoare.

Toată lumea știa că TRANSLTR și principala bază de date NSA erau indisolubil legate una de alta. Odată spart, fiecare cod

nou era expulzat din Crypto prin intermediul a 450 de metri de fibră optică, spre banca de date NSA pentru stocare. Prețioasa facilități de stocare dispunea doar de cîteva puncte de intrare – iar TRANSLTR era unul dintre acestea. În atari circumstanțe, Mănușa trebuia să joace rolul paznicului intransigent de la ușa. Iar Strathmore îl fentase.

Chartrukian își simțea bătăile inimii în gît. „TRANSLTR muncește de optsprezece ore!“ Un virus de computer în TRANSLTR care după aceea să alerge liber prin măruntaiele NSA însemna mult prea mult.

– Trebuie să fac un raport, își zise el cu voce tare.

Chartrukian știa că într-o situație ca asta nu putea apela decît la o singură persoană: șeful tehnicienilor Sys-Sec, geniul computerelor, cel care construisese Mănușa, un individ extrem de irascibil și care cîntărea pe puțin 200 de kilograme. Porecla lui era Jabba. Era un soi de zeu al NSA – alergînd prin culoarele agenției, stingînd din fașă incendiile posibile și blestemînd tîmpeniile produse de ignoranți. Chartrukian știa prea bine că, la auzul veștii că Strathmore scurtcircuitase Mănușa, Jabba avea să dezlănțuie toate furiile iadului. „Asta e, își zise el. Eu am o treabă de făcut.“ Apucă telefonul și formă numărul telefonului mobil pe care Jabba îl purta în permanență cu el.

Capitolul 45

David Becker se plimba la nimereală pe Avenida del Cid, încercînd să își pună ordine în gînduri. Pe pavajul trotuarului umbrele se jucau tăcute. Nu reușise să elimine efectul băuturii.

În acel moment nu putea să se concentreze asupra nici unui moment al vieții lui. Gîndurile i se îndreptară spre Susan, întrebîndu-se dacă ea apucase să asculte mesajul lui telefonic.

Un autobuz de tranzitare a orașului se opri în fața lui, cu un scîrțîit. Becker privi spre el. Ușile autobuzului se întredeschiseră, dar nimeni nu coborî. Motorul diesel prinse din nou viață, însă exact în clipa în care mașina porni din loc, dintr-un bar din susul străzii, se iviră trei adolescenți care o luară la goană după mijlocul de transport, țipînd și făcînd semne desperate cu mîinile.

La treizeci de metri în spatele lor, Becker se holbă nevenindu-i să-și creadă ochilor. Privirea i se concentră brusc, însă ceea ce vedea părea imposibil. Reprezenta o șansă de unu la un milion.

„Am halucinații.“

Însă cînd ușile autobuzului se deschiseră, puștii se îngrămădiră să urce. Atunci Becker o văzu din nou. De această dată era sigur. Văzuse fata, clar luminată de un felinar de stradă.

Pasagerii se cățărară în autobuz și motorul acestuia începu iarăși să ambaleze. Becker se trezi brusc că o ia la goană, cu acea imagine bizară întipărită pe retină – ruj negru, ochi machiați strident și părul... aranjat drept în sus, în trei părți distincte. Roșu, alb și albastru.

În vreme ce mașina se puse în mișcare, Becker sprinta pe mijlocul străzii, într-un nor de fum puturos lăsat în urmă de motor.

– *Espera!* strigă el, alergînd în spatele autobuzului.

Pantofii lui mușcau din pavaj. Cu toate astea, agilitatea lui obișnuită nu-l ajuta; se simțea complet dezechilibrat. Creierul avea probleme în coordonarea picioarelor. Înjură barmanul și diferența de fus orar.

Autobuzul făcea parte din parcul vechi de autovehicule al Sevillei. Din fericire pentru Becker, treapta întâi de viteză însemna un lung și imens chin pentru motor, mai ales că strada urca. Becker simți că distanța se reduce. Știa că trebuie să-l prindă din urmă înainte ca autobuzul să ajungă în vârful dealului.

Cele două țevi de eșapament scoaseră un nou nor gros de fum când șoferul pregăti maneta pentru trecerea în treapta a doua de viteză. Becker se luptă cu el însuși să alerge mai repede. Când ajunse în spatele barei de protecție, o luă în dreapta și goni paralel cu autobuzul. Putea vedea ușile din spate – ca la toate mijloacele de transport din Sevilla, acestea erau larg-deschise. Un mijloc ieftin de a asigura aer condiționat pasagerilor.

Becker își fixă privirea pe deschizătură și nu luă în seamă senzația de arsură din picioare. Cauciucurile din spate erau lângă el, ajungându-i pînă la umeri. Cu fiecare secundă se roteau tot mai repede. Becker se aruncă asupra ușii, rată mînerul și aproape că își pierdu echilibrul. Împinse și mai tare în picioare. Sub autobuz, diferențialul scîrțîi când șoferul împinse maneta în treapta superioară de viteză.

„Schimbă viteza! Nu voi reuși!“

Însă autobuzul încetini ușor, chiar în clipa în care angrenajele se depărtară pentru schimbul de viteză. Becker se întinse. Motorul cuplă din nou exact în fracțiunea de secundă în care degetele lui prinseră mînerul ușii. Simți cum i se smulge umărul, dar impulsul motorului îl aruncă înăuntru.

David Becker se prăbuși dincolo de ușă. Asfaltul rula cu viteză la doar cîțiva centimetri de el. Era din nou lucid. Picioarele și umărul îl dureau îngrozitor. Clătinîndu-se, se ridică, se

echilibra și pași în autobuzul întunecos. Văzu în mulțimea de siluete, la doar câteva locuri distanță, trei coafuri distincte.

„Roșu, alb și albastru! Am reușit!”

Mintea lui se umplu cu imagini ale inelului, ale reactorului Learjet 60 și, mai presus de toate, ale lui Susan.

Autobuzul trecu pe sub un felinar exact când Becker ajunsese în dreptul fetei, întrebându-se cum s-o abordeze. Chipul punkistei se luminează pentru o secundă.

Becker se holbă îngrozit. Machiajul de pe față ascundea o barbă ca o miriște. Nu era o fată, ci un tânăr. Purta un mic cal de argint înfipt în buza superioară, o haină de piele neagră și n-avea tricou sau cămașă.

– Ce mama dracului mai vrei și *tu*? întrebă individul, cu voce răgușită.

Avea accent de new-yorkez.

Simțind cum se prăbușește întregul univers, Becker privi spre pasagerii care se uitau țintă la el. Erau cu toții punkiști. Cel puțin jumătate dintre ei aveau părul în trei culori, roșu, alb și albastru.

– *Siéntate!* urlă șoferul.

Becker era prea amețit ca să mai audă.

– *Siéntate!* strigă din nou șoferul. *Stai jos!*

Se întoarse încet spre chipul care îl privea mînios din oglinda retrovizoare. Însă șoferul așteptase prea mult.

Supărat, acesta apăsă cu putere frînele. Becker simți că își pierde orice punct de sprijin. Se întinse după un loc în spate, dar rată. Pentru o clipă se pomeni în aer. Apoi ateriză cu greutate pe podeaua dură a autobuzului.

Pe Avenida del Cid, o siluetă ieși din umbră. Își ajustă ochelarii cu ramă de metal și se zgîi după autobuzul care se depărta. David Becker evadase, dar nu pentru mult timp. Dintre toate

autobuzele din Sevilla în care putea să urce, domnul Becker îl alesese tocmai pe infamul număr 27.

Autobuzul 27 avea o singură destinație.

Capitolul 46

Phil Chartrukian trînti receptorul. Numărul lui Jabba suna ocupat. Jabba nu suferea apelul în așteptare, considerîndu-l o șmecherie introdusă de AT&T doar pentru creșterea profiturilor prin conectarea tuturor apelurilor; simpla frază „sînt pe o altă linie, vă sun eu imediat“ aducea milioane de dolari anual companiilor telefonice. Refuzul lui Jabba de a accepta apelul în așteptare reprezenta modul lui personal de a protesta față de faptul că NSA îl obliga să ducă cu el oriunde un telefon mobil pe care să poată fi apelat în caz de urgență.

Chartrukian se întoarse și privi spre încăperea pustie din Crypto. Zgomotul generatoarelor de dedesubt părea mai puternic cu fiecare minut. Își dădu seama că nu mai are timp. Știa că trebuia să plece, dar zgomotele tot mai puternice îi spuneau un singur lucru: „Acționează mai întîi și explică după aceea“.

În lumea cu imensă miză a securității computerelor, minutele însemnau adesea diferența dintre salvarea unui sistem și pierderea lui definitivă. Rareori se găsea timpul necesar pentru a explica o procedură defensivă înainte de a trece la acțiune. Tehnicienii Sys-Sec erau plătiți pentru experiența lor tehnică... și pentru instinctul lor.

„Acționează mai întîi și explică după aceea.“ Chartrukian știa ce avea de făcut. Mai știa și că, după ce lucrurile se vor fi calmat, avea fie să devină un erou NSA, fie să îngroașe rîndurile șomerilor.

Marele computer de decodificare avea un virus. Era sigur de asta. Avea la dispoziție o singură procedură adecvată. Închiderea computerului.

Chartrukian știa că existau doar două căi de închidere a mașinii. Una era reprezentată de terminalul privat al comandantului, încuiat în biroul acestuia și deci imposibil de abordat. Cealaltă era închiderea manuală a comutatorului principal aflat pe unul dintre nivelurile de sub podeaua Crypto.

Chartrukian își înghiți nodul care i se pusese în gât. Ura acele subniveluri. Fusese acolo o singură dată, în timpul antrenamentelor. Lumea de jos părea extraterestră, cu labirinturile ei lungi de pasarele, cu conductele de freon și cu o prăpastie amețitoare de patruzeci de metri pînă la sursele de putere de la bază...

Era ultimul loc în care avea chef să se ducă, iar Strathmore era ultima persoană din lume peste al cărei cuvînt să treacă, însă datoria era datorie. „O să-mi mulțumească mîine“, își zise el, întrebîndu-se dacă avea dreptate.

Inspirînd adînc, Chartrukian deschise fișetul masiv de metal al șefului tehnicienilor. Pe un raft plin cu componente de computer, ascunsă în spatele unui concentrator media și al unui tester LAN, se găsea o cană mare de metal. Fără a atinge marginea cîinii, Chartrukian introduse mîna înăuntru și scoase o cheie franceză.

– E uimitor, mormăi el, cît de multe lucruri despre securitate nu cunosc ofițerii Sys-Sec.

Capitolul 47

– Un cod de un miliard de dolari? se minună Midge, întorcîndu-se împreună cu Brinkerhoff în biroul acestuia. Asta-i bună!

– Jur că așa e, se apără el.

Ea îl privi amenințătoare.

– Sper că nu e vreo șmecherie, ca să mă faci să-mi dau jos rochia.

– Midge, eu niciodată n-aș... rosti el ultragiat.

– Cunos, Chad. Nu-mi mai aminti.

Treizeci de secunde mai târziu, Midge ședea pe scaunul lui Brinkerhoff și studia raportul Crypto.

– Vezi, zise el, aplecându-se peste ea și arătându-i cifra buclu-cașă, CPP-ul ăsta? Un miliard de dolari!

Midge chicoti.

– *Chiar* pare o cifră un pic deplasată, nu?

– Mda. Brinkerhoff gemu. Doar un pic.

– Pare o împărțire cu zero.

– O ce?

– O împărțire cu zero, repetă ea, cercetînd restul datelor. CPP e calculat ca raport – cheltuieli totale împărțite la număr de decriptări.

– Bineînțeles.

Brinkerhoff dădu mecanic din cap și încercă să se holbeze în decolteul femeii.

– Cînd numitorul este zero, se apucă Midge să îi explice, rezultatul este plus sau minus infinit. Computerele urăsc infinitățile, așa că tipăresc șiruri de nouă cifre. Arată spre o altă coloană. Vezi asta?

– Da.

Brinkerhoff se concentra la loc asupra hîrtiei.

– Este producția brută pe ziua de astăzi. Ia privește la numărul de decriptări.

Brinkerhoff urmări supus degetul ei, de-a lungul coloanei.

„NUMĂR DE DECRYPTĂRI = 0“

Midge bătut cu degetul în cifră.

– Exact cum am bănuit. Împărțire la zero.

Brinkerhoff își arcui sprâncenele:

– Deci totul e în regulă?

Midge înalță din umeri.

– Asta înseamnă că astăzi nu s-au spart coduri. Probabil că TRANSLTR a luat o pauză.

– O pauză?

Brinkerhoff păru a avea dubii. Stătuse alături de director suficient de mult ca să știe că „pauzele“ nu făceau parte din repertoriul lui preferat de muncă, mai ales când era vorba de TRANSLTR. Fontaine plătise două miliarde de dolari pe mamutul spărgător de coduri și voia să scoată cât mai mult din investiția făcută. Fiecare secundă în care TRANSLTR stătea însemna bani aruncați pe apa sîmbetei.

– Ah... Midge? rosti Brinkerhoff. TRANSLTR nu face pauze. Rulează zi și noapte. Știi prea bine și tu asta.

Ea înalță din umeri.

– Poate că Strathmore nu a avut chef aseară să pregătească meniul de week-end. Probabil că știa de faptul că Fontaine nu e aici și s-a făcut nevăzut mai devreme, ca să plece la pescuit.

– Fii serioasă, Midge, o admonestă el, uitîndu-se dezgustat la ea. Lasă-l pe individ în pace.

Nu mai era un secret pentru nimeni că Midge nu-l putea suferi pe Strathmore. Acesta încercase o manevră extrem de vicleană rescriind Skipjack, dar fusese prins. În ciuda intențiilor curajoase ale lui Strathmore, NSA fusese cea care plătise scump oalele sparte. EFF prinsese noi puteri, Fontaine își pierduse credibilitatea în fața Congresului și, ceea ce era cel mai rău, agenția își pierduse o bună parte din anonimăt. Astfel ajunseseră brusc gospodinele din Minnesota să apeleze la America Online și Prodigy cu plîngerii legate de faptul că NSA le citea

e-mailul – ca și cum NSA ar fi dat vreun ban pe rețetele lor secrete de dulceturi.

Manevra lui Strathmore costase NSA, iar Midge se simțea responsabilă – nu pentru că ar fi putut anticipa cascadoria comandantului, ci pentru că, la urma urmei, avusese loc o acțiune neautorizată, fără știrea directorului Fontaine, al cărui spate Midge era plătită să îl acopere. Atitudinea lui Fontaine de a se spăla pe mâini îl făcuse susceptibil în ochii altora și o enervase pe Midge. Însă directorul învățase de mult să se dea la o parte și să îi lase pe deștepți să se descurce singuri. Aceasta fusese atitudinea lui și în cazul Trevor Strathmore.

– Midge, tu știi prea bine că Strathmore nu e genul care să facă așa ceva, îi zise Brinkerhoff. Exploatează TRANSLTR ca un nebun.

Midge dădu din cap. În sufletul ei simțea că era o absurditate să îl acuze pe Strathmore de delăsare. Comandantul era la fel de devotat ca și ei – pînă la moarte. Socotea toate relele lumii ca pe o cruce pe care trebuie s-o poarte de unul singur. Skipjack fusese un plan născocit de mintea lui Strathmore – o tentativă îndrăzneată de a schimba lumea. Din nefericire, ca în multe alte cauze nobile, cruciada se terminase cu o crucificare.

– Bine, admise ea, poate că sînt un pic aspră.

– Un pic? se miră Brinkerhoff. Pe Strathmore îl așteaptă o coadă de fișiere lungă de un kilometru. N-are cum să lase TRANSLTR să șomeze un weekend întreg.

– Bine, bine, oftă Midge. Greșeala mea. Se-ncruntă întrebîndu-se de ce TRANSLTR nu spărsese nici un cod toată ziua. Lasă-mă să verific ceva, continuă ea, după care începu să răsfoiască raportul. Găsi ce căuta și cercetă cifrele. După o clipă, dădu din cap. Ai dreptate, Chad. TRANSLTR merge la viteză maximă. Nivelul consumabilelor este chiar puțin peste limita superioară,

de azi-noapte s-au consumat peste o jumătate de milion de kilowați pe oră.

– Și asta ce înseamnă?

Midge era nedumerită.

– Nu prea știu. E ciudat.

– Vrei să rulezi datele din nou?

Ea îl privi dezaprobată. Existau două lucruri pe care nimeni nu le pune la îndoială în legătură cu Midge Milken. Unul privea datele furnizate de ea. Brinkerhoff aștepta cât timp Midge studie cifrele.

– Hm, mormăi ea în cele din urmă. Statisticile de ieri arată perfect: 237 de coduri sparte. CPP – 874 \$. Timp mediu per cod, puțin peste șase minute. Nivelul consumabilelor – la medie. Ultimul cod care a intrat în TRANSLTR...

Se opri brusc.

– Ce e?

– Ce bizar! zise ea. Ultimul fișier din jurnalul pe ziua de ieri a rulat la ora 23.37.

– Și?

– Și TRANSLTR sparge coduri cam la fiecare șase minute. De obicei ultimul fișier al unei zile rulează în preajma miezului nopții. Nu arată ca...

Midge se opri brusc și căscă gura.

Brinkerhoff sări ca ars.

– Ce e??

Midge se holba la foaia de hîrtie și nu-i venea să creadă.

– Fișierul ăsta... Cel care a intrat în TRANSLTR azi-noapte...

– Ce-i cu el?

– N-a fost spart încă. A intrat la procesare la 23.37.08 – dar nu apare pe listă *momentul* decriptării. Midge răsfoi furioasă hîrțile. Nici ieri și *nici* azi!

Brinkerhoff dădu din umeri.

– Poate că tipii ăia rulează un diagnostic dur.

Midge clătină din cap.

– *O duritate de optsprezece ore?* Făcu o pauză. Puțin probabil. În plus, jurnalul de așteptare spune că e vorba despre un fișier din afară. Ar trebui să-l sunăm pe Strathmore.

– Acasă? Brinkerhoff înghiți în sec. Într-o seară de sîmbătă?

– Nu, răspunse Midge. După cum îl cunosc eu pe Strathmore, probabil că acum tocmai se ocupă de chestia asta. Pun pariu pe cît vrei că e aici. O simt eu. Instinctul lui Midge erau celălalt lucru asupra căruia nimeni nu avea nici o îndoială. Hai, rosti ea, ridicîndu-se. Să vedem dacă am dreptate.

Brinkerhoff o urmă în biroul ei, unde femeia se așeză și începu să lucreze la tastele Fratelui cel Mare ca un maestru organist.

Apoi se uită în sus la șirul de monitoare video de pe perete, pe ale căror ecrane se puteau vedea imagini din toate cotloanele NSA.

– Ai de gînd să arunci o privire prin Crypto? întrebă el nervos.

– Ntț, replică Midge. Aș vrea eu să pot, dar Crypto e tărîm sfînt. Nu are video. Nu are sunet. Nu are nimic. Ordinele lui Strathmore. Nu dispun decît de statistici și de chestii de bază despre TRANSLTR. Avem noroc dacă găsim *și așa ceva*. Strathmore a vrut izolare totală, dar Fontaine a insistat ca măcar cheștiile de bază să rămîină accesibile.

Brinkerhoff părea nedumerit.

– Crypto nu are camere video?

– De ce? întrebă ea, fără a-și lua privirea de pe monitor. Tu și Carmen căutați un loc mai intim?

Brinkerhoff mormăi ceva imposibil de auzit.

Midge apăsă pe alte taste.

– Mă uit peste jurnalul ascensorului lui Strathmore. Studie monitorul o clipă, apoi bătu cu pumnul în masă. E acolo, zise ea cu hotărîre. E în Crypto chiar acum. Ia uită-te aici, dacă

tot vorbim despre program de lucru prelungit – a intrat ieri dis-de-dimineată și de atunci ascensorul lui nu s-a mișcat din loc. Nu există nici un indiciu că ar fi ieșit cu cartela magnetică pe intrarea principală. Așadar e limpede că e acolo.

Brinkerhoff scoase un oftat de ușurare.

– Deci, dacă Strathmore e acolo, atunci totul e în regulă, nu?

Midge medită o clipă.

– Poate că da, rosti ea în cele din urmă.

– Poate?

– Ar trebui să-l sunăm și să ne asigurăm.

Brinkerhoff gemu:

– Midge, e director adjunct. Sînt sigur că are totul sub control. Hai să nu suflăm și-n iaurt.

– Oh, fii serios, Chad, și lasă copilăriile. Nu ne facem decît datoria. Avem o problemă cu datele statistice și încercăm să-i dăm de capăt. În plus, adăugă ea, mi-ar plăcea să-i amintesc lui Strathmore că Fratele cel Mare stă de veghe. Să-l fac să se gîndească de două ori înainte de a mai concepe vreo cascatorie nesăbuită prin care să salveze lumea.

Midge apucă telefonul și începu să formeze un număr.

Brinkerhoff părea neliniștit.

– Chiar crezi că ar trebui să îl deranjezi?

– Nu-l deranjez eu, zise ea, dîndu-i receptorul lui Brinkerhoff. *Tu* o s-o faci.

Capitolul 48

– Ce? izbucni Midge, nevenindu-i să creadă. Strathmore pretinde că datele noastre sînt eronate?

Brinkerhoff dădu din cap și închise telefonul.

– Strathmore *neagă* că TRANSLTR stă înțepenit la un fișier de optsprezece ore?

– A fost foarte politicos în privința chestiunii ăsteia, replică el radios, mulțumit că supraviețuise apelului telefonic. M-a asigurat că TRANSLTR merge ca uns. A spus că sparge coduri la fiecare șase minute. Mi-a mulțumit că l-am sunat pentru verificare.

– Minte, plesni Midge. De doi ani citesc statistici pentru Crypto. Datele n-au fost niciodată greșite.

– Există un început pentru orice, rosti Brinkerhoff pe ton neutru.

Ea îi aruncă o privire dezaprobatore.

– Rulez toate datele *de două ori*.

– Ei... știi ce se spune despre computere. Când o dau în bară, cel puțin o fac în stil mare.

Midge se întoarce cu fața spre el.

– Nu e de joacă, Chad! Directorul adjunct de operațiuni tocmai a mințit cu ochii închiși. Vreau să aflu de ce!

Brinkerhoff își dori brusc să n-o fi chemat înapoi. Apelul către Strathmore o întăritase. De când cu dezastrul Skipjack, Midge căpătase o bizară abilitate de a trece instantaneu de la statutul de amic la cel de dușman, de fiecare dată când avea sentimentul că se petrece ceva ciudat în jur. Iar atunci, nimic n-o mai putea opri pînă ce nu lămurea problema.

– Midge, *este* posibil ca datele noastre să fie greșite, caută Brinkerhoff să o calmeze. Adică, gîndește-te puțin – un fișier care să blocheze TRANSLTR timp de optsprezece ore? Nu s-a mai auzit de așa ceva. Du-te acasă! S-a făcut târziu.

Midge se uită urît la el și aruncă raportul pe birou.

– Eu am încredere în date. Instinctul îmi spune că sînt bune.

Brinkerhoff se încruntă. Nici măcar directorul nu mai pune la îndoială instinctele lui Midge Milken – femeia își crease nervul obicei de a avea întotdeauna dreptate.

– Ceva se întâmplă, declară ea sentențios. Iar eu am de gând să aflu despre ce e vorba.

Capitolul 49

Becker abia reuși să se ridice de pe podea și să se prăbușească pe un loc gol.

– Bună mutare, cap sec!

Puștiul cu trei creste se uită dezaprobat la el. Becker miji ochii în lumina chioară. Era tipul pe care îl urmărise. Cercetă cu un presentiment urât marea de coafuri tricolore în roșu, alb și albastru.

– Care-i poanta cu părul? întrebă el, arătând spre ceilalți. Totul e...

– Roșu, alb și albastru?

Becker dădu din cap, evitând să se holbeze la buza superioară perforată și infectată a băiatului.

– Judas Taboo, rosti acesta cu un aer de superioritate.

Becker se uită uluit la el.

Punkistul scuipe pe coridorul dintre scaune, evident dezgustat de ignoranța lui.

– Judas Taboo? Cel mai mare punkist de la Sid Vicious încoace? Și-a zburat creierii exact acum un an. Azi e comemorarea.

Becker dădu ușor din cap, nevăzînd legătura.

– În ziua în care a spălat putina, Taboo și-a făcut părul așa. Puștiul scuipe din nou. Astăzi orice fan pe bune are părul roșu, alb și albastru.

Becker nu zise nimic cîteva clipe. Încet, ca și cum ar fi fost înțepat cu un tranchilizant, se întoarse cu fața spre șofer. Inspectă cu privirea adunătura din autobuz. Cei mai mulți tineri se holbau la el.

„Azi orice fan pe bune are părul roșu, alb și albastru.“

Întinse mîna și trase cordonul de alertare a șoferului. Sosise timpul să coboare. Trase din nou. Nu se întîmplă nimic. Trase a treia oară, cu mai multă putere. Nimic.

– Pe cursa 27 le deconectează. Puștiul mai aruncă un scui-pat. Așa că ne doare-n cot de ele.

Becker se răsuci.

– Vrei să spui că nu pot să cobor?

Puștiul rîse.

– Nu pîn' la capu' drumului.

Cinci minute mai tîrziu, autobuzul se tîra de-a lungul unui drum rural neluminat. Becker se întoarse spre puștiul din spatele lui.

– Oare chestia asta mai și oprește?

Băiatul dădu din cap.

– Încă vreo cîțiva kilometri.

– Unde mergem?

Tînărul zîmbi larg.

– Adică nu știi?

Becker înălță din umeri.

Puștiul începu să rîdă isteric.

– Oh, rahat! O să-ți placă la nebunie.

Capitolul 50

La cîțiva pași de carcasa TRANSLTR, Phil Chartrukian stătea deasupra unui înscris alb pe podeaua Crypto.

„SUBNIVELURI CRYPTO
NUMAI PERSONAL AUTORIZAT“

Știa că el *nu* făcea parte din personalul autorizat. Aruncă o privire spre biroul lui Strathmore. Draperiile erau încă trase. Chartrukian o văzuse pe Susan Fletcher îndreptându-se spre baie, așa că femeia nu constituia o problemă. Singurul semn de întrebare era reprezentat de Hale. Privi spre Node 3, întrebându-se dacă criptograful îl urmărea.

– Dă-l dracu', mormăi el.

Conturul unei trape în podea era abia vizibil sub picioarele lui. Chartrukian ascunse în podul palmei cheia pe care tocmai o luase din laboratorul Sys-Sec.

Îngenunche, potrivi cheia în locașul din podea și o răsuci. Broasca de dedesubt scoase un geamăt. După aceea, Chartrukian deșurubă zăvorul mare extern în formă de fluture și eliberă trapa. Aruncând din nou o privire peste umăr, se aplecă și trase. Placa era mică, de doar un metru pătrat, dar extrem de grea. Când în sfârșit se deschise, tehnicianul se trase repede înapoi.

Un șuvoi de aer fierbinte îl izbi drept în față. Aerul era încărcat cu particule înțepătoare de freon. Prin deschizătură țîșniră fuioare de abur, iluminate de becurile roșii utilitare de dedesubt. Zumzetul îndepărtat al generatoarelor deveni un huruit. Chartrukian se ridică și aruncă o privire prin deschizătură. Părea mai degrabă o intrare spre iad decît spre zona de service a unui computer. O scară îngustă făcea legătura cu o platformă sub podea. Dincolo de aceasta existau scări, dar tot ce putea zări Chartrukian era o ceață roșie, învîrtoșată.

Greg Hale stătea în spatele geamului unidirecțional din Node 3. Privi cum Chartrukian începe să coboare scara spre nivelurile inferioare. De unde se afla el, capul tehnicianului

Sys-Sec părea desprins de restul trupului și lăsat de izbeliște pe podeaua Crypto. După aceea, încet, capul dispăru în ceața roșie.

– Îndrăzneată mișcare, murmură Hale.

Știa unde se duce Chartrukian. Închiderea manuală de urgență a mamutului reprezenta o acțiune logică, dacă tehnicianul era convins că TRANSLTR avea un virus. Din nefericire, era și o metodă sigură de a umple încăperea cu personal Sys-Sec în zece minute. Acțiunile de urgență activau semnalele de avertizare din panoul central de comandă. Iar o investigație Sys-Sec în Crypto însemna ceva ce Hale nu-și putea permite. Ieși din Node 3 și porni spre trapa din podea. Chartrukian trebuia oprit.

Capitolul 51

Jabba semăna cu un mormoloc uriaș. Ca și personajul cinematografic care-i inspirase porecla, omul era un ovoid chel. În calitate de înger păzitor al tuturor sistemelor computerizate din NSA, Jabba înnebunea toate departamentele cu crezul lui conform căruia prevenirea era cel mai bun medicament. Sub domnia lui Jabba, nici un computer din NSA nu fusese vreodată infectat, iar omul intenționa ca lucrurile să rămână așa.

Cuibul lui era reprezentat de o stație de lucru înălțată pe un pedestal, la nivelul subsolului NSA, de unde Jabba trona peste ultrasecreta bază de date a agenției. Individul își petrecea acolo cea mai mare parte a timpului, pentru că acesta era punctul vulnerabil în care un virus ar fi produs cele mai mari stricăciuni.

Deocamdată însă, Jabba luase o pauză și se delecta cu un *calzone* cu ardei iute în cantina NSA. Telefonul lui mobil sună exact în clipa în care se pregătea să înfulece a treia porție de mâncare.

– Dă-i drumul, zise el, înecându-se cu o bucată de *calzone*.

– Jabba, susură o voce de femeie de la celălalt capăt al firului. Aici e Midge.

– Regina datelor! izbucni uriașul. Pentru el, Midge Milken fusese mereu un punct sensibil. Femeia era isteată, și totodată singura care flirtase vreodată cu el. Ce naiba mai faci?

– Nu mă plîng.

Jabba se șterse la gură.

– Ești la post?

– Da.

– Ai chef de un *calzone* cu mine?

– Mi-ar plăcea, Jabba, dar am grijă de silueta mea.

– Zău? se prefăcu el mirat. Te superi dacă vin și eu să am grijă de trupul tău?

– Ești rău.

– Habar n-ai tu...

– Mă bucur că te-am prins, i-o tăie ea. Am nevoie de un sfat. El luă o gură de sos.

– Zi.

– S-ar putea să nu fie nimic, însă statisticile despre Crypto arată ceva ciudat. Speram că mă poți ilumina tu cumva.

– Ce ai?

Jabba luă o nouă înghițitură.

– Am un raport care spune că TRANSLTR rulează același fișier de optsprezece ore și nu l-a spart încă.

De surprindere, Jabba scăpă sos peste *calzone*.

– Ce?

– Vreo idee?

El se apucă să șteargă sosul de pe mîncare cu un șervețel.

– Ce raport mai e și ăsta?

– Raportul de producție. Chestii primare de analiză de costuri.

Midge îi explică pe scurt ce descoperise ea împreună cu Brinkerhoff.

– L-ai sunat pe Strathmore?

– Da. A zis că totul în Crypto este în regulă. Că TRANSLTR rulează cu toate pînzele sus și că datele noastre sînt eronate.

Jabba își încreți fruntea-i bombată:

– Deci, care-i problema? Raportul tău e greșit. Midge nu-i răspunse, însă Jabba simți că nu e de acord cu explicația. Se încruntă. Nu crezi că raportul tău e greșit?

– Nu cred.

– Deci ești de părere că Strathmore minte?

– Nu e vorba de așa ceva, zise Midge cu diplomatie, știind că pășește pe teren minat. Doar că statisticile mele n-au fost niciodată eronate pînă acum. Mi-am spus că ar fi bine să mai obțin încă o părere.

– Ei bine, rosti Jabba, urăsc să fiu eu cel care îți spune asta, dar datele tale sînt greșite.

– Asta crezi tu?

– Aș paria pe slujba mea. Jabba luă o nouă îmbucătură imensă de *calzone* și continuă cu gura plină: Trei ore a fost timpul maxim de rezistență a unui fișier în TRANSLTR. Iar aici includ diagnostice, teste de suprasarcină, totul. Singurul lucru care l-ar putea menține în rulare continuă timp de optsprezece ore este de natură virală. Nimic altceva n-ar reuși.

– Virală?

– Mda, un soi de ciclu redundant. Ceva care a intrat în procesoare, a creat o buclă și practic a blocat totul.

– Ei bine, reluă ea, Strathmore se află în Crypto de exact treizeci și șase de ore. Dacă se luptă cu un virus?

Jabba izbucni în râs.

– Strathmore e acolo de treizeci și șase de ore? Bietul de el! Nevasta i-a zis, probabil, să nu vină acasă. Am auzit că îi dă papucii.

Midge se gândi o clipă. Auzise și ea aceeași poveste. Se întrebă dacă nu cumva devenise paranoică.

– Midge, suieră Jabba în receptor, luînd o nouă gură de sos, dacă jucăria lui Strathmore ar fi prins un virus, tipul m-ar fi sunat. Strathmore e isteț, dar e tămîie la viruși. Nu știe decît despre TRANSLTR. La primul semn de alarmă ar fi apăsât pe butonul de panică, iar pe aici asta înseamnă doar *eu*. Jabba supse un fir lung de mozzarella. În plus, este imposibil ca TRANSLTR să fi fost penetrat de un virus. Mănușa este cel mai bun set de filtre pe care l-am scris vreodată. Nimic nu trece de ea.

Se lăsă tăcerea. Într-un târziu, Midge oftă.

– Alte posibilități?

– Da. Datele tale sînt prăjite.

– Ai mai spus asta.

– Exact.

Midge se încruntă.

– Nu ți-a trecut pe la urechi nimic? Nimic, nimic?

Jabba rîse din nou.

– Midge... ascultă-mă bine. Skipjack a fost o porcărie. Strathmore a dat-o în bară. Treci mai departe – chestia aia s-a terminat. Se lăsă din nou tăcerea, iar Jabba își dădu seama că mersese prea departe. Îmi cer scuze, Midge. Știu că povestea aia te-a aprins rău de tot. Strathmore a greșit. Știu ce crezi despre el.

– Asta n-are nimic de-a face cu Skipjack, rosti ea cu hotărîre.

„Da, sigur“, îi răspunse el în gând.

Cu voce tare, însă, rosti:

– Ascultă, Midge, mie Strathmore mi-e complet indiferent. Adică tipul e criptograf. Toți ăștia sînt niște ticăloși înfumurați și egoiști. Mereu au nevoie de date. Fiecare blestemat de fișier este cel care ar putea salva omenirea.

– Și unde bați?

Jabba oftă.

– Nu spun decît că Strathmore e un psihopat ca și ceilalți de acolo. Însă știu că iubește TRANSLTR mai mult decît pe amărîta aia de nevastă a lui. Dacă ar fi fost o problemă, m-ar fi sunat.

Midge nu îi răspunse o bucată de vreme. Într-un tîrziu, scoase un oftat, ezitînd.

– Deci tu zici că datele mele sînt bune de aruncat la gunoi?
Jabba chicoti.

– Se aude pe undeva vreun ecou?

Ea izbucni în rîs.

– Ascultă, Midge. Lasă-mi o comandă de lucru. Vin acolo luni dimineată și-ți verific mașinăria. Între timp, șterge-o naibii de aici. E sîmbătă seara. Du-te să faci sex sau altceva.

Ea oftă.

– Încerc, Jabba. Crede-mă că încerc.

Capitolul 52

Clubul Embrujo – Vrajitorul – se găsea la periferie, la capătul liniei de autobuz 27. Semănînd mai degrabă a fortăreață decît a club de dans, clădirea era înconjurată din toate părțile

de ziduri înalte, pe care fuseseră înfipite resturi ascuțite de sticle de bere – o măsură barbară de securitate, prin care oricine încerca să intre ilegal își lăsa în urmă bucăți bune de carne sîngerîndă.

Pe drum, Becker se resemnase cu ideea că eșuase. Venise vremea să-l sune pe Strathmore și să-i dea vestea proastă – căutarea devenise lipsită de orice speranță. El făcuse tot ce-i stătuse în puteri; acum era timpul să se întoarcă acasă.

Privind însă la mulțimea de admiratori care se înghesuia la intrarea clubului, rămase descumpănit, căci nu mai era așa de sigur că propria conștiință l-ar fi lăsat să abandoneze căutarea. Se uita la cea mai mare mulțime de punkiști pe care o văzuse vreodată; pretutindeni se vedeau creste colorate în roșu, alb și albastru.

Becker oftă și își cîntări opțiunile. Cercetă mulțimea și înălță din umeri. „Unde altundeva ar putea fi ea sîmbătă seara?” Bles-temîndu-și norocul, coborî din autobuz.

Accesul către clubul Embrujo se făcea printr-un coridor îngust de piatră. Intrînd, Becker se simți imediat prins în mișcarea mulțimii de fani.

– Dă-te din drum, poponarule!

O formă umană lopătă pe lîngă el, trăgîndu-i un cot în coaste.

– Drăguță cravată, remarcă un individ.

– Ai chef să te f...?

O puștoaică se uită la el, arătînd ca ieșită dintr-un film cu *zombies*.

Coridorul îngust și întunecat se deschise brusc într-o cameră imensă din ciment care putea a alcool și a sudoare. Scena era ireală – ca o grotă în care sute de trupuri se mișcau la unison. Se deplasau în sus și în jos, cu mîinile lipite de trupuri, cu capetele bălăngănindu-se ca niște protuberanțe lipsite de viață în vîrful

unor coloane înțepenite. Indivizi înnebuniți apucau alți indivizi de pe scenă și îi aruncau peste marea de brațe. Trupurile erau împinse în sus și în jos, ca niște mingi umane. Deasupra capetelor, luminile stroboscopice transformau întreaga minunăție într-un film de pe vremuri, fără sonor.

Pe peretele din spatele sălii, difuzoare de dimensiunea unei camionete trepidau atât de intens, încât nici cei mai înrăiți dansatori nu se puteau apropia la mai puțin de zece metri.

Becker își astupă urechile și scrută mulțimea. Oriunde își îndrepta privirea, nu zărea decât capete înspicate cu roșu, alb și albastru. Trupurile stăteau atât de aproape unele de altele, încât nu se putea distinge cu ce anume erau îmbrăcate. Nu zări nici urmă de vreun steag britanic prin preajmă. Era clar că n-avea nici o șansă să intre în mulțime fără să fie călcat în picioare. Cineva de lângă el începu să vomite.

„Minunat“, gemu Becker în sinea lui. Porni înspre un hol pictat cu graffiti.

Holul se transformă într-un tunel îngust plin cu oglinzi, care la rîndul lui se deschise către o terasă exterioară, presărată cu mese și scaune. Terasa era împînzită de punkiști, însă pentru Becker ea semăna cu o poartă către rai – cerul de vară se întinse imens deasupra lui și muzica se estompă brusc.

Ignorînd privirile curioase, Becker pătrunse în mulțime. Își desfăcu nodul la cravată și se prăbuși pe un scaun, la cea mai apropiată masă neocupată. I se părea că trecuse o veșnicie de la apelul lui Strathmore din acea dimineață.

După ce se descotorosi de sticlele goale de bere de pe masă, își luă capul între palme. „Doar pentru cîteva minute“, își propuse el.

La opt kilometri de el, bărbatul cu ochelari cu ramă de metal ședea pe locul din spate al unui taxi și privea peisajul de țară.

– *Embrujo*, rosti el morocănos, amintindu-i destinația șoferului.

Acesta dădu din cap, privindu-și curios clientul în oglinda retrovizoare.

– *Embrujo*, mormăi el pentru sine. O lume tot mai ciudată, în fiecare seară.

Capitolul 53

Tokugen Numataka stătea întins, gol, pe masa de masaj din biroul lui. Maseuza personală îi lucra meticulos mușchii gâtului. Femeia își propti palmele în carnea din jurul claviculelor și coborî încet către prosopul care îi acoperea spatele. Mîinile ei coborîră mai jos... sub prosop. Numataka abia dacă observă manevra. Gîndurile lui se îndreptau în altă parte. Așteptase ca telefonul de pe linia particulară să sune. Nu sunase.

Se auzi o bătaie în ușa.

– Intră, rosti el gutural.

Maseuza își trase iute mîinile de sub prosop.

Operatoarea de la centrala telefonică intră în încăpere și se înclină ceremonios.

– Onorate președinte?

– Vorbește.

Femeia se înclină a doua oară.

– Am discutat cu cei de la compania de telefoane. Apelul a venit dintr-o țară cu codul de apel 1 – Statele Unite.

Numataka dădu din cap. Veștile erau bune. „Apelul venea din Statele Unite.” Zîmbi. „Deci era autentic.”

– De unde din Statele Unite? ceru el să afle.

– Se lucrează la asta, domnule.

– Foarte bine. Spune-mi când mai ai alte vești.

Operatoarea se înclină din nou și plecă.

Numataka își simți mușchii relaxându-se. Țara cu codul de apel 1. Erau cu adevărat vești bune.

Capitolul 54

Susan Fletcher se plimbă nervoasă prin toaletă și numără rar pînă la cincizeci. Simți că mintea îi lua foc. „Încă puțin, se încurajă ea. Hale este North Dakota!”

Care erau oare planurile lui Hale? Avea el de gînd să dezvăluie cheia de acces? Sau poate voia să vîndă algoritmul din lăcomie? Susan nu-și mai putea permite să aștepte. Sosise momentul. Trebuia să ajungă la Strathmore.

Întredeschise prudentă ușa și aruncă o privire spre peretele reflectorizant din capătul îndepărtat al încăperii Crypto. Habar n-avea dacă Hale o urmărea. Trebuia să se strecoare iute spre biroul lui Strathmore. Bineînțeles, nu prea iute – nu își permitea să îi dea motive de bănuială lui Hale. Tocmai era pe punctul de a deschide larg ușa când auzi ceva. Voci. Voci de bărbați.

Se auzeau prin tunelul de ventilație de lîngă ușă. Se apropie de gura tunelului. Cuvintele se auzeau voalate de zumzăitul generatoarelor de dedesubt. Părea că discuția are loc pe pasarelele de la nivelurile inferioare. Cineva țipa furios. Părea că este Phil Chartrukian.

– Nu mă crezi?

Din nou voci iritate.

– Avem un virus!

Apoi un glas enervat:

– Trebuie să-l chemăm pe Jabba!

Urmară zgomotele unei lupte.

– Dă-mi drumul!

Răcnetul care urmă cu greu putea fi catalogat ca uman. Semăna cu un urlet prelung de groază, ca și cum ar fi aparținut unui animal torturat de moarte. Susan îngheță lângă gura de tunel. Răcnetul încetă la fel de brusc precum începuse. După aceea se lăsă tăcerea.

O clipă mai târziu, ca într-un spectacol al groazei, luminile din toaletă își micșorară treptat intensitatea, licărind o secundă și se stinseră. Susan Fletcher se pomeni stînd în beznă.

Capitolul 55

– Stai pe locul meu, boule!

Becker își ridică fruntea de pe brațe. „Oare nimeni nu vorbește spaniola în țara asta nenorocită?”

Un adolescent scund și plin de coșuri pe față, cu capul ras, se uita chiorîș la el. Jumătate din scalpul lui era roșie și cealaltă jumătate purpurie. Părea un ou de Paște.

– Am spus că stai pe locul meu, boule.

– Te-am auzit de prima dată, zise Becker, ridicîndu-se.

N-avea chef de bătaie. Venise vremea să plece.

– Un' mi-ai pus sticlele? se rătoi puștiul.

În nas avea prins un ac de siguranță.

Becker arătă spre sticlele pe care le așezase pe jos.

– Erau goale, își explică el gestul.

– Erau golite de *mine*!

– Scuzele mele, zise Becker, întorcându-se să plece.

Punkistul îi blocă drumul.

– Ridică-le!

Evoluția situației nu era deloc amuzantă.

– Glumești, nu-i așa?

Era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât acel puști și cântărea cu vreo douăzeci și cinci de kilograme mai mult.

– Bă, ți se pare că *eu* glumesc?

El nu răspunse.

– Ridică-le! insistă punkistul, cu voce spartă.

Becker încercă să-l ocolească, dar adolescentul îi blocă iarăși drumul.

– Am zis, la dracu', să le ridici!

La mesele învecinate, mai mulți punkiști se răsuciră să urmărească spectacolul.

– Nu cred că vrei să faci așa ceva, puștiule, zise Becker încet.

– Te avertizez! șuieră băiatul. Asta e masa mea! Vin aici în fiecare seară. Și acum, ridică-le!

Becker nu mai putea suporta. Nu trebuia să se afle acum în munți alături de Susan? Ce naiba căuta în Spania, certându-se cu un adolescent psihopat?

Fără nici un avertisment, îl prinse pe băiat de subsuori, îl ridică în aer și îl trânti cu spatele de masă.

– Ascultă, mucos mic ce ești! Te dai la o parte chiar acum sau îți smulg acul ăla din nas și îți cos gura cu el.

Puștiul se albi.

Becker îl ținu așa o clipă, apoi își înmuie strînsoarea. Fără a-și lua privirea de la el, se aplecă, ridică sticlele și le așeză la loc pe masă.

– Cum trebuie să spui?

Puștiul rămăsese fără grai.

– Cu plăcere! plesni Becker.

„Puștiul ăsta e o reclamă ambulantă pentru campaniile de supraveghere a nașterilor“, își zise el.

– Du-te dracului! urlă băiatul, brusc conștient de faptul că amicii din jur se zgîiau la el. Față de cur!

Becker nu se mișcă. Ceva din spusele puștiului îi atrăsese atenția. „Vin aici în fiecare seară.“ Poate că țincul ăsta i-ar fi de folos.

– Îmi pare rău, zise el cu voce tare. Nu ți-am auzit numele.

– Two-Tone, sîsîi el, ca și cum ar fi emis o sentință de condamnare la moarte.

– Două Nuanțe? mustăci Becker. Dă-mi voie să ghicesc... din cauza părului tău?

– Ai nimerit-o, Sherlock.

– Bun nume. L-ai inventat singur?

– Chiar așa, zise puștiul cu mîndrie. O să-l *patentez*.

Becker făcu o grimasă:

– Vrei să spui că o să-l *înregistrezi*.

Puștiul păru încurcat.

– Numele îl înregistrezi, nu-l patentezi.

– Nu contează! răcni puștiul, frustrat.

Amestecătura de bețivi și drogați de la mesele învecinate era deja cuprinsă de isterie. Two-Tone se ridică în picioare și se zburli.

– Ce mama dracului vrei de la mine?

Becker se gîndi o clipă. „Aș vrea să-ți speli părul, să-ți cureți limbajul și să-ți iei o slujbă.“ Își închipui că totuși cerea prea mult de la o primă întîlnire.

– Am nevoie de niște informații, zise el.

– Du-te dracului.

– Caut pe cineva.

– Nu-l văzui.

– Nu *l-am văzut*, îl corectă Becker, făcându-i semn unei chelnerițe care trecea pe aproape.

Cumpără două beri Aguila și îi dădu o sticlă lui Two-Tone. Băiatul îl privi șocat. Luă o înghițitură și se uită la Becker pus pe harță.

– Te dai la mine, mister?

Becker zîmbi.

– Caut o fată.

Two-Tone izbucni într-un rîs ascuțit.

– Mai mult ca sigur că n-o să ai parte de ceva acțiune îmbrăcat așa!

– Nu caut acțiune. Vreau doar să vorbesc cu ea. Poate că mă ajuți să o găsesc.

Two-Tone își puse berea pe masă.

– Ești copoi?

Becker clătină din cap.

Puștiul se încruntă.

– Arăți a copoi.

– Sînt din Maryland, băiete. Dacă aș fi polițist, aș fi cam departe de circa mea, nu crezi?

Întrebarea păru să-l descumpănească pe băiat.

– Mă numesc David Becker.

Zîmbi și-i întinse mîna puștiului peste masă.

Băiatul se strînse, dezgustat.

– Dă-te înapoi, poponarule.

Becker își retrase mîna.

Puștiul rînji.

– Te ajut, dar te costă.

– Cît?

– O sută de parai.

Becker se încruntă.

– Am doar pesete.

– Fie! O sută de *pesete*.

Era clar că Two-Tone nu stătea bine la cursurile valutare; o sută de pesete însemna aproximativ optzeci și șapte de cenți.

– S-a făcut, zise Becker, punându-și sticla pe masă.

Puștiul zîmbi pentru prima dată.

– Bine.

– Așa, continuă Becker, cu ton mai domol. Cred că fata pe care o caut se învîrte pe aici. Are păr roșu, alb și albastru.

Two-Tone pufni.

– E comemorarea lui Judas Taboo. Toată lumea are...

– Mai poartă un tricou cu steagul britanic și un cercl în formă de craniu într-o ureche.

Pe chipul băiatului apăru o vagă expresie de recunoaștere. Becker o zări și simți un fior de speranță. O clipă mai târziu însă, expresia de pe chipul puștiului deveni dură. Two-Tone își trînti sticla de masă și îl apucă pe Becker de cămașă.

– E a lui Eduardo, boule! Eu aș avea grijă! Dac-o atingi, te omoară!

Capitolul 56

Midge Milken se plimba furioasă prin sala de conferințe care era vizavi de biroul ei. Pe lîngă masa de mahon lungă de zece metri, cu sigla NSA incrustată în lemn de cireș negru și nuc, în sala de conferințe se aflau trei acuarele de Marion Pike, o ferigă de Boston, un șemineu de marmură și, bineînțeles, un răcitor de apă. Midge se servi cu un pahar în speranța că așa se va calma.

Sorbind din lichid, privi spre fereastra de vizavi. Filtrată de jaluzelele venețiene, lumina lunii juca pe tăblia mesei. Midge spusese întotdeauna că această încăpere ar fi trebuit să fie biroul directorului, nu spațiul pe care îl ocupa acum Fontaine în partea din față a clădirii. În loc să dea spre parcare NSA, sala de conferințe dezvăluia privirii un șir impresionant de clădiri, incluzând domul Crypto, o insulă de înaltă tehnologie plutind separată de clădirea principală. Amplasată strategic în spatele unui pîlc de arțari, clădirea Crypto era greu de zărit de la cele mai multe ferestre ale complexului NSA, însă priveliștea din aripa managerială era perfectă. Lui Midge sala de conferințe i se părea locul perfect din care un rege își putea supraveghea regatul. Sugerase odată ca Fontaine să își mute biroul, însă directorul replicase simplu:

– Nu în spate.

Fontaine nu era omul care să stea în spate, din nici un punct de vedere.

Midge trase jaluzelele. Privi spre dealuri. Oftînd amarnic, își lăsă privirea să cadă pe zona în care se afla Crypto. Avusese mereu o senzație de liniște privind spre acel dom – un far sclipitor, indiferent de oră. În seara asta însă, nu se putea relaxa. Își dădu brusc seama că privea în gol. Își apăsă fața pe geamul ferestrei, cuprinsă de o panică sălbatică și copilărească. În față nu se zărea altceva decît întuneric. Crypto dispăruse!

Capitolul 57

Toaletele din Crypto nu aveau ferestre, iar bezna care o înconjura era totală. Susan încremeni o clipă, încercînd să-și

păstreze calmul, conștientă la modul acut de panica ce o cuprindea. Groaznicul urlet dinspre tunelul de ventilație părea și acum că plutește în jurul ei. În ciuda eforturilor de a se stăpîni, frica o cuprinse tot mai puternic, pînă ce preluă controlul asupra minții ei.

Cu mișcări haotice, bîjbîi înnebunită cu mâinile pe ușile toaletelor și pe chiuvete. Dezorientată, se roti cu brațele întinse în față și încercă să își imagineze camera. Se lovi de un coș de gunoi și se trezi lîngă un zid. Urmări zidul cu degetele, ajunse la ușa de ieșire, de care se împiedică, și căută cu febrilitate clanța. O găsi, o trase cu furie și păși împiedicîndu-se pe podeaua Crypto.

Acolo încremeni pentru a doua oară.

Podeaua Crypto nu mai semăna deloc cu cea pe care o cunoștea. TRANSLTR nu mai era altceva decît o siluetă cenușie într-un fir de lumină slabă ce venea de sus. Toate luminile electrice muriseră. Nu se mai vedeau nici măcar tastaturile electrice de la ușile de acces.

Obișnuindu-se cu întunericul, Susan văzu că singura sursă de lumină din Crypto era o trapă deschisă, care lăsa să pătrundă un licăr slab roșiatic de la becurile de serviciu de dedesubt. Porni spre ea. În aer se simțea miros slab de ozon.

Cînd ajunse la trapă, privi prin ea. Gurile de freon încă scui-pau fuioare de gaz în ceața involburată. După zgomotul intensificat al generatoarelor, Susan își dădu seama că se trecuse pe energie auxiliară. Văzu prin ceață silueta lui Strathmore pe platforma de dedesubt. Comandantul stătea aplecat peste balustradă și privea fix în golul de sub TRANSLTR.

– Comandante!

Nu primi nici un răspuns.

Susan păși pe scară. Pe sub fustă îi pătrunse aerul fierbinte de dedesubt. Treptele erau alunecoase de la condens. Începu să coboare.

– Comandante?

Strathmore nu se întoarse. Continua să privească în jos cu o expresie de șoc întipărită pe chip, ca și cum ar fi fost în transă. Susan îi urmări privirea. O clipă nu zări nimic în afara fuioarelor de abur. Apoi, brusc, văzu. O siluetă. Cu șase etaje mai jos. Silueta se zărea vag în ceață. Iat-o din nou, mai clar. O masă de membre contorsionate. Zăcînd la treizeci de metri sub ei, Phil Chartrukian stătea înfipt în lamele ascuțite ale generatorului principal. Corpul îi era înnegrit și ars. Căderea lui scurtcircuitase principala sursă de energie din Crypto.

Cea mai înfricoșătoare imagine nu era însă aceea a cadavru-lui lui Chartrukian, ci alta, a unui alt trup aflat la jumătatea pasarelei lungi, stînd pe vine și ascuns în umbră. Silueta athletică nu putea fi confundată. Era a lui Greg Hale.

Capitolul 58

Punkistul urlă:

– Megan e a prietenului meu, Eduardo! Nu te apropia de ea!

– Unde e?

Inima lui Becker bătea nebunește.

– Du-te dracu'!

– E o urgență! i-o întoarse el. Îl apucă pe puști de mîneacă.

Are un inel care îmi aparține. O să-i dau bani pe el! Mulți!

Two-Tone tăcu, după care izbucni isteric:

– Vrei să spui că bucata aia urîță și aurie de rahat e a ta?

Becker făcu ochii mari.

– L-ai văzut?

Two-Tone înclină capul, fără tragere de inimă.

– Unde e?

– Habar n-am. Two-Tone chicoti. Megan încerca să-l mărite pe aici.

– Încerca să-l vîndă?

– Nu-ți face griji, omule, n-a avut noroc. Ai un gust de rahat la bijuterii.

– Ești sigur că nu l-a cumpărat nimeni?

– Te-ai dilit? Patru sute de parai? I-am zis că-i pot da cincizeci, dar ea voia mai mult. Încerca să cumpere un bilet de avion, de la rezerve.

Becker simți cum i se scurge sîngele din obraji.

– Încotro?

– Nenorocitu' de Connecticut, răspunse Two-Tone. I-a tras clapa lu' Eddie.

– Connecticut?

– Rahat, da. Înapoi la vila lu' mami și tati. Ura familia adoptivă din Spania. Trei frați tembela care o băteau mereu. Fără nici un pic de apă caldă.

Becker simți că i se pune un nod în gît.

– Cînd pleacă?

Two-Tone ridică privirea.

– Cînd? rîse el. E dusă de mult. A plecat la aeroport cu ore în urmă. Cel mai bun loc să mărite inelul – turiști bogați și alea, alea. Ia mălaiul și zboară.

Pe Becker îl apucă greața. „E doar o glumă proastă, nu?” Rămase tăcut cîteva clipe.

– Care e numele ei de familie?

Two-Tone se gîndi la întrebare și înălță din umeri.

– Cu ce zbor voia să plece?

– Zicea ceva de Căruța cu Iarbă.

– Căruța cu Iarbă?

– Mda. Pileala de week-end – Sevilla, Madrid, La Guardia.

Așa îi zic ei. Puștii de colegiu îl iau pen' că-i ieftin. Cred că stau în spate și fumează iarbă.

„Minunat“, gemu Becker, trecîndu-și mîna prin păr.

– La ce oră a plecat?

– Două noaptea precis, în fiecare sîmbătă. Acum e undeva deasupra Atlanticului.

Becker se uită la ceas. Era două fără un sfert. Se întoarse nedumerit spre Two-Tone:

– Ai zis că zborul e la două noaptea?

Punkistul dădu rîzînd din cap.

– Se pare că te-ai ars, bătrîne!

Becker arată furios spre ceas.

– Dar e doar două fără un sfert!

Two-Tone se uită la ceas, părăind nedumerit:

– Măi, să fiu al naibii! Rîse. De obicei nu sînt atît de trotilat decît pe la patru!

– Care e cea mai scurtă rută pînă la aeroport?

– Taxiul e în față.

Becker apucă o bancnotă de 1 000 de pesete din buzunar și o îndesă în palma băiatului.

– Hei, omule, mersi! strigă punkistul în urma lui. Dac-o vezi pe Megan, transmite-i salutări!

Însă Becker plecase deja.

Two-Tone oftă și porni împleticindu-se către ringul de dans. Era prea beat ca să-l observe pe bărbatul cu ochelari cu ramă de metal urmărindu-l.

Afară, Becker cercetă parcare după un taxi. Nu se vedea nici unul. Alergă spre un bodyguard masiv.

– Taxi!

Omul de pază clătină din cap.

– *Demasiado temprano*. Prea devreme.

„Prea devreme?, blestemă Becker în gând. E ora două dimineața!“

– *Pídame uno!* Cheamă-mi unul!

Omul scoase o stație radio de la centură. Rosti câteva vorbe, apoi închise.

– *Veinte minutos*, zise el către Becker.

– Douăzeci de minute?! *Y el autobus?*

Individul înălță din umeri.

– Patruzeci și cinci *minutos*.

Becker ridică deznădăjduit mâinile în aer. „Perfect!“

Zgomotul unui motor îl determină pe Becker să întoarcă privirea. Părea o drujbă. În parcare își făcuseră apariția un puști solid și partenera lui plină de lanțuri și zorzoane, pe o veche motoretă Vespa 250. Fusta se ridicase sus pe coapsele fetei, însă ea părea să nu observe. Becker porni spre ei. „Nu pot să cred că fac asta, își zise el. Urâsc motocicletele.“ Urlă către individ:

– Îți dau zece mii de pesete ca să mă duci la aeroport!

Puștiul nu-l băgă în seamă și tăie contactul.

– Douăzeci de mii! plusă Becker. Trebuie să ajung la aeroport!

Băiatul ridică fruntea.

– *Scusi?*

Era italian.

– *Aeropórtto! Per favore. Sulla Vespa! Venti mille pesete!*

Italianul se uită la motoreta lui amărită și rîse.

– *Venti mille pesete?* La Vespa?

– *Cinquanta mille!* Cincizeci de mii! plusă din nou Becker.

Însemna cam patru sute de dolari.

Italianul continuă să rîdă, cu un aer cam neîncrezător.

– *Dov' é la plata?* Unde-s biștarii?

Becker extrase cinci bancnote de zece mii de pesete din buzunar și i le întinse. Italianul privi banii și apoi se uită la prietena lui. Fata înșfăcă hîrțiile și le îndesă în bluza ei.

– *Grazie!* rosti puștiul radios.

Îi aruncă lui Becker cheile de la Vespa. După care își apucă partenera de mîna și o luară amîndoi rîzînd la fugă, spre clădire.

– *Aspetta!* strigă Becker. Așteaptă! Voiam să fiu dus acolo!

Capitolul 59

Susan întinse mîna spre Strathmore, ca acesta s-o ajute să urce înapoi în Crypto. În mintea ei imaginea lui Phil Chartrukian zdrobit de fiarele generatoarelor rămăsese parcă întipărită cu fierul roșu. În plus, o amețea gîndul că Hale se ascundea în măruntaiele Crypto. Nu putea fugi de adevăr – Hale îl împinsese pe Chartrukian.

Susan trecu împleticindu-se pe lîngă umbra TRANSLTR, înapoi spre ieșirea principală – ușa de acces prin care pătrunsese mai devreme în incintă. Începu să tasteze codul de acces al ușii, însă nu se întîmplă nimic. Era prinsă în capcană; Crypto devenise o închisoare. Așa cum era construit, ca un satelit al structurilor principale NSA, la o distanță de peste o sută de metri de acestea, în dom se putea intra doar prin poarta principală. Iar cum Crypto își genera propria energie, mai mult ca probabil că operatorii din celelalte clădiri habar n-aveau de necazurile lor.

– Sursa principală a căzut, anunță Strathmore, ajungînd în spatele ei. Sîntem pe sursa de rezervă.

Sursa de rezervă din Crypto fusese proiectată astfel încît TRANSLTR și sistemele lui de răcire să aibă prioritate față de toate celelalte sisteme, inclusiv față de sistemele de lumini și de acces ale ușilor. Așa, o cădere de energie primară n-ar fi putut cauza oprirea TRANSLTR în timpul unei operațiuni importante. Partea proastă în tot acest mecanism era că TRANSLTR nu putea opera fără sistemul de răcire cu freon; într-un spațiu închis și lipsit de ventilație, căldura generată de trei milioane de procesoare s-ar fi ridicat la niveluri înspăimîntătoare, capabile să aprindă cipurile de siliciu și să determine topirea întregii instalații. Era un scenariu catastrofic, la care nimeni nici măcar nu îndrăznea să se gîndească.

Susan se luptă cu ea însăși pentru a nu-și pierde controlul. Gîndurile îi erau acaparate de imaginea bietului tehnician Sys-Sec pe generatoare. Apăsă din nou cu putere tastatura. Tot fără nici un rezultat.

– Anulați operațiunea! ceru ea.

Închiderea TRANSLTR ar fi însemnat eliberarea unei cantități suficiente de energie auxiliară, astfel încît ușile să-și recapete regimul normal de funcționare.

– Ușurel, Susan, zise Strathmore, punîndu-și mîna pe umărul ei.

Atingerea calmantă a comandantului o scoase din starea de zăpăceală. Își aminti brusc de ce îl căutase. Izbucni:

– Comandante! Greg Hale este North Dakota!

În beznă din Crypto se lăsă tăcerea. Într-un tîrziu, Strathmore vorbi, cu o voce mai degrabă confuză decît șocată:

– Ce tot spui acolo?

– Hale..., șopti Susan. El este North Dakota.

Din nou tăcere. Strathmore părea să mediteze la cele auzite.

– Programul-spion? rosti el în cele din urmă, continuînd să pară confuz. El l-a descoperit pe Hale?

– Nu s-a întors încă. Hale l-a anulat!

Susan începu să-i explice cum oprise Hale programul și cum găsise ea mesaje de la Tankado în contul lui Hale. Se lăsă din nou un lung moment de tăcere. Strathmore clătină neîncrezător din cap.

– E imposibil ca *Greg Hale* să fie asigurarea lui Tankado! E absurd! Tankado n-ar fi avut niciodată încredere într-un asemenea individ.

– Comandante, ripostă ea, Hale ne-a mai înfundat o dată. Skipjack. Tankado avea încredere în el.

Strathmore părea că nu-și poate găsi cuvintele.

– Opriți TRANSLTR, îl imploră Susan. Îl avem pe North Dakota. Chemați securitatea. Haideți să ieșim de aici.

Strathmore ridică mîna, cerînd un răgaz de gîndire.

Susan privi nervoasă în direcția trapei din podea. Deschizătura era invizibilă, mascată fiind de TRANSLTR, însă ceramica neagră continua să licăre în nuanțe roșiatice, precum un foc pe o bucată de gheață. „Haide, cheamă securitatea, comandante! Închide TRANSLTR! Scoate-ne de aici!”

Strathmore trecu brusc la acțiune.

– Vino după mine, zise el, pornind spre trapa din podea.

– Comandante! Hale e periculos! El...

Însă Strathmore se făcu nevăzut în beznă. Susan se grăbi după silueta lui. Comandantul înconjură TRANSLTR și ajunse deasupra deschizăturii din podea. Se zgîi în hăul plin de abur vâlătucit. Fără a scoate o vorbă, privi în jur, în întunericul din Crypto. După aceea se aplecă și apucă ușa grea a trapei. O roti ușor. Cînd îi dădu drumul, aceasta căzu și se închise cu un bubuit asurzitor. Crypto redevenise o peșteră tăcută și întunecată. North Dakota părea prins în capcană.

Strathmore îngenunche. Răsuci broasca grea în formă de fluture. Aceasta se fixă pe locul ei. Nivelurile inferioare erau sigilate.

Nici el și nici Susan nu auziră pașii ușori din direcția Node 3.

Capitolul 60

Two-Tone parcurgea coridorul cu oglinzi dinspre terasa exterioară către ringul de dans. Răsucindu-se ca să-și privească în oglindă acul de siguranță, zări în spatele lui o siluetă amenințătoare. Se întoarse, dar era prea târziu. O pereche de brațe, dure ca niște stînci, îl țintui cu fața lipită de oglindă.

Puștiul încercă să se răsucească.

– Eduardo? Omule, tu ești? Two-Tone simți o mînă cerce-tîndu-i portofelul înainte ca silueta să se proțăpească ferm în spatele lui. Eddie! țipă el. Încetează cu prostiile! Un tip o căuta pe Megan.

Silueta continua să-l țină strîns.

– Hei, Eddie, omule, las-o moartă!

Uitîndu-se însă în oglindă, Two-Tone văzu că individul care îl țintuia nu era prietenul lui.

Chipul era pocit și plin de cicatrice. Din spatele unor ochelari cu ramă de metal îl priveau doi ochi lipsiți de viață. Omul se aplecă și își lipi gura de urechea lui Two-Tone. O voce ciudată, înăbușită, îl întrebă:

– *Adónde fué?* Unde s-a dus?

Cuvintele sunau gutural, aproape nearticulate.

Punkistul încremeni, paralizat de spaimă.

– *Adónde fué?* repetă vocea. *El Americano*.

– Ăă... aeroportul. *Aeropuerto*, îngăimă Two-Tone.

– *Aeropuerto?* zise individul, urmărind în oglindă buzele băiatului.

Puștiul încuviință.

– *Tenía el anillo?* Avea inelul?

Îngrozit, Two-Tone clătină din cap.

– Nu.

– *Viste el anillo?* Ai văzut inelul?

Two-Tone se gîndi o clipă. „Care era răspunsul corect?”

– *Viste el anillo?* insistă vocea înăbușită.

Two-Tone dădu afirmativ din cap, sperînd ca sinceritatea să-l salveze. Greșit. Cîteva secunde mai tîrziu, alunecă pe podea, cu gîtul rupt.

Capitolul 61

Întins pe spate, Jabba meșterea ceva îngropat pe jumătate într-un computer mainframe dezasamblat. Ținea o lanternă mică în gură, un ciocan de lipit într-o mînă și o schemă mare proptită pe abdomen. Tocmai terminase de atașat un set nou de atenuatoare la o placă de bază defectă, cînd telefonul lui celular prinse viață.

– La naiba, înjură el, bîjbîind după telefon printr-un mănunchi de cabluri. Aici Jabba.

– Jabba, sînt Midge.

Bărbatul se luminează la față.

– De două ori într-o noapte? O să înceapă lumea să clevettească.

– Crypto a dat de belea.

În vocea ei se simțea încordarea.

Jabba se încruntă.

– Am mai trecut prin asta. Ți amintești?

– E o problemă de *energie*.

– Nu sînt electrician. Cheamă depanarea.

– Domul e în beznă.

– Ai vedenii. Du-te acasă, îi recomandă și se întoarce la schema lui.

– *E negru ca smoala!* urlă ea.

Jabba oftă și lăsă jos lanterna.

– În primul rînd, Midge, acolo există surse de energie auxiliară. N-ar putea niciodată să fie negru ca *smoala*. Apoi, eu cred că Strathmore are o privire de ansamblu asupra Crypto ceva mai bună decît o pot avea eu acum. De ce nu-l suni pe *el*?

– Pentru că e mîna *lui* aici. Ascunde ceva.

Jabba dădu ochii peste cap.

– Midge, dulceată, sînt îngropat pînă la umeri în cabluri seriale. Dacă vrei o întîlnire, mă eliberez. Altfel, sună la depanare.

– Jabba, treaba e *serioasă*. *O simt*.

„O simte? E nasol de tot“, gîndi Jabba. Midge avea una dintre *toanele* ei.

– Dacă Strathmore nu-și face griji, atunci nici eu nu-mi fac.

– Crypto e negru ca smoala, la naiba!

– Poate că Strathmore vrea să se uite la stele.

– Jabba! Nu glumesc!

– Bine, bine, mormăi el, proptindu-se într-un cot. Poate că a căzut un generator. Cum termin aici, trec pe la Crypto și...

– Cum e cu energia de rezervă? i-o tăie Midge. Dacă a căzut un generator, de ce nu există energie auxiliară?

– Habar n-am. Poate că Strathmore a pus TRANSLTR la lucru și a decuplat energia de rezervă.

– Atunci, de ce nu oprește totul? Poate că e un virus. Ai zis mai devreme ceva despre un virus.

– La dracu', Midge! explodă Jabba. Ți-am mai spus, *nu* există viruși în Crypto! Termină cu *paranoia* asta!

Pe fir se lăsă o lungă tăcere.

– Of, fir-ar să fie, Midge, se scuză el. Lasă-mă să-ți explic, o rugă el cu vocea încordată. Mai întâi, avem Mănușa – nici un virus nu poate trece de ea. Pe urmă, dacă apare o cădere de energie, problema este legată de *hardware* – virușii nu distrug *sursele de energie*, ei atacă datele și programele. Orice s-ar petrece în Crypto, *nu e* vorba de un virus.

Tăcere.

– Midge? Ești acolo?

Femeia îi răspunse cu glasul înghețat:

– Jabba, eu am o treabă de făcut. Nu mă aștept să se ție la mine pentru că îmi fac datoria. Dacă sun să întreb de ce o instalație de miliarde de dolari este în beznă, mă aștept la un răspuns profesionist.

– Da, doamnă.

– Un simplu da sau nu este suficient. E posibil ca problema din Crypto să aibă legătură cu vreun virus?

– Midge... ți-am spus...

– Da sau nu? Ar putea TRANSLTR să aibă un virus?

Jabba oftă.

– Nu, Midge. Este imposibil.

– Mulțumesc.

Jabba încercă să însenineze atmosfera și chicoti.

– Doar dacă nu crezi că Strathmore însuși a scris un virus și a scurtcircuitat filtrele mele.

Se lăsă o tăcere de mormînt. Când Midge vorbi, vocea ei avea un ton bizar:

– Strathmore poate *fenta* Mănușa?

Jabba oftă.

– A fost o *glumă*, Midge.

Știa însă că era deja prea târziu.

Capitolul 62

Comandantul și Susan stăteau lângă trapa închisă și discutau ce urmau să facă.

– Phil Chartrukian e mort acolo jos, zise Strathmore. Dacă chemăm ajutoare, Crypto se transformă în circ.

– Deci, ce propuneți să facem? îl întreabă Susan, vrînd doar să plece.

Strathmore se gîndi o clipă.

– Nu mă întreba cum s-a întîmplat, zise el, privind spre trapa încuiată, dar se pare că din întîmplare l-am localizat și neutralizat pe North Dakota. Clătină neîncrezător din cap. O lovitură a naibii de norocoasă, dacă vrei părerea mea. Părea încă șocat de ideea că Hale era implicat în planul lui Tankado. Eu cred că Greg a ascuns cheia de acces undeva în terminalul lui – poate că are o copie acasă. Oricum, e prins în capcană.

– Și atunci, de ce să nu chemăm oamenii de la securitate și să-i lăsăm să-l înhațe?

– Nu încă, o potoli Strathmore. Dacă ei descoperă cît de mult a mers TRANSLTR fără oprire, o să avem cu totul alte probleme. Înainte de a deschide ușile, vreau să șterg orice urmă a Fortăreței Digitale.

Susan încuviință, șovăind. Planul era bun. Scos afară din subsoluri de oamenii de securitate și acuzat de moartea lui Chartrukian, Hale mai mult ca sigur că ar fi amenințat cu

dezvăluirea Fortăreței Digitale. Dacă dovezile erau șterse, Strathmore putea face pe prostul. „Funcționare fără oprire? Un algoritm impenetrabil? E absurd! Hale n-a auzit de Principiul lui Bergofski?”

– Uite ce avem de făcut, își expuse el planul, cu calm. Ștergem toată corespondența dintre Hale și Tankado. Ștergem toate înregistrările despre scurtcircuitarea Mănușii, toate analizele lui Chartrukian din laboratorul Sys-Sec, toate înregistrările monitorului de control, totul. Fortăreața Digitală dispare. N-a fost niciodată aici. Îngropăm cheia lui Hale și ne rugăm la Dumnezeu ca David să găsească exemplarul lui Tankado.

„David“, își zise Susan. Se forță să și-l scoată din gând. Trebuia să se concentreze asupra problemei de moment.

– Eu mă ocup de laboratorul Sys-Sec, continuă Strathmore. Statisticile monitorului de control, statisticile de activitate, toată târăsenia. Tu ocupă-te de Node 3. Șterge toate mesajele lui Hale. Orice corespondență cu Tankado, orice mențiune despre Fortăreața Digitală.

– Bine, îi răspunse Susan, concentrată. Șterg tot discul lui Hale. Reformatez totul.

– Nu! o opri comandantul cu fermitate. Nu face asta! Mai mult ca sigur că Hale are acolo o copie a cheii de acces. O vreau! Susan căscă gura de uimire.

– Vreți cheia de acces? Credeam că toată poanta era să *distrugem* cheile de acces!

– Așa e. Dar vreau o copie. Vreau să sparg fișierul ăsta blestemat și să arunc o privire peste programul lui Tankado.

Susan împărtășea curiozitatea lui Strathmore, dar instinctul îi spunea că decriptarea Fortăreței Digitale nu constituia o măsură înțeleaptă, oricât de interesant ar fi fost el. Acum programul ucigaș era încuiat bine în propriul seif cu cifru și, deci, era inofensiv. Însă dacă el îl decripta...

- Comandante, n-ar fi mai bine ca noi să...
- Vreau cheia, i-o reteză Strathmore.

Susan trebuia să recunoască faptul că o încercase o anumită curiozitate academică legată de modul în care Tankado reușise să scrie Fortăreața Digitală, îndată ce auzise despre ea. Simpla existență a algoritmului contrazicea regulile fundamentale ale criptografiei.

- O să ștergeți algoritmul imediat ce-l vedem?
- Fără a lăsa vreo urmă.

Susan pufni. Știa că găsirea cheii lui Hale cerea timp. Localizarea unei chei de acces pe unul din hard disk-urile din Node 3 semăna cu găsirea unui costum într-un magazin de haine de mărimea statului Texas. Computerele căutau cu folos numai dacă primeau instrucțiuni precise de căutare; iar această cheie de acces era aleatorie. Din fericire, tocmai pentru că în Crypto se lucra cu mult material aleatoriu, Susan și alți câțiva dezvoltaseră un mod complex de lucru botezat „căutare neconformă“. În esență, computerului i se cerea să studieze fiecare șir de caractere de pe hard disk, să compare fiecare șir cu un dicționar imens și să marcheze toate șirurile care păreau ilogice sau aleatorii. Era o muncă laborioasă de rafinare continuă a parametrilor, dar se putea face.

Susan știa că ea era alegerea logică pentru găsirea cheii de acces. Oftă, sperînd să n-ajungă să regrete că acceptase.

- Dacă totul merge bine, o să-mi ia cam o jumătate de oră.
- Atunci, hai la treabă, o îndemnă Strathmore, așezîndu-și o mîna pe umărul ei și îndrumînd-o prin întuneric către Node 3.

Deasupra lor, cerul plin de stele se lăfăia peste dom. Susan se întrebă dacă David vedea aceleași stele din Sevilla.

Apropiindu-se de ușile masive de sticlă din Node 3, Strathmore înjură printre dinți. Tastatura de acces era neluminată, iar ușile stăteau închise ermetic.

– La naiba, zise el. Am uitat că n-avem curent.

Comandantul inspectă ușile glisante. Își lipi palmele de geamuri, după care se opinti în ele, încercînd să le desprindă. Avea mîinile transpirate și alunecoase. Și le șterse de pantaloni și încercă din nou. De această dată ușile se întredeschiseră puțin.

Văzînd că încercarea are sorti de izbîndă, Susan trecu în spatele lui Strathmore ca să-l ajute. Împreună reușiră să depărteze geamurile cu circa trei centimetri. Rezistară cîteva clipe așa, însă presiunea era prea mare. Ușile se închiseră ermetic la loc.

– Stați puțin, rosti Susan, repositionîndu-se în fața lui Strathmore. Bun, să încercăm acum.

Se opintiră amîndoi. Ușile se deschiseră din nou, cam trei centimetri. Din Node 3 apăru un fascicul slab de lumină albastră. Computerele funcționau. Erau considerate vitale pentru TRANSLTR și deci primeau energie din sursa auxiliară.

Susan înfipse tocul pantofului ei Ferragamo în podea și împinse mai tare. Ușile se mișcară un pic. Strathmore se deplasă pentru a avea un unghi mai bun de atac. Centrîndu-și palmele pe muchia din stînga, împinse înapoi geamul din dreapta. Susan procedă identic cu muchia din dreapta. Ușile începură să se separe încet și cu mare greutate. Ajunseră la circa treizeci de centimetri una de cealaltă.

– Nu-i da drumul, rosti Strathmore, gîfîind. Încă puțin.

Susan își introduse umărul în crăpătură. Împinse din nou, de această dată dintr-un unghi mai bun. Ușile se încăpățîneau să opună rezistență.

Înainte ca Strathmore să o poată opri, Susan își strecură trupul zvelt în deschizătură. Strathmore protestă, dar ea era hotărîtă. Voia să plece din Crypto și îl cunoștea suficient de bine pe comandant ca să știe că nu putea pleca nicăieri fără să găsească cheia de acces a lui Hale.

Se plasă în centrul deschizăturii și împinse cu toată puterea. Ușile păreau că împing înapoi. Brusc, Susan pierdu contactul. Ușile țîșniră spre ea. Strathmore se luptă pentru a le ține pe loc, însă era prea istovit. Exact în clipa în care ușile se loviră una de cealaltă închizîndu-se, Susan reuși să treacă și se prăbuși pe podea, de cealaltă parte a lor.

Comandantul se strădui să redeschidă geamurile cît de puțin. Își puse gura în dreptul întredeschiderii.

– Isuse, Susan, ai pățit ceva?

Ea se ridică în picioare și se aranjă puțin.

– Nu, n-am nimic.

Privi în jur. Node 3 era pustiu, luminat doar de ecranele computerelor. Umbrele albastrui creau un decor fantomatic. Se întoarse către Strathmore, care continua să stea în dreptul deschizăturii. Chipul lui părea palid și bolnăvicios în lumina albastră.

– Susan, zise el. Lasă-mă douăzeci de minute să șterg fișierele din Sys-Sec. După ce șterg toate urmele, mă duc la terminalul meu și închid TRANSLTR.

– Așa să *faceți*, rosti Susan, privind spre ușile masive de sticlă.

Știa că era prizonieră în Node 3, pînă în clipa în care TRANSLTR înceta să mai consume energie auxiliară.

Strathmore dădu drumul ușilor, care se închiseră ermetic. Susan urmări prin geam cum bezna din Crypto îl învăluie treptat și apoi îl ascunde vederii.

Capitolul 63

Motoreta nou-achiziționată de Becker apucă gîfîind pe drumul de acces către Aeropuerto de Sevilla. Încheieturile mîinilor

i se albiseră din pricina efortului de a menține vehiculul turat la maximum tot drumul. Pe ceas, limbile arătau foarte puțin după ora locală două a nopții.

Apropiindu-se de principalul terminal de acces, Becker trecu pe trotuar și sări de pe motoretă din mers. Aceasta se prăbuși pe pavaj și se rostogoli înainte să se oprească motorul. Becker se repezi prin ușile batante, simțindu-și picioarele de cauciuc. „Niciodată nu mai fac asta“, își jură el.

Spațiul terminalului era auster și destul de prost luminat. Cu excepția unui om de serviciu în vîrstă care curăța podeaua, locul era pustiu. Dincolo de coridorul de acces, o agentă de vânzări bilete tocmai închidea ghișeul Iberia Airlines. Becker luă asta drept un semn rău.

Alergă spre agentă.

– *El vuelo a los Estados Unidos?*

Atractiva femeie din spatele tejghelei privi spre el și zîmbi în chip de scuză.

– *Acaba de salir.* Tocmai l-ați ratat.

Cuvintele ei rămaseră suspendate în aer cîteva clipe.

„L-am ratat.“ Umerii lui Becker căzură.

– Au existat bilete de rezervă la cursă?

– O mulțime, răspunse femeia, continuînd să zîmbească. Cursa a fost aproape goală. Însă cea de mîine dimineață de la opt este și ea...

– Trebuie să aflu dacă o prietenă a plecat cu această cursă. Nu avea rezervare.

Femeia se încruntă.

– Îmi pare rău, domnule. Au fost cîteva pasageri fără rezervare în noaptea asta, dar clauzele noastre de confidențialitate prevăd că...

– E foarte important, insistă el. Trebuie să știu dacă a plecat. Atîta tot.

Femeia îi surîse.

– O ceartă între îndrăgostiți?

Becker se gândi o clipă, apoi arboră un zîmbet sfios.

– E *chiar* atît de evident?

Ea îi făcu cu ochiul.

– Cum o cheamă?

– Megan, răspunse el trist.

Agentă zîmbi.

– Prietena dumneavoastră are și un al doilea nume?

Becker răsufală încet. „Da, dar nu-l știu!”

– Mă tem că situația e mai complicată. Ați spus că avionul era aproape gol. Poate că ați...

– Fără numele de familie, zău că nu...

– Stați așa, o întrerupse Becker, venindu-i o altă idee. Ați fost aici toată noaptea?

– De la șapte seara, la șapte dimineata.

– Atunci, poate că ați văzut-o. O fată tînără. În jur de cincisprezece sau șaisprezece ani. Avea părul...

Becker își dădu seama de greșeală înainte de a termina fraza.

Ochii agentei se îngustară.

– Iubita dumneavoastră are cincisprezece ani?

– Nu! icni Becker. Adică... „La dracu’!” Dacă m-ați putea ajuta, este extrem de important.

– Îmi pare rău, replică femeia cu răceală.

– Nu e așa cum pare. Dacă ați putea doar...

– Noapte bună, domnule.

Cu aceasta, femeia trase grătarul de metal peste tejghea și dispăru într-o încăpere din spate.

Becker gemu și privi înspre tavan. „Cu blîndețe, David”, își spuse el. Cu mare blîndețe. Cercetă cu privirea sala pustie.

Nimic. „Probabil că a vândut inelul și a urcat în avion.” Porni spre omul de serviciu.

– *Has visto a una niña?* întrebă el încercând să acopere zgomotul aspiratorului. Ați văzut vreo fată?

Bătrînul îngrijitor se aplecă și opri mașinăria.

– Eh?

– *Una niña?* repetă Becker. *Pelo rojo, azui y blanco.* Cu părul roșu, alb și albastru.

Bătrînul rîse.

– *Qué fea.* Ce urîță!

Clătină din cap și își reluă munca.

David Becker rămase în mijlocul sălii pustii a aeroportului, întrebîndu-se ce urma să facă. Întreaga seară devenise o comedie a erorilor. În minte îi bubuia cuvintele lui Strathmore: „Nu suna pînă ce nu ai inelul.” Îl cuprinsese o oboseală cumplită. Dacă Megan vînduse inelul și urcase în acel avion, atunci inelul se putea afla acum la oricine.

Becker își închise ochii și încercă să se concentreze. „Care-i următoarea mutare?” Decise să se gîndească la asta un pic mai tîrziu. Deocamdată, avea nevoie de excursia mult amînată pînă la o toaletă.

Capitolul 64

Susan stătea singură în liniștea abia luminată din Node 3. Sarcina pe care o avea de îndeplinit părea simplă: să acceseze computerul lui Hale, să localizeze cheia și apoi să șteargă toate

comunicările acestuia cu Tankado. Să nu rămână nicăieri vreun indiciu despre Fortăreața Digitală.

O încercau din nou temerile inițiale legate de salvarea cheii de acces și descifrarea Fortăreței Digitale. Nu se simțea deloc bine să provoace destinul; pînă acum, avuseseră destul noroc. North Dakota apăruse miraculos chiar sub nasurile lor și acum era prins în capcană. Singurul mare semn de întrebare era pus în dreptul lui David; el trebuia să găsească cealaltă cheie de acces. Susan spera din tot sufletul că David era pe calea cea bună.

Pătrunzînd tot mai adînc în Node 3, încercă să-și limpezească gîndurile. I se părea bizar să nu se simtă în apele ei într-un spațiu atît de familiar. În întuneric, totul în Node 3 părea extraterestru. Însă mai era ceva. Simți cum un fior o scutură și aruncă o privire în spate, spre ușile închise. „Douăzeci de minute“, se îmbărbătă ea în gînd.

Îndreptîndu-se către calculatorul lui Hale, sesiză un parfum ciudat, aspru, în aer – în mod clar, nu era unul dintre mirosurile obișnuite în Node 3. Se întrebă dacă nu cumva aparatul de deionizare avea o defecțiune. Aroma îi era oarecum cunoscută, iar asta îi provocă un fior de neliniște. Și-l imaginează pe Hale închis dedesubt, în imensa lui celulă plină de abur supraîncălzit. „Să fi dat el foc la ceva?“ Privi spre gurile de aerisire din încăpere și adulmecă aerul. Mirosul părea să provină de undeva din apropiere.

Se întoarse spre ușile cu grătar ale camării. În acea secundă, recunoscuse totul. „Mirosea a colonie... și a sudoare.“

Se crispă, complet nepregătită pentru ceea ce văzu. Doi ochi se holbau la ea de dincolo de ușile camării. Groaznicul adevăr avu nevoie doar de o fracțiune de secundă pentru a o lovi cu brutalitate. Greg Hale nu era închis la subsol, ci se afla în Node 3! Se strecurase cumva sus înainte ca Strathmore să închidă trapa.

Fusese suficient de puternic pentru a deschide de unul singur ușile de acces în Node 3.

Susan auzise o dată că panica brută este paralizantă – acum știa că nu era adevărat. În clipa în care creierul ei pricepu ce se întâmpla acolo, trupul i se și puse în mișcare – repezindu-se înapoi prin întuneric, cu un singur gând: să fugă.

În spatele ei se auzi în același moment un zgomot puternic. Șezînd tăcut pe aragaz, Hale își întinsese picioarele ca doi berbeci, împingînd ușile de la cămară și scoțîndu-le din bala-male. Apoi porni în goană după ea, cu pași mari.

Susan răsturnă o lampă în tentativa de a-i bloca drumul și a-l împiedica. Simți cum el sare fără probleme peste obstacol. Se apropia.

Avu sentimentul că se izbește de o bară de oțel cînd el îi încercui mijlocul cu brațul. Icni de durere și rămase fără aer în plămîni. Brațele lui îi cuprinseseră coastele.

Susan se opuse, începînd să se zbată cu sălbăticie. Cumva, cotul ei reuși să-l lovească în sept. Hale își slăbi strînsoarea și își duse palmele la nas. Căzu în genunchi, cu mîinile pe față.

– Nenorocito! urlă el de durere.

Susan zbură spre placa de presiune a ușii de acces, rugîndu-se inutil ca Strathmore să dea drumul la curent, astfel încît ușile să se deschidă. Dar nu putu decît să bată cu disperare în geam.

Hale se apropie amenințător de ea, cu nasul plin de sînge. Într-o secundă, brațele lui o cuprinseseră din nou, unul din ele prins ferm peste sînul ei stîng, celălalt peste mijloc. O smulse de lîngă ușă.

Ea țipă, cu mîna întinsă într-o tentativă inutilă de a-l opri.

Hale o trase înapoi. Catarama de la cureaua i se înfipse în coloană. Nu-i venea să creadă cîtă putere zăcea în el. O tîrî după el, astfel încît pantofii îi căzură din picioare. Cu o mișcare

ca de felină, o ridică pe sus și o trânti pe podea, chiar lângă computerul lui.

Susan se trezi brusc pe spate, cu fusta ridicată peste șolduri. Nasturele de sus al bluzei se desfăcuse, iar pieptul i se ridica și cobora cu mișcări ample în lumina albăstruie. Privi îngrozită cum Hale o țintuiește pe podea. Nu-i putea descifra intențiile din privire, dar părea și el speriat. Sau poate mînios? Individul îi măsură întreg trupul cu privirea, trezind în ea un nou val de spaimă.

Hale se așeză temeinic peste mijlocul ei, uitîndu-se la ea cu o privire de gheață. Prin mintea lui Susan defilară brusc toate cunoștințele învățate la cursurile de autoapărare. Încercă să lupte, dar corpul ei nu reacționează. Era paralizată. Închise ochii.

„Oh, Doamne, te rog! Nu!“

Capitolul 65

Brinkerhoff măsura cu pasul biroul lui Midge.

– *Nimeni* nu scurtcircuitează Mănușa. E imposibil!

– Greșit, i-o întoarse Midge. Tocmai am vorbit cu Jabba.

Mi-a zis că anul trecut a instalat un comutator de șuntare.

Asistentul directorului părea neconvins.

– Eu n-am auzit de așa ceva.

– Nimeni n-a auzit. A fost o chestie pe șest.

– Midge, argumentă Brinkerhoff, Jabba e maniac cu securitatea! N-ar fi instalat niciodată un comutator care să...

– Strathmore l-a pus s-o facă, îl întrerupse ea.

Brinkerhoff aproape că auzea cum se mișcau roțile în creierul ei.

– Îți amintești anul trecut, reluă ea, când Strathmore se ocupa de cercul ăla de teroriști antisemiți din California?

Brinkerhoff dădu din cap. Fusesse una dintre marile lovituri ale lui Strathmore. Folosind TRANSLTR ca să decripteze un mesaj interceptat, comandantul dezvăluise un complot care viza bombardarea unei școli israeliene din Los Angeles. Decriptase mesajul teroriștilor cu douăsprezece minute înainte de explozia bombei și astfel, folosindu-se de o rețea de telefoane de urgență, salvase viețile a trei sute de școlari.

– Ia fii atent, continuă Midge, coborîndu-și vocea. Jabba a zis atunci că Strathmore interceptase codul teroriștilor *cu șase ore* înainte de explozia bombei.

Brinkerhoff rămase cu gura căscată.

– Dar... atunci de ce a așteptat...

– Pentru că nu a reușit să decripteze mesajul prin TRANSLTR. A încercat, dar Mănușa îl tot rejecta. Era un mesaj criptat cu un nou algoritm de cheie publică pe care filtrele nu îl mai întâlneau. I-au trebuit lui Jabba aproape șase ore ca să rezolve problema.

Brinkerhoff o privea uluit.

– Pe Strathmore l-au apucat toți dracii. L-a obligat pe Jabba să instaleze un scurtcircuit în caz că se întâmpla din nou.

– Isuse, șuieră Brinkerhoff. Habar n-aveam. Ochii i se îngustară. Și unde vrei să ajungi cu asta?

– Cred că astăzi Strathmore s-a folosit de comutator... pentru a procesa un fișier respins de Mănușă.

– Și ce? Doar pentru așa ceva e comutatorul ăla, nu?

Midge clătină din cap.

– Nu și dacă fișierul în cauză e un virus.

Brinkerhoff sări ca ars.

– Un virus? Cine a pomenit ceva de un virus?

– E singura explicație, rosti ea cu calm. Jabba a zis că un virus e singurul lucru din cauza căruia TRANSLTR ar funcționa atât de greu, așa că...

– Stai o clipă! țîșni Brinkerhoff, făcîndu-i semn să se oprească. Strathmore a spus că totul e în regulă!

– Minte.

– Vrei să spui că Strathmore a dat *intenționat* drumul unui virus în TRANSLTR?

– Nu, îl corectă ea. Nu cred că el *știa* că e vorba despre un virus. Cred că a fost tras pe sfoară.

Brinkerhoff își rămăsese fără grai. Era clar că Midge Milken o luase razna.

– Asta explică multe, insistă ea. Mai ales, ce a căutat el aici toată noaptea.

– A vrut să planteze viruși în propriul computer?

– Nu, replică Midge, iritată. A încercat să-și acopere propriile greșeli! Iar acum nu mai poate opri TRANSLTR și repune în funcțiune energia pentru că virusul a blocat toate procesoarele!

Brinkerhoff dădu ochii peste cap. Midge o mai luase pe arătură în trecut, dar niciodată în halul ăsta. Încercă să o calmeze.

– Jabba nu pare prea preocupat.

– Jabba e un netot, îi șuieră ea.

Brinkerhoff păru surprins. Nimeni nu-l mai făcuse pe Jabba netot – poate porc, dar niciodată netot.

– Ai mai multă încredere în intuiția ta feminină decît în experiența lui Jabba?

Ea îl privi cu asprime.

Brinkerhoff ridică palmele în semn că se predă.

– Nu contează. Îmi retrag cuvintele. Nu avea nevoie să i se reamintească de capacitatea ei neîntrecută de a presimți dezastrele. Midge, o imploră el, știu că îl urăști pe Strathmore, dar...

– Aici nu e vorba de Strathmore! ripostă ea cu duritate. Primul lucru de care avem nevoie este o confirmare că Strathmore a scurtcircuitat Mănușa. După aceea îl sunăm pe director.

– Minunat, gemu Brinkerhoff. Îl sun pe Strathmore și îi cer să ne trimită o declarație scrisă.

– Nu, i-o tăie ea, ignorînd sarcasmul lui. Strathmore ne-a mințit deja o dată astăzi. Se uită în sus, cercetînd privirea lui. Ai cheile de la biroul lui Fontaine?

– Bineînțeles. Doar sînt asistentul lui personal!

– Am nevoie de ele.

Brinkerhoff făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Midge, orice ai face tu, eu n-am de gînd să te las în biroul lui Fontaine.

– Trebuie! tună ea. Se răsuci și începu să apese tastele Fratelui celui Mare. Acum cer o listă de așteptare de la TRANSLTR. Dacă Strathmore a scurtcircuitat Mănușa, o să se vadă pe hîrtia de la imprimantă.

– Și ce are asta de-a face cu biroul lui Fontaine?

Ea se răsuci și îl privi chiorîș.

– Lista de așteptare apare numai pe imprimanta lui Fontaine. Doar știi asta!

– Dar e *confidențial*, Midge!

– E o urgență. Trebuie să văd lista aia.

Brinkerhoff își lăsă palmele pe umerii ei.

– Midge, te rog să te calmezi. Știi că nu pot...

Ea pufni cu putere și se întoarse la tastatura ei.

– Dau comandă de tipărire la lista de așteptare. O să intru acolo, o iau și ies. Și acum, dă-mi cheile.

– Midge...

Ea sfârși de tastat și se întoarse spre el.

– Chad, raportul se tipărește în treizeci de secunde. Uite cum facem. Tu îmi dai cheia. Dacă Strathmore a apăsător pe comutator, chemăm băieții de la securitate. Dacă mă înșel, plec, și tu poți să te duci și s-o mînjești cu marmeladă pe Carmen Huerta pe tot corpul. Îi aruncă o privire răutăcioasă și întinse mîna după chei. Aștept.

Brinkerhoff gemu, regretînd că o chemase înapoi să verifice raportul de la Crypto. Se uită la mîna ei întinsă.

– Vorbim despre informații confidențiale din interiorul biroului personal al directorului. Ai vreo idee ce ni se întîmplă dacă sîntem prinși?

– Directorul e în America de Sud.

– Îmi pare rău. Pur și simplu, nu pot.

Brinkerhoff își încrucișă brațele și ieși din încăperea.

Midge rămase cu privirea ațintită după el. În ochi îi mocnea ura.

– Ba da, ai să vezi cum poți, șopti ea.

Se întoarse la Fratele cel Mare și apelă arhivele video.

„Lui Midge o să-i treacă“, își spuse Brinkerhoff, așezîndu-se la biroul lui și începînd să treacă în revistă celelalte rapoarte. Doar nimeni nu aștepta ca el să dea cheile directorului ori de cîte ori Midge devenea paranoică.

Tocmai începuse să inspecteze cifrele COMSEC, cînd gîndurile îi fură întrerupte de niște voci din încăperea alăturată. Lăsă jos hîrțile și porni spre ușa.

Încăperea principală era cufundată în întuneric – cu excepția unui fir de lumină cenușie dinspre ușa pe jumătate deschisă a lui Midge. Brinkerhoff ascultă. Vocile continuau dialogul. Păreau entuziasmate.

– Midge?

Nici un răspuns.

Porni prin întuneric spre camera lui Midge. Vocile îi erau vag cunoscute. Împinse ușa. Camera era pustie, iar locul lui Midge, gol. Sunetul venea de sus. Brinkerhoff privi spre peretele de monitoare video și simți brusc că i se face rău. Pe fiecare dintre cele douăsprezece ecrane rulau aceleași imagini – un soi de balet dirijat în mod pervers. Brinkerhoff se sprijini de spătarul scaunului și privi îngrozit.

– Chad? se auzi în spatele lui.

Se întoarse și miji ochii în întuneric. Midge se afla în fața ușilor duble ale biroului directorului, dincolo de zona de secretariat. Ținea palma întinsă.

– Cheia, Chad.

Brinkerhoff se înroși. Se întoarse spre monitoare. Încercă să stingă imaginile de deasupra capului, însă fără folos. Era pretutindeni, gemînd de plăcere și mîngîind pofticios sînii mici și acoperiți cu miere ai lui Carmen Huerta.

Capitolul 66

Becker traversă sala spre toalete și descoperi că ușa pe care scria „CABALLEROS“ era blocată de o bară portocalie și de un cărucior umplut cu detergenți și cîrpe. Se uită la cealaltă ușa. „DAMAS“. Trecu alături și bătut în ușa cu putere.

– *Hola?* întrebă el tare, întredeschizînd ușa de la toaleta femeilor. *Con permiso?*

Tăcere.

Intră.

Toaleta era tipică pentru instituțiile spaniole – perfect pătrată, faianță albă, un bec cu incandescență deasupra. Ca de

obicei, se vedeau un separeu și un pisoar. N-avea importanță că pisoarele nu se foloseau în toaletele pentru femei – amplasarea lor acolo îi scutea pe constructori de cheltuiala unui al doilea separeu.

Becker se uită cu dezgust prin toaletă. Era cumplit de murdară. Chiuvea era înecată cu o apă noroioasă și maronie. Pe jos fuseseră aruncate bucăți de hîrtie igienică murdare. Podeaua era umedă. Vechiul uscător electric de pe perete era mînjit cu amprente verzui.

Se opri în fața oglinzii și oftă. Ochii care de obicei îl priveau din oglindă cu o expresie limpede erau cețoși în noaptea asta. „Oare de cîte ore mă învîrt în gol pe aici?“, se întrebă el. Îi era cumplit de greu să facă un calcul. Din obișnuință profesorală, își aranjă nodul cravatei Windsor în dreptul gulerului. Apoi se întoarse spre pisoarul din spatele lui.

Stînd acolo se întrebă dacă Susan ajunsese oare acasă. „Unde se putea duce? La Stone Manor fără mine?“

– Hei! rosti mînioasă o voce de femeie în spatele lui.

Becker sări ca ars.

– Eu..., îngăimă el, grăbindu-se să se închidă la șliț. Îmi cer scuze... eu...

Se întoarse spre fata care tocmai intrase. Era o tînară sofisticată, parcă tocmai desprinsă din paginile revistei *Seventeen*. Purta pantaloni clasici și o bluză albă fără mîneci. În mînă ținea un rucsăcel roșu L.L. Bean. Părul blond părea proaspăt uscat.

– Îmi cer scuze, repetă Becker, luptîndu-se cu catarama curelei de la pantaloni. Toaleta bărbatilor era... în fine... eu plec.

– Obsedat nenorocit!

Înjurătura părea nepotrivită venind de pe buzele ei – ca o apă plină de mizerii curgînd printr-un filtru strălucitor. Studiind-o însă, Becker văzu că filtrul nu era chiar atît de strălucitor ca la

prima impresie. Ochii fetei erau încercânați și injectați, iar brațul stîng era umflat. Sub iritația roșiatică, pielea era violacee.

„Isuse, își zise Becker. Droguri intravenoase. Cine ar fi ghicit?”

– Ieși afară! urlă ea. Ieși afară!

Pe moment, uită totul despre inel, NSA și toate problemele. O compătimea pe acea tînără. Probabil că părinții ei o trimisera aici pentru un program pregătitor, cu un card VISA în buzunar – iar ea sfîrșise singură într-o toaletă, în miezul nopții, injectîndu-și droguri.

– Ți-e bine? întrebă Becker, trăgîndu-se cu spatele spre ușă.

– N-am nimic, răspunse ea cu o voce arogantă. Poți pleca acum!

Becker se întoarse să iasă. Aruncă o ultimă privire spre antebrațul ei. „Nu poți face nimic, David. Las-o în pace.”

– Acum! se repezi ea.

Becker dădu din cap și îi aruncă un ultim zîmbet trist.

– Ai grijă.

Capitolul 67

– Susan? gîfii Hale, cu fața lipită de fața ei.

Ședea cu toată greutatea corpului peste mijlocul ei, cu picioarele de o parte și de cealaltă. Prin materialul subțire al fustei, noada lui o apăsa dureros peste pubis. Din nasul lui se scurgea sînge care se împrăștia peste bluza ei. Îi venea să vomite. Mîinile lui erau deja la pieptul ei.

Nu simțea nimic. „Oare mă atinge?” Îi trebui o secundă întreagă ca să priceapă că Hale îi închidea nasturele desfăcut și o aranja.

– Susan, repetă Hale, gîfîind. Trebuie să mă scoți de aici.

Mintea ei plutea în ceață. Nimic nu mai avea sens.

– Susan, trebuie să mă ajuți! Strathmore l-a ucis pe Chartrukian! Eu am văzut!

Abia după cîteva clipe înțelese cuvintele lui. „Strathmore l-a ucis pe Chartrukian?” Era clar că Hale habar n-avea că ea îl zărise acolo jos.

– Strathmore știe că l-am văzut! Mă va omori și pe mine!

Dacă nu i-ar fi fost atît de frică, i-ar fi rîs în față. Recunosc mentalitatea de *Divide et impera* a unui fost pușcaș marin. Inventează minciuni și asmute-ți vrăjmașii unul împotriva celuilalt.

– E adevărat! urlă el. Trebuie să sunăm după ajutor! Cred că sîntem amîndoi în pericol!

Susan nu credea o iotă din vorbele lui.

Îl dureau deja picioarele, așa că Hale își deplasă puțin greutatea corpului. Deschise din nou gura ca să vorbească, dar nu mai apucă.

În clipa în care el se ridicase, Susan simțise cum îi revine sîngele în picioare. Înainte de a conștientiza ce face, îl lovi tare cu genunchiul stîng în boase. Simți clar cum rotula ei sfărîmă micul sac de țesut dintre picioarele lui.

Hale scheună agonizant de durere și se înmuie instantaneu. Se rostogoli pe o parte, încleștîndu-și mîinile pe șliț. Susan reuși să iasă de sub greutatea trupului lui. Se îndreptă împleticindu-se spre uși, știind că nu va avea niciodată puterea să le deschidă singură.

Luînd pe loc o decizie, se postă în spatele mesei lungi de conferințe din lemn de arțar și își înfipse bine piciorul în covor. Din fericire, masa era pe rotile. Porni cu toată forța ei spre peretele de sticlă, împingînd masa în față. Rotilele erau solide, astfel încît masa se rostogolea ușor. La jumătatea distanței, Susan alerga deja.

Cu un metru și jumătate înainte de a atinge peretele de sticlă, împinse mai tare și dădu drumul mesei. Se trase apoi într-o parte și își acoperi ochii. După un pîrîit îngrozitor, perelele explodă în mii de așchii de sticlă. Sunetele familiare din Crypto își făcură loc în Node 3 pentru prima dată de la construcția încăperii.

Susan își luă mîinile de la ochi. Putea vedea masa dincolo, prin gaura creată în zid. Continua să ruleze. Făcu cercuri din ce în ce mai largi prin Crypto și în cele din urmă dispăru în întuneric.

Susan își încălță din nou pantofii ei Ferragamo, aruncă o ultimă privire spre Greg Hale, care continua să se zvîrcolească, și trecu peste marea de sticlă spartă, în Crypto.

Capitolul 68

– Nu-i așa că a fost ușor? întrebă Midge cînd Brinkerhoff îi dădu cheile de la biroul lui Fontaine.

– O să șterg imaginile înainte de a pleca, promise ea. Doar dacă tu și nevastă-ta nu vreți caseta pentru colecția voastră privată.

– Ia naibii lista aia, mîrîi Brinkerhoff. Și pe urmă șterge-o!

– *Sí, señor*, chicoti Midge cu accent portorican.

Îi făcu un semn jucăuș cu ochiul și porni spre ușile duble ale biroului directorului.

Biroul privat al lui Leland Fontaine nu semăna cu nici o altă încăpere din aripa managerială. Nu existau tablouri, scaune sculptate, plante decorative sau orologii vechi. Spațiul fusese amenajat pentru o maximă eficiență. Biroul acoperit cu geam gros și scaunul din piele neagră se găseau chiar în fața ferestrei enorme. În colț erau trei fișiere cu dosare, lângă o măsuță cu o cafetieră. Peste Fort Meade răsărise luna, iar lumina ei blândă accentua aspectul spartan al camerei.

„Ce naiba fac eu aici?“, se întrebă Brinkerhoff.

Midge se îndreptă spre imprimantă și luă lista tipărită. Miji ochii în întuneric.

– Nu pot citi datele, se plînse ea. Aprinde lumina.

– O citești *afară*. Acum, hai de aici.

Numai că Midge părea să se simtă foarte bine, așa că se mai jucă puțin cu Brinkerhoff, ducîndu-se la fereastră și înclinînd hîrtia ca să citească mai bine.

– Midge...

Însă ea continuă să citească.

Brinkerhoff se agită neliniștit în cadrul ușii.

– Midge... hai de aici. Sînt camerele private ale directorului.

– E aici, pe undeva, mormăi ea, studiind lista. Strathmore a scurtcircuitat Mănușa, o știu.

Se apropie și mai mult de fereastră.

Brinkerhoff începu să asude. Midge continua să citească.

După cîteva clipe, ea scoase un icnet:

– Știam eu! Strathmore a făcut-o! Chiar a făcut-o! Idiotul! Ridică hîrtia și o scutură. A scurtcircuitat Mănușa! Uită-te și tu!

Brinkerhoff se holbă prost la o clipă, apoi traversează în fugă biroul directorului. Se înghesuie la fereastră lângă Midge. Ea îi indică sfârșitul listei.

Brinkerhoff citi neîncrezător.

– Ce...?

Hîrtia conținea o listă cu fișierele care intraseră în TRANSLTR în ultimele treizeci și șase de ore. După fiecare fișier se vedea un cod de patru caractere eliberat de Mănușă. În orice caz, ultimul fișier de pe foaie nu dispunea de un asemenea cod. În dreptul lui scria simplu: „COMUTARE MANUALĂ“.

„Isuse, își zise Brinkerhoff. Midge a dat din nou lovitura.“

– Idiotul! Ia privește aici! Mănușa a respins de două ori fișierul! Șiruri mutante! Și el totuși a *comutat pe manual*! La ce dracu' s-a gândit?

Brinkerhoff simți că i se înmoaie picioarele. Se întrebă de ce Midge avea întotdeauna dreptate. Nici unul dintre ei nu observă imaginea reflectată în geamul ferestrei. În deschizătura ușii se afla o siluetă masivă.

– Doamne, icni Brinkerhoff. Crezi că avem un virus?

Midge oftă.

– Nu poate fi altceva.

– S-ar putea ca asta să nu fie treaba voastră! bubui o voce profundă din spatele lor.

Midge se lovi cu capul de fereastră. Brinkerhoff se împiedică de scaunul directorului și se răsuci în direcția vocii. Recunoscu imediat silueta.

– Domnule director! icni el. Goni spre șeful lui și îi întinse mîna. Bine ați venit acasă, domnule.

Silueta masivă nu îl luă în seamă.

– C-credeam, îngăimă asistentul, retrăgîndu-și mîna, credeam că sînteți în America de Sud.

Leland Fontaine își privi cu asprime subalternul. Ochii lui aruncau săgeți.

– Da... și acum m-am întors.

Capitolul 69

– Hei, *mister!*

Becker traversă sala către un șir de telefoane cu plată. Se opri și se întoarse. Spre el venea chiar fata din toaletă. Îi făcu semn s-o aștepte.

– *Mister*, stați așa!

„Ce mai e acum?, gîndi Becker. Vrea să mă acuze de încălcarea intimității?”

Fata își căra rucsacul după ea. Cînd ajunse lîngă el, era toată un zîmbet.

– Îmi cer scuze că am țipat la dumneavoastră. M-ați cam speriat.

– Nici o problemă, o asigură el, cumva nedumerit. Mă găseam într-un loc nepotrivit.

– Vi se va părea o nebunie, zise ea, clipind galeș, dar nu cumva aveți niște bani de împrumut?

Becker o privi surprins.

– Bani pentru ce?

„Nu-ți plătesc eu drogurile, dacă asta îmi ceri.”

– Încerc să ajung acasă, răspunse blonda. Mă puteți ajuta?

– Ai pierdut cursa?

Ea încuviință.

– Mi-am pierdut biletul. Nu m-au lăsat să urc la bord. Țștia de la liniile aeriene pot fi niște mari ticăloși. N-am bani să-mi cumpăr altul.

– Unde sînt părinții tăi?

– În State.

– Nu poți să dai de ei?

– Ntț. Am încercat deja. Cred că își fac week-end-ul pe iah-tul cuiva.

Becker inspectă hainele scumpe ale fetei.

– N-ai un card de credit?

– Ba da, dar mi l-a anulat tata. Crede că iau droguri.

– Iei droguri? întrebă sec Becker, uitîndu-se la antebrațul ei umflat.

Fata îl privi cu indignare.

– Bineînțeles că nu!

Clipi cu inocență din gene, dîndu-i lui Becker impresia că e tras pe sfoară.

– Haideți, se rugă ea. Păreți un tip bogat. Nu-mi puteți da ceva biștari să mă duc acasă? Vi-i pot trimite înapoi mai tîrziu.

Becker bănuia că, indiferent ce sumă i-ar fi dat, banii ar fi ajuns în labele vreunui traficant de droguri din Triana.

– În primul rînd, zise el, nu sînt un tip bogat, sînt profesor. Îți spun însă ce-am să fac... „Îți demasc cacealmaua, asta fac.“ Ce-ar fi să-ți *cumpăr* eu biletul?

Blonda îl privi șocată.

– Ați face asta? îngăimă ea, cu ochii plini de speranță. Mi-ați cumpăra un bilet pînă acasă? Oh, Doamne, îți mulțumesc!

Becker rămăsese fără grai. Părea că judecase greșit situația.

Fata își aruncă brațele în jurul lui.

– A fost o vară de rahat, izbucni ea, aproape înecîndu-se în lacrimi. Oh, vă mulțumesc! Trebuie să plec de aici!

Becker îi întoarse îmbrățișarea pe jumătate. Fata îi dădu drumul, iar el îi privi iarăși antebrațul.

Ea îi văzu privirea.

– Oribil, nu?

Becker dădu din cap.

– Parcă ziceai că nu iei droguri.

Fata izbucni în râs.

– E un tatuaj! Mi-am rîcîit jumătate din piele încercînd s-o șterg. Cerneala pătează.

Becker privi mai îndeaproape. În lumina fluorescentă, zări conturul ușor al unui înscris dedesubtul umflăturii roșiatice de pe antebrăț – cuvinte scrijelite în carne.

– Dar... dar *ochii* tăi..., zise Becker, simțindu-se un idiot. Sînt roșii!

Ea rîse din nou.

– Am plîns. V-am spus că am pierdut avionul.

Becker se uită din nou la cuvintele de pe braț.

Fata se încruntă, stingherită:

– Ah, încă se mai poate citi, nu?

Becker se aplecă mai mult. Era lizibil. Mesajul era limpede precum cristalul. Citind cele patru cuvinte, prin fața ochilor i se perindară ultimele douăsprezece ore.

David se trezi înapoi, în camera din hotelul Alfonso al XIII-lea. Germanul obez își atingea brațul și vorbea într-o engleză stricată: „*Fock off und die.*“

– Vă e bine? îl întreabă fata, privindu-l.

Acesta nu-și mai lua privirea de la brațul ei. Era amețit. Cele patru cuvinte mînjite pe carnea fetei duceau cu ele un mesaj simplu: *Fuck off and die.*

Blonda se uită la brațul ei, stînjenită.

– Un prieten mi l-a scris... O tîmpenie, nu?

Becker nu putea scoate o vorbă. „Fock off und die.“ Nu-i venea să creadă. Neamțul nu-l insultase, ci încercase să-l ajute. Își înalță privirea spre chipul fetei. În lumina fluorescentă a sălii, se puteau zări urme de vopsea roșie și albastră în părul ei blond.

– T-t-tu..., îngăimă el, holbându-se la urechile ei. Nu cumva porți niște cercei?

Fata îl privi ciudat. Pescui un obiect mic din buzunar și i-l întinse. Becker se uită țintă la craniul micuț din palma ei.

– Cercei cu clipsuri? murmură el.

– Da, la naiba, răspunse fata. Mi-e o frică de moarte de ace.

Capitolul 70

David Becker stătea în sala pustie și simțea cum îi cedează picioarele. O privi pe fata din fața lui și înțelese că ajunsese la capătul căutărilor. Tînăra își spălase părul și își schimbase hainele, poate în speranța că așa putea vinde mai bine inelul, însă nu apucase să se imbarce pentru New York.

Becker se forță să-și păstreze sîngele rece. Călătoria asta absurdă era pe punctul de a se încheia. Se uită la degetele fetei. Erau goale. Privi apoi spre rucsac. „Acolo e, își zise. Trebuie să fie acolo!“

Zîmbi, abia ascunzîndu-și emoțiile.

– O să ți se pară o nebunie, zise el, dar cred că ai ceva de care am eu nevoie.

– Poftim?

Megan păru brusc nesigură.

Becker întinse mîna după portofel.

– Bineînțeles că aș fi fericit să te plătesc.

Se uită în jos și începu să răsfoiască printre bancnote.

Uitându-se cum numără banii, Megan scoase un icnet de uimire, probabil înțelegându-i greșit intenția. Aruncă o privire înfricoșată spre ușa batantă... măsurînd distanța. Erau cam cincizeci de metri.

– Îți dau suficienți bani să-ți cumperi bilet dacă...

– N-o spuneți, îl întrerupse Megan, oferindu-i un zîmbet forțat. Cred că știu exact ce vreți.

Se aplecă și începu să scotocească prin rucsac.

Becker simți o undă de speranță. „Îl are cu ea! Are inelul!“ Habar n-avea cum își dăduse ea seama ce voia el, dar era prea obosit ca să-i mai pese. Mușchii i se relaxară. Se imagină înmînînd inelul directorului adjunct al NSA. După aceea el și Susan aveau să se întindă pe patul cu baldachin de la Stone Manor și să recupereze timpul pierdut.

Fata găsi în sfîrșit ce căuta. Spray-ul PepperGuard reprezenta alternativa ecologică la spray-ul paralizant Mace, fiind alcătuit dintr-un amestec puternic de praf de ardei iute mexican și praf de chili. Cu o mișcare îndemînică, se roti și trase un jet de amestec drept în ochii lui Becker. După aceea înșfăcă rucsacul și o luă la fugă spre ușă. Cînd privi înapoi, David Becker zăcea pe podea, zvîrcolindu-se de durere și ținîndu-și mîinile la față.

Capitolul 71

Tokugen Numataka își aprinse al patrulea trabuc și continuă să se plimbe ca un leu în cușcă. Apucă telefonul și apelă opera-toarea de la centrală.

– Vreo veste cu numărul ăla? se repezi el înainte ca femeia să scoată vreo vorbă.

– Nimic încă, domnule. Durează mai mult decît ne așteptam – apelul a venit de pe un celular.

„Un celular, se amuză Numataka în sinea lui. Se potrivește.“ Din fericire pentru economia japoneză, americanii aveau un apetit insațiabil pentru gadget-uri electronice.

– Stația de emisie, adăugă operatoarea, e în zona de cod 202. Însă deocamdată nu avem numărul.

– 202? Unde vine asta?

„Oare unde se ascunde misteriosul North Dakota în vasta întindere americană?“

– Undeva în apropiere de Washington, D.C., domnule.

Numataka își arcui sprîncenele:

– Sună-mă imediat ce obții numărul.

Capitolul 72

Susan se împletici de-a lungul podelei întunecate din Crypto, către pasarela care ducea la biroul lui Strathmore: locul cel mai îndepărtat de Hale în interiorul complexului blocat.

Cînd ajunse în capătul pasarelei de acces, descoperi că ușa de la biroul comandantului e deschisă. Pana de curent scosese din uz încuietoarea electronică. Năvăli înăuntru.

– Comandante? Singura lumină dinăuntru provenea de la ecranele computerului lui Strathmore. Comandante! strigă ea mai tare. *Comandante!*

Brusc, își aminti că el se afla în laboratorul Sys-Sec. Începu să rătăcească aiurea în biroul gol, cu gîndul la clipele de groază

prin care trecuse. Trebuia să iasă din Crypto. Sosise clipa să treacă la acțiune, cu sau fără Fortăreața Digitală. Era momentul să închidă TRANSLTR și să evadeze de acolo. Se uită la ecranele luminate, apoi se îndreptă spre biroul șefului. Se așeză în fața tastaturii. „*Oprește TRANSLTR!*“ Acum, că se găsea la terminalul autorizat, sarcina părea simplă. Apelă fereastra de comandă potrivită și tastă:

„ANULEAZĂ RULAREA“

Degetul i se opri o clipă deasupra tastei ENTER.

– Susan! răzni o voce dinspre ușă.

Se întoarse înspăimântată, crezând că e Hale. Nu era el, ci Strathmore. Comandantul respira anevoie, era palid și avea un aer ciudat în lumina emisă de ecrane.

– Ce dracu’ se întâmplă?

– Co-co-com... mandante! icni Susan. Hale este în Node 3! Tocmai m-a atacat!

– Ce? Imposibil! Hale e închis în...

– Nu, nu e! E liber! Trebuie să chemăm securitatea aici și acum! Opresc TRANSLTR!

Și dădu să se întoarcă spre tastatură.

– *Nu atinge nimic!*

Strathmore se repezi la terminal și îi dădu mâna la o parte.

Susan se făcu mică, uluită. Se holbă la comandant; era pentru a doua oară în acea zi că nu-l recunoștea. Se simți brusc singură.

Strathmore văzu sângele de pe cămașa lui Susan și își regretă imediat ieșirea.

– Isuse, Susan! Ți-e bine?

Ea nu îi răspunse.

Comandantul își dori să nu fi sârit pentru atîta lucru la ea. Avea nervii întinși la maximum. Mersese prea departe. Avea anumite probleme pe suflet, despre care Susan Fletcher nu știa nimic, probleme pe care el nu i le dezvăluise și se ruga să nu fie niciodată nevoit să o facă.

– Îmi cer scuze, zise el cu o voce moale. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Ea își întoarse fața.

– Nu contează. Nu e sîngele meu. Doar scoateți-mă de aici.

– Ești rănită?

Strathmore își lăsă o mîină pe umărul ei. Susan se ghemui. El își luă brațul și întoarse privirea. Cînd se uită din nou la chipul ei, văzu că avea ochii ațintiți peste umărul lui, la ceva de pe perete.

Acolo, în întuneric, licărea puternic o tastatură mică. Strathmore urmări direcția privirii ei și se încruntă. Sperase ca Susan să nu observe panoul de control sclipitor. Tastatura iluminată controla accesul în liftul lui personal. Strathmore și oaspeții lui din sferele înalte ale puterii îl foloseau ca să vină și să plece din Crypto fără ca restul personalului să știe. Liftul cobora la cincisprezece metri sub domul Crypto, după care se deplasa lateral o sută și ceva de metri printr-un tunel subteran blindat, pînă la nivelul subsolurilor din complexul principal NSA. Liftul era alimentat cu energie din complexul principal. Ca atare, era perfect funcțional, în ciuda penei de curent din Crypto.

Strathmore știuse tot timpul că liftul e operațional, însă nu scosese o vorbuliță despre el, nici chiar atunci cînd Susan încercase disperată să folosească ieșirea principală. Nu-și putea permite s-o lase să scape – cel puțin, nu încă. Strathmore se întrebă acum cît de multe trebuia să-i povestească pentru a o convinge să rămîină.

Susan îl împinse și se repezi la perete. Apăsă furioasă pe butoanele luminate.

– Vă rog, îl imploră ea.

Însă ușa rămase închisă.

– Susan, rosti Strathmore cu calm, ușa are nevoie de o parolă.

– O parolă? repetă ea furioasă.

Privi mînioasă butoanele de control. Sub tastatura principală se găsea o a doua tastatură – una mai mică, cu butoane minuscule. Pe fiecare buton era inscripționată o literă a alfabetului. Susan se întoarse spre comandant.

– Care e parola?

Strathmore se gîndi o clipă, apoi oftă din rărunchi.

– Stai jos, Susan.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Stai jos, repetă comandantul cu voce fermă.

– Dați-mi drumul! țipă Susan, privind temătoare spre ușa deschisă a biroului.

Strathmore o cîntări din priviri și îi evaluă starea de panică. Cu calm, se apropie de ușa. Păși afară pe platformă și miji ochii în întuneric. Hale nu se zărea pe nicăieri. Se întoarse în birou și închise ușa după el. După aceea propti un scaun de ea, ca s-o mențină cît de cît închisă, se duse la birou și scoase ceva dintr-un sertar. În lumina palidă a ecranelor, Susan zări ce ținea el în mînă și se albi într-o fracțiune de secundă. Era o armă.

Strathmore trase două scaune în mijlocul încăperii. Le roti astfel încît să fie cu fața spre ușa închisă. După aceea se așeză pe unul din ele. Ridică pistolul Beretta semiautomat și ținti cu mînă sigură spre ușa ușor întredeschisă. După o clipă, lăsă la loc pistolul în poală.

Vorbi solemn:

– Susan, aici sîntem în siguranță. Trebuie să discutăm. Dacă Greg Hale apare pe acea ușă...

Lăsă cuvintele să atîrne în aer.

Susan rămăsese fără grai.

Strathmore o privi în lumina difuză din birou. Îi indică scaunul de lîngă el.

– Stai jos. Trebuie să îți spun ceva. Ea nu se mișcă. După ce termin, continuă el, îți dau parola de acces la lift. Vei putea decide dacă pleci sau rămîi.

Se lăsă o lungă tăcere. Ca într-un vis, Susan traversă biroul și se așeză alături de Strathmore.

– Susan, începu el, n-am fost complet sincer cu tine.

Capitolul 73

David Becker avea senzația că fața îi fusese înmuiată în terebentină și că i se dăduse foc. Se rostogoli pe podea și scînci de durere, zărind ca prin ceață cum fata se îndreaptă spre ușile batante. Alerga cu salturi mici și îngrozite, trăgîndu-și rucsacul după ea, pe pardoseală. Încercă să se ridice în picioare, dar îi era imposibil. Parcă fusese orbit de o ceață roșie de foc. „Fata n-are voie să dispară!”

Încercă să o strige, dar în plămîni nu îi mai rămăsese pic de aer, ci doar o durere sfîșietoare.

– Nu!

Strigătul lui semăna cu o tuse. Abia reușise să treacă de buze.

Becker știa că în secunda în care fata ieșea pe ușă, n-avea s-o mai vadă niciodată. Încercă să strige din nou, însă gâtul îl ardea ca un rug.

Fata aproape că ajunsese la ușile batante. Becker se ridică în picioare clătinându-se, căutând cu disperare aerul. Porni după ea împleticindu-se. Fata intră în despărțitura ușilor batante, continuând să tragă rucsacul după ea. Cu douăzeci de metri în spate, Becker se poticnea orbit către aceeași ușă.

– Stai! horcăi el. *Stai!*

Fata împinse cu furie în ușă. Aceasta începu să se rotească, după care se opri. Blonda se răsuci îngrozită și văzu rucsacul blocat în deschizătură. Îngenunche și trase furioasă de el, ca să-l elibereze.

Profesorul încercă să se concentreze asupra materialului care ieșea prin deschizătură. Nu putea zări altceva decât peticul roșu de nailon. Zbură către el, cu brațele întinse în față.

Căzînd spre ușă, cu mâinile la doar cîțiva centimetri de ea, Becker văzu cum bucata de material alunecă în deschizătură și dispare. Degetele lui prinseră doar aer cînd ușa se puse în mișcare. Fata și rucsacul ei se rostogoliră pe pardoseală.

– Megan! scînci Becker, atingînd podeaua.

Orbitele îi erau săgetate de ace albe și fierbinți. Vederea i se stinse și un nou val de greață îl cuprinse. În bezna din fața ochilor răsuna doar propria voce. *Megan!*

Habar n-avea cît zăcuse așa înainte de a conștientiza zumzetul ușor al lămpilor fluorescente de deasupra capului. Orice altceva în jurul lui era nemișcat. De undeva, din mijlocul nemișcării, se auzea o voce. Cineva îl striga. Încercă să-și ridice capul de pe podea. Universul din jur era plin de ape. „Din nou acea voce.” Miji ochii și zări o siluetă la douăzeci de metri distanță.

– *Mister?*

Becker recunoscuse vocea. Era fata. Stătea în picioare în dreptul altei intrări și strîngea rucsacul la piept. Parea mai înspăimîntată acum, decît înainte.

– *Mister?* întrebă ea, cu voce tremurîndă. Nu v-am spus niciodată cum mă cheamă. De unde mi-ați știut numele?

Capitolul 74

Directorul Leland Fontaine era un munte de om. La cei șaiszeci și trei de ani ai lui, avea o tunsoare de-a dreptul militărească și o ținută extrem de rigidă. Cînd era nervos, adică mai tot timpul, ochii i se făceau negri ca smoala. Avansase în carieră prin muncă, planificare și respectul pe care și-l cîștigase în fața predecesorilor. Era primul director afro-american al Agenției Naționale de Securitate, dar nimeni nu îndrăznea să menționeze acest aspect. Politica impusă de Fontaine nu ținea cont de culoarea pielii, iar personalul agenției o respecta cu strictețe.

Fontaine îi ținu pe Midge și pe Brinkerhoff în picioare cît parcurse ritualul tăcut al preparării unei căni de cafea guate-maleză. După aceea se așeză la birou, continuînd să-i țină în picioare, și începu să-i interogheze ca pe niște școlari prinși în cancelaria profesorilor.

Midge fu cea care îi răspunse la întrebări – explicînd seria de evenimente neobișnuite ce conduseseră la decizia lor de a intra în biroul lui Fontaine.

– Un virus? întrebă directorul cu răceală. Voi doi credeți că avem un virus?

Brinkerhoff se strîmbă.

– Da, domnule, răspunse ferm Midge.

– Pentru că Strathmore a trecut peste Mănușă?

Fontaine măsură cu privirea hîrtia de imprimantă din fața lui.

– Da, răspunse ea. Și pentru că e un fișier care n-a fost spart de mai bine de douăzeci de ore!

Fontaine pufni.

– Așa spun datele tale.

Midge vru să protesteze, dar își înghiți vorbele. În loc de asta, decise să atace altfel.

– Crypto e în beznă.

Fontaine ridică privirea, aparent surprins.

Midge își întări afirmația, dînd scurt din cap.

– A căzut curentul. Jabba credea că poate...

– L-ai sunat pe Jabba?

– Da, domnule, am...

– Jabba? exclamă furios Fontaine, ridicîndu-se. De ce dracu' nu l-ai sunat pe Strathmore?

– Am făcut-o! se apăra Midge. A zis că totul e în regulă.

Directorul rămase în picioare, respirînd zgomotos.

– Atunci n-avem motive să ne îndoim de el. Vocea lui suna a sentință. Fontaine luă o gură de cafea. Și acum vă rog să mă scuzați, dar am de lucru.

Midge rămase cu gura căscată:

– Poftim?

Brinkerhoff se îndrepta deja spre ușă, însă Midge părea zidită în acel loc.

– Ți-am urat noapte bună, domnișoară Milken, repetă Fontaine. Ești liberă.

– Dar... dar, domnule, îngăimă ea, eu... eu trebuie să protestez. Cred că...

– *Protestezi?* tună directorul. Își lăsă cafeaua jos. *Eu protestez! Protestez împotriva prezenței tale în biroul meu. Protestez*

împotriva insinuărilor tale că directorul adjunct al acestei agenții minte. Protestez...

– Avem un virus, domnule! Instinctul meu spune că...

– Ei bine, instinctul tău greșește, domnișoară Milken! Se înșală pentru prima dată!

Midge se repezi:

– Dar, domnule! Comandantul Strathmore a scurtcircuitat Mănușa!

Fontaine porni spre ea, abia stăpînindu-și furia:

– Asta cade în sarcina *lui*! Pe tine te plătesc să urmărești analiștii și angajații de serviciu – nu să-l spionezi pe directorul adjunct! Dacă n-ar fi fost el, spărgeam și astăzi coduri cu creionul și hîrtia! Acum pleacă! Se întoarse spre Brinkerhoff, care tremura ca varga în ușa, alb la față. Plecați amîndoi!

– Cu tot respectul, domnule, presă Midge, aș vrea să recomand trimiterea unei echipe Sys-Sec în Crypto doar pentru a ne asigura...

– Nu vom face așa ceva!

După o clipă de tăcere încordată, Midge dădu din cap.

– Foarte bine. Noapte bună.

Se răsuci pe călcîie și plecă. Trecînd pe lîngă Brinkerhoff, acesta văzu în ochii ei că femeia n-avea de gînd să se resemneze – cel puțin nu înainte ca bănuielile ei să capete un răspuns adecvat.

Brinkerhoff se uită la impozantul lui șef, care pufnea în spatele biroului. Nu mai era omul pe care îl cunoștea el. Cel pe care îl știa era un maniac al detaliilor și al pachetelor ambalate elegant. Încuraja întotdeauna personalul să examineze și să clarifice orice neclarități din procedurile zilnice, indiferent cît de urgente erau ele. Și totuși, iată-l acum, un om care le cerea să întoarcă spatele unei serii foarte ciudate de coincidențe.

Era clar că directorul ascunde ceva, dar Brinkerhoff era plătit să asiste, nu să investigheze. Fontaine dovedise în ne-numărate rînduri că se gîdea la binele tuturor; dacă a-i fi asistent însemna acum să pretindă că nu vede nimic, atunci asta era. Din nefericire, Midge era plătită să pună întrebări, iar Brinkerhoff se temea că ea se îndrepta acum spre Crypto ca să-și merite salariul.

„E timpul s-o șterg“, își zise el, întorcîndu-se spre ușă.

– Chad! tună Fontaine din spatele lui. Zărise și el privirea din ochii lui Midge. Să n-o lași să iasă din această aripă!

Brinkerhoff dădu din cap și porni în fugă după Midge.

Fontaine oftă și își sprijini capul în palme. Își simțea ochii grei. Călătoria spre casă fusese lungă și neașteptată. Ultima lună fusese una plină de speranțe pentru Leland Fontaine. În NSA se petreceau chiar acum lucruri care aveau să schimbe istoria. Ca o ironie, directorul Fontaine aflase despre ele doar din întîmplare.

Cu trei luni înainte, Fontaine auzise că soția comandantului Strathmore avea de gînd să divorțeze. Totodată, la urechi îi ajunseseră tot felul de rapoarte conform cărora Strathmore muncea peste măsură de mult și era pe punctul de a ceda sub presiune. În ciuda divergențelor, Fontaine nutrise întotdeauna un respect profund pentru directorul adjunct. Strathmore era o minte strălucită, poate cea mai bună din NSA. În același timp, de la eșecul Skipjack, omul lucrase sub un stres enorm. Iar asta îl neliniștea pe Fontaine. Comandantul deținea o mulțime de chei secrete în NSA, iar el avea o agenție de protejat.

Fontaine avea nevoie de cineva care să-l supravegheze pe Strathmore și care să se asigure că omul era sută la sută sigur, însă sarcina nu era deloc ușoară. Comandantul era un om

puternic și mândru. Fontaine trebuia să găsească o modalitate de a-l verifica fără să-i submineze acestuia autoritatea sau încrederea de sine.

Din respect pentru Strathmore, directorul decisese să se ocupe personal de problemă. Instalase un dispozitiv aproape invizibil în contul din Crypto al comandantului, prin care îi verifica acestuia mesajele electronice, corespondența, totul. Dacă Strathmore ajungea pe punctul de a ceda nervos, Fontaine ar fi aflat asta din modul lui de lucru. În loc să găsească semnale ale unei căderi nervoase, Fontaine descoperise că omul lucra la una dintre cele mai incredibile strategii de spionaj din lume. Nu era de mirare că Strathmore muncea pe rupte; dacă își punea planul în aplicare, s-ar fi revanșat de o sută de ori pentru eșecul Skipjack.

Fontaine trăsese concluzia că Strathmore n-avea nimic, chiar dacă muncea la 110% capacitate. Era la fel de modest, de inteligent și de patriot ca întotdeauna. Cel mai bun lucru pe care directorul îl avea de făcut era să stea deoparte și să-l urmărească pe comandant ducându-și ideea pînă la capăt. Strathmore întocmise un plan... un plan pe care Fontaine n-avea nici cea mai mică intenție să-l întrerupă.

Capitolul 75

Strathmore atinse pistolul din poală. Se străduia să gîndească limpede, chiar dacă sîngele îi fierbea în vine. Îl îmbolnăvea faptul că Greg Hale își pusese labelle pe Susan Fletcher, dar și mai tare îl irita adevărul că totul era din vina lui. El o trimisese pe Susan în Node 3. Strathmore avea prea multă experiență ca să

nu-și alunge emoțiile, astfel încât să nu piardă nici o clipă controlul asupra Fortăreței Digitale. Era directorul adjunct al Agenției Naționale de Securitate, iar misiunea lui de azi era mai importantă decât oricare alta din trecut.

Încercă să se relaxeze.

– Susan, rosti el cu voce limpede și hotărâtă. Ai șters mesajele lui Hale?

– Nu, răspunse ea, confuză.

– Ai cheia de acces?

Ea clătină din cap.

Strathmore se încruntă și își mușcă buza. Minteă îi lucra cu febrilitate. Avea însă o dilemă. Putea introduce cu ușurință parola liftului, și atunci Susan ar fi plecat. Însă avea nevoie de ea aici. Avea nevoie de ajutorul ei ca să găsească cheia de acces a lui Hale. Strathmore nu-i spusese încă, dar găsirea acelei chei însemna cu mult mai mult decât o simplă chestiune academică – era o necesitate absolută. Strathmore bănuia că ar fi putut rula el însuși programul de căutare nonconformă, dar întâmpinase deja probleme cu programul ei spion. N-avea de gând să riște din nou.

– Susan! oftă el cu putere. Aș vrea să mă ajuți cu cheia de acces a lui Hale.

– Ce?? sări Susan, aruncând flăcări din ochi.

Strathmore se luptă cu impulsul de a sări și el în picioare odată cu ea. Cunoștea multe despre negocieri – și poziția de forță era întotdeauna cea șezând. Spera ca ea să îi urmeze exemplul. Nu se întâmplă așa.

– Susan, stai jos.

Ea îl ignoră.

– Stai jos.

Era un ordin.

Susan rămase în picioare.

– Comandante, dacă vă mai arde de verificarea algoritmului lui Tankado, vă puteți descurca singur. Eu una vreau să plec.

Strathmore trase aer adânc în piept. Era clar că femeia avea nevoie de o explicație. „Chiar merită una“, își zise el și se hotărî. Susan Fletcher avea să afle totul. Se rugă să nu fi luat o decizie greșită.

– Susan, începu el, nu trebuia să se ajungă aici. Își trecu mîna prin păr. Sînt unele lucruri pe care nu ți le-am spus. Uneori, un om în poziția mea... Comandantul ezită, ca și cum avea o confesiune dureroasă de făcut. Uneori, un om în poziția mea este forțat să mintă oamenii pe care îi iubește. Astăzi a fost o astfel de situație. O privi trist. N-am plănuit niciodată să ajung la momentul în care să îți dezvălui... ție... sau oricui, ceea ce am să-ți spun acum.

Susan simți un fior de frig cuprinzînd-o. Comandantul avea o expresie a naibii de serioasă pe chip. În mod evident, existau amănunte din agenda lui de care ea habar n-avea. Se așeză.

Urmă o lungă pauză, cît timp Strathmore se uită fix la tavan, adunîndu-și gîndurile.

– Susan, zise el într-un tîrziu, cu voce tremurîndă, eu n-am familie. Își întoarse privirea spre ea. Nu am o căsnicie despre care să pot vorbi. Viața mea a însemnat dragostea pentru această țară. Viața mea a însemnat munca mea de aici, din NSA.

Susan ascultă în tăcere.

– Așa cum poate ai ghicit, continuă el, plănuiam să mă retrag în curînd. Vreau să mă retrag însă cu capul sus. Vreau să mă retrag știind că las ceva în urma mea.

– Dar *ați lăsat* ceva, spuse ea. Ați construit TRANSLTR.

Strathmore nu dădu semne că ar fi auzit-o.

– În ultimii ani, munca noastră de aici, din NSA, a devenit tot mai grea. Ne-am confruntat cu inamici despre care nu mi-am imaginat niciodată că ne vor provoca. Mă refer aici la propriii cetățeni. La avocați, la fanaticii drepturilor civile, la EFF – cu toții au jucat un rol, dar lucrurile sînt mult mai dramatice. E vorba de *popor*. Poporul și-a pierdut încrederea. A devenit paranoic. A văzut brusc inamicul în *noi*. Oamenii ca tine și ca mine, oamenii care slujesc cu tot sufletul interesele națiunii, noi toți ne trezim că trebuie să luptăm pentru dreptul nostru de a ne sluji patria. Nu mai sîntem, pentru ei, păstrători ai păcii. Brusc, ne place doar să tragem cu ochiul, să ascultăm pe la uși, să violăm drepturile sfînte ale omului. Strathmore oftă din rărunchi. Din nefericire, există mulți naivi în lume, oameni care nu-și pot imagina ororile cărora ar trebui să le facă față dacă n-am interveni noi. Cred cu adevărat că depinde de noi să-i salvăm de propria ignoranță.

Susan aștepta concluzia.

Comandantul se uită îngîndurat la podea, apoi își ridică privirea.

– Susan, ascultă-mă bine, zise el, zîmbindu-i cu căldură. O să încerci să mă oprești, dar vreau să mă asculți bine înainte. Am descifrat mesajele lui Tankado de circa două luni. Așa cum îți poți imagina, am fost șocat cînd am citit primele lui misive către North Dakota, despre un algoritm impenetrabil botezat Fortăreața Digitală. N-am crezut că așa ceva e posibil. Însă de fiecare dată cînd Tankado trimitea un nou mesaj, acesta părea din ce în ce mai convingător. Cînd am citit că a folosit șiruri mutante pentru a scrie o cheie de acces rotativă, mi-am dat seama că el se afla cu ani-lumină înaintea noastră; era o abordare pe care nimeni de aici n-o încercase.

– Și de ce *s-o fi încercat*? îl întrebă Susan. Nu prea ar fi avut sens.

Strathmore se ridică și începu să se plimbe, aruncînd cîte o privire asupra ușii.

– Acum cîteva săptămîni, cînd am auzit de licitația pentru Fortăreața Digitală, am acceptat în sfîrșit faptul că Tankado vorbea serios. Știam că, dacă vinde algoritmul unei companii japoneze, noi sîntem terminați, așa că m-am gîndit la diverse căi de a-l opri. Am luat în calcul asasinarea lui, dar am fi fost primii arătați cu degetul, ca urmare a publicității din jurul algoritmului și a pretențiilor lui legate de TRANSLTR. Atunci mi-a venit ideea. Se întoarse spre Susan. Mi-am dat seama că Fortăreața Digitală *nu* trebuie oprită.

Susan îl privi pierdută.

– Brusc am văzut în Fortăreața Digitală șansa pe care o ai doar o dată în viață. Cu cîteva schimbări, Fortăreața Digitală putea lucra *în* favoarea noastră, în loc să lucreze *împotriva* noastră.

Susan nu mai auzise o asemenea absurditate. Fortăreața Digitală era un algoritm impenetrabil; avea să-i distrugă.

– Dacă, reluă Strathmore, dacă aș putea efectua doar cîteva mici modificări în algoritm... înainte ca el să devină public...

Îi făcu șmecherește cu ochiul.

Nu avu nevoie decît de o fracțiune de secundă.

Strathmore zări uimirea în privirea subalternei lui. Continuă, emoționat, să-și explice planul:

– Dacă aș pune mîna pe cheia de acces, aș intra în copia Fortăreței și aș insera o modificare.

– O poartă ascunsă, zise Susan, uitînd că șeful ei o mințise.

Simțea un val de adrenalină în tot corpul. Exact ca și cu Skipjack.

Strathmore încuviință.

– Atunci am putea înlocui fișierul gratuit al lui Tankado de pe internet cu versiunea noastră *modificată*. Pentru că Fortăreața Digitală e un algoritm japonez, nimeni nu va bănuî că NSA are vreun amestec. Nu trebuie decît să efectuăm schimbarea.

Susan înțelese că planul era mai mult decît ingenios. Era pur și simplu... Strathmore. El plănuia să intermedieze eliberarea unui algoritm pe care NSA să-l poată sparge.

– Acces complet, zise Strathmore. Fortăreața Digitală va deveni peste noapte standardul de criptare.

– Peste noapte? se miră Susan. Cum realizați *asta*? Chiar dacă Fortăreața Digitală ar deveni disponibilă pretutindeni gratuit, cei mai mulți utilizatori de computere vor rămîne la vechile lor algoritmi din comoditate. De ce ar trece la Fortăreața Digitală?

Strathmore zîmbi.

– Simplu. Vom avea o scurgere de informații. Toată lumea va afla despre TRANSLTR.

Susan căscă gura de uimire.

– E foarte simplu, Susan, lăsăm adevărul să iasă la lumină. Spunem întregii lumi că NSA dispune de un computer care poate descifra orice algoritm, cu excepția Fortăreței Digitale.

Susan era uluită.

– Așa că toată lumea va sări să ia Fortăreața Digitală... dar nimeni nu va ști că noi o putem sparge!

Strathmore dădu din cap.

– Exact. Urmă o lungă pauză. Îmi cer scuze că te-am mințit. Încercarea de a rescrie Fortăreața Digitală e o chestie cam riscantă, și n-am vrut să te implic și pe tine.

– Eu... înțeleg, replică ea încet, încă uluită de strălucita idee. Vă pricepeți să mințiți.

Strathmore chicoti.

– Anii de practică. Minciuna era singura cale de a te ține în afara buclei.

Susan dădu din cap.

– Și cât de mare e bucla asta?

– Te uiți la ea.

Susan zîmbi pentru prima dată în ultima oră,

– Mă temeam că o să spuneți asta.

El înălță din umeri.

– De îndată ce Fortăreața Digitală va fi la locul ei, o să-l informez pe director.

Susan era impresionată. Planul lui Strathmore era o lovitură de spionaj global de o anvergură nemaiîntîlnită pînă atunci. Iar el încerca toate astea de unul singur. Părea chiar că are șanse de succes. Cheia de acces era jos, Tankado murise, iar partenerul acestuia fusese localizat.

Susan se opri.

„Tankado murise.“ Ce convenabil suna. Se gîndi la toate minciunile pe care i le turnase Strathmore și simți un fior de gheață. Privi neliniștită spre comandant:

– L-ați ucis pe Ensei Tankado?

Strathmore păru surprins. Clătină din cap.

– Bineînțeles că nu. Nu era nevoie să-l omor. De fapt, aș fi preferat să fie viu. Moartea lui poate arunca suspiciuni asupra Fortăreței Digitale. Voiam ca această schimbare să se petreacă pe cît posibil pașnic și fără bănuieli. Planul original era să efectuez schimbarea și să-l las pe Tankado să-și vîndă cheia.

Susan trebuia să recunoască faptul că avea logică. Tankado n-ar fi avut nici un motiv să suspecteze că algoritmul de pe internet nu era originalul. Nimeni nu avea acces la el, cu excepția

lui și a lui North Dakota. N-ar fi aflat niciodată despre poarta secretă dacă nu s-ar fi apucat să studieze programul după eliberarea lui în spațiu. Probabil că muncise atît de mult la Fortăreață, încît n-ar mai fi avut chef să-l studieze din nou.

Susan se lăsă absorbită de cele aflate. Înțelegea brusc nevoia comandantului de intimitate în Crypto. Sarcina lui îi consuma tot timpul și era delicată – scrierea unei porți ascunse de acces într-un algoritm complex și efectuarea unei schimbări nedetectabile pe internet. Secretul era de o importanță covîrșitoare. O simplă sugestie că Fortăreața Digitală fusese modificată ar fi dus la ruina planului lui Strathmore.

De-abia acum pricepu ea de ce el decisese să lase TRANSLTR să ruleze. „Dacă Fortăreața Digitală devenea noul copilaș al NSA, atunci Strathmore voia să se asigure că e impenetrabil!“

– Încă mai vrei să pleci? o întrebă el.

Susan ridică privirea. Cumva, stînd acolo în întuneric alături de Trevor Strathmore, teama ei se evaporase. Rescrierea Fortăreței Digitale însemna o șansă de a face istorie, o șansă de a face incredibil de mult bine, iar Strathmore avea nevoie de ajutorul ei. Susan se chinui să schițeze un zîmbet.

– Care-i următoarea noastră mutare?

Strathmore radia de bucurie. Se întinse și își puse o mîna pe umărul ei.

– Mulțumesc. Zîmbi și apoi trecu la treabă. Mergem jos împreună. Își apucă pistolul. Tu cauți în computerul lui Hale. Eu te acopăr.

Susan simți că i se face pielea de găină la gîndul de a coborî.

– Nu putem aștepta ca David să sune cînd are copia lui Tankado?

Strathmore clătină din cap.

– Cu cât facem schimbarea mai repede, cu atât mai bine. Nu avem nici o garanție că David va găsi vreodată cealaltă copie. Dacă, din cine știe ce cauză, inelul cade în mâini nepotrivite acolo, prefer să se întâmple când noi vom fi efectuat deja schimbarea. Așa, cel care ar căpăta cheia va descărca varianta *noastră* de algoritm. Strathmore atinse pistolul și se ridică. Trebuie să mergem după cheia lui Hale.

Comandantul nu se înșela. Aveau nevoie de cheia de acces a lui Hale. Și aveau nevoie de ea acum.

Cînd se ridică, Susan își simți picioarele de parcă ar fi fost de gelatină. Își dori să-l fi lovit mai tare pe Hale. Se uită la arma lui Strathmore și i se făcu brusc rău.

– Chiar l-ați împușca pe Greg Hale?

– Nu, răspunse Strathmore încruntîndu-se și pornind spre ușă. Dar să sperăm că *el* nu știe asta.

Capitolul 76

În fața aeroportului din Sevilla, un taxi aștepta cu aparatul de taxat mergînd. Pasagerul cu ochelari cu ramă de metal privea atent prin geamurile sălii de așteptare prost luminate. Știa că ajunsese la țanc.

Vedea o blondă. Îl ajuta pe David Becker să se așeze pe un scaun. Becker părea că suferă. „Încă nu știe ce e suferința“, își zise omul cu ochelari. Fata scoase un obiect mic din buzunar și i-l întinse. Becker îl luă și îl studie în lumina chioară, după care și-l strecură pe deget. Scoase un teanc de bancnote din buzunar și i-l dădu fetei. Cei doi mai discutară cîteva minute, după care

fata îl îmbrățișă, îi făcu semn de adio, își puse rucsacul pe umăr și porni să traverseze sala.

„În sfârșit, își zise omul din taxi. În sfârșit.“

Capitolul 77

Strathmore ieși din birou pe platformă, cu arma înainte. Susan îl urmă la mică distanță, întrebându-se dacă Hale mai era în Node 3.

Lumina din spate, emisă de monitoarele lui Strathmore, făcea ca trupurile lor să arunce umbre bizare pe platforma cu grătar. Susan se apropie și mai mult de comandant.

Pe măsură ce se depărtara de ușă, lumina se diminuea tot mai mult, pînă ce se treziră în întuneric. Singura lumină din Crypto provenea de la stelele de deasupra domului și de la licărul ușor albăstriu din spatele ferestrei sparte din Node 3.

Strathmore înaintă încet, căutînd locul unde începea scara îngustă. Transferă arma în mîna stîngă, cu dreapta căutînd balustrada. Avea nevoie de mîna dreaptă mai degrabă pentru sprijin, decît pentru folosirea pistolului, domeniu în care era suficient de amator ca să nu mai conteze cu ce mîna trage. O cădere abruptă pe scări putea însemna invaliditate pe viață, iar visele lui Strathmore legate de pensionare nu includeau și un scaun de handicapat.

Orbită de bezna din Crypto, Susan începu să coboare cu o mîna pe umărul lui Strathmore. Abia dacă zărea silueta comandantului, chiar și de la cîteva zeci de centimetri. La fiecare treaptă coborîta, își tîrșîia călcîiele căutînd marginea treptei.

Susan începu să aibă îndoieli cu privire la oportunitatea unei vizite în Node 3 pentru a lua cheia de acces a lui Hale. Comandantul insistase că Hale nu va avea curajul să se atingă de ei, însă ea nu era atât de convinsă. Hale era disperat, căci avea la dispoziție doar două opțiuni: să evadeze din Crypto sau să ajungă la închisoare.

O voce interioară o tot avertiza că ar fi trebuit să aștepte apelul lui David și să utilizeze cheia *lui* de acces, însă știa prea bine că nu exista nici o garanție că el avea să o găsească vreodată. Se întrebă de ce lui David îi lua atât de mult timp. Se strădui să nu-și mai facă atâtea probleme și merse mai departe.

Strathmore coborî în tăcere. N-avea nici un rost să-l atenționeze pe Hale că sosesc și ei doi. Apropiindu-se de capăt, încetini și mai mult, bîjbîind în jur pentru ultimul pas. Tocul pantofului atinse placa de ceramică neagră. Susan îl simți încordîndu-se și mai tare. Intraseră în zona periculoasă. Hale putea fi oriunde.

Undeva la distanță, ascunsă în spatele TRANSLTR, se găsea destinația lor – Node 3. Susan se rugă ca Hale să fie tot acolo, rostogolindu-se de durere pe podea ca un cîine ce era.

Strathmore dădu drumul balustradei și trecu arma în mîna dreaptă. Se avîntă în beznă fără a scoate vreo vorbă. Susan se ținea strîns de umărul lui. Dacă l-ar fi pierdut, singurul mod de a-l regăsi ar fi fost să-i vorbească, iar atunci Hale i-ar fi putut auzi. Îndepărtîndu-se de scară, Susan își aminti de joaca de-a v-ați ascunselea seara tîrziu, în copilărie – cum părăsea ascunzișul, cum era în pericol să piardă. Se simțea vulnerabilă.

TRANSLTR era singura insulă vizibilă într-o mare de întuneric. La fiecare cîțiva pași, Strathmore se oprea, cu arma

întinsă înainte, și asculta. Unicul sunet era zumzăitul generatoarelor de dedesubt. Susan vru să-l tragă pe Strathmore înapoi, înapoi la siguranță, înapoi în ascunziș. Pretutindenii în jurul ei i se părea că vede chipuri.

Tăcerea fu spartă la jumătatea drumului către TRANSLTR. Un sunet ascuțit sparse noaptea undeva, în întuneric, părînd a veni chiar de deasupra lor. Strathmore se smulse, iar Susan îl pierdu. Înfricoșată, întinse brațul căutîndu-l, dar comandantul dispăruse. În locul unde fusese umărul lui nu dădu decît peste un gol de aer. Porni înainte, împleticindu-se.

Sunetul continua să se facă auzit. Venea din apropiere. Susan bîjbîi în întuneric. Se auzi un foșnet de haine, apoi sunetul încetă brusc. Susan încremeni. O clipă mai tîrziu se ivi o vedenie, ieșită parcă din cele mai negre coșmaruri din copilărie. Un chip se materializă chiar în fața ei. Un chip verzui și fantomatic. Era chipul unui demon, cu umbre ascuțite prelungindu-se în sus, peste trăsăturile deformate. Susan sări înapoi. Se întoarse s-o ia la fugă, dar demonul o apucă de braț.

– Nu te mișca! îi ordonă vedenia.

Pentru o fracțiune de secundă avu senzația că îl recunoaște pe Hale în ochii aceia arzători. Dar vocea nu era a lui Hale. Iar atingerea era prea moale. Era Strathmore. Chipul îi era luminat de jos în sus de un obiect pe care el tocmai îl scosese din buzunar. Susan avu un sentiment imens de ușurare. Obiectul din mîna lui Strathmore era înzestrat cu un soi de led verzui, care îi dădea acel aspect fantomatic.

– La naiba, înjură Strathmore printre dinți. E noul meu pager.

Se uită dezgustat la SkyPager-ul din palma lui. Uitase să activeze modul silențios de apel. Ca o ironie, cumpăruse

dispozitivul de la un magazin local de produse electronice. Plătise cu bani gheață ca să-și păstreze anonimatul. Nimeni nu știa mai bine decât Strathmore cât de îndeaproape își supraveghea NSA angajații – iar mesajele digitale trimise sau primite făceau parte dintre lucrurile pe care el voia în mod categoric să le păstreze confidențiale.

Susan privi neliniștită în jur. Dacă Hale nu știuse înainte că ei veneau spre el, acum aflase, cu siguranță.

Strathmore apăsă câteva butoane și citi mesajul recepționat. Gemu încetișor. Promise alte vești proaste din Spania – nu de la David Becker, ci de la *cealaltă* persoană pe care o trimisese în Sevilla.

La cinci mii de kilometri depărtare, o dubă de supraveghere mobilă se deplasa cu repeziciune pe străzile întunecate ale Sevillei. Fusesse activată de NSA cu codul de confidențialitate „Umbra“, de la o bază militară din Rota. Cei doi bărbați dinăuntru erau extrem de încordați. Nu era pentru prima dată că primeau ordine urgente de la Fort Meade, dar niciodată pînă acum ordinele nu veniseră de atît de sus.

Agentul de la volan rosti peste umăr:

– Vreun semn despre omul nostru?

– Nu. Mergi mai departe, îi răspunse colegul lui, cu privirea înfiptă în monitorul legat la antena de urmărire de pe acoperișul dubei.

Capitolul 78

Jabba asuda din greu sub mățaraia de cabluri. Stătea tot întins pe spate cu lanterna prinsă în dinți. Se obișnuise să lucreze

tîrziu în week-end-uri; în orele mai puțin aglomerate de la NSA își putea face și el datoria de întreținere a echipamentelor. Manevrarea ciocanului de lipit printre firele de deasupra trebuia executată cu maximă precauție. Orice atingere a vreunei izolații ar fi însemnat un dezastru.

„Doar cîțiva centimetri încă“, își zise el. Treaba îi lua mult mai mult timp decît își imaginase.

Telefonul celular sună exact cînd el ajunsese cu vîrful ciocanului la ultimul fir. Jabba tresări, brațul i se mișcă și pe mîna îi căzu, sfîrîind, o picătură mare de cositor lichid.

– *Rahat!* Lăsă ciocanul să cadă și fu cît p-aci să înghită lanterna. *Rahat! Rahat! Rahat!*

Frecă furios porțiunea de braț atinsă de cositorul fierbinte. Picătura se rostogoli, lăsînd în urma ei o arsură impresionantă. Procesorul pe care încerca să-l fixeze căzu și el și îl lovi drept în moalele capului.

– Fir-ar al dracului!

Telefonul îl chemă din nou. Jabba nu-l luă în seamă.

– Midge, o blestemă el printre dinți. „Să te ia naiba! Crypto n-a pătît nimic!“

Telefonul continua să sune. Jabba reveni la lucru, reșezînd microprocesorul la locul lui.

Un minut mai tîrziu, cipul era bine fixat, dar telefonul continua să țîrîie. „Pentru numele lui Dumnezeu, Midge! Las-o baltă!“

Telefonul mai sună un sfert de minut, apoi amuți. Jabba scoase un oftat de ușurare.

Șaizeci de secunde mai tîrziu, pîrîi interfonul de deasupra capului.

– Șeful Sys-Sec este rugat să contacteze centrala pentru un mesaj.

Jabba dădu ochii peste cap. „Nu vrea să renunțe, nu-i așa?”
Decise să ignore apelul.

Capitolul 79

Strathmore își puse pagerul la loc în buzunar și se zgîi prin beznă în direcția Node 3.

Întinse mîna după mîna lui Susan.

– Haide.

Însă degetele lor nu apucară să se atingă.

Din beznă se făcu auzit un urlet lung și gutural. Apăru o siluetă amenințătoare – ca un camion gonind fără faruri. O clipă mai târziu se produse ciocnirea și Strathmore se trezi aruncat la podea.

Era Hale. Pagerul le trădase poziția.

Susan auzi pistolul Beretta căzînd pe podea. Pentru o secundă, rămase încremenită locului, neștiind unde să fugă și ce să facă. Instinctul îi spunea să plece de acolo, dar nu avea codul de acces la lift. Inima îi spunea să-l ajute pe Strathmore, dar cum? În nehotărîrea ei, se așteptă să audă zgomotul unei bătălii pe viață și pe moarte dinspre podea, dar nu auzi nimic. Totul tăcuse brusc – ca și cum Hale l-ar fi lovit pe comandant și apoi ar fi dispărut în noapte.

Susan așteptă, mijind ochii în întuneric și sperînd că Strathmore nu fusese rănit. După cîteva clipe cît o veșnicie, șopti:

– Comandante?

Își dădu seama de greșală chiar în fracțiunea de secundă cît rosti acele sunete. O clipă mai târziu simți în spate parfumul lui Hale. Se întoarse prea târziu. Fără nici un avertisment, se trezi

că se zbate în căutarea aerului. Se simți strivită într-un mod pe care îl mai cunoscuse, cu fața lipită de pieptul lui Hale.

– Mă dor ouăle de mor, icni Hale în urechea ei.

Genunchii lui Susan cedară. Deasupra ei începură să se învîrtească stelele de pe bolta domului.

Capitolul 80

Hale o prinse de gît pe Susan și țipă în întuneric:

– Comandante, ți-am prins iubita! Vreau să plec de aici!

Îi răspunse doar tăcerea.

Hale întări strînsoarea.

– O să-i rup gîtul!

Sunetul unui cocoș de armă se auzi chiar în spatele lor.

– Dă-i drumul, zise Strathmore cu voce calmă și măsurată.

Susan se strîmba de durere.

– Comandante!

Hale răsuci trupul lui Susan în direcția sunetului.

– Trage și o s-o împuști pe iubita ta, Susan. Ești gata să-ți asumi riscul?

Vocea lui Strathmore se auzi mai aproape:

– Dă-i drumul!

– Nici gînd. O să mă omori.

– Nu voi omorî pe nimeni.

– Nu zău? Spune-i asta lui Chartrukian!

Strathmore se apropie și mai mult.

– Chartrukian e mort.

– I-auzi! L-ai ucis, am văzut eu!

– Renunță, Greg, rosti Strathmore cu calm.

Hale o înghionti pe Susan și îi șopti în ureche:

– Strathmore l-a împins pe Chartrukian – jur!

– N-o să pice în plasa tehnicii tale de tip dezbină și cucerește, zise Strathmore, apropiindu-se și mai mult. Dă-i drumul!

Hale șuiera în întuneric:

– Chartrukian era doar un *pusti*, pentru numele lui Dumnezeu! De ce ai făcut-o? Ca să-ți protejezi micul tău secret?

Strathmore rămase calm.

– Și care ar fi acest mic secret?

– Știi prea bine care e secretul! Fortăreața Digitală!

– Măi, măi, făcu Strathmore cu dispreț. Avea o voce de gheață. Deci *știi* de Fortăreața Digitală. Începusem să cred că o să negi și *asta*.

– Du-te dracului!

– Isteață apărare.

– Ești nebun, replică Hale. Pentru informarea ta, TRANSLTR se încinge peste măsură.

– Zău? chicoti Strathmore. Dă-mi voie să ghicesc – ar trebui să deschid ușile și să chem băieții de la securitate?

– Exact, ripostă Hale. Ai fi un dobitoc dacă n-ai face-o.

De această dată Strathmore izbucni în râs.

– Asta e planul tău măreț? TRANSLTR se încinge, așa că deschide ușile și dă-ne drumul de aici?

– Dar e adevărat, la naiba! Am fost la subsol! Energia auxiliară nu trage suficient freon!

– Mersi pentru sfat, zise Strathmore. Dar TRANSLTR are oprire automată; dacă se încinge, va renunța de la sine la Fortăreața Digitală.

Hale pufni.

– Nu ești zdravăn. De ce naiba mi-ar păsa mie dacă TRANSLTR explodează? Mașina asta blestemată ar trebui oricum scoasă în afara legii.

Strathmore oftă.

– Terapiile mentale pentru copii funcționează numai asupra acestora, Greg. Dă-i drumul.

– Ca să mă împuști?

– Nu te voi împușca. Vreau doar cheia de acces.

– Ce cheie de acces?

Strathmore oftă din nou.

– Cea pe care ți-a trimis-o Tankado.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Mincinosule! se amestecă Susan. Am văzut mesajele de la Tankado în contul tău!

Hale încremeni. O întoarse pe Susan cu fața spre el.

– Mi-ai spionat contul?

– Și *tu* mi-ai oprit programul-spion.

Hale simți că ia foc. Crezuse că își acoperise urmele; habar n-avea că Susan îl urmărise. Nu era de mirare că nu credea o iotă din ce-i spunea el. Totul se prăbușea în jurul lui. Știa că nu mai putea găsi o cale de ieșire – nu în timp util. Șopti disperat:

– Susan... Strathmore l-a ucis pe Chartrukian!

– Dă-i drumul, interveni comandantul cu voce fermă. Nu te crede.

– Și *de ce* m-ar crede? ripostă Hale. Mincinos nenorocit! I-ai spălat creierul! Îi spui numai ce-ți convine! Știe ea ce vrei tu *cu adevărat* să faci cu Fortăreața Digitală?

– Și ce vreau eu să fac cu ea? îl provocă Strathmore.

Hale își dădu seama că era pe punctul de a dezvălui ceea ce putea însemna diferența dintre un bilet spre libertate sau o sentință la moarte. Inspiră adânc și trecu peste toate riscurile.

– Vrei să plantezi o poartă secretă în Fortăreața Digitală.

Doar o tăcere uluită întâmpină cuvintele lui. Hale știa că lovise drept la țintă.

Calmul proverbial al comandantului părea serios zdruncinat.

– Cine ți-a spus? ceru el să afle cu voce scăpărîndă.

– Am citit, ripostă sec Hale, încercînd să-și creeze avantaje din acel moment. Într-una dintre strategiile tale.

– Imposibil. Eu nu-mi tipăresc *niciodată* strategiile.

– Știu. Am citit direct din contul tău.

Strathmore păru a avea dubii.

– Ai intrat în biroul meu?

– Nu. Te-am spionat din Node 3.

Hale scoase un chicotit forțat. Știa că avea nevoie de toate talentele de negociator învățate în armată pentru a ieși viu din Crypto.

Strathmore veni și mai aproape, cu pistolul drept înaintea lui.

– De unde ai aflat despre poarta secretă?

– Ți-am mai zis, ți-am spionat contul.

– Imposibil.

Hale pufni cu superioritate.

– Comandante, una dintre problemele pe care le ai cînd angajezi cei mai buni oameni este aceea că uneori ei sînt mai buni decît tine.

– Tinere, șuieră Strathmore, nu știu de unde ai informația asta, dar te-ai vîrît în rahat pînă peste cap. O să-i dai chiar acum drumul domnișoarei Fletcher sau o să chem securitatea și o să putrezești în pușcărie.

– N-o vei face, zise Hale pe ton de cunoscător. Dacă apelezi la securitate, planurile tale se duc naibii. O să le povestesc eu tot. Făcu o pauză. Lasă-mă să plec însă nevătămat și nu suflu nimănui o vorbă despre Fortăreața Digitală.

- Nu ține, răspunse Strathmore. Vreau cheia de acces.
- N-am nici o nenorocită de cheie de acces!
- Gata cu minciuna! anunță Strathmore. Unde e?

Hale o strînse mai tare de gît pe Susan:

- Dă-mi drumul sau ea moare!

Trevor Strathmore avusese parte în viața lui de destule negocieri pe muchie de cuțit ca să știe că Hale intrase într-o stare mentală periculoasă. Tînărul criptograf se retrăsese într-un colț, iar un adversar pus la colț era întotdeauna cel mai periculos – disperat și impredictibil. Strathmore știa că următoarea mutare era critică. De ea depindea viața lui Susan – ca și viitorul Fortăreței Digitale.

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să detensioneze situația. După cîteva clipe lungi, oftă.

- Bine, Greg. Ai cîștigat. Ce vrei să fac?

Tăcere. Pe moment Hale păru că nu știe cum să controleze schimbarea de situație. Își înmuie puțin strînsoarea.

- Ei bine, îngăimă el, cu voce brusc tremurîndă. Mai întîi îmi dai arma. Pe urmă veniți amîndoi cu mine.

– Vrei ostatici? rîse glacial Strathmore. Va trebui să adopți o soluție mai bună, Greg. De aici și pînă în parcare sînt peste zece paznici înarmați.

- Nu sînt prost, izbucni Hale. Luăm liftul tău. Susan vine cu mine! *Tu rămîi!*

- Îmi pare rău să te informez că liftul nu are curent.

– Pe naiba! ricană Hale. Liftul primește curent din clădirea principală! Am văzut planurile!

- Am încercat deja, sări Susan în ajutor, înecîndu-se. E mort.

– E incredibil cît de nemernici sînteți amîndoi! Hale își întări strînsoarea. Dacă liftul e mort, opresc TRANSLTR și refac energia.

- Liftul are nevoie de o parolă, încercă Susan altceva.

– Mare scofală, rîse Hale. Sînt convins că domnul comandant ne-o va împărtăși. Nu-i așa, comandante?

– Cu nici un chip, șuieră Strathmore.

Hale răbufni:

– Ascultă, bătrîne, îți spun eu cum facem! Ne lași pe mine și pe Susan să plecăm cu liftul tău, mergem cu mașina cîteva ore, apoi îi dau drumul.

Strathmore simțea că miza crește. El o băgase pe Susan în porcăria asta, el trebuia s-o scoată. Rosti, cu voce perfect controlată:

– Cum rămîne cu planurile mele legate de Fortăreața Digitală?

Hale rîse.

– Poți să-ți scrii poarta ta secretă, nu voi scoate o vorbă. Vocea îi deveni amenințătoare. Dar în ziua în care voi simți că mă urmărești, voi dezvălui totul presei. Le spun că Fortăreața Digitală a fost modificată și distrug toată organizația asta blestemată!

Strathmore medită la oferta lui Hale. Era simplă și limpede. Susan trăia, iar Fortăreața Digitală primea poarta ei secretă. Cîta vreme Strathmore nu îl vîna pe Hale, poarta rămînea secretă. Știa însă că Hale nu-și poate ține gura închisă multă vreme. Și totuși... faptul că știa despre Fortăreața Digitală reprezenta singura lui asigurare, așa că poate tipul avea să fie deștept. În orice caz, individul putea fi eliminat mai tîrziu, dacă ar fi fost nevoie.

– Hotărăște-te odată, bătrîne! îl provocă Hale. Plecăm de aici sau nu?

Brățele lui o înconjurau pe Susan ca niște tentacule.

Strathmore își dădea seama că Susan ar fi trăit dacă el ar fi pus chiar acum mîna pe telefon pentru a chema securitatea. Putea paria pe viața lui. Vedea deja în minte ce urma

să se întâmple. Apelul l-ar lua pe Hale complet prin surprindere. Ar intra în panică, dar, confruntat cu o mică armată, ar fi incapabil de vreo acțiune. „Dar dacă chem securitatea, își zise Strathmore, „lanul meu se duce de rîpă.“

Se gîndi la alte variante. Dacă îl lăsa pe Hale să o scoată pe Susan din Crypto, nu avea nici o garanție. Hale ar fi mers cu mașina o vreme, apoi ar fi tras pe dreapta în pădure. Cu o armă la el... I se întoarse stomacul pe dos închipuindu-și scena. Nu putea prevedea ce s-ar fi întîmplat înainte de a o elibera pe Susan... *dacă* ar fi eliberat-o. „Trebuie să chem securitatea, decise Strathmore. Ce altceva aș putea face?“ Și-l imagină pe Hale în tribunal, scuipînd tot ce știa despre Fortăreața Digitală. „Planul meu se duce de rîpă. Trebuie să existe o altă cale.“

– Hotărăște-te! țipă Hale, trăgînd-o pe Susan spre scări.

Strathmore nu-l asculta. Dacă salvarea lui Susan însemna ruina planurilor lui, atunci asta îi era soarta – nimic nu contrabalansa pierderea ei. Susan Fletcher era un preț pe care Trevor Strathmore refuza să îl plătească.

Hale ținea brațul lui Susan răsucit la spate și gîtul ei înclinat într-o parte.

– E ultima ta șansă, bătrîne! Dă-mi arma!

Strathmore continua să gîndească cu febrilitate, căutînd variante. „Întotdeauna există și alte soluții!“ Într-un tîrziu vorbi, încet și cu tristețe:

– Nu, Greg, îmi pare rău. Nu pot să-ți dau drumul.

Hale pufni șocat.

– Ce?

– Chem securitatea.

Susan icni.

– Comandante! Nu!

Hale își întări strînsoarea.

– Cheamă securitatea și ea moare!

Strathmore scoase telefonul celular de la curea și îl porni.

– Joci la cacealma, Greg.

– N-o s-o faci niciodată! urlă Hale. Voi vorbi! Îți distrug planul! Ești la câteva ore depărtare de visul tău! Să controlezi toate informațiile din lume! Fără TRANSLTR. Fără limite – doar informații libere. E o șansă unică în viață! N-o s-o lași să îți scape!

Vocea lui Strathmore era dură ca oțelul.

– Privește-mă.

– Dar... dar cum rămîne cu Susan? îngăimă Hale. Dacă suni, ea moare!

Strathmore se ținu tare pe poziție.

– E un risc pe care sînt gata să mi-l asum.

– Rahat! Ești mai amorezat de ea decît de Fortăreața Digitală! Te cunosc eu! Nu vei risca!

Susan vru să intervină furioasă, dar Strathmore i-o luă înainte.

– Tinere! *Nu* mă cunoști! Întreaga mea viață e un risc! Dacă vrei să joci dur, atunci să jucăm! Începu să apese tastele de pe telefon. M-ai judecat greșit, fiule! Nimeni nu amenință viața angajaților mei fără să plătească pentru asta! Ridică telefonul și urlă în receptor.

– Centrala! Dă-mi securitatea!

Hale începu să răsucească gîtul lui Susan.

– O... o omor. Jur!

– N-o s-o faci! declară Strathmore. Dacă o omori, nu faci decît să înrăutățești... Se opri și își lipi telefonul de gură. Securitatea! Aici e comandantul Trevor Strathmore! În Crypto avem o luare de ostatici! Trimiteți oameni aici! Da, *acum*, fir-ar să fie! Mai avem și o cădere de curent. Vreau să comutați energie din toate sursele externe posibile. În cinci minute vreau

ca toate sistemele să funcționeze! Greg Hale l-a omorât pe unul dintre tehnicienii mei de la Sys-Sec. O ține ostatică pe criptografa mea șefă. Aveți liber să folosiți gaz lacrimogen asupra noastră a tuturor, dacă e nevoie! Dacă domnul Hale nu cooperează, puneți lunetiștii să-l doboare! Îmi asum eu întreaga responsabilitate. Executați ordinul acum!

Hale rămase nemișcat. Nu-i venea să creadă ce întorsătură luase situația. Slăbi strînsoarea asupra lui Susan.

Strathmore închise telefonul și îl puse la loc, la curea.

– E rîndul tău, Greg.

Capitolul 81

Becker stătea, cu ochii pierduți în gol, lângă cabina telefonică din sala de așteptare. Starea lui psihică se îmbunătățise radical, chiar dacă fața continua să-i ardă și îl încerca o vagă senzație de rău. Se terminase. Cu adevărat. Pleca acasă. Inelul de pe deget era potirul de aur pe care îl căutase. Își ridică mîna în lumină și se zgîi la cercul de aur. Nu se putea concentra suficient de bine cît să citească inscripția, dar aceasta nu părea să fie în engleză. Primul simbol era un Q, un O sau chiar un zero. Ochii îl dureau prea tare ca să descifreze exact. Studie primele caractere. N-aveau nici un sens. „Asta e o chestiune de securitate națională?”

Intră în cabina telefonică și formă numărul lui Strathmore. Înainte de a termina prefixul internațional, în receptor se auzi un mesaj. „*Todos los circuitos están ocupados*, zise vocea. Vă rugăm închideți și încercați mai tîrziu.” Becker se încruntă și închise. Uitase că a obține o conexiune internațională din

Spania era ca jocul de ruletă, o chestiune de oportunitate și noroc. Trebuia să mai încerce peste câteva minute.

Se strădui să ignore arsura de piper din ochi. Megan îl avertizase că, frecându-se la ochi, n-ar fi făcut decît să înrăutățească situația. Becker nici măcar nu voia să-și imagineze ce ar fi însemnat „mai rău“. Nerăbdător, încercă din nou linia telefonică. Nici un circuit liber. Nu mai putea rezista – ochii continuau să-l ardă. Trebuia să-i spele cu apă. Strathmore putea să mai aștepte un minut sau două. Becker își croi drum către toalete, pe jumătate orb.

În fața încăperii pentru bărbați, îl întâmpină aceeași imagine cețoasă a căruciorului cu detergenți și cîrpe, așa că se văzu nevoit să apeleze din nou la toaleta pe care scria DAMAS. Crezu că aude zgomote înăuntru. Ciocăni în ușă.

– *Hola?*

Tăcere.

„Probabil că e Megan“, își zise el. Fata mai avea cinci ore de pierdut înainte de cursa ei și spusese că se duce să își curețe tatuajul de pe braț.

– Megan? întrebă el cu voce tare.

Ciocăni din nou. Nu se auzi nici un răspuns, așa că deschise ușa și intră. Toaleta părea pustie. Înălță din umeri și se duse la chiuvetă.

Lavoarul era la fel de murdar, dar apa se răcise. Becker își simți porii de pe față strîngîndu-se cînd își dădu cu apă rece peste ochi. Durerea începu să se mai înmoaie, iar ceața de pe ochi se limpezi încetul cu încetul. Se privi în oglindă. Arăta ca și cum plînsese zile în șir.

Își șterse fața cu mîneca hainei. În acea clipă îl luminează o idee. În toată tevatura întîmplărilor prin care trecuse, uitase unde se află. Era la aeroport! Undeva, afară, îl aștepta un Learjet 60

ca să-l ducă acasă. Pilotul afirmase foarte clar: „Am ordin să rămîn aici pînă vă întoarceți“.

Greu de crezut, dar după toate peripețiile prin care trecuse, se afla chiar acolo de unde începuse totul. „Ce mai aștept? rîse el în sinea lui. Sînt convins că pilotul îi va putea trimite lui Strathmore o radiogramă!“

Chicotind, se uită în oglindă și își îndreptă cravata. Tocmai voia să plece, cînd zări reflexia unui obiect care îi atrase atenția. Se întoarse. Părea a fi un capăt al rucsacului lui Megan, ivindu-se din ușa parțial deschisă a separeului.

– Megan? întrebă el cu voce tare. Nici un răspuns. *Megan?*

Se apropie și ciocăni tare în peretele lateral al separeului. Nici un răspuns. Împinse ușa cu blîndețe. Aceasta se deschise larg.

Becker își înăbuși un țipăt de groază. Megan ședea pe scaunul de toaletă, cu ochii îndreptați spre cer. Din chiar centrul frunții, o gaură de glonț lăsa să i se scurgă pe chip un lichid sîngeriu.

– Isuse! urlă Becker, șocat.

– *Está muerta*, cîrîi o voce aproape inumană în spatele lui. E moartă.

Era un adevărat coșmar. Becker se răsuci pe călcîie.

– *Señor Becker?* întrebă vocea.

Amețit, Becker îl studie pe bărbatul care intra în toaletă. Părea cunoscut de undeva.

– *Soy Hulohot*, rosti asasinul. Sînt Hulohot. Cuvintele guturale păreau că îi ies din fundul stomacului. Întinse mîna spre el. *El anillo*. Inelul.

Becker se holbă, încremenit.

Omul băgă mîna în buzunar și scoase un pistol. Ridică arma și o aținti asupra lui.

– *El anillo*.

Într-o clipă de luciditate, Becker fu inundat de o senzație pe care n-o mai încercase niciodată. Toți mușchii din corp i se încordară simultan, ca și cum ar fi fost brusc acționați de un instinct de supraviețuire. Se catapultă în aer, exact în clipa în care arma se descărcă. Ateriză peste Megan. Pe zidul din spatele lui înflori gaura unui glonț.

– *Mierda!* șuieră Hulohot.

David Becker reușise cumva să fugă din calea glonțului în ultima fracțiune de secundă. Asasinul înaintă.

Becker se ridică de pe cadavrul adolescentei. Se auzeau pași apropiindu-se. O respirație șuierînd. Țeava unei arme.

– *Adiós*, șopti individul repezindu-se ca o panteră și intrînd cu arma în separeu.

Pistolul se descărcă din nou. Licări o sclipire roșie. Nu era sînge. Era altceva. Un obiect prinsese formă ca din senin, zburînd din separeu și lovindu-l pe asasin în piept, astfel determinîndu-l să apese pe trăgaci cu o clipă mai devreme. Era ruc-sacul lui Megan.

Becker țîșni din separeu. Își înfipse umărul în pieptul bărbatului și îl împinse cu putere spre chiuvetă. Se auzi un trosnet de oase rupte. Oglinda se sparse în mii de cioburi. Arma căzu din mîna asasinului. Cei doi bărbați se prăbușiră pe podeaua toaletei. Becker se smulse și goni spre ieșire. Hulohot bîjbîi după armă, o prinse și trase. Glonțul mușcă din lemnul ușii.

Sala de așteptare pustie se întindea amenințătoare în fața lui Becker, ca un deșert inospitalier. O luă la goană de-a lungul ei cu o viteză de care nu se crezuse niciodată capabil.

Trecînd prin ușile batante, din spatele lui se auzi o împușcătură. Panoul de sticlă din față explodează într-o cascadă de cioburi. Becker își înfipse umărul în cadrul ușii și aceasta se roti înainte. O clipă mai târziu, se rostogolea pe pavajul străzii.

Un taxi aștepta.

– *Déjame entrar!* țipă Becker, izbind în portiera zăvorâtă. Lasă-mă să intru!

Șoferul refuză. Clientul cu ochelari cu ramă de metal îi ceruse să aștepte. Becker se întoarse și îl zări pe Hulohot traversînd sala cu arma în mînă. Văzu motoreta Vespa pe trotuar. „Sînt un om mort.“

Hulohot se năpusti prin ușile batante la țanc pentru a-l vedea pe Becker încercînd în zadar să pornească motoreta. Zîmbi și ridică arma.

„Șocul!“ Becker se chinui cu manetele de sub rezervorul de benzină. Apăsă din nou pe pedala de pornire. Motorul se înecă și muri.

– *El anillo.* Inelul.

Vocea era aproape.

Becker înălță privirea. Zări țeava armei. Butoiașul cu gloanțe se rotea. Apăsă din nou pedala de pornire.

Focul tras de Hulohot îl rată cu cîțiva milimetri; motoreta se trezise la viață și țîșnise. Becker porni ca un nebun în cursa vieții lui, cu motoreta alunecînd pe un tăpșan cu iarbă și apoi făcîndu-se nevăzută dincolo de colțul clădirii, direct pe pista de decolare.

Înfuriat, Hulohot porni în fugă spre taxiul care aștepta. Cîteva secunde mai tîrziu, șoferul privea șocat de pe trotuar cum mașina lui se face nevăzută într-un nor de praf.

Capitolul 82

Pe măsură ce implicațiile apelului către echipa de securitate începeau să pătrundă în mintea lui încețoșată, Greg Hale

se simțea tot mai slăbit de un val de panică. „Vine securitatea!“ Susan începu să-și caute scăparea alunecând încet din strînsoarea lui. Hale își reveni și o trase înapoi, apucînd-o mai bine de mijloc.

– Dă-mi drumul! țipă ea.

Vocea ei răsună în imensitatea domului.

Mintea lui Hale lucra cu încetinitorul. Apelul comandantului îl luase cu totul prin surprindere. „Strathmore a sunat la securitate! Își sacrifică planurile pentru Fortăreața Digitală!“

Hale nu și-ar fi imaginat nici într-un milion de ani că Strathmore ar fi renunțat la Fortăreață. Acea poartă secretă reprezenta o ocazie unică în viață.

Pe măsură ce panica se instala tot mai tare, mintea părea că-i joacă feste. Vedeă țeava pistolului lui Strathmore oriunde se întorcea. Începu să se rotească, ținînd-o strîns de mijloc pe Susan, încercînd să nu-i ofere comandantului cîmp de tragere. Conduc de frică, Hale o trase orbește către scări. În mai puțin de cinci minute, luminile aveau să se aprindă, ușile să se deschidă și o echipă de intervenție să-și facă apariția.

– Mă rănești! zise Susan, înecîndu-se.

Căuta cu disperare aerul în vreme ce se împiedica în piruetele executate de Hale.

Acesta se gîndi să-i dea drumul și să o ia la goană spre liftul lui Strathmore, dar ar fi fost curată sinucidere. N-avea parola. În plus, odată ce ar fi ajuns în afara NSA fără un ostatic, s-ar fi putut considera foarte bine mort. Nici măcar Lotus-ul lui nu se putea lua la întrecere cu o flotă de elicoptere NSA. „Susan e singura care îl poate împiedica pe Strathmore să mă zboare de pe șosea!“

– Susan, izbucni Hale, trăgînd-o spre scări. Vino cu mine! Jur că nu-ți fac nimic!

În vreme ce femeia se lupta cu el, Hale își dădu seama că au mai apărut și alte probleme. Chiar dacă ar fi reușit să intre în liftul lui Strathmore și să o ia pe Susan cu el, aceasta mai mult ca sigur că s-ar fi zbatut tot drumul. Hale știa prea bine că liftul avea o singură oprire: „Autostrada Subterană“, un labirint cu acces restricționat de tunele subterane, prin care se deplasau mai-marii NSA în secret. Hale n-avea nici o intenție de a se rătăci în subsolurile NSA cu un ostatic după el. Ar fi fost o capcană mortală. Și chiar dacă ar fi ieșit de acolo, n-avea nici o armă. Cum putea s-o tîrască pe Susan pînă la parcare? Cum avea să conducă?

Răspunsul veni prin vocea unuia dintre foștii lui profesori de strategie militară din vremea pușcașilor marini:

„Forțează mîna cuiva, îl avertiză vocea, și acesta se va lupta cu tine. Însă convinge o minte să gîndească așa cum vrei tu și vei avea un aliat.“

– Susan, spuse el cu voce tare, Strathmore e un ucigaș! Aici ești în pericol!

Ea nu dădu semne că ar fi auzit. Hale știa că oricum fusese un unghi de abordare absurd. Strathmore nu i-ar fi făcut nicio-dată rău lui Susan, iar ea cunoștea asta prea bine.

Își miji ochii în beznă, întrebîndu-se unde se ascundea comandantul. Strathmore tăcuse dintr-odată, fapt care avea darul de a-l înspăimînta și mai tare. Își dădu seama că timpul aflat la dispoziția lui se apropia cu repeziciune de sfîrșit. Băieții de la securitate puteau apărea în orice moment.

Cu un nou impuls de energie, își înlănțui brațele în jurul lui Susan și o trase cu putere pe scări. Ea își înfipse călcîiele pe prima treaptă și se trase înapoi. N-avea nici un sens; individul era mai puternic ca ea.

Hale începu să urce cu grijă scările, cu Susan după el. Poate că ar fi fost mai ușor să o împingă, dar platforma din capul treptelor era luminată de monitoarele lui Strathmore. Acesta ar fi

avut cîmp perfect de tragere dacă Susan intra prima. Așa, trăgînd-o după el, ea acționa ca un scut uman între Hale și Crypto.

Cam la o treime din urcuș, Hale sesiză mișcare la capătul de jos al scărilor. „Strathmore trece la acțiune!”

– Nu încerca nimic, comandante, șuieră el. O s-o omori.

Hale așteptă. Nu-i răspunse decît tăcerea. Ascultă cu mai mare atenție. Nimic. În josul scărilor era liniște. Oare ajunsese să aibă vedenii? Oricum, nu conta. Strathmore n-ar fi riscat să tragă, avînd-o pe Susan în calea glonțului.

Dar în vreme ce urcușul continua, ceva neașteptat se petrecu. Pe platforma din spate se auzi un zgomot vag. Hale se opri, cu venele inundate de adrenalină. Oare Strathmore se strecurase sus? Instinctul îi spunea că Strathmore era la baza scărilor. Însă brusc se auzi din nou – de această dată ceva mai tare. Un pas clar pe platforma de sus!

Îngrozit, Hale își dădu seama de greșeala comisă. „Strathmore e pe platformă în spatele meu! Mă poate împușca fără probleme!” Disperat, o răsuci pe Susan în partea cealaltă și începu să se retragă în jos.

Atingînd ultima treaptă, Hale se holbă înnebunit înspre Crypto și urlă:

– Înapoi, comandante! Înapoi sau o să-i rup...

Din beznă se ivi patul unui pistol Beretta, care sfîșie aerul și izbi craniul lui Hale.

Eliberîndu-se din strînsoarea lui, Susan se răsuci zăpăcită pe călcîie. Strathmore o prinse și o echilibra, apoi îi îmbrățișă trupul tremurînd.

– Șșș, o liniști el. Eu sînt. Gata, s-a terminat.

Susan continua să tremure.

– Co-mandante, spuse ea, dezorientată. Credeam... credeam că sînteți sus... am auzit...

– Gata, gata, șopti el. Ce-ai auzit erau pantofii mei, pe care i-am aruncat pe platformă.

Lui Susan îi veni să rîdă și să plîngă în același timp. Comandantul tocmai îi salvase viața. Stînd acolo în întuneric, simți un val imens de relaxare. Nu fără un sentiment de vinovăție, însă; veneau băieții de la securitate. Îl lăsase prosteste pe Hale să o înșface, iar acesta o folosisese împotriva lui Strathmore. Iar ea știa că omul plătise un preț enorm ca s-o salveze.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Pentru ce?

– Planurile dumneavoastră pentru Fortăreața Digitală... sînt distruse.

Strathmore clătină din cap.

– Nici pe departe.

– Dar... dar cum rămîne cu securitatea? Va fi aici în cîteva clipe. Nu vom avea timp să...

– Securitatea nu vine, Susan. Avem tot timpul din lume.

„Nu vine?“

– Dar ați sunat...

Strathmore chicoti.

– Cel mai vechi truc din lume. Am simulat apelul.

Capitolul 83

Fără îndoială că Vespa era cel mai mic vehicul care rulase vreodată pe pista aeroportului din Sevilla. La viteza maximă, abia de 80 de kilometri la oră, motoreta suna mai degrabă a drujbă decît a motocicletă și, din nefericire, era mult prea departe de un minim necesar pentru a și zbura.

Becker zări în oglinda laterală taxiul cotind pe pista întunecată, la circa patru sute de metri în spate. Acesta începu imediat să prindă viteză. Privi înainte. Silueta hangarelor de avioane se decupa pe cerul nopții undeva, la circa opt sute de metri distanță. Becker se întrebă dacă pe o asemenea distanță taxiul îl va ajunge din urmă. Știa că Susan ar fi fost în stare să efectueze calculele în două secunde și să-i spună șansele. Dintr-odată i se făcu frică, așa cum nu-i mai fusese niciodată.

Își lăsă capul în jos și roti maneta de accelerație cât de tare putu. Vespa era în mod clar defavorizată. Becker bănuia că taxiul din urma lui gonia cu 130 de kilometri la oră, aproape dublul vitezei lui. Își fixă privirea pe cele trei structuri care se măreau în față. „Cel din mijloc. Acolo e Learjet-ul.“ Se auzi o împușcătură.

Glonțul se înfipse în pistă, în spatele lui. Becker privi în urmă. Asasinul ieșise pe fereastră, țintindu-l. Schiță o fentă cu motoreta și oglinda laterală se frânse în mii de cioburi. Simți impactul glonțului în toată jumătatea de sus a trupului. Se aplecă cu întreg corpul pe cadrul motoretei. „Doamne, ajută-mă, căci n-am să reușesc!“

Asfaltul din fața motoretei începuse să se mai lumineze. Taxiul se apropia tot mai tare, iar farurile acestuia aruncau umbre fantomatice pe pistă. Un nou foc de armă. Glonțul ricoșă de caroseria motoretei.

Becker se strădui să mențină linia dreaptă. „Trebuie să ajung la hangar!“ Se întrebă dacă pilotul avionului îi vedea. „Oare are o armă? Va deschide ușile cabinei la timp?“ Însă apropiindu-se de porțile deschise ale hangarului, văzu că întrebările pe care și le punea erau inutile. Learjet-ul nu se zărea nicăieri. Miji ochii, care continuau să vadă ca prin ceață, și se rugă să aibă halucinații. Nu avea. Hangarul era pustiu. „Oh, Doamne! Unde-i avionul?“

Ambele vehicule se năpustiră în hangar. Becker căută cu disperare o porțiță de scăpare. Nu exista nici una. Peretele din spate al hangarului, o foaie groasă de tablă ondulată, nu avea uși sau

ferestre. Taxiul huruia aproape de el; privind în stînga, îl zări pe Hulohot ridicînd arma.

În acea clipă, intră în funcțiune instinctul. Becker apăsă frînele cu putere. Abia dacă încetini puțin. Podeaua hangarului era plină de pete de ulei. Vespa intră într-un lung derapaj.

Lîngă el se auzi un scîrțîit asurzitor, cînd asasinul acționă la rîndul lui frînele mașinii, iar cauciucurile începură să patineze pe suprafața alunecoasă. Mașina se răsuci într-un nor de fum și cauciuc arzînd, la cîtiva centimetri stînga de motoreta lui Becker.

Aflate acum unul lîngă celălalt, vehiculele intrară, scăpate de sub control, pe un curs de coliziune cu spatele hangarului. Becker apăsă disperat pe frîne, dar fără nici un rezultat. Ca și cum ar fi condus pe gheață. În fața lui se înălța, amenințător, peretele de metal. Cu taxiul rotindu-se lîngă el, Becker se postă cu fața spre zid și se pregăti de impact.

Se auzi un zgomot înfiorător de metale lovite între ele și de tablă îndoită. Însă fără nici un fel de durere. Becker se trezi brusc în spațiu deschis, continuînd să călărească motoreta peste un tăpșan alunecos de iarbă. Ca și cum peretele hangarului s-ar fi evaporat. Taxiul continua să-l urmărească, derapînd pe tăpșan. De pe capotă zbură o foaie imensă de tablă ondulată și trecu la cîtiva metri peste capul lui.

Cu sufletul la gură, Becker roti din nou maneta de accelerație și goni mai departe în noapte.

Capitolul 84

Jabba scoase un oftat de mulțumire cînd termină de lipit ultimul fir. Opri ciocanul electric, lăsă jos lanterna și rămase o clipă în întuneric, la adăpostul carcasei metalice. Era frînt de oboseală.

Îl durea gâtul. Lucrul în măruntaiele unui computer era întotdeauna chinuitor, mai ales pentru un om cu dimensiunile lui.

„Și ăștia le fac tot mai mici“, își zise el, cu ironie.

Cineva începu să tragă de cizmele lui exact când el închise ochii pentru un binemeritat moment de odihnă.

– Jabba! Ieși de acolo! țipă o voce de femeie.

„M-a găsit Midge.“

– Jabba! Ieși de acolo!

Ezitînd, grăsanul se strecură afară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Midge! Ți-am spus...

Însă nu era Midge. Jabba privi surprins în sus.

– Soshi?

Soshi Kuta era o femeiușcă de patruzeci și cinci de kilograme, apriga. Absolventă a Massachussets Institute of Technology, tehniciana Sys-Sec era mîna dreaptă a lui Jabba. Lucra adesea pînă tîrziu împreună cu acesta și era singurul membru al echipei care nu părea cîtuși de puțin intimidat de el. Femeia îl privi și izbucni:

– De ce dracu' nu răspunzi la telefon? Sau la apel?

– *Al tău* era apelul, îngăimă Jabba. Credeam că e...

– Nu contează. Se întîmplă ceva ciudat în banca principală de date.

Jabba își verifică ceasul.

– Ciudat? Era dintr-odată îngrijorat. Poți să fii mai exactă?

Două minute mai tîrziu, Jabba alerga spre banca de date.

Capitolul 85

Greg Hale zăcea încovrigat pe podeaua Node 3. Strathmore și Susan îl tîrîseră de-a lungul Crypto și îi legaseră mîinile și picioarele cu cablul gros al imprimantelor laser.

Susan încă se mai minuna de manevra măiastră a comandantului. „Se prefăcuse că dă telefon!“ Una peste alta, Strathmore îl prinsese pe Hale, o salvase pe ea și își asigurase timpul necesar pentru a rescrie Fortăreața Digitală.

Susan îl privi neliniștită pe criptograful legat de mâini și de picioare. Hale răsufla cu greutate. Strathmore se așezase pe canapea, cu pistolul în poală. Susan se întoarse spre computerul lui Hale și își continuă cercetarea aleatorie.

Cel de-al patrulea șir de căutare își termină misiunea și reveni fără nici un rezultat.

– Încă n-am avut noroc, oftă ea. S-ar putea să fim nevoiți să-l așteptăm pe David cu copia lui Tankado.

Strathmore o privi dezaprobat.

– Dacă David eșuează și cheia cade în mâini nepotrivite...

Strathmore n-avu nevoie să încheie fraza. Susan înțelegea. Cheia de acces a lui Tankado continua să fie periculoasă pînă la înlocuirea Fortăreței Digitale de pe internet cu versiunea modificată a lui Strathmore.

– După ce efectuăm schimbarea, adăugă el, nu-mi va păsa cîte chei de acces plutesc libere în Univers; cu cît mai multe, cu atît mai bine. Îi făcu semn să continue cercetarea. Pînă atunci, însă, sîntem contra cronometru.

Susan deschise gura să spună ceva, dar în aceeași fracțiune de secundă se auzi un țigal asurzitor. Liniștea din Crypto fu sfîșiată de un claxon de avertizare din subsoluri. Susan și Strathmore se uitară uluiți unul la celălalt.

– Ce mai e și *asta*? strigă ea, punînd întrebarea între două țiuiri.

– TRANSLTR! îi răspunse Strathmore, pârînd tulburat. S-a încins prea tare! Poate că Hale avea dreptate cînd spunea că sursa de energie auxiliară nu trage destul freon.

– Și nu se oprește singur?

Strathmore se gîndi o clipă, apoi răspunse urlînd:

– Probabil că ceva a blocat oprirea automată.

Pe podeaua Crypto începu să se prelingă o lumină gălbuie de avertizare, făcînd chipul lui Strathmore să pulseze.

– Mai bine anulați totul! țipă Susan.

Strathmore încuviință. Nu se putea ști ce se va întîmpla dacă trei milioane de procesoare se încălzeau prea tare și se autoaprindeau. Trebuia să se ducă sus și să oprească rularea Fortăreței Digitale – înainte ca vreo persoană din afara Crypto să observe problema și să decidă să trimită acolo cavaleria grea.

Strathmore aruncă o privire spre Hale, care continua să zacă inconștient. Lăsă pistolul pe o masă lîngă Susan și urlă, peste nivelul sirenei:

– Mă întorc imediat!

Dispărînd prin gaura din peretele Node 3, mai apucă să arunce peste umăr:

– Găsește-mi cheia aia de acces!

Susan privi ecranul pe care rezultatele se încăpățîneau să nu apară, sperînd că Strathmore va reuși repede să urce și să oprească totul. Zgomotul și luminile din Crypto creau o atmosferă care semăna cu lansarea unei rachete.

Hale începu să se agite pe podea. Se strîmba de durere cu fiecare vuiet al sirenei. Susan înșfăcă pistolul Beretta. Hale deschise ochii cînd ea ajunse lîngă el, cu pistolul ațintit spre scrotul lui.

– Unde e cheia de acces?

Lui Hale îi era extrem de greu să își vină în fire.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai dat-o în bară, asta s-a întîmplat. Și acum, unde e cheia de acces?

Hale încercă să-și miște brațele, dar pricepu imediat că e legat. Pe chip i se citi panica.

– Dă-mi drumul!

– Am nevoie de cheia de acces, insistă Susan.

– N-o am! Dă-mi drumul!

Hale încercă să se ridice. Reuși doar să se rostogolească.

Printre sunetele alarmei, Susan reuși să-i vorbească, urlînd:

– Ești North Dakota, iar Ensei Tankado ți-a dat o copie a acestei chei. Am nevoie de ea acum!

– Ești nebună! icni Hale. Nu sînt North Dakota!

Încercă fără succes să se elibereze.

Susan îl atacă furioasă.

– Nu mă minți! De ce sînt toate mesajele lui North Dakota în contul *tău*?

– Ți-am mai spus! ripostă Hale printre vuiete. L-am spionat pe Strathmore! Mesajele din contul meu sînt mesaje pe care le-am copiat din contul lui *Strathmore* – mesaje COMINT furate de la Tankado!

– Prostii! N-aveai cum să spionezi contul comandantului!

– Nu pricepi! urlă el. Contul lui Strathmore era *deja* spionat!

Hale continuă, în rafale scurte, printre sunetele sirenei:

– Altcineva a plantat spionul acolo. Cred că a fost directorul Fontaine! Eu doar am tras cu ochiul! Trebuie să mă crezi! Așa am aflat despre planul lui de a rescrie Fortăreața Digitală! Am citit schemele de strategie ale lui Strathmore!

„*Strategie*“? Susan se opri. Fără îndoială că Strathmore își generase planurile pentru Fortăreața Digitală utilizînd BrainStorm, aplicația lui specială pentru jocuri strategice. Dacă cineva fusese capabil să spioneze conturile comandantului, atunci toate informațiile ar fi fost disponibile...

– A rescrie Fortăreața Digitală e *nebunie curată*! țipă Hale. Știi foarte bine ce înseamnă asta – acces *total* al NSA! Sirenele urlau, acoperindu-i vorbele, dar Hale era pornit rău: Crezi că sîntem pregătiți pentru o asemenea responsabilitate?

Crezi că e *cineva* pregătit? Asta e lipsă clară de judecată! Zici că guvernul pune mai presus de orice interesele cetățenilor? Minunat! Dar ce se va întâmpla dacă un guvern viitor *nu va pune* interesele cetățenilor mai presus de orice? Tehnologia asta este *pentru totdeauna!*

Susan abia dacă îl auzea. Zgomotul din Crypto era asurzitor.

Hale încercă să se elibereze. O privi drept în ochi și continuă să țipe:

– Cum naiba se pot apăra civilii împotriva unui stat polițienesc, când indivizii de la vîrf au acces la *toate* mijloacele lor de comunicație? Cum să mai pună la cale o revoltă?

Susan auzise de multe ori acest argument. Argumentul guvernelor viitoare aparținea EFF.

– Strathmore *trebuia* oprit! urlă și mai tare Hale. Eu am jurat că *o voi face*. Asta am făcut aici toată ziua – i-am urmărit contul și am așteptat mutarea lui, astfel încît să înregistrez schimbarea pe care o plănuia. Aveam nevoie de dovezi – dovezi că scrisese o poartă secretă. De-asta i-am copiat toate mesajele în contul meu. Erau dovezi că el urmărea Fortăreața Digitală. Intenționeam să dezvălui presei toate informațiile.

Susan se înfioră. Auzise bine? Brusc, ceea ce aflate semăna cu Greg Hale. „Să fi fost posibil?” Dacă Hale știuse de planul lui Strathmore de a elibera o versiune modificată a Fortăreței Digitale, atunci putea aștepta pînă ce întreaga lume ar fi folosit-o ca să-și arunce apoi bomba – însoțită și de dovezi clare!

Susan își imaginează titlurile din ziare: „CRIPTOGRAFUL GREG HALE DEZVĂLUIE UN PLAN SECRET AMERICAN DE A CONTROLA INFORMAȚIILE GLOBALE!”

Să fi fost un nou Skipjack? Dezvăluirea, pentru a doua oară, a unei șmecherii NSA l-ar fi transformat peste noapte pe Hale într-un erou cum el nu visase niciodată. Totodată, ar fi scufundat NSA pentru veșnicie. Susan se pomeni întrebîndu-se dacă

nu cumva individul spunea adevărul. „Nu!, își zise ea. Bineînțeles că nu!“

Hale continuă să-și pledeze cauza:

– Ți-am anulat programul-spion pentru că am crezut că *mă urmărești pe mine!* Credeam că bănuiești că Strathmore e spionat! Nu voiam să aflî sursa scurgerii și să dai peste mine!

„Plauzibil, dar improbabil.“

– Și-atunci, de ce l-ai omorît pe Chartrukian? ripostă Susan.

– N-am făcut-o! urlă Hale pe deasupra zgomotelor. Strathmore a fost cel care l-a împins! Am văzut totul de jos! Chartrukian era pe punctul de a chema securitatea și de a ruina planurile lui Strathmore de a crea o poartă secretă!

„Hale e bun, își zise ea. Are o explicație pentru orice.“

– Dă-mi drumul! o imploră Hale. N-am făcut nimic!

– N-ai *făcut* nimic? țipă Susan, întrebându-se de ce îi lua lui Strathmore atît de mult timp să revină. Tu și Tankado țineți NSA ostatică. Cel puțin pînă în momentul în care l-ai trădat. Spune-mi, îl presă ea, Tankado chiar a murit de atac de cord sau ți-ai pus vreun amic să-l elimine?

– Ești atît de oarbă! urlă Hale. Nu vezi că n-am nici un amestec? Dezleagă-mă! Înainte ca securitatea să ajungă aici!

– Securitatea nu vine, răspunse ea sec.

Hale se albi.

– Ce?

– Strathmore s-a prefăcut că îi sună.

Hale căscă ochii mari. Părea pe moment paralizat. După aceea începu să se zbată cu disperare.

– Strathmore mă va ucide! Știu că o va face! Cunosc prea multe!

– Fii calm, Greg.

Hale țipă exact cînd sirena vui:

– Dar sînt nevinovat!

– Minți! Și am dovezi! Susan porni să înconjoare inelul de terminale. Îți amintești programul-spion pe care l-ai oprit? întrebă ea, ajungînd la propriul computer. L-am trimis din nou! Vrei să vedem dacă s-a întors?

Pe ecranul computerului, un icon care clipea o avertiza că programul se înapoiase. Susan deschise mesajul. „Datele astea vor pecetlui soarta lui Hale, își zise ea. Hale este North Dakota.“ Fereastra cu date se deschise. „Hale este...”

Susan se opri. Copoiul se materializase, lăsînd-o fără grai. Trebuia să fie o greșeală. Copoiul dăduse peste altcineva – o persoană neverosimilă.

Se așeză mai bine și reciti datele de pe ecran. Erau aceleași informații pe care Strathmore spusese că le primise cînd trimisese el programul! Susan își imaginase că Strathmore comisese o greșeală, dar la ea însăși nu mai avea ce să zică, pentru că își configurase perfect copoiul.

Și totuși, informația de pe ecran era de neconceput:

„NDAKOTA= ET@DOSHISHA.EDU“

– ET? rosti Susan cu voce tare, nevenindu-i să creadă ochilor. Ensei Tankado este North Dakota?

Era de necrezut. Dacă datele erau corecte, atunci Tankado și partenerul lui erau una și aceeași persoană. Brusc, Susan nu mai putu gîndi. Și-ar fi dorit ca sirenele să înceteze alarma. „De ce dracu’ nu oprește Strathmore blestemăția asta?”

Hale se zvîrcoli pe podea, chinuindu-se să o zărească pe Susan.

– Ce zice? Spune-mi!

Susan îl ignoră și pe el, și haosul din jurul ei. „Ensei Tankado este North Dakota...”

Rearanjă piesele din puzzle, încercînd să le potrivească. Dacă Tankado era North Dakota, atunci își trimitea *sieși* mesaje... ceea ce însemna că North Dakota nu exista. Partenerul lui Tankado era o farsă.

„North Dakota e o fantomă, își zise ea. Doar fum și oglinzi.“

Complotul era genial. În aparență, Strathmore urmărise doar o jumătate din terenul de tenis. Deoarece mingea continua să se întoarcă, el presupusese că există cineva de cealaltă parte a fileului. Însă Tankado jucase tenis cu peretele. Proclamase virtuțile Fortăreței Digitale în mesaje pe care și le trimisese lui însuși. Scri-sese scrisori, le expediasse unui intermediar anonim, iar cîteva ore mai tîrziu intermediarul i le trimisese mai departe tot lui.

Acum totul devenise limpede. Tankado *dorise* ca Strathmore să îl spioneze... *dorise* ca el să-i citească mesajele. Ensei Tankado crease o poliță de asigurare imaginară fără a fi nevoit să se încreadă în altcineva pentru cheia lui de acces. Bineînțele că, pentru a autentifica farsa, folosisse un cont secret... suficient de secret cît să îndepărteze orice suspiciuni că întreaga poveste era un bluf. Tankado era propriul partener. North Dakota nu exista. Ensei Tankado era regizorul unui spectacol cu un singur protagonist.

„Un spectacol cu un singur protagonist.“

Un gînd îngrozitor îi veni în minte. „Tankado și-ar fi putut folosi corespondența falsă pentru a-l convinge pe Strathmore de aproape orice.“

Își aminti prima ei reacție cînd comandantul îi povestise despre algoritmul impenetrabil. Atunci jurase că așa ceva era imposibil. Potențialul extrem de periculos al întregii situații îi dădu fiori de groază. Ce dovezi aveau ei că Tankado crease *cu adevărat* Fortăreața Digitală? Doar o mulțime de presupuneri din mesajele lui electronice. Și, bineînțele... TRANSLTR.

Computerul era blocat într-o buclă nesfârșită de aproape douăzeci de ore. Iar Susan știa prea bine că existau și alte programe care puteau ține computerul ocupat atîta vreme, programe mult mai ușor de creat decît un algoritm impenetrabil.

Virusi.

Un fior de gheață îi cuprinse trupul.

„Dar cum putea pătrunde un virus în TRANSLTR?”

Phil Chartrukian îi oferî răspunsul cu o voce din mormînt: „Strathmore a scurtcircuitat Mănușa!”

Susan înțelese adevărul ca într-o revelație maladivă. Strathmore descărcase fișierul cu Fortăreața Digitală și încercase să îl introducă în TRANSLTR pentru a-l sparge. Numai că Mănușa rejectase fișierul, pentru că acesta conținea șiruri mutante periculoase. În mod normal, Strathmore ar fi trebuit să fie îngrijorat, numai ca el văzuse mesajele lui Tankado – „Șirurile mutante sînt cheia!” Convins că Fortăreața Digitală nu era periculoasă, Strathmore șuntase filtrele de protecție și trimisese fișierul în TRANSLTR.

Susan abia dacă mai putea scoate vreo vorbă:

– *Nu există* nici o Fortăreața Digitală, îngăimă ea în vuietul sirenelor.

Se sprijini încet, sfârșită, de computerul ei. Tankado ieșise la pescuit de fraieri... și NSA mușcase momeala.

În acea clipă, de undeva, de sus, se auzi un urlet prelung de mînie. Era Strathmore.

Capitolul 86

Cînd Susan ajunse gîfîind la ușă, îl văzu pe Trevor Strathmore stînd prăbușit la birou, cu capul plecat. Țeasta îi

lucea de sudoare în lumina emisă de ecran. Vuietele sirenelor se auzeau cu aceeași intensitate.

Susan se repezi la birou.

– Comandante?

Strathmore nu se mișcă.

– Comandante! Trebuie să închidem TRANSLTR! Avem un...

– El ne are pe noi, rosti Strathmore, fără a-și înălța privirea.

Tankado ne-a prostit pe toți...

Susan înțelese, după tonul vocii, că aflase deja vestea. Toate balmăjelile lui Tankado despre algoritmul impenetrabil... licitarea cheii de acces – totul fusese o farsă, o șaradă. Tankado păcălise NSA să-i spioneze contul de e-mail, îi făcuse să creadă că are un partener și îi păcălise să descarce un fișier extrem de periculos.

– Șirurile mutante..., îngăimă Strathmore.

– Știu.

Comandantul înălță încet privirea.

– Fișierul pe care l-am descărcat de pe internet... era un...

Susan încercă să rămână calmă. Jocul luase o întorsătură cu totul nouă. Nu existase niciodată un algoritm impenetrabil – niciodată nu existase o Fortăreață Digitală. Fișierul postat de Tankado pe internet era un virus criptat, probabil sigilat cu un algoritm generic, de masă, suficient de puternic ca să nu distrugă pe nimeni – cu excepția NSA. TRANSLTR spărsese sigiliul protector și eliberase virusul.

– Șirurile mutante, cîrîi comandantul. Tankado zicea că erau parte din algoritm.

Și se prăbuși la loc pe birou.

Susan înțelegea durerea comandantului. Fusese complet absorbit de poveste. Tankado nu intenționase niciodată să lase vreo companie producătoare de computere să-i cumpere algoritmul. *Nu exista* nici un algoritm. Întreaga poveste era o șaradă.

Fortăreața Digitală era o fantomă, o farsă, o momeală creată pentru a ademeni NSA. În spatele fiecărei mișcări efectuate de Strathmore se găsisse Tankado, manevrînd sforile ca un păpușar.

– Am șuntat Mănușa, gemu comandantul.

– Nu știați.

Strathmore bătu cu pumnul în birou.

– *Ar fi trebuit* să știu! Numele lui de cod, la naiba!

NDAKOTA! Uită-te la el!

– Ce vreți să spuneți?

– Rîde de noi! E o anagramă nenorocită!

Susan chibzui o clipă. „NDAKOTA e o anagrama?” Luă literele și le rearanjă în minte. „Ndakota... Kado-tan... Oktadan... Tandoka...” Genunchii i se înmuiară. Strathmore avea dreptate. Era limpede ca lumina zilei. Cum de nu văzuseră? North Dakota nu era deloc o referire la statul nord-american – era blestematul de Tankado care puneă sare pe rană! El trimisese NSA chiar și un avertisment, un indiciu zdrobitor că el era NDAKOTA. Literele formau numele lui, TANKADO. Numai că, exact așa cum plănuise el, cei mai buni spărgători de coduri din lume nu văzuseră.

– Tankado și-a bătut joc de noi, zise Strathmore.

– Trebuie să închideți TRANSLTR, declară Susan.

Strathmore se holbă prostește la perete.

– Comandante! Opriți-l! Dumnezeu știe ce se petrece acolo înăuntru!

– Am încercat, șopti el cu cea mai moale voce pe care o auzise ea vreodată.

– Cum adică ați *încercat*?

Strathmore își întoarse monitorul spre ea. Acesta își diminuase luminozitatea pînă la o nuanță ciudată, maronie. În josul lui, căsuța de dialog arăta tentative numeroase de închidere a TRANSLTR. Toate erau urmate de același răspuns:

SORRY. UNABLE TO ABORT.

SORRY. UNABLE TO ABORT.

SORRY. UNABLE TO ABORT.

(„SCUZE. OPRIRE IMPOSIBILĂ.“)

Pe Susan o trecură fiorii. „Oprire imposibilă? Dar de ce?“ Se temea că știa deja răspunsul. „Deci asta este răzbunarea lui Tankado? Distrugerea TRANSLTR!“ Ensei Tankado își dorise ani de zile ca lumea să afle de TRANSLTR, dar nimeni nu îl crezuse. Așa că se hotărîse să distrugă el însuși bestia. Lup-tase pînă la moarte pentru ceea ce crezuse – dreptul individului la intimitate.

Jos, sirenele continuau să se vaite.

– Trebuie să închidem toate sursele de energie, rosti Susan cu hotărîre. Acum!

Știa că, dacă se grăbeau, puteau salva imensa mașinărie. Toate computerele din lume – de la PC-urile pentru jocuri, la sistemele NASA de control al sateliților – dispuneau de un dispozitiv de siguranță pentru situații ca acestea. Nu era o soluție extraordinară, dar funcționa întotdeauna. Acțiunea era cunoscută sub numele de „tragerea ștecherului“.

Închizînd sursele de curent din Crypto, puteau forța TRANSLTR să se oprească singur. Puteau înlătura virusul mai tîrziu. Era o chestiune simplă de reformatare a discurilor TRANSLTR. Reformatarea avea să șteargă complet memoria computerului – datele, programele, virusul, *totul*. În cele mai multe cazuri, reformatarea ducea la pierderea a mii de fișiere, uneori a ani întregi de muncă. Însă TRANSLTR era diferit – putea fi reformatat practic fără pierderi. Mașinile de procesare paralelă erau proiectate să gîndească, nu să țină minte. În TRANSLTR nu se stoca de fapt nimic. După ce spargea un cod,

computerul trimitea rezultatele în baza principală de date NSA pentru a...

Susan încremeni. Într-o fracțiune de secundă înțelese și își duse băbește mîna la gură, înăbușindu-și un țipăt.

– Banca de date!

Strathmore privea pierdut în întuneric. Părea că-și dăduse și el seama de asta.

– Da, Susan. Banca de date...

Susan clătină absentă din cap. „Tankado a folosit TRANSLTR ca să planteze un virus în baza noastră principală de date.”

Strathmore abia reuși să îi facă semn spre monitor. Susan își întoarse privirea spre ecranul din fața ei și se uită sub căsuța de dialog. De-a latul ecranului, la marginea lui de jos, se putea citi:

**„POVESTIȚI LUMII DESPRE TRANSLTR
DOAR ADEVĂRUL VĂ MAI POATE MÎNTUI ACUM...”**

Brusc, i se făcu frig. NSA deținea cele mai secrete date și informații ale întregii națiuni: protocoale militare de comunicații, coduri de confirmare SIGINT, identitățile spionilor străini, planuri de arme sofisticate, documente digitizate, acorduri comerciale – și lista continua.

– Tankado n-ar fi îndrăznit! declară Susan. Distrugerea informațiilor secrete ale unei țări!...

Nu-i venea să creadă că Ensei Tankado îndrăznise să atace banca de date NSA. Se holbă la mesaj.

„DOAR ADEVĂRUL VĂ MAI POATE MÎNTUI ACUM...”

– Adevărul? se miră ea. Adevărul despre ce?

Strathmore respira cu greutate.

– TRANSLTR, răspunse el cu voce spartă. Adevărul despre TRANSLTR.

Susan dădu din cap. Era logic. Tankado forța NSA să dezvăluie lumii adevărul despre TRANSLTR. Deci era vorba de șantaj. Lăsa NSA să aleagă – povestea lumii despre TRANSLTR sau pierdea propria bază de date. Privi uluită textul din fața ochilor. Pe marginea de jos a ecranului clipea amenințător o singură linie:

„INTRODUCEȚI CHEIA DE ACCES“

Privind literele care pulsau, Susan înțelese – virusul, cheia de acces, inelul lui Tankado, ingeniosul complot șantajist. Cheia de acces n-avea nimic de a face cu descifrarea unui algoritm; era un *antidot*. Cheia de acces oprea virusul. Susan citise multe despre astfel de viruși – programe software letale, care includeau și tratamentul, o cheie secretă ce putea fi folosită la dezactivarea lor. „Tankado n-a intenționat niciodată să distrugă baza de date NSA – el a vrut doar să ieșim în public cu TRANSLTR! După aceea ne-ar fi dat cheia de acces, astfel încât să oprim virusul!“

Acum era limpede că planul lui Tankado dăduse greș pe toată linia. Nu plănuiise să moară. Intenționase să stea într-un bar spaniol și să asculte pe CNN conferința de presă în care se vorbea despre cel mai secret computer spărgător de coduri al Americii. După aceea, probabil, urma să-l sune pe Strathmore, să-i citească parola de acces de pe inel și să salveze baza de date în ultima clipă. După un hohot imens de râs, ar fi dispărut în neant, un erou EFF.

Susan bătu cu pumnul în birou.

– Avem nevoie de acel inel! Este *singura* cheie de acces!

Acum înțelegea – nu exista *nici un* North Dakota, nici o a doua cheie de acces. Și chiar dacă NSA dezvăluia adevărul despre TRANSLTR, Tankado nu se mai găsea prin preajmă ca să salveze situația.

Strathmore tăcea.

Situația era mai gravă decît își imaginase ea vreodată. Iar lucrul cel mai șocant era acela că Tankado permisesese să se ajungă pînă aici. Evident, știuse ce urma să se întîmple dacă NSA nu punea mîna pe inel – și totuși, în ultimele lui clipe de viață, dăruise inelul. Încercase în mod deliberat să țină acel inel departe de ei. Dacă însă privea lucrurile din altă perspectivă, Susan înțelegea că nu se putea *aștepta* la altceva de la Tankado – ce să fi făcut, să salveze inelul pentru ei, cînd era convins că NSA îl omorîse?

Cu toate astea, nu putea crede că Tankado ar fi permis să se întîmple așa ceva. Era un pacifist. Nu intenționase să susțină haosul și distrugerea. Nu voise decît să echilibreze balanța. El avea ce avea cu TRANSLTR. Avea ce avea cu dreptul fiecăruia la secrete personale. Voia ca întreaga lume să afle că NSA ascultă pe oricine. Ștergerea bazei de date NSA reprezenta un act de agresiune pe care, în mintea lui Susan cel puțin, Ensei Tankado nu l-ar fi putut comite.

Sirenele o aduseră înapoi, la realitate. Îl privi pe comandantul brusc îmbătrînit și își dădu seama la ce se gîndește el. Nu numai că planurile de a planta o poartă secretă în Fortăreața Digitală se duseseră naibii, dar neglijența lui adusese NSA foarte aproape de ceea ce putea deveni cel mai mare dezastru de securitate din istoria SUA.

– Comandante, *nu e vina dumneavoastră!* insistă ea pe deasupra vuietului sirenelor. Dacă Tankado n-ar fi murit, am fi avut o poziție de negociere – am fi avut o alternativă!

Însă comandantul Strathmore nu auzea nimic. Viața lui se terminase. Își petrecuse treizeci de ani slujindu-și țara. Acesta ar fi trebuit să fie momentul lui de glorie, o adevărată *pièce de résistance* – o poartă secretă într-un standard mondial de criptare. În loc de asta, trimisese un virus în baza de date a Agenției Naționale de Securitate. Nu exista cale de a-l opri – nu fără întreruperea întregii energii de alimentare și, prin asta, fără ștergerea tuturor miliardelor de biți de informație stocate acolo. Doar inelul îi mai putea salva, iar dacă David nu găsisese inelul pînă acum...

– Trebuie să închid TRANSLTR! rosti Susan, preluînd controlul. Mă duc în subsol să închid manual întrerupătorul.

Strathmore se întoarse încet cu fața spre ea. Era un om terminat.

– O s-o fac eu, anunță el cu aceeași voce spartă.

Se ridică și se împiedică atunci cînd încercă să se depărteze de birou.

Susan îl așeză la loc în scaun.

– Nu, îl opri ea. *Eu* mă duc.

Tonul ei nu lăsa loc de împotrivire.

Strathmore își duse palmele la față.

– Bine. Etajul cel mai de jos. Lîngă pompele de freon.

Susan se răsuci pe călcîie și porni spre ușă. La jumătatea distanței se întoarse și privi înapoi.

– Comandante, strigă ea. Povestea asta *nu* s-a terminat. Încă nu sîntem învinși. Putem salva banca de date dacă David găsește inelul la timp!

Strathmore nu scoase o vorbă.

– Sunați-i pe cei de la baza de date! comandă Susan. Avertizați-i despre virus! Sînteți directorul adjunct al NSA. Sînteți un supraviețuitor!

Ca într-un film derulat cu încetinitorul, Strathmore își ridică privirea. Dădu în mod tragic din cap, ca un om care lua decizia supremă a vieții lui.

Hotărîtă, Susan se făcu nevăzută în beznă.

Capitolul 87

Motoreta Vespa intră pe banda de viteză mică a autostrăzii De Huelva. Chiar dacă zorii abia stăteau să mijească, traficul era intens, datorită tinerilor care se întorceau de la petrecerile nocturne. O dubiță cu adolescenți zbură pe lângă Becker, claxonînd cu putere. Aici, pe autostradă, Vespa părea o jucărie.

La o jumătate de kilometru în spate, un taxi șifonat ca vai de el se năpusti pe autostradă într-o jerbă de scînteii. Accelerînd, taxiul lovi un Peugeot 504, pe care îl expedie pe spațiul cu iarbă din mijloc.

Becker trecu de un marcaj pe care scria „SEVILLA CENTRO – 2 KM“. Știa că avea o șansă, dacă putea ajunge în centru. Vitezometrul arăta 60 de kilometri la oră. „Două minute pînă la ieșire.“ Știa că n-are atîta timp la dispoziție. Taxiul prindea viteză undeva în spatele lui. Privi luminile destul de apropiate ale centrului Sevillei și se rugă să ajungă viu la ele.

La jumătatea distanței spre artera de ieșire, se auzi amenințător un zgomot de metal scrișnind chiar în spatele lui. Becker se aruncă pe motoretă, rotind maneta de accelerație cît de tare putu. Se auzi un zgomot amortizat de foc de armă, dar glonțul trecu zburînd pe lângă el. Becker o tăie la stînga, strecurîndu-se printre benzi în speranța că așa va mai cîștiga ceva

timp. Nici un rezultat. Rampa de ieșire continua să se afle la trei sute de metri distanță, în schimb taxiul scrișnea la doar câteva lungimi de mașină în spate. Becker înțelese că în câteva secunde avea să fie împușcat sau călcat de roți. Se uită înainte pentru o posibilă scăpare, dar autostrada era mărginită pe ambele părți de pante abrupte cu pietriș. Se auzi un nou foc de armă. Becker luă o decizie.

Se aplecă brusc spre dreapta, într-un scrișnet de cauciuc și scînteii, și ieși derapînd de pe drum. Cauciucurile motoretei atinseră baza peretelui de piatră. Becker se așeză mai bine ca să nu-și piardă echilibrul, în vreme ce Vespa aruncă în spate un nor de pietriș și începu urcușul spre capătul pantei. Roțile se învîrteau ca nebunele, înfigîndu-se în solul înșelător. Motorul gema patetic încercînd să ducă sarcina la bun sfîrșit. Becker apăsă maneta și mai tare, sperînd ca aceasta să nu crape. Nu îndrăznea să privească în spate, convins că în orice moment taxiul s-ar fi putut opri și dinspre el ar fi putut țîșni o ploaie de gloanțe.

Gloanțele nu se auziră.

Motoreta țîșni peste creasta dealului. Becker văzu limanul izbăvirii – centrul orașului. Luminile se întindeau înaintea lui ca un cer plin de stele. Becker își croi drum printre niște arbuști și peste bordură. Motoreta prinse dintr-odată viteză. Avenue Luis Montoto părea că gonește sub cauciucuri. Stadionul de fotbal dispăru în viteză în stînga. Scăpase.

În acea clipă Becker auzi scrișnetul familiar al metalului pe asfalt. Privi drept înainte. Taxiul gonia pe rampa de ieșire la o sută de metri în fața lui. Mașina coti pe Luis Montoto și accelerează drept spre el.

Probabil că ar fi trebuit să simtă panica, dar nu simțea nimic. Știa exact încotro se îndreaptă. Coti la stînga pe Menendez Pelayo și apăsă maneta de accelerație. Motoreta trecu în goană

pe lângă un parc mic și apucă pe Mateus Gago – strada îngustă cu sens unic care ducea către poarta Barrio Santa Cruz.

„Încă puțin“, își zise el.

Taxiul îl urma, vuind din ce în ce mai aproape. Luă urma lui Becker prin poarta Santa Cruz, zdrobindu-și oglinda laterală de pereții înguști ai porții. Becker știa că învinsese. Santa Cruz era cea mai veche parte a Sevillei. Între clădiri nu existau străzi, ci doar labirinturi de alei pietonale construite în vremea romanilor. Aleile erau atît de înguste, încît pe ele circulau doar pietoni și din cînd în cînd motocicliști. Becker rătăcise o dată ore întregi pe acele străduțe.

Accelerînd pe ultima porțiune a străzii Mateus Gago, zări catedrala gotică, clădire construită în secolul al XI-lea, înălțîndu-se ca un munte chiar în fața lui. Chiar lângă ea, turnul Giralda se înălța la 140 de metri deasupra orașului. Acesta era cartierul Santa Cruz, căminul celei de-a doua catedrale din lume ca mărime și al celor mai vechi și mai pioase familii catolice din Sevilla.

Becker traversă în goană piațeta din piatră. Se auzi un singur foc de armă, dar acesta veni prea tîrziu. Becker și motoreta lui dispărură printr-un pasaj minuscul – Callita de la Virgen.

Capitolul 88

Farul motoretei arunca umbre ascuțite pe zidurile aleilor înguste. Manevrele lui Becker de a schimba vitezele scoteau adevărate vuiete printre clădirile spoite în alb, trezind locuitorii din Santa Cruz foarte devreme în acea dimineață de duminică.

Trecuseră mai puțin de treizeci de minute de la evadarea lui din spațiul aeroportului. De atunci o ținuse într-o goană, cu mintea bîntuită de nenumărate întrebări: „Cine încearcă să măucidă? Ce e așa de nemaipomenit la inelul ăsta? Unde e avionul NSA?” Prin minte îi trecu imaginea lui Megan moartă în separeul toaletei și simți că i se face iarăși rău.

Becker sperase s-o taie drept peste *barrio*¹ și să iasă de cealaltă parte, însă Santa Cruz era un hățiș uluitor de potecute. Era plin de alei înfundate și intrînduri moarte. Becker se dezorientă rapid. Se uită după turnul Giraldei pentru a se orienta, dar zidurile înconjurătoare erau atît de înalte, încît era incapabil să vadă ceva cu excepția unui petic de cer chiar deasupra capului.

Oare unde era bărbatul cu ochelari? Știa prea bine că asasinul nu se dăduse bătut. Probabil că îl urmărea pe jos. Becker se lupta să manevreze motoreta pe lîngă colțurile înguste ale străduței. Zgomotul motorului se auzea ca un ecou de-a lungul acesteia. În liniștea din Santa Cruz, își dădu seama că devenise o țintă ușoară. În acest moment nu îl ajuta decît viteza. „Trebuie să ies de cealaltă parte!”

După o lungă serie de coturi și pasaje drepte, ajunse la o intersecție triplă botezată Esquina de los Reyes. Știa că avea necazuri – fusese deja pe acolo. Brusc, în vreme ce stătea în loc și încerca să se hotărască pe care alee să o ia, motorul se opri. Pe indicatorul de benzină se putea citi „VACIO”. Ca și cum ar fi prins de veste, de pe aleea din stînga lui apăru o siluetă.

Mintea umană este cel mai rapid computer cu putință. În următoarea fracțiune de secundă, mintea lui Becker înregistrează forma ochelarilor individului, caută în memorie după o identitate, găsi una, o înregistrează ca periculoasă și ceru o decizie

¹ Denumire pentru cartier în țările de limbă spaniolă (n.tr.)

urgentă. O obținut rapid. Părăsi motoreta devenită inutilă și o luă la goană pe jos.

Din nefericire pentru Becker, Hulohot se găsea acum pe teren solid și nu într-un taxi care îl hurduca. Asasinul ridică arma cu calm și trase.

Glonțul îl atinse pe Becker într-o parte exact în momentul în care acesta cotea spre a se face nevăzut. Abia după cinci sau șase pași simți ceva. Mai întâi avu sentimentul unei întinderi musculare, chiar deasupra soldului. Aceasta se transformă într-o gîdilătură fierbinte. Cînd zări sînge, înțelese. Nu era vorba de durere nicăieri, ci doar de o cursă pe viață și pe moarte prin labirintul amețitor din Santa Cruz.

Hulohot se repezi după pradă. Fusese tentat să țintească în cap, dar era un profesionist. Îi plăceau jocurile de noroc. Becker era o țintă în mișcare, iar țintirea părții de mijloc a trupului furniza cea mai mare margine de eroare, atît pe verticală, cît și pe orizontală. Norocul își spusese cuvîntul. Becker cotise în ultima clipă, astfel încît, în loc să-i rateze capul, Hulohot prinsese o bucată laterală. Deși glonțul abia îl zgîriase pe Becker și nu provocase daune majore, el slujise bine scopului. Așa se realizase contactul. Prada fusese atinsă de aripa morții. Era un joc complet nou.

Becker alergă orbește înainte. Cotind. Ferindu-se. Evitînd porțiunile drepte. Pașii din spate îl urmau neobosiți. Minte lui nu mai judeca – nici unde se găsea și nici cine îl vîna. Rămăsese doar instinctul, autoconservarea, fără durere, doar cu o imensă frică însoțită de energie brută.

Un glonț explodă pe zidul din spatele lui. Becker simți pe ceafă zeci de ciobulețe de sticlă. Coti, împiedicîndu-se, spre stînga, către o nouă alee. Încercă să strige după ajutor, dar în afara sunetului de pași și a respirației lui gîfuite, aerul rămase încremenit.

Acum șoldul îl ardea. Se temea că va lăsa o dîră sîngerie pe pavajul alb. Căută cu privirea o ușă deschisă, o poartă, o ieșire din labirintul sufocant. Nimic. Aleea se îngusta.

– *Socorro!* rosti el cu o voce care abia se auzea. Ajutor!

Zidurile se apropiau din lateral. Aleea coti. Becker căută o intersecție, o bifurcație, orice. Aleea se transformă în potecă. Uși închise. Poteca se îngusta. Porți ferecate. Pașii se apropiau. Ajunsese pe o porțiune dreaptă. Brusc, poteca o luă în sus. Din ce în ce mai abrupt. Îi încetinea fuga.

Ajunse la capăt.

Ca o autostradă care rămăsese fără fonduri, poteca se oprea brusc. Un zid înalt, o bancă de lemn și nimic altceva. Nici o scăpare. Becker privi în sus, peste cele trei etaje ale clădirii, apoi se răsuci pe călcîie și începu să coboare poteca. Făcu doar cîțiva pași înainte de a se opri.

O siluetă apăru la baza pantei. Individul se deplasa spre el cu pași măsurați și hotărîți. O armă sclipea în mîna lui, de la primele raze de soare ale dimineții.

Becker se simți dintr-odată cumplit de lucid. Se întoarse spre zid. Dintr-odată, durerea din corp îl săgetă. Atinse locul dureros și se uită la el. Degetele și inelul lui Ensei Tankado se mînjiseră de sînge. Ameți. Se uită nedumerit la panglica de aur. Uitase că poartă acel inel pe deget. Uitase de ce venise în Sevilla. Privi spre silueta care se apropia. Se uită la inel. Pentru asta murise Megan? De aceea avea să moară și *el*?

Silueta întunecată înainta pe drumul înclinat. Becker văzu ziduri pretutindeni. În spate, îl aștepta o fundătură. Între ei se găseau cîteva intrînduri, dar era prea tîrziu ca să mai ceară ajutor.

Își lipi spatele de zid. Simți brusc fiecare pietricică de sub tălpile pantofilor, fiecare ieșitură din zidul din spate. Mentea i se întoarse în timp, către copilărie, către părinții lui... Susan.

„Oh, Doamne... Susan!“

Începu să se roage, așa cum nu o mai făcuse din copilărie. Nu se rugă să scape de moarte, căci nu credea în miracole. Se rugă ca femeia pe care o lăsa în urmă să găsească putere și să fie profund încredințată că fusese iubită. Închise ochii. Amintirile curgeau șuvoi. Nu amintiri despre întâlniri de catedră, ore la universitate sau alte lucruri care însemnau nouăzeci la sută din viața lui; erau amintiri despre ea. Amintiri simple: cum o învăța să folosească bețișoarele de mâncat, cum navigau ei împreună spre Cape Cod. „Te iubesc, îi zise el în gând. Să știi asta... pentru totdeauna.“

În acel moment căzuseră toate barierele defensive, toate fațadele, toate exagerările din viața lui. Era gol, în carne și oase, în fața lui Dumnezeu. „Sînt un om“, își spuse. Într-un moment de ironie, adăugă: „Un om fără ceară.“ Rămase acolo, cu ochii închiși, în vreme ce asasinul cu ochelari se apropia tot mai mult. Un clopot începu să bată undeva, în apropiere. Becker aștepta, încă în întuneric, sunetul care avea să-i pună capăt vieții.

Capitolul 89

Soarele de dimineață își arunca primele raze peste acoperișurile din Sevilla și începea să se strecoare în adâncimile dintre alei. Clopotele din turnul Giralda chemau oamenii la slujba de dimineață. Sosise momentul pe care îl așteptaseră toți

locuitorii. Pretutindeni în vechiul cartier porțile se deschideau și familiile ieșeau pe străzi. Ca un râu de sânge curgînd prin venele vechiului Santa Cruz, oamenii se îndreptau spre inima așezării lor, spre esența istoriei lor, spre Dumnezeuul lor, spre racla lor sfîntă, catedrala.

Undeva în creierul lui Becker răsuna un clopot. „Am murit deja?“ Ezitînd, deschise ochii și îi miji în primele raze ale soarelui. Știa foarte bine unde se afla. Își coborî privirea și inspectă aleea în căutarea asasinului. Omul cu ochelari nu era acolo. Erau însă alții. Spanioli îmbrăcați cu cele mai bune haine ale lor, ieșind din case pe străduțe, vorbind și rîzînd.

La celălalt capăt al aleii, ascuns de privirea lui Becker, Hulohot înjura și blestema. La început apăruse un singur cuplu care îl separa de pradă. Hulohot fusese sigur că acel cuplu va dispărea repede. Numai că dangătul clopotelor continua să se reverbereze pe alei, scoțînd alți oameni din case. Un al doilea cuplu, cu copii. Se salutară unii pe alții. Discutînd, rîzînd, sărutîndu-se de trei ori pe obraz. Un alt grup se ivi și Hulohot nu își mai putu vedea prada. Fierbînd de mînie, o luă la fugă printre oameni. Trebuia să ajungă la David Becker!

Ucigașul își croi drum către capătul aleii. Pe moment se trezi pierdut într-o mare de trupuri – haine și cravate, rochii negre, voaluri de mătase peste chipuri de femei gîrbovite. Cu toții păreau insensibili la prezența lui; se plimbau liniștiți, îmbrăcați în negru, ca un singur trup imens, blocînd drumul lui. Hulohot reuși să treacă de mulțime și ajunse la capătul înfundat, cu arma ridicată. Atunci scoase un urlet mut, inuman. David Becker dispăruse.

Becker mergea poticnindu-se pe lîngă mulțime. „Mergi cu turma, își zise el. Ei știu calea spre ieșire.“ Coti la dreapta în

intersecție și alea se lăți. Pretutindeni se deschideau porți, din spatele cărora ieșeau oameni. Dangătele clopotelor creșteau în intensitate.

Rana continua să-l ardă, dar sîngerarea se opri. Becker merse mai departe, cît de repede putea. Undeva în, spatele lui, se afla un om cu o armă, care pornise iarăși în urmărire.

Se amestecă printre oamenii care mergeau la slujbă, încercînd să-și țină capul plecat. Probabil că nu mai era mult de mers. Simțea asta. Mulțimea se îndesise, iar alea se lărgise. Nu se mai aflau pe un afluent, intraseră deja pe cursul principal al râului. Ocolind un colț, Becker văzu – înălțîndu-se drept în fața lui – catedrala și turnul Giralda.

Clopotele băteau asurzitor, iar dangătul lor se reverbera în spațiul semiînchis al piațetei înconjurată de ziduri înalte. Rîurile de oameni îmbrăcați în negru se uneau în piațetă, împingînd spre ușile imense ale catedralei. Becker încercă să scape spre Mateus Gago, dar era prins în cursă. Era lipit de alte trupuri și împins fără voie spre locașul Domnului. Spaniolii avuseseră dintotdeauna o idee specială despre apropiere, diferită de cea a restului lumii. Becker era strîns bine între două femei solide, care se lăsau purtate de mulțime cu ochii închiși. Murmurau pentru sine rugi și între degete învîrteau mătânii.

Cînd gloata se apropie de imensa structură de piatră, Becker încercă iarăși să o cotească la stînga, dar curentul uman era și mai puternic acum. Îngrămădeală, rugi murmurate orbește. Încercă să se întoarcă și să-și croiască drum înapoi, prin mulțime. Imposibil. Parcă ar fi înotat contra curentului într-un rîu rapid de munte. Se răsuci la loc. În fața lui se înălțau ușile catedralei – ca o gură imensă care absorbea participanții în negru la un carnaval la care el

nu dorea să ia parte. În acea clipă, Becker își dădu seama că intra în biserică.

Capitolul 90

Sirenele continuau să urle în Crypto. Strathmore habar n-avea de cât timp plecase Susan. Stătea singur în umbră; huruitul TRANSLTR îl chema. „Ești un supraviețuitor... ești un supraviețuitor...”

„Da, își zise el. Sînt un supraviețuitor, dar supraviețuirea nu înseamnă nimic fără glorie. Mai degrabă aș muri decît să trăiesc în umbra dizgrației.”

Căci asta îl aștepta. Ascunsese informații directorului. Trimisese un virus în cel mai sigur computer al națiunii. Fără îndoială că avea să fie expus oprobriului public. Avusese intenții patriotice, dar nimic nu ieșise conform planului. Trecerea de la teorie la practică însemnase moarte și trădare. Aveau să urmeze procese, acuzări, blam public. Își servise țara cu cinste și integritate atîția ani, încît acum pur și simplu nu putea îngădui un asemenea sfîrșit.

„Sînt un supraviețuitor“, își zise el din nou.

„Ești un mincinos“, îi răspunseră propriile gînduri.

Adevărat. Chiar era un mincinos. Existau oameni pe care îi mințise. Susan Fletcher se număra printre ei. Nu-i spusese atît de multe lucruri – lucruri de care el se rușina cumplit acum. Ani de zile ea fusese iluzia și fantasma vie a lui. O visa noaptea; o striga în somn. Pur și simplu nu se putea abține. Era mai strălucită și mai frumoasă decît orice altă femeie din imaginația lui. Soția lui se arătase răbdătoare, dar cînd o cunoscuse în sfîrșit

pe Susan, își pierduse imediat orice speranță. Bev Strathmore nu-și blamase niciodată soțul pentru sentimentele lui. Încercase să îndure durerea cît putuse de mult, dar aceasta devenise cu timpul prea mare. Îi spusese că mariajul lor se terminase; nu-și putea petrece restul vieții în umbra altei femei.

Sirenele îl scoaseră treptat pe Strathmore din starea de reverie. Puterea lui de analiză preluă controlul, căutînd căi de ieșire din dezastru. Minteă îi confirma ceea ce inima doar bănuia. Exista cu adevărat o singură scăpare, o singură ieșire.

Strathmore se uită la tastatură și începu să scrie. Nu se deranjă să întoarcă monitorul ca să vadă literele. Degetele apăsau tastele încet și cu hotărîre.

„Dragii mei prieteni, astăzi îmi iau viața...”

Așa nu s-ar mai fi mirat nimeni, niciodată. N-ar fi existat întrebări. N-ar fi existat acuzații. Va dezvălui lumii ce se întîmplase. Mulți muriseră... însă mai exista o viață de luat.

Capitolul 91

Într-o catedrală e noapte întotdeauna. Căldura zilei se transformă în răcoare umedă. Mișcarea este redusă la tăcere în spatele zidurilor groase de granit. Oricîte candelabre s-ar monta, penumbra imensă nu poate fi niciodată izgonită. Pretutindeni se văd umbre. Există doar ferestrele cu vitralii, sus de tot, cele care filtrează urîtenia de afară în raze palide de albastru și roșu.

La fel ca toate marile catedrale ale Europei, cea din Sevilla are forma unei cruci. Sanctuarul și altarul sînt situate exact deasupra centrului și se deschid în jos către sanctuarul principal.

Axa verticală e marcată de bănci din lemn pe o uluitoare distanță de o sută de metri, de la altar la baza crucii. La stînga și la dreapta altarului, latura scurtă a crucii găzduiește confesionale, morminte și strane.

Becker se trezi înghesuit pe mijlocul unei bănci lungi de lemn, cam la jumătatea distanței spre ieșire. În spațiul amețitor de deasupra lui, o cădelniță de argint de mărimea unui frigider se legăna în arcuri extrem de largi, la capătul unei frînghii tensionate, răspîndind în urmă aromă de tămîie. Clopotele Giraldei continuau să bată, trimițînd ușoare unde de șoc prin piața catedralei. Becker își coborî privirea spre peretele aurit din spatele altarului. Avea pentru ce să mulțumească. Respira. Trăia. Era un miracol.

În vreme ce preotul se pregătea să rostească rugăciunea de început, Becker își cercetă rana. Pe cămașă se vedea o pată roșie, dar sîngerarea se oprise. Rana era mică, semănînd mai degrabă a zgîrietură. Își îndesă cămașa în pantalon și întinse gîtul să vadă mai bine. Ușile imense ale catedralei se închideau în spatele lui. Știa că era prins acum în capcană, dacă îl urmărise cineva. Catedrala din Sevilla dispunea de o singură intrare funcțională, un model frecvent folosit pe vremea în care bisericile funcționau și ca fortărețe contra invaziei maure. Cu o singură intrare, exista o singură poartă de baricadat. Acum intrarea unică avea un alt rol – acela de a veghea ca toți turiștii care intrau în catedrală să-și cumpere bilet.

Ușile aurite, înalte de șapte metri, se trîntiră cu un zgomot de lespede funerară. Becker era închis în Casa Domnului. Închise ochii și se făcu mic pe bancă. Era singurul din clădire îmbrăcat în altceva decît negru. De undeva, se auziră voci care începeau să cînte.

Către spatele bisericii, o siluetă se deplasa încet în susul unei nave laterale, avînd grijă să rămînă în umbră. Silueta se strecurase

înăuntru exact înainte de închiderea ușilor. Omul zîmbi. Vînătoria devenea tot mai interesantă. „Becker e aici... o simt.“ Silueta se deplasa metodic, inspectînd un rînd o dată. Cădelnița imensă de deasupra tămîia în arcuri lungi și leneșe. „Un loc superb ca să mori, își zise Hulohot. Sper să am și eu parte de așa ceva.“

Becker îngenunche pe podeaua rece a catedralei și își feri capul de privirile altora. Omul așezat alături se uită urît la el – era un comportament total nepotrivit în Casa Domnului.

– *Enfermo*, se scuză Becker. Bolnav.

Trebuia să stea ferit. Zărise o siluetă cunoscută avansînd pe rîndul lateral. „El e! E aici!“

Chiar dacă se afla în mijlocul unei imense congregații, Becker se temea să nu fie o țintă ușoară. Haina lui kaki contrasta izbitor cu marea de negru. Se gîndi s-o dea jos, dar cămașa de dedesubt era albă. Așa că preferă să se ghemuiască și mai mult.

Individul de lîngă el pufni.

– *Turista*. Se încruntă, apoi șopti, pe jumătate sarcastic: *Llamo un médico?* Să chem un doctor?

Becker se uită în sus la fața plină de pistrui a bătrînului.

– *No, gracias. Estoy bien.*

Bărbatul îi aruncă o privire mînioasă,

– *Pues siéntate!* Atunci stai jos!

În jurul lor se auziră îndemnuri la tăcere, așa că bătrînul își mușcă limba și își întoarse privirea.

Becker închise ochii și se ghemui mai mult, întrebîndu-se cît avea să dureze slujba. Crescut ca un protestant, avusese întotdeauna impresia că romano-catolicii stăteau prea mult la slujbă. Acum se ruga să fie adevărat – de îndată ce slujba avea să se termine, el trebuia să se ridice și să-i lase pe ceilalți să iasă. Așa cum era îmbrăcat, în kaki, era un om mort.

Becker știa că nu dispunea de alte opțiuni pe moment. Stătea pur și simplu îngenuncheat acolo, pe pardoseala rece a imensei catedrale. În cele din urmă, bătrînul își pierdu interesul pentru el. Congregația se ridica acum în picioare și intona un imn. Becker rămase ghemuit. Picioarele începeau să-l doară. N-avea loc să le întindă. „Răbdare, își spuse el. Răbdare.“ Închise ochii și inspiră adînc.

Avu sentimentul că trecuseră doar cîteva minute, cînd cineva îl izbi cu piciorul. Se uită în sus. Bărbatul cu pistrui stătea în dreapta, așteptînd nerăbdător să iasă de pe șirul de bănci.

Becker intră în panică. „Deja vrea să plece? Trebuie să mă ridic!“ Îi făcu semn omului să pășească peste el. Bătrînul abia își controla furia. Apucă poalele hainei lui negre, le trase în jos și se lăsă pe spate, dezvăluind o întreagă coloană de oameni așteptînd să plece. Becker privi în stînga și constată că femeia care stătuse lîngă el dispăruse. Banca era pustie pe toată lungimea, pînă la coridorul din mijloc.

„Nu se poate ca slujba să se fi încheiat! E imposibil! Abia am ajuns aici!“

Își dădu însă seama ce se petrece abia atunci cînd văzu băiatul de altar și cele două șiruri distincte de oameni îndreptîndu-se de-a lungul coridorului central, spre altar.

„Comuniunea. Gemu el. Cu asta încep blestemații ăștia de spanioli!“

Capitolul 92

Susan coborî scara către nivelurile inferioare. Carcasa TRANSLTR era învăluită de șuvoaie groase de abur. Pasarelele

erau ude de la condens. Susan fu cît p-aci să cadă; pantofii nu o ajutau prea mult. Se întrebă cît timp mai avea să reziste TRANSLTR. Sirenele își continuau plînsetul lor intermitent. Luminile de urgență clipeau la intervale de două secunde. Generatoarele de rezervă tremurau cu trei etaje mai jos. Susan știa că undeva, în acel adînc, ascuns în penumbra cețoasă, se găsea un întrerupător. Simțea că timpul nu mai avea răbdare.

Sus, Strathmore ținea pistolul în mînă. Își reciti mesajul tipărit și îl puse pe podea. Era pe punctul de a comite un act de lașitate, iar în privința asta nu existau dubii. „Sînt un supraviețuitor“, își zise el. Se gîndi la virusul din baza de date NSA, se gîndi la David Becker, se gîndi la planul lui de a crea o poartă secretă. Spusese atîtea minciuni! Era atît de vinovat! Știa că asta era singura cale de a evita să dea socoteală... singura cale de a evita rușinea. Potrivi cu grijă arma. Apoi închise ochii și apăsă pe trăgaci.

Susan abia coborîse șase rînduri de scări cînd auzi împușcătura. Fusesse undeva, departe, abia sesizabilă pe fondul sonor al generatoarelor. Pînă atunci nu auzise împușcături decît pe micul ecran, însă sunetul nu lăsa loc îndoielilor.

Se opri scurt, cu sunetul continuînd să-i reverbereze în urechi. Se temu, îngrozită, că se întîmplase ce era mai rău. Își imagină visele comandantului – poarta secretă din Fortăreața Digitală și ce lovitură senzațională ar fi însemnat ea. Își imagină virusul din baza de date, căsătoria lui Strathmore care se ducea de rîpă, încuviințarea lui bizară de la plecarea ei. Simți că i se înmoaie picioarele. Se roti pe platformă și apucă balustrada. „Comandante! Nu!“

Pe moment, Susan se simți paralizată, cu mintea golită de orice gînd. Ecoul împușcăturii părea să limpezească haosul din jurul ei. Creierul îi spuse că trebuie să meargă mai departe, dar

picioarele refuzară să se supună îndemnului. „Comandante!“ O clipă mai târziu se trezi împleticindu-se înapoi pe scări, în sus, uitînd cu totul de pericolul din jurul ei.

Alergă orbește, alunecînd pe metalul umed. Deasupra ei, picăturile de condens cădeau ca ploaia. Cînd ajunse la ultima scară și începu să urce, se simți împinsă de jos de un val imens de abur, care o azvîrli practic prin trapa de intrare. Se rostogoli pe podeaua Crypto și simți aerul răcoros cum o inundă. Bluza albă i se lipise, udă, de trup.

Era întuneric. Susan se opri, încercînd să se orienteze. În minte îi răsuna, ca o buclă nesfîrșită, zgomotul împușcăturii. Prin trapă năvălea aburul fierbinte precum gazele unui vulcan pe punctul de a erupe.

Susan se blestemă că lăsase pistolul pe mîna lui Strathmore. I-l lăsase, nu? Sau se găsea în Node 3? În vreme ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, privi spre gaura căscată în peretele Node 3. Licărul monitoarelor se zărea vag, iar în depărtare îl putea vedea pe Hale stînd nemișcat pe podea, acolo unde îl lăsase. Nu se vedea nici urmă de Strathmore. Îngrozită de ce putea descoperi, Susan porni spre biroul comandantului.

Însă ceva i se păru ciudat. Se dădu înapoi cîțiva pași și se zgîi din nou în Node 3. Putea zări brațul lui Hale în lumina albăstruie. Brațul nu stătea lipit de trup. Hale nu mai era legat ca o mumie. Brațul îi stătea deasupra capului. Iar Hale era întins pe spate pe podea. Oare reușise să se elibereze? Nu se întrezărea nici o mișcare. Hale părea încremenit în moarte.

Susan privi spre postul de lucru al lui Strathmore.

– Comandante?

Tăcere.

Ezitînd, porni spre Node 3. În mîna lui Hale se vedea un obiect. Lucea în lumina ecranelor. Susan se apropie și mai mult. Dintr-odată văzu clar ce avea Hale în mînă. Era pistolul Beretta.

Susan icni. Urmînd conturul brațului lui Hale, privirea i se opri pe chipul lui. Ceea ce zări era o mască grotescă. Jumătate din capul lui Greg Hale era îmbibat de sînge. Pe covor se răspîndea o pată întunecată.

„Oh, Doamne!“ Se trase înapoi, împleticindu-se. Nu auzise împușcătura comandantului, ci pe cea a lui *Hale*!

Se apropie de cadavru ca în transă. Hale părea să fi reușit să se elibereze. Cablurile de imprimantă erau îngrămădite pe podea, lîngă el. „Probabil că am lăsat arma pe canapea“, își zise ea. În lumina albăstruie, sîngele care se scurgea prin gaura din craniu părea negru.

Lîngă Hale, pe podea, se vedea o foaie de hîrtie. Susan se duse într-acolo și o ridică. Era o scrisoare.

„Dragii mei prieteni, îmi iau viața astăzi, ca ispășire a următoarelor păcate...”

Susan se holbă la biletul de rămas-bun, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Îl citi încet. Era ireal – atît de deosebit de Hale – o listă de crime ca o notă de la spălătorie. Individul recunoștea totul – că descifrase farsa cu NDAKOTA, că angajase un mercenar pentru a-l ucide pe Ensei Tankado și a lua inelul, că îl împinsese pe Phil Chartrukian, că plănuise să vîndă Fortăreața Digitală.

Susan ajunsese la ultimul rînd. Nu era pregătită pentru așa ceva. Ultimele cuvinte ale scrisorii dădeau lovitura de grație:

„Mai presus de orice, îmi pare cu adevărat rău de David Becker. Iertați-mă, am fost orbit de ambiție.”

Stînd și tremurînd deasupra trupului lui Hale, Susan auzi zgomot de pași apropiindu-se din spate. Se răsuci pe călcîie, cu mișcări încete.

În cadrul spart al peretelui de sticlă se ivi Strathmore. Era palid și gîfîia. Se uită la cadavrul lui Hale, părînd șocat.

– Oh, Doamne! izbucni el. Ce s-a întîmplat?

Capitolul 93

„Comuniunea.“

Hulohot îl zări imediat pe Becker. Haina kaki nu putea trece neobservată, mai ales că avea pe ea pata de sînge. Haina se deplasa pe coridorul din mijloc, în miezul unei marea negre. „Nu trebuie să știe că sînt aici.“ Hulohot zîmbi. „E un om mort.“

Mîngîie contactele mici de metal de pe buricele degetelor, nerăbdător să-i dea vestea cea bună legăturii sale din America. „În curînd, își zise el. Foarte curînd.“

Hulohot se deplasă către spatele bisericii ca un animal de pradă adîlmecîndu-și victima. După aceea începu să se apropie – chiar pe coridorul central. N-avea chef să-l urmărească pe Becker în mulțimea care pleca de la biserică. Printr-o răsturnare fericită a situației, prada sa era prinsă în capcană. Hulohot avea nevoie doar de o cale de a o elimina discret. Amortizorul de la pistol, cel mai bun posibil de pe piață, abia dacă scotea un sunet de tuse seacă. Iar asta era foarte bine.

Apropiindu-se de haina kaki, Hulohot nu luă în seamă murmurele celor pe lîngă care trecea. Congregația înțelegea nerăbdarea acestui om de a primi binecuvîntarea lui Dumnezeu, însă existau niște reguli stricte de protocol – două linii, o singură procesiune.

Hulohot își continuă mersul. Se apropia cu repeziciune. Ascunse revolverul în buzunarul hainei. Clipa așteptată sosise.

David Becker fusese extrem de norocos pînă acum; norocul nu trebuia provocat mai departe.

Haina kaki se găsea la o depărtare de numai zece oameni în față. Omul care o purta mergea cu capul plecat. Hulohot exersă omorul în minte. Imaginea era clară – strecurarea în spatele lui Becker, menținerea armei coborîta și ferită de priviri indiscrete, două focuri în spatele victimei, Becker împiedicîndu-se, Hulohot prinzîndu-l și ajutîndu-l să se așeze pe o bancă, exact ca un prieten grijuliu. După care Hulohot avea să fugă repede în spatele bisericii, ca și cum s-ar fi dus să caute ajutor. În confuzia creată, ar fi dispărut fără să își fi dat seama cineva ce s-a întîmplat.

Cinci oameni. Patru. Trei.

Hulohot atinse arma din buzunar, păstrînd-o ascunsă. Avea să tragă de la nivelul soldului în sus, drept în coloana lui Becker. Așa glonțul avea să lovească fie coloana vertebrală, fie plămînul, înainte de a atinge inima. Becker avea să moară chiar dacă glonțul ar fi ratat inima. Un plămîn perforat era fatal, poate că nu în alte părți ale lumii, mai avansate din punct de vedere medical, dar cu siguranță că da în *Spania*.

„Doi oameni... unul.“ Hulohot ajunse la liman. Se răsuci spre dreapta ca un dansator care interpreta o mișcare bine exersată. Își puse mîna pe umărul hainei kaki, ținti și... trase. Două focuri amortizate.

Trupul înțepeni instantaneu. După aceea începu să se prăbușească. Hulohot își prinse victima de sub brațe. Cu o singură mișcare roti și așeză trupul pe o bancă înainte ca spatele victimei să se umple de pete de sînge. Oamenii din apropiere se întoarseră. Hulohot nu le acordă nici o atenție – peste o clipă avea să dispară.

Pipăi degetele lipsite de viață ale omului în căutarea inelului. Nimic. Pipăi din nou. Degetele erau goale. Hulohot răsuci

nervos omul cu fața spre el. Îl apucă brusc groaza. Chipul nu era al lui David Becker.

Rafael de la Maza, un bancher din suburbiile Sevillei, murise aproape instantaneu. În mână continua să strângă cele 50 000 de pesete pe care americanul ăla ciudat i le plătise în schimbul unei haine ieftine de culoare neagră.

Capitolul 94

Midge Milken stătea înfuriată lângă răcitorul de apă din apropierea intrării în sala de conferințe. „Ce naiba face Fontaine?” Strînse în pumn paharul de hîrtie și îl aruncă în coșul de gunoi. „În Crypto se petrece ceva! O simt!” Midge știa că exista o singură cale de a demonstra că avea dreptate. Trebuia să se ducă ea însăși în Crypto și să verifice – să-l tîrască pe Jabba pînă acolo dacă ar fi fost nevoie. Se răsuci pe călcîie și porni spre ușă.

Ca din senin, în fața ei apăru Brinkerhoff, blocîndu-i drumul.

– Unde te duci?

– Acasă! minți Midge.

Brinkerhoff refuză să se dea la o parte.

Midge îl privi minioasă.

– Ți-a spus Fontaine să nu-mi dai drumul, nu-i așa?

Brinkerhoff se uită în altă parte.

– Chad, îți spun eu că se întîmplă ceva în Crypto – ceva important. Nu știu de ce Fontaine face pe prostul, dar TRANSLTR are probleme. În seara asta ceva nu merge cum trebuie acolo!

– Midge, încercă el s-o calmeze, trecînd pe lîngă ea spre ferestrele acoperite cu draperii ale sălii de conferințe, hai să-l lăsăm pe director să se ocupe de asta.

Privirea din ochii ei deveni scăpărătoare.

– Ai idee ce se întîmplă cu TRANSLTR dacă pică sistemul de răcire?

Brinkerhoff înalță din umeri și se apropie de fereastră.

– Probabil că, oricum, curentul a revenit pînă acum.

Trase draperiile și privi afară.

– Încă întuneric? întrebă Midge.

Brinkerhoff nu îi răspunse. Părea incremenit locului. Scena din domul Crypto era inimaginabilă. Întreaga cupolă de sticlă se umpluse de lumini rotitoare, sclipiri stroboscopice și abur dens. Brinkerhoff privea transfigurat, cu fața lipită de geam. Cuprins de panică, se întoarse și o luă la goană.

– Directore! *Directore!*

Capitolul 95

– Sîngele lui Hristos... potirul mîntuirii...

Oamenii se adunară în jurul trupului prăbușit în strană. Cădelnița continua să se legene deasupra cu mișcări ample. Hulohot se repezi înnebunit pe coridorul central și inspectă nava cu privirea. „Trebuie să fie aici!“ Se întoarse spre altar.

Cu treizeci de rînduri mai în față, comuniunea continua fără întrerupere. Padre Gustaphes Herrera, purtătorul principal de potir, se uită curios spre agitația discretă dintr-una din băncile centrale. Nu era îngrijorat. Cîteodată unii dintre frații mai în

vîrstă erau copleșiți de Sfîntul Duh și leșinau. De obicei problema se rezolva cu puțin aer curat.

Între timp, Hulohot cerceta cu disperare. Becker nu se vedea nicăieri. Aproape o sută de oameni stăteau îngenuncheați în fața altarului, așteptînd cuminecătura. Hulohot se întrebă dacă Becker făcea parte dintre ei. Se uită la spinările lor. Era pregătit să tragă de la cincizeci de metri distanță.

– *El cuerpo de Jesus, el pan del cielo...*

Tînărul preot care îi oferea cuminecătura lui Becker se uită dezaprobat la el. Putea înțelege nerăbdarea străinului de a primi împărtășania, dar asta nu era o scuză pentru a sări rîndul.

Becker înclină capul și mestecă pișcotul cît de lent putu. Sesiză că în spatele lui se petrecea ceva, un soi de tulburare. Se gîndi la omul de la care cumpăraseră haina, sperînd că acesta îi ascultase avertismentul și nu luase sacoul lui la schimb. Vru să se întoarcă și să privească, dar se temea să nu fie zărit de perechea de ochelari cu ramă de metal. Se ghemui, în speranța că haina neagră reușea să-i acopere spatele pantalonilor kaki. Deșartă speranță.

Potirul venea repede spre el dinspre dreapta. Oamenii înghițeau deja vinul sfînt, își făceau cruce și se ridicau să plece. „Mai încet!” Becker nu se grăbea să părăsească altarul. Însă a întîrzia ca să deguști o gură de vin însemna prea mult pentru o coadă de două mii de oameni și doar opt preoți.

Cînd Hulohot zări perechea de pantaloni kaki, potirul se găsea chiar în dreapta lui Becker.

– *Estás ya muerto*, șopti el încet. Ești deja mort.

Hulohot urcă pe coridorul central. Trecuse vremea fi-nețurilor. Două focuri în spate, înșfăcarea inelului și fuga. Cea mai mare stație de taxiuri din Sevilla se găsea la cîteva

zeci de metri depărtare, pe Mateus Gago. Întinse degetele după armă.

– *Adiós, Señor Becker...*

– *La sangre de Cristo, la copa de la salvación...*

Aroma grea de vin roșu umplu nările lui Becker în clipa în care Padre Herrera coborî potirul de argint, șlefuit manual. „Cam devreme pentru o băutură“, își zise el, aplecându-se în față. Când cupa de argint îi ajunse în dreptul ochilor, Becker sesiză mișcare în reflexia luminii pe metal. O siluetă, apropiindu-se cu repeziciune.

Văzu o sclipire de metal, o armă scoasă din buzunar. Instantaneu și inconștient, ca un sprinter care țîșnește la auzul pocnetului de pistol, Becker se repezi înainte. Preotul căzu îngrozit pe spate, dînd drumul potirului din mînă. Cupa zbură prin aer; vinul din ea se împrăștie ca o ploaie roșie peste marmura albă. Becker o luă la goană de-a lungul șirului de oameni care așteptau comuniunea, împrăștiind în calea lui preoți și copii de altar. Pistolul cu amortizor trase un singur foc. Becker se aruncă la pămînt, iar glonțul se izbi de podeaua de marmură de lîngă el. O clipă mai tîrziu se rostogolea peste trei trepte de granit în *valle*, coridorul îngust prin care intrau preoții, permițîndu-le să se ridice pe scena altarului ca și cum ar fi apărut acolo prin grația divină.

Ajuns la capătul scărilor, se împiedică și căzu. Simți că alunecă și își pierde controlul pe piatra șlefuită. Îl încercă un junghi cumplit în vîntre, cînd ateriză pe partea lovită de glonț. O clipă mai tîrziu trecea împleticindu-se printr-o poartă acoperită de draperii și cobora un șir de trepte din lemn.

Durere. Becker alerga, traversînd o cabină de schimb a preoților. Era întuneric. Dinspre altar se auzeau țipete. Zgomote tari de pași care-l urmăreau. Dădu buzna printr-un set de

uși duble și intră împiedicându-se într-un soi de cameră de studiu. Era o încăpere întunecoasă, decorată cu covoare orientale și cu mobilier din mahon șlefuit. Pe peretele din față se vedea un crucifix imens. Fundătură. Becker ajunsese la capătul bisericii în formă de cruce. Îl auzea pe Hulohot apropiindu-se cu repeziciune. Se uită fix la crucifix și își blestemă ghinionul.

– *La naiba!* înjură el.

În stînga se auzi brusc un zgomot de sticlă spartă. Se răsuci pe călcîie. Un bărbat îmbrăcat cu o robă roșie icni și se întoarse îngrozit spre Becker. Ca o pisică prinsă cu canarul în bot, omul în sutană se șterse la gură și încercă să ascundă rămășițele sticlei cu vin de cuminecare de la picioarele lui.

– *Salida!* imploră Becker. *Salida!* Dați-mi drumul!

Cardinalul Guerra reacționează instinctiv. Un demon intrase în camerele sacre țipînd după eliberarea din Casa Domnului. Guerra avea să-i îndeplinească dorința – imediat. Demonul intrase acolo în cel mai nepotrivit moment cu putință.

Palid la față, cardinalul arată spre o draperie pe peretele din stînga lui. Ascunsă în spatele draperiei se găsea o ușă. El însuși o montase acolo cu trei ani înainte. Ușa dădea în curtea de afară. Cardinalul se plictisise să tot iasă din biserică prin ușile principale, ca un păcătos de rînd.

Capitolul 96

Udă și tremurînd din tot trupul, Susan stătea ghemuită pe canapeaua din Node 3. Strathmore își pusese haina de la costum peste umerii ei. Cadavrul lui Hale zăcea la cîțiva metri mai

departe. Sirenele vuiau. Se auzi un trosnet ascuțit dinspre carcasa TRANSLTR, ca zgomotul gheții topindu-se pe suprafața unui iaz înghețat.

– O să închid curentul, zise Strathmore, punînd mîna în chip de liniștire pe umărul ei. Mă întorc imediat.

Susan privi absentă cum comandantul dispare în Crypto. Nu mai era individul terminat pe care îl văzuse cu zece minute mai devreme. Comandantul Trevor Strathmore revenise – era logic, controlat și lua toate măsurile necesare pentru a rezolva problemele.

Prin mintea ei se învîrteau ca un tren scăpat de sub control ultimele cuvinte din biletul de rămas-bun al lui Hale: „Mai presus de orice, îmi pare cu adevărat rău de David Becker. Iertați-mă, am fost orbit de ambiție.“

Coșmarul lui Susan Fletcher se confirma. David era în pericol... sau chiar mai rău de atît. Poate că era deja prea tîrziu. „Îmi pare cu adevărat rău de David Becker.“

Se uită la bilet. Hale nici măcar nu-l semnase – doar își tipărise numele la final: „Greg Hale.“ Își mărturisise oful, apăsase tasta PRINT și apoi se împușcase – pur și simplu. Hale jurase că nu se va întoarce la închisoare; își ținuse promisiunea – alesese moartea în locul pușcăriei.

– David..., murmură ea. *David!*

În acel moment, comandantul Strathmore pășea de pe scară pe prima platformă, la trei metri sub podeaua Crypto. Fusesse o zi de coșmar. Ceea ce începuse ca o misiune patriotică se termina într-un haos scăpat complet de sub control. Comandantul fusese obligat să ia decizii imposibile și să comită acte oribile – acte de care el nu se imaginase niciodată capabil.

„Era o soluție! Era *singura* soluție!“

Trebuia sa se gîndească la datoriile lui: la țară și la onoare. Strathmore știa că timpul nu expirase încă. Putea opri TRANSLTR. Putea folosi inelul ca să salveze cea mai prețioasă bază de date din țară. „Da, își spuse el. Mai este timp încă.“

Privi dezastrul din jurul lui. Deasupra porniseră stingătoarele automate de incendiu. TRANSLTR gema din rărunchi. Sirenele vuiau. Luminile rotitoare semănau cu niște elicoptere de luptă apropiindu-se printr-o ceață densă. La fiecare pas făcut, îl zărea pe Greg Hale – tînărul criptograf privea în sus, implorîndu-l din ochi și apoi... împușcătura. Moartea lui Hale slujise țării... onoarei. NSA nu-și putea permite un alt scandal. Strathmore avusese nevoie de un țap ispășitor. În plus, Greg Hale era o bombă cu ceas, care putea exploda oricînd.

Soneria telefonului mobil îi întrerupse gîndurile. Sunetul abia se auzea pe fundalul sonor al sirenelor și al aburului care șuiera. Strathmore îl smulse de la cureaua fără a-și încetini pasul.

– Zi!

– Unde e cheia mea de acces? ceru să afle o voce cunoscută.

– Cine e? urlă Strathmore ca să acopere zgomotul de fond.

– Numataka! urlă furioasă, la rîndul ei, vocea din receptor.

Mi-ai promis o cheie de acces!

Strathmore continuă să meargă.

– Vreau Fortăreața Digitală! șuieră Numataka.

– Nu există nici o Fortăreață Digitală!

– Ce?

– Nu există nici un algoritm impenetrabil!

– Ba există! L-am văzut pe internet! Oamenii mei încearcă de zile întregi să-l descifreze!

– E un virus criptat, idiotule – iar tu ești un norocos că nu-l poți deschide!

– Dar...

– Afacerea a căzut! îl anunță Strathmore. Nu sînt North Dakota. *Nu* există un North Dakota! Uită că am spus ceva despre el!

Strathmore închise, trecu soneria pe mut și își puse telefonul la briu. N-avea să mai fie deranjat de întreruperi.

La optsprezece mii de kilometri depărtare, Tokugen Numataka stătea uluit în fața ferestrei. Trabucul Umami îi atîrna inert în colțul gurii. Afacerea vieții lui se dezintegrase în cîteva secunde.

Strathmore continuă să coboare. „Afacerea a căzut.“ Corporația Numatech n-avea să pună niciodată mîna pe algoritmul impenetrabil... iar NSA n-avea să obțină niciodată poarta ei secretă de intrare.

Visul lui Strathmore fusese îndelung plănuit – alesese corporația Numatech cu mare atenție: o firmă sănătoasă, probabil o câștigătoare a licitației pentru cheia de acces. Nimeni n-ar fi avut dubii dacă ea s-ar fi ales cu cheia. Nu exista nici o companie mai puțin susceptibilă de a intra în consorțiu cu guvernul american. Tokugen Numataka însemna Japonia veche – moartea înaintea dezonoarei. Ura americanii. Le ura mîncarea, obiceiurile și, mai presus de toate, le ura supremația asupra pieței mondiale de software.

Viziunea lui Strathmore fusese îndrăzneată – un standard mondial de criptare cu o poartă ascunsă, aparținînd NSA. Dorise să împărtășească această viziune cu Susan, să o transpună în realitate alături de ea, însă știa că așa ceva nu era posibil. Susan nu ar fi fost niciodată de acord cu moartea lui Ensei Tankado,

chiar dacă această moarte ar fi salvat mii de vieți în viitor. Era o pacifistă. „Și eu sînt un pacifist, își zise el. Doar că nu-mi permit luxul de a acționa ca atare.“

În sinea lui, comandantul nu se îndoise niciodată cine îl va ucide pe Tankado. Tankado se afla în Spania – iar Spania însemna Hulohot. Mercenarul portughez în vîrstă de patruzeci și doi de ani era unul dintre favoriții comandantului în materie de treburî murdare. Lucra de ani de zile pentru NSA. Născut și crescut în Lisabona, Hulohot îndeplinise misiuni pentru NSA pe întreg teritoriul Europei. Nimeni nu putuse vreodată să stabilească o legătură între crimele lui și Fort Meade. Singura problemă o constituia faptul că Hulohot era surd. Ca atare, comunicațiile prin telefon nu erau posibile. Strathmore aranjase cu ceva timp în urmă ca Hulohot să primească ultima jucărie inventată de NSA, computerul Monocle. Strathmore își cumpărase pentru el un SkyPager și îl programase pe aceeași frecvență de lucru cu Hulohot. Din acel moment, comunicațiile lui cu portughezul deveniseră nu numai instantanee, ci și de nedepistat.

Primul mesaj pe care Strathmore i-l trimisese nu lăsa loc vreunei îndoieli. Chestiunea fusese deja discutată între ei. „Ucide-l pe Enseî Tankado. Găsește cheia de acces.“

Strathmore nu întreba niciodată cum își îndeplinea Hulohot sarcinile. Important era că omul lui reușise din nou. Enseî Tankado murise, iar autoritățile erau convinse că moartea lui fusese provocată de un atac de cord. O crimă ca la carte – cu excepția unui singur lucru. Hulohot alesese greșit locația. În aparență, moartea lui Tankado într-un loc public fusese o necesitate pentru a elimina orice suspiciuni. Însă publicul își făcuse simțită prezența mult prea devreme. Hulohot fusese obligat să se ascundă înainte de a putea cerceta trupul în căutarea cheii de acces. Cînd lucrurile se liniștiseră, cadavrul lui Tankado ajunsese deja pe mîna medicului legist.

Strathmore fusese extrem de furios. Pentru prima dată Hulohot ratase o misiune – și alesese un moment prost ca s-o rateze. Obținerea cheii de acces însemna o misiune crucială, însă Strathmore știa prea bine că a trimite un asasin surd în morga din Sevilla însemna sinucidere curată. Atunci își cântărise alternativele. Un al doilea plan de acțiune începuse să i se contureze în minte. Strathmore întrezărise brusc șansa de a câștiga pe două fronturi – șansa de a materializa două visuri în loc de unul singur. La ora șase și jumătate în acea dimineață îl sunase pe David Becker.

Capitolul 97

Fontaine dădu năvală în sala de conferințe. Brinkerhoff și Midge îl urmau îndeaproape.

– Priviți! izbucni Midge, ducându-se în grabă spre fereastră.

Fontaine se uită la luminile din domul Crypto. Ochii i se măriră. Chestia asta *nu* făcea în mod clar parte din plan.

Brinkerhoff îngăimă:

– Acolo jos parcă ar fi o nenorocită de discotecă!

Fontaine privi fix, încercînd să priceapă. Niciodată nu se întimplase așa ceva în cei cîțiva ani de cînd TRANSLTR devenise operațional. „Se supraîncălzește“, își zise el. Se întrebă de ce naiba Strathmore nu îl oprise. Dar nu avu nevoie decît de o secundă ca să ia o decizie.

Înșfăcă un telefon de apel general de pe masa de conferințe și apăsă codul de extensie pentru Crypto. Receptorul începu să sune sacadat, ca și cum extensia ar fi fost scoasă din uz.

Fontaine trînti telefonul.

– La naiba!

Îl ridică însă imediat și formă numărul personal de mobil al lui Strathmore. De această dată, începu să sune.

Șase apeluri.

Brinkerhoff și Midge urmăreau cum Fontaine se plimba de colo-colo ca un tigru în cușcă. După un minut de sunat în gol, Fontaine se făcu stacojiu de mînie.

Trînti din nou telefonul pe masă:

– De necrezut! tună el. Crypto e pe punctul de a exploda, iar Strathmore nu răspunde la telefonul lui blestemat!

Capitolul 98

Hulohot dădu buzna din camerele cardinalului Guerra în soarele orbitor de dimineață. Își protejă ochii și înjură. Se găsea în afara catedralei, într-o curte mică mărginită de un zid înalt de piatră, de latura de vest a turnului Giralda și de două garduri de fier forjat. Poarta era deschisă. Dincolo de ea se afla piața. Era pustie. La distanță se vedeau zidurile cartierului Santa Cruz. Becker nu avusese cum să ajungă atît de repede, atît de departe. Hulohot se întoarse și cercetă curtea cu privirea. „E aici! Trebuie să fie!”

Curticica, pe numele ei Jardin de los Naranjos, era celebră în Sevilla pentru cei douăzeci de portocali înfloriți. Pomii erau renumiți în oraș ca locul de naștere a marmeladei englezești. Un negustor englez din secolul al optsprezecelea cumpăraseră trei duzini de lădițe cu portocale de la catedrala din Sevilla și le dusese înapoi în Londra, unde descoperise că fructele aveau un gust amarui. Încercase să prepare gem din coajă și sfîrșise prin

a adăuga kilograme întregi de zahăr pentru a face gemul comestibil. Așa se născuse marmelada de portocale.

Hulohot trecu prin hățișul de copaci, cu arma întinsă. Pomii erau bătrâni, iar frunzișul creștea la înălțime. Nu se putea ajunge nici măcar la cele mai coborâte ramuri, iar baza tulpinilor nu putea oferi un ascunziș. Hulohot își dădu repede seama că acea curte era pustie. Atunci privi drept în sus: Turnul Giralda.

Intrarea către scara în spirală a Giraldei era semnalizată de o frînghie și un mic semn din lemn. Frînghia atîrna nemișcată. Hulohot ridică privirea pe toată înălțimea de o sută treizeci de metri a turnului și își dădu imediat seama că ideea era ridicolă. Nu se putea ca Becker să fie atît de idiot. Unica scară de acces se înălța către un cub de piatră. În ziduri existau fereștruci minuscule, dar nici o altă cale de ieșire.

David Becker urcă ultimul șir abrupt de scări și se rostogoli abia răsufliînd într-o mică încăpere de piatră. De jur împrejurul lui se înălțau pereți înalți, iar perimetrul încăperii era străpuns din loc în loc de fante. Nici o ieșire.

Soarta nu îl favorizase în această dimineată. Cînd ieșise din catedrală în curte, haina i se prinsese în ușa. Țesătura îl oprise în mijlocul goanei și îl răsucise cu putere înainte de a se rupe. Becker se trezise dintr-odată împleticindu-se în soarele orbitor. Cînd ridicase privirea, văzuse că se îndrepta drept către scară. Sărise peste frînghie și o luase repede în sus. Cînd înțelesese încotro se îndreaptă, era prea tîrziu.

Acum ședea în celula mică din piatră și încerca să-și recapete răsufierea. Îl ardea locul unde fusese împușcat. Prin fanatele din ziduri pătrundeau raze înguste de soare. Se uită afară. Omul cu ochelari era jos, la mare depărtare, cu spatele la el, cercetînd piața cu privirea. Becker își mută trupul în fața fantei,

ca să vadă mai bine. „Traversează piața“, îl rugă el în gând pe asasin.

Umbra turnului adăsta peste piață ca un arbore uriaș. Hulohot o măsură din priviri. La capătul ei, trei fante de lumină despicau lungimea în dreptunghiuri perfecte pe pavajul pieței. Unul dintre acestea tocmai fusese șters de pe pavaj de umbra unui om. Hulohot se răsuci pe călcîie și porni în goană spre scările Giraldei, fără a arunca măcar o privire asupra vârfului turnului.

Capitolul 99

Fontaine izbi cu pumnul în palmă. Măsura sala de conferințe cu pasul și privea spre luminile rotitoare din Crypto.

– Anulează! La naiba! Anulează!

Midge se ivi în ușă cu o foaie proaspăt sosită de la imprimantă.

– Directore! Strathmore *nu poate* anula!

– Ce?? izbucniră la unison Fontaine și Brinkerhoff.

– A încercat, domnule! Midge îi întinse raportul. Deja de patru ori! TRANSLTR e blocat într-un soi de buclă infinită.

Fontaine se răsuci și privi pe fereastră.

– Isuse Hristoase!

În acea clipă sună telefonul din sala de conferințe. Directorul înălță brațele.

– Trebuie să fie Strathmore! Era și timpul!

Brinkerhoff ridică receptorul.

– Biroul directorului.

Fontaine întinse mîna după receptor.

Brinkerhoff păru stînjedit și se întoarse spre Midge.

– E Jabba. Pe *tine* te vrea.

Directorul își întoarse privirea spre Midge, care deja traversa încăperea. Femeia activă difuzorul telefonului.

– Dă-i drumul, Jabba.

Vocea metalică a grăsanului bubui în cameră:

– Midge, sînt la baza principală de date. Se întîmplă niște chestii ciudate pe aici. Mă întrebam dacă...

– La dracu', Jabba! izbucni Midge, incapabilă să se mai controleze. Asta încercam să îți spun și eu!

– Poate că nu e nimic, o întoarse el imediat, dar...

– Termină cu prostiile! Ceva *este* în mod clar! Orice s-ar întîmpla acolo jos, privește totul cu seriozitate, cu *foarte multă* seriozitate. Datele mele nu sînt eronate... n-au fost și nu vor fi niciodată. Vru să închidă, dar se grăbi să adauge: Oh, și... Jabba? Doar ca să nu mai existe alte surprize... Strathmore a scurtcircuitat Mănușa.

Capitolul 100

Hulohot urcă scările Giraldei cîte trei trepte o dată. Singura lumină pe scara în spirală provenea de la micile ferestruici de aerisire tăiate în piatră la fiecare rotire cu 180 de grade. „L-am prins! David Becker va muri!” Hulohot continuă să urce în cerc, cu arma pregătită. Se ținea lipit de zidul exterior, în caz că Becker s-ar fi decis să atace de sus. Trepiedele de fier ale lumînărilor de la fiecare palier ar fi fost arme bune în caz că Becker ar fi optat să le folosească. Însă urcînd spirala pe arcul larg, Hulohot îl putea vedea la timp. Arma lui avea o rază de

acțiune semnificativ mai mare decît un trepid de un metru și jumătate lungime.

Asasinul urca repede, dar cu prudență. Scările erau extrem de abrupte; mulți turiști își frînseseră gîtul acolo. Aici nu erau în SUA – cu avertismentele de siguranță, cu balustradele de sprijin, cu polițele ei de asigurare. Erau în Spania. Dacă erai destul de prost ca să cazi, atunci totul se întîmpla din pricina negliobiei tale idioate, indiferent cine ar fi construit acele scări.

Hulohot se opri în dreptul unei deschizături și privi afară. Se găsea pe latura de nord și, după cum arăta peisajul, cam la jumătatea distanței pînă sus.

După colț se vedea deschiderea platformei de pe care se putea admira peisajul. Treptele către vîrf erau pustii. David Becker nu îl provocase la luptă. Hulohot își dădu seama că, poate, Becker nu îl zărise intrînd în turn. Asta însemna că și elementul-surpriză se găsea de partea lui – nu că ar fi avut nevoie de așa ceva. Hulohot deținea toți așii. Chiar și dispunerea turnului lucra în favoarea lui; scările se întîlneau cu platforma în colțul de sud-vest – de unde Hulohot avea linie clară de ochire către orice zonă a încăperii, fără ca Becker să aibă șansa de a-i cădea în spate. Iar ca situația să fie completă, Hulohot urma să iasă din întuneric la lumină. „O cușcă ucigașă“, se amuză el.

Hulohot măsură din ochi distanța pînă la arcada de acces pe platformă. Șapte pași. Pregăti în gînd omorul. Dacă stătea pe dreapta în timp ce se apropia de deschizătură, putea vedea colțul din stînga al platformei înainte de a ajunge la el. Dacă Becker s-ar fi găsit acolo, ar fi tras. Dacă nu, s-ar fi mutat pe arcul interior și ar fi intrat dinspre est, cu fața spre colțul din dreapta, singurul loc unde Becker s-ar mai fi putut adăposti. Hulohot zîmbi.

„SUBIECT: DAVID BECKER – TERMINAT“

Sosise clipa. Își verifică arma.

Cu un salt brusc, Hulohot se repezi în sus. În fața ochilor îi apărură platforma. Colțul din stînga era pustiu. Așa cum se pregăti trecu pe arcul interior și intra pe platformă, cu fața spre dreapta. Trase într-acolo. Glonțul ricoșă de zidul de piatră și fu cît p-aci să-l nimerească. Hulohot se răsuci înnebunit și îi veni să urle. Nu era nimeni acolo. David Becker se făcuse nevăzut.

Cu trei rînduri de scări mai jos, suspendat la o sută de metri deasupra Grădinii cu Portocali, David Becker atîrna în afara Giraldei ca un om care făcea genuflexiuni sprijinindu-se de pervazul unei ferestre. În vreme ce Hulohot se grăbea să urce, Becker coborîse trei etaje și se strecurase afară printr-una dintre fante. Se lăsase în jos la țanc. Asasinul tocmai trecea pe lîngă el. Se grăbea prea tare ca să observe încheieturile albe ale mîinilor prinse de marginea fantei.

Atîrnînd în afara fantei, Becker mulțumi Domnului pentru faptul că antrenamentele zilnice pentru meciurile de *squash* însemnau și douăzeci de minute de lucru la o mașină Nautilus pentru dezvoltarea bicepsilor. Din nefericire, în ciuda brațelor puternice, Becker avea acum probleme cu revenirea în spațiul scărilor. Îl ardeau umerii. Zona lovită de glonț părea că vrea să se rupă de restul trupului. Peste toate astea, pervazul din piatră neșlefuită oferea puține puncte de sprijin și îi sfredelea carnea degetelor ca sticla pisată.

Becker știa că în scurt timp asasinul avea să coboare în fugă. Venind de sus, avea să zărească fără îndoială degetele lui Becker pe pervaz.

Închise ochii și trase de brațe. Avea nevoie de un miracol ca să înșele moartea. Degetele începeau să nu-l mai ajute. Se uită în jos, printre picioarele care i se bălăngăneau. Pînă la portocalii

de dedesubt, distanța măsura cât lungimea unui teren de fotbal. Nu putea să supraviețuiască unei asemenea căderi. Durerea din corp se înrăutățea. Deasupra lui se auzeau acum pași zgomotoși alergând pe scări, în jos. Becker închise din nou ochii. Acum ori niciodată. Strânse din dinți și trase.

Piatra îi sfîșie pielea încheieturilor. Se cățără cu greu. Pașii coborau cu repeziciune. Becker apucă de partea din interior a fantei, încercînd să-și asigure echilibrul. Dădu cu furie din picioare. Își simțea corpul ca de plumb, ca și cum cineva îi legase picioarele cu o frînghie și trăgea în jos. Se luptă cu propriul trup. Reuși să se ridice pe coate. Acum era o țintă perfectă, cu capul ițindu-se pe jumătate prin fantă, ca un condamnat prin fereastra ghilotinei. Dădu și mai tare din picioare, împingîndu-se în fantă. Era pe jumătate înăuntru. Pieptul îi atîrna acum deasupra treptelor. Pașii se auzeau și mai aproape. Becker apucă marginile fantei și se lansă înăuntru cu o singură mișcare. Ateriză dur pe trepte.

Hulohot auzi trupul lui Becker izbind piatra chiar sub el. Se repezi înainte cu arma pregătită. În raza lui vizuală apărură o fantă. „Asta e!“ Trecu pe lîngă peretele exterior și ținti în josul scărilor. Picioarele lui Becker tocmai dispăreau pe interiorul curbei. De frustrare, Hulohot trase un foc. Glonțul ricoșă aiurea în josul scării.

Gonind după pradă, asasinul se menținu lipit de peretele exterior, pentru cea mai largă rază vizuală cu putință. Așa cum se răsucea scara în fața lui, Becker părea a fi mereu cu 180 de grade înainte, la marginea cîmpului vizual. Ținta lui o luase pe lîngă peretele interior, tăind astfel curbele și sărind patru sau cinci trepte o dată. Hulohot rămase în apropierea lui. Avea nevoie de un singur foc. Chiar dacă Becker ar fi ajuns jos, n-avea unde să fugă mai departe. Hulohot îl putea împușca în spate în vreme ce ar fi traversat curtea. Cursa disperată își continuă coborîrea.

Hulohot trecu pe partea interioară a spiralei. Simți cum câștigă teren. Putea zări umbra lui Becker de fiecare dată când depășea o fantă. În jos. Tot mai jos. În spirală. Becker părea întotdeauna a fi chiar după colț. Hulohot se uita cu un ochi la umbra acestuia și cu un ochi la trepte.

Brusc, i se păru că umbra lui Becker se împiedicase. Umbra se arcui haotic în stînga și apoi păru că se răsucește în aer și revine în zbor pe mijlocul treptelor. Hulohot iuți pasul. „L-am prins!”

Ceva luci ca oțelul pe treptele din fața lui. Obiectul vîjii prin aer, venind de după colț. Se avîntă înainte ca o lance la nivelul gleznelor. Hulohot încercă să cotească spre stînga, dar era prea târziu. Obiectul ajunsese între gleznele lui. Piciorul din spate lovi tare, cu tibia de metalul obiectului. Hulohot ridică brațele în căutarea unui punct de sprijin, dar nu găsi decît aer. Se trezi dintr-odată catapultat în plin aer, răsucit pe o parte. Zburînd în jos, Hulohot trecu pe lîngă David Becker, care stătea întins pe burtă, cu brațele întinse. Trepiedul pentru lumînări din mîinile lui se prinsese acum între picioarele lui Hulohot, în vreme ce acesta se rostogolea în jos.

Asasinul se izbi de peretele exterior înainte de a cădea pe trepte. După ce atinse piatra, începu să se rostogolească. Arma îi scăpă cu zgomot din mîini. Hulohot continuă să se dea de-a berbeleacul, ca o morișcă. Efectuă cinci rotații complete de 360 de grade înainte de a se opri. Încă vreo doisprezece pași și s-ar fi prăbușit în curte.

Capitolul 101

David Becker nu ținuse niciodată o armă în mînă; acum ținea una. În întunericul de pe scările Giraldei se vedea trupul

contorsionat al lui Hulohot. Becker lipi țeava armei de tîmpla asasinului și îngenunche cu atenție. O singură tresărire și ar fi tras. Nu era cazul. Hulohot murise.

Becker lăsă arma din mînă și se prăbuși pe trepte. Simțea, pentru prima dată după multă vreme, că îi dau lacrimile. Se luptă cu ele. Avea timp pentru emoții mai tîrziu. Acum venise clipa să plece acasă. Încercă să se ridice în picioare, dar era prea obosit ca să se miște. Rămase pe treptele de piatră vreme îndelungată, epuizat.

Începu, absent, să cerceteze trupul contorsionat de lîngă el. Ochii asasinului începeau să-și piardă lucirea, privind în neant. Ochelarii îi rămăseseră, prin cine știe ce minune, intacti. Erau niște ochelari ciudați, cu un fir metalic ieșind din spatele brațului de sprijin peste ureche și întinzîndu-se pînă la un fel de cutiuță prinsă de curea. Becker era prea obosit ca să mai fie și curios.

Stînd singur pe trepte și încercînd să-și pună gîndurile în ordine, își plimbă privirea peste inelul de pe deget. Vederea i se limpezise, astfel că acum era în stare să citească inscripția. Așa cum bănuise, nu era în engleză. Se uită lung la inscripție și apoi pufni: „Merită să ucizi pentru așa ceva?”

Cînd Becker ieși în sfîrșit din turn și păși în curte, soarele strălucea sus, pe cer. Durerea din zona laterală se diminuase, iar vederea îi revenise la normal. Becker stătu așa o clipă, bucurîndu-se de aroma florilor de portocali. Apoi traversă încet curtea.

În vreme ce se îndepărta de turn, o dubă se opri în scrișnet de frîne, în apropiere. Din ea săriră doi bărbați. Erau tineri și purtau haine militare. Se îndreptară spre Becker cu precizia matică a unor mașinării fin reglate.

– David Becker? întrebă unul dintre ei.

Becker încremeni locului, uluit că tipii îi cunoșteau numele.

– Cine... cine sînteți?

– Veniți cu noi, vă rugăm. Chiar acum.

Întîlnirea avea ceva ireal – ceva care întinse iarăși nervii lui Becker. Se trezi că se trage înapoi din fața lor.

Individul mai scund îi aruncă lui Becker o privire de gheață:

– Pe aici, domnule Becker. *Chiar acum.*

Becker se întoarse să fugă. Reuși să facă un singur pas. Unul dintre indivizi scoase o armă. Se auzi o împușcătură.

Pieptul lui Becker fu sfîrtecat de o lance dureroasă. Durerea i se întinse instantaneu pînă în craniu. Degetele îi paralizară și se prăbuși. O clipă mai tîrziu, în jurul lui era doar beznă.

Capitolul 102

Strathmore ajunse la baza TRANSLTR și pași de pe pasarelă în apă adîncă de trei centimetri. Uriașul computer tremura lîngă el. Picături imense de apă cădeau ca o ploaie prin ceața învăluitoare. Sirenele de avertizare sunau ca niște tunete.

Comandantul privi spre generatoarele principale scoase din funcțiune. Rămășițele lui Phil Chartrukian se vedeau împrăștiate peste niște aripi de răcire. Scena părea desprinsă dintr-un soi de peisaj pervers de Halloween.

Deși regreta moartea omului, Strathmore o socotea drept o „victimă a nevoii de asigurare“. Phil Chartrukian nu îi dăduse de ales. Cînd tehnicianul Sys-Sec venise în fugă din subsol urlînd despre un virus, Strathmore îl întîlnise pe platformă și încercase să-i bage mințile în cap. Însă Chartrukian trecuse de

mult de orice logică. „Avem un virus! Îl sun pe Jabba!“ Când încercase să treacă, Strathmore îi blocase drumul. Platforma era îngustă. Cei doi se luptaseră. Grătarul de fier fusese extrem de alunecos. Cea mai mare ironie, se gândi el acum, era aceea că Chartrukian avusese permanent dreptate în legătură cu virusul.

Plonjonul amărîtului fusese înfiorător – un urlet scurt de groază, apoi tăcere. Însă nu fusese la fel de înfiorător precum următorul lucru pe care îl văzuse Strathmore. Din umbrele de dedesubt, Greg Hale se holba la el, cu o expresie cumplită de groază pe chip. În acel moment, Strathmore știuse că Greg Hale trebuia să moară.

TRANSLTR pîrîi, iar comandantul își îndreptă atenția spre sarcina pe care o avea de îndeplinit. Să taie curentul. Întrerupătorul se găsea de cealaltă parte a pompelor de freon, la stînga cadavru-lui. Strathmore îl vedea clar. Nu trebuia decît să tragă de mîner și energia din Crypto s-ar fi stins. După aceea trebuia să aștepte cîteva secunde și apoi să repornească generatoarele principale. Toate ușile și funcțiunile normale aveau să revină la viață. Freonul avea să curgă din nou, salvînd imensul computer de la moarte.

Însă, în vreme ce își croia drum către întrerupător, Strathmore își dădu seama că în cale îi stătea un ultim obstacol: corpul lui Chartrukian, care zăcea pe aripile de răcire. Închiderea și apoi repornirea principalului generator ar fi cauzat o nouă pană de curent. Cadavrul trebuia deplasat de acolo.

Strathmore se uită la rămășițele grotești și își croi drum pînă la ele. Ajungînd, apucă o încheietură. Carnea fusese complet arsă. Întreg trupul fusese golit de lichid. Comandantul închise ochii, întări strînsoarea în jurul încheieturii și trase. Cadavrul alunecă doi-trei centimetri. Trase mai tare. Cadavrul alunecă din nou. Comandantul se încordă și trase cu toată puterea. Se trezi brusc că se dă înapoi, împiedicîndu-se. Se lovi cu spatele de o cutie metalică și căzu. Luptîndu-se ca să se ridice în capul

oaselor în apa care creștea, Strathmore văzu cu groază obiectul pe care îl ținea în mână. Era antebrațul lui Chartrukian. Acesta se rupsese din cot.

Sus, Susan continua să aștepte. Ședea paralizată pe canapeaua din Node 3. La picioarele ei zăcea Hale. Nu-și putea închipui de ce Strathmore întârzia atât. Minutele treceau în zbor. Încercă să-l alunge pe David din gânduri, dar fără folos. Cuvintele scrise de Hale răsunau în capul ei la fiecare nouă izbucnire a sirenelor: „Îmi pare cu adevărat rău de David Becker.“ Susan crezu că avea să-și piardă mințile.

Era pe punctul de a sări în picioare și de a se repezi în încăperea Crypto, când în sfârșit se întâmplă. Strathmore trase de mâner, oprind complet curentul.

Crypto fu instantaneu cuprinsă de liniște. Sirenele amuțiră în mijloc de vuiet, iar ecranele din Node 3 se înnegriră. Cadavrul lui Greg Hale dispăru în beznă; din instinct, Susan își ridică picioarele sus pe canapea. Își puse în jurul ei haina de la costumul lui Strathmore.

Întuneric.

Tăcere.

Niciodată nu fusese atîta liniște în Crypto. Întotdeauna se auzea bîzîitul slab al generatoarelor. Acum însă, nu se auzea nimic în afara imensei bestii care ofta și susura de ușurare. Pîrîind, șuierînd, răcindu-se încetul cu încetul.

Susan închise ochii și se rugă pentru David. Rugăciunea era simplă – ca Dumnezeu să-l protejeze pe omul pe care îl iubea.

Nefiind o femeie religioasă, nu se așteptase niciodată să primească un răspuns la rugăciunile ei. Cînd simți însă vibrațiile în dreptul pieptului, sări drept în sus. Își strînse mîinile la sîn. O clipă mai tîrziu, înțelese. Vibrațiile simțite nu erau mîna lui Dumnezeu – ci proveneau din buzunarul hainei. Strathmore

activase apelarea prin vibrații la pagerul său. Cineva îi trimitea comandantului un mesaj.

Șase etaje mai jos, Strathmore stătea lângă întrerupător. Subsolul Crypto era acum la fel de întunecat ca o noapte adâncă. Strathmore rămase așa o clipă, bucurându-se de beznă. De sus cădeau picături de apă. Ca o furtună tropicală de noapte. Își dădu capul pe spate și lăsă picăturile calde să-i spele păcatele. „Sînt un supraviețuitor.“ Îngenunche și se descotorosi de ultimele rămășițe din carnea lui Chartrukian.

Visul lui despre Fortăreața Digitală eșuase. Putea accepta asta. Acum nu mai conta decît Susan. Pentru prima dată după zeci de ani, înțelegea cu adevărat acum că în viață exista și altceva în afară de țară și onoare. „Mi-am sacrificat cei mai buni ani din viața mea pentru patrie și onoare. Dar cum rămîne cu dragostea?“ Se privase singur de așa ceva de prea multă vreme. „Și pentru ce?“ Ca să vadă cum un profesoraș tînăr îi fură visul? Strathmore o crescuse pe Susan. O protejase. O *cîștigase*. Iar acum, în sfîrșit, urma s-o aibă. Susan avea să-și caute adăpostul în brațele sale cînd nu va mai ști încotro să se îndrepte. Va veni la el neajutorată, rănită îngrozitor de pierderea suferită; cu timpul, avea să-i arate el că iubirea vindecă totul.

Onoare. Patrie. Dragoste. David Becker urma să moară pentru toate trei.

Capitolul 103

Comandantul se ivi prin trapă ca Lazăr cel înviat din morți. Avea pasul ușor, în ciuda hainelor îmbibate de apă. Porni către Node 3 – către Susan. Către propriul viitor.

Crypto era din nou scăldat în lumină. Freonul curgea în jos prin gigantul computer, ca sângele oxigenat. Strathmore știa că avea să mai dureze câteva minute pînă ce agentul de răcire va ajunge la baza carcasei TRANSLTR și va împiedica autoaprinderea procesoarelor, dar era convins că acționase la timp. Scoase un imens oftat de ușurare. Învinsese, fără a bănuși însă care era adevărul – acela că era deja prea târziu.

„Sînt un supraviețuitor“, își zise el. Ignorînd gaura din peretele Node 3, porni către ușile electronice. Acestea şuierară și se deschiseră. Strathmore păși înăuntru.

Susan stătea în fața lui, udă și îmbrăcată neglijent cu haina lui. Arăta ca o școlăriță. El se simți ca un senior care îi împrumutase puloverul său de lux. Se simțea tînăr, pentru prima dată după mulți ani. Visul lui se transforma în realitate.

Însă pe măsură ce se apropia, Strathmore avea tot mai mult impresia că se uită în ochii unei femei pe care nu o recunoaște. Privirea ei era de gheață. Blîndețea dispăruse. Susan Fletcher stătea rigidă în picioare, ca o statuie. Singurele care se mișcau erau lacrimile formate la coada ochilor.

– Susan?

O lacrimă începu să i se rostogolească în jos, pe obraz.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Strathmore.

Balta de sânge de sub cadavrul lui Hale se răspîndise pe covor ca o pată de ulei. Comandantul privi stînjedit cadavrul, apoi se uită la Susan. „Oare să fi aflat?“ N-avea cum. Doar își acoperise toate urmele!

– Susan? întrebă el iarăși, apropiindu-se. Ce s-a întîmplat?

Ea rămase nemișcată.

– Te îngrijorează David?

Buza ei superioară începu să tremure ușor.

Strathmore păși mai aproape. Vru să o atingă, dar ezită. Sunetul numelui lui David părea să fi spart barierele tristeții.

La început, cu timiditate – un tresărit, un tremur. Apoi un val nestăvilit de durere sfîșietoare păru să-i năpădească venele. Cu greu capabilă să-și controleze buzele tremurînde, deschise gura să vorbească. Nu reuși să scoată însă nici un sunet.

Fără a-și înmuia privirea de gheață cu care îl fixase, Susan scoase mîna din buzunarul hainei lui. În ea ținea un obiect. Îl întinse, tremurînd.

Strathmore se așteptase mai degrabă să se uite în jos și să vadă pistolul Beretta atîntit asupra vintrelor lui. Însă arma continua să se afle pe podea, prinsă bine între degetele lui Hale. Obiectul din mîna lui Susan era mai mic. Strathmore se uită la el și, o clipă mai tîrziu, înțelese.

În vreme ce el privea încremenit, realitatea din jur îl cuprinse în ghearele ei și timpul își încetini cursul pînă aproape de oprire. Putea să-și audă bătăile inimii. Omul care triumfase în bătălii gigantice de-a lungul atîtor ani fusese înfrînt într-o secundă. Distrus de iubire – și de propria prostie. Într-un moment stupid de cavalerism, îi dăduse haina lui. Iar în haină se găsea SkyPager-ul.

Era rîndul lui Strathmore să încremenească. Mîna lui Susan tremura. Pagerul căzu la picioarele lui Hale. Cu o expresie de uimire și trădare pe care Strathmore n-avea s-o uite niciodată, Susan Fletcher trecu pe lîngă el și ieși din Node 3.

Comandantul o lăsă să plece. Cu mișcări încete, se aplecă și ridică pagerul. Nu existau mesaje noi – Susan le citise pe toate. Strathmore parcurse disperat lista.

„SUBIECT: ENSEI TANKADO – TERMINAT“

„SUBIECT: PIERRE CLOUCHARDE – TERMINAT“

„SUBIECT: HANS HUBER – TERMINAT“

„SUBIECT: ROCÍO EVA GRANADA – TERMINAT“...

Lista continua. Strathmore simți groaza inundându-l. „Pot să explic! Ea *va înțelege!* Onoare! Patrie!“ Mai era însă un mesaj pe care el nu-l văzuse încă – un mesaj pe care nu l-ar fi putut explica. Tremurînd, parcurse lista pînă la ultima transmisie.

„SUBIECT: DAVID BECKER – TERMINAT“

Capul îi căzu în piept. Visul luase sfîrșit.

Capitolul 104

Susan ieși împleticindu-se din Node 3.

„SUBIECT: DAVID BECKER – TERMINAT“

Se îndreptă ca printr-un vis spre ieșirea principală din Crypto. În mintea ei răsuna vocea lui Greg Hale: „Susan, Strathmore mă va ucide! Susan, comandantul e îndrăgostit de tine!“

Ajunse la imensul portal circular și începu să apese cu disperare tastele. Poarta nu se mișcă din loc. Încercă din nou, dar imensul perete de oțel refuză să se rotească. Susan aproape că scoase un urlet de frustrare – pana de curent probabil că ștersese codurile de ieșire. Continua să fie prinsă în capcană.

Două brațe o înhățară fără avertisment din spate, cuprinzîndu-i trupul pe jumătate amorțit. Atingerea părea cunoscută, și totuși respingătoare. Îi lipsea forța brută a lui Greg Hale, dar avea o anumită brutalitate disperată, o fermitate internă ca de oțel.

Susan se întoarse. Omul care o strîngea era disperat și înspăimîntat. Era un chip pe care ea nu-l mai văzuse niciodată.

– Susan, o imploră Strathmore, ținînd-o strîns. Pot să-ți explic.

Ea încercă să se elibereze.

Comandantul o strînse și mai tare.

Susan vru să țipe, dar rămăsese fără grai. Încercă să fugă, dar mîini puternice o împiedicau, trăgînd-o înapoi.

– Te iubesc, șoptea vocea. Te-am iubit dintotdeauna.

Susan simți că i se întoarce stomacul pe dos.

– Rămîi cu mine.

Mintea ei se umplu de imagini oribile – ochii verzi, strălucitori ai lui David închizîndu-se încet pentru ultima dată; cadavrul lui Greg Hale lăsînd sîngele să se scurgă pe covor; corpul rupt și ars al lui Phil Chartrukian pe fierul generatorului.

– Durerea va trece, zise vocea. Vei iubi din nou.

Susan nu mai auzea nimic.

– Rămîi cu mine, imploră vocea. Îți voi vindeca eu rănile.

Ea se zbătu, neajutorată.

– Am făcut-o pentru noi. Sîntem destinați unul altuia, Susan! Te iubesc. Cuvintele curgeau ca și cum Strathmore ar fi așteptat un deceniu ca să le rostească. Te iubesc! *Te iubesc!*

În aceeași clipă, la treizeci de metri mai departe, ca și cum ar fi dezaprobat mărturisirea păcătoasă a lui Strathmore, TRANSLTR scoase un șuierat sălbatic și năvalnic. Sunetul era cu totul nou – un sfîrîit distant și amenințător, care părea să crească în intensitate ca un șarpe din adîncimile computerului. Ca și cum freonul nu atinsese temperatura optimă la timp.

Comandantul îi dădu drumul lui Susan și se întoarse spre mașinăria de două miliarde de dolari. Ochii i se măriră de groază.

– Nu! Își prinse capul în mâini. Nu!

Eșafodajul întins pe șase etaje începu să tremure. Strathmore făcu un pas împleticit către carcasa care se zguduia. După aceea căzu în genunchi, ca un păcătos în fața unui zeu mânios. În zadar. La baza imensei construcții, procesoarele din amestec de titaniu și stronțiu tocmai luaseră foc.

Capitolul 105

O minge de foc care urcă printre trei milioane de cipuri de siliciu scoate un sunet unic. Pîrîiturile unui incendiu de pădure, urletul unei tornade, șuieratul unui gheizer... toate acestea combinate în interiorul unei caroserii reverberante. Respirația diavolului căutînd scăparea dintr-o peșteră închisă ermetic. Strathmore îngenunche transfigurat de zgomotul oribil care se revărsa spre ei. Cel mai scump computer al omenirii era pe cale să devină un infern înalt de opt etaje.

Strathmore se întoarse cu mișcări încete spre Susan. Ea rămăsese ca paralizată lîngă ușa Crypto. Strathmore se uită la chipul brăzdat de lacrimi. În lumina fluorescentă, ochii ei licăreau. „E un înger“, își zise el. Îi cercetă privirea în căutarea raiului, dar nu zări decît moartea în ei. Moartea încrederii. Dragostea și onoarea dispăruseră. Viziunea care îl făcuse să meargă mai departe în toți acești ani murise. N-avea s-o aibă niciodată pe Susan Fletcher. Niciodată. Îl copleși brusc pustietatea.

Susan privea vag spre TRANSLTR. Știa că, închisă undeva în interiorul carcasei ceramice, o minge de foc gonia spre ei. O simțea urcînd tot mai repede, hrănindu-se cu oxigenul eliberat

de procesoarele în flăcări. În câteva clipe, domul Crypto avea să devină un infern arzînd.

Logica îi cerea să fugă, însă gîndul la David îi turna plumb în picioare. Crezu că aude vocea lui strigînd-o, îndemnînd-o să fugă, dar nu se putea mișca. Crypto se transformase într-un mormînt sigilat. Nu mai conta; gîndul morții nu o înfricoșă. Moartea avea să oprească durerea. Așa avea să fie lîngă David.

Podeaua Crypto începu să tremure, ca și cum dedesubt un monstru se ridica din adîncuri. Vocea lui David părea s-o cheme: „Fugi, Susan! Fugi!“

Strathmore se îndrepta acum spre ea; un chip ca o amintire îndepărtată. Ochii lui cenușii erau lipsiți de viață. Patriotul care trăise în mintea ei ca un erou murise – un ucigaș. Brațele lui o înconjurară din nou, agățîndu-se cu disperare de ea. O sărută pe obraji.

– Iartă-mă, o imploră el.

Susan încercă să se smulgă, dar Strathmore continua să o țină bine.

TRANSLTR vibra ca o rachetă gata de lansare. Podeaua Crypto începu să se zguduie. Strathmore o strînse și mai tare.

– Ține-mă, Susan. Am nevoie de tine.

Susan se simți cuprinsă de un acces violent de furie. Vocea lui David o chemă din nou: „Te iubesc! Evadează!“ Cu un impuls brusc de energie, se smulse și se eliberă. Vuietul TRANSLTR devenise asurzitor. Focul ajunsese în vîrfurile silozului. TRANSLTR gemu și păru că se umflă.

Vocea lui David îi dădu puteri, îndrumînd-o. O luă la goană prin Crypto și începu să urce scările către biroul lui Strathmore. În spatele ei, TRANSLTR scoase un geamăt asurzitor.

În vreme ce ultimul dintre procesoare se dezintegra, un val imens de căldură se izbi de plafonul silozului, trimițînd bucăți

de ceramică la zece metri înălțime. Aerul bogat în oxigen din Crypto umplu instantaneu imensul vid creat.

Susan ajunse pe platforma de sus și tocmai se agăța de balustradă, când valul imens de aer cald îi învăluî trupul. Forța lui o răsuci la timp ca Susan să îl zărească pe directorul de operațiuni privind-o fix de undeva de jos, de lângă TRANSLTR. În jurul lui se pornise o furtună devastatoare și totuși în ochii lui se putea citi liniștea. Buzele i se depărtară și Strathmore dădu glas ultimului său cuvânt:

– Susan!

Aerul care invada TRANSLTR se aprinse la contact. Comandantul Trevor Strathmore trecu, în mijlocul unei mingi strălucitoare de lumină, de la ființa umană la legendă.

Cînd ajunse la Susan, explozia o aruncă la aproape cinci metri, în biroul lui Strathmore. Singurul lucru pe care îl simți fu o năucitoare căldură dureroasă.

Capitolul 106

Trei chipuri uluite apărură în fereastra sălii de conferințe a directorului, aflată undeva sus față de domul Crypto. Explozia zguduise întregul complex NSA. Leland Fontaine, Chad Brinkerhoff și Midge Milken priviră împreună grozăvia cu o teroare mută întipărită pe chipuri.

La circa douăzeci de metri sub ei, domul Crypto ardea. Aco-perișul din policarbonați era încă intact, însă dedesubtul carcasei transparente incendiul se declanșase cu violență. Înăuntrul domului, fumul negru se rotea precum un val imens de ceață.

Cei trei se holbară în jos fără a scoate vreo vorbă. Spectacolul avea darul de a fi ciudat de grandios.

Fontaine rămase așa o lungă bucată de timp. În cele din urmă vorbi, cu voce slabă, dar fermă:

– Midge, trimite o echipă acolo jos... acum.

În partea cealaltă a sălii începu să sune un telefon.

Era Jabba.

Capitolul 107

Susan nu-și putea da seama câtă vreme trecuse. Arsura din gât o trezi la realitate. Dezorientată, cercetă împrejurimile. Era întinsă pe un covor în spatele biroului. Singura lumină din încăpere provenea de la un ciudat licăr portocaliu. Aerul mirosea a plastic ars. Încăperea în care se afla nici măcar nu semăna cu o cameră; părea mai degrabă o carcasă devastată. Draperiile luaseră foc, iar pereții din plexiglas se topeau.

Atunci își aminti totul.

„David.“

Cuprinsă de panică, se ridică în picioare. Simțea cum o arde aerul în nări. Se îndreptă împleticindu-se către ușă, căutând o ieșire. Când traversă pragul, se trezi cu piciorul spînzurînd deasupra unui abis; reuși să se prindă în ultima clipă de mînerul ușii. Pasarela metalică dispăruse. La cincizeci de metri dedesubt se vedea o masă informă de metal încins. Susan privi îngrozită podeaua Crypto. O mare de foc. Rămășițele topite ale celor trei milioane de procesoare din siliciu erupseseră din măruntaiele

TRANSLTR ca o lavă. Șuvoaie groase de fum acru se ridicau în aer. Susan recunoștea miasma. Fum de siliciu. O otravă mortală.

Retrăgându-se în ceea ce mai rămăsese din biroul lui Strathmore, simți că i se face rău. Gîtul o ardea. Locul era plin de o lumină metalică. Crypto stătea să moară. „La fel și eu“, își zise ea.

Se gîndi pentru cîteva clipe la singura cale de ieșire posibilă – ascensorul lui Strathmore. Numai că nu putea fi folosită; dispozitivele electronice n-aveau cum să fi supraviețuit exploziei.

Croindu-și drum prin fumul înecăcios, își aminti însă cuvintele lui Hale: „Liftul primește energie de la clădirea principală! Am văzut planurile!“ Susan știa că era adevărat. Totodată, mai știa că puțul liftului era îngropat pe toată lungimea lui în beton armat.

Fumul se rotea în fuioare de jur împrejurul ei. Merse împleticindu-se printre vâlătuci, către ascensor. Cînd ajunse acolo însă, văzu că butonul de apelare a liftului era negru. Susan apăsă fără rezultat pe panoul înnegrit, apoi căzu în genunchi și începu să bată în ușa.

Se opri însă imediat. Ceva scotea zgomote în spatele ușilor. Privi în sus uluită. Părea că ascensorul era încă acolo! Susan apăsă din nou pe buton. Din nou un zgomot în spatele ușii.

Brusc, văzu.

Butonul de apelare nu era mort – fusese doar acoperit de cenușă neagră. Acum sclișea vag sub urmele lăsate de buricele degetelor ei.

„Există energie!“

Cuprinsă de speranță, Susan apăsă din nou cu frenezie pe buton. Cu fiecare apăsare, primea un zgomot din spatele ușii

drept răspuns. Putea auzi ventilatorul din cușca liftului. „Cușca e aici! De ce nu se deschid blestematele astea de uși?”

Zări prin fum cea de-a doua tastatură minusculă – cea cu litere de la A la Z. Disperarea o ajută să-și amintească. Parola.

Fumul începea să năvălească prin ferestrele topite. Susan bătu din nou în ușile ascensorului. Acestea refuzară să se deschidă. „Parola!, își zise ea. Strathmore nu mi-a spus-o nicio dată!” Miasma de siliciu ars umplea acum biroul. Încîndu-se, Susan se prăbuși lîngă ascensor. Ventilatorul funcționa la doar cîțiva centimetri depărtare. Rămase acolo, amețită, căutînd aerul cu disperare.

Închise ochii, dar vocea lui David o trezi din nou. „Evadează, Susan! Deschide ușa! Evadează!” Deschise ochii, așteptîndu-se să zărească chipul lui, ochii aceia de un verde sălbatic, zîmbetul jucăuș. Privirea îi căzu însă pe literele de la A la Z. „Parola...”

Se uită țintă la literele de pe tastatură. Abia putea să se concentreze asupra lor. Dedesubt, cinci diode luminescente așteptau secvența corectă pentru a deveni verzi și a permite accesul. „O parolă din cinci caractere”, își zise ea. Știa care îi sînt șansele: douăzeci și șase la puterea a cincea. 11 881 376 variante posibile. Ghicind una pe secundă, i-ar fi trebuit nouăsprezece săptămîni...

În vreme ce Susan Fletcher zăcea sufocîndu-se pe podea sub tastatura salvatoare, în minte îi răsună vocea patetică a comandantului. O chema din nou: „Te iubesc, Susan! Te-am iubit dintotdeauna! Susan! Susan! Susan...”

Știa că murise, și totuși vocea lui părea neobosită, strigîndu-i numele fără încetare.

„Susan... Susan...”

Într-un moment de limpezime, își dădu seama.

Tremurînd ușor, se întinse către tastatură și introduse parola.

S... U... S... A... N

O clipă mai târziu, ușile se deschiseră.

Capitolul 108

Ascensorul lui Strathmore cobora cu repeziciune. În cușca lui, Susan inspira aerul proaspăt cît putea de adînc. Amețită, se sprijini de perete cînd cușca încetini, pînă la oprire. O clipă mai târziu, se auziră niște roțițe mișcîndu-se și liftul porni din nou, de această dată pe orizontală. Susan simți cușca accelerînd pe măsură ce se apropia de complexul principal al NSA. Într-un târziu, ascensorul se opri cu zgomot și ușile se deschiseră.

Tușind, ieși împleticindu-se pe coridorul întunecat, din ciment. Descoperi că se găsea într-un tunel îngust, cu tavanul jos. În fața ei se întindea o linie galbenă dublă. Linia dispărea într-o gaură pustie și întunecată.

„Autostrada subterană...”

Porni spre tunel, ținîndu-se de zid pentru ghidare. În spatele ei, ușile ascensorului se închiseră cu zgomot. Susan Fletcher trebuia să lupte din nou cu bezna.

Tăcere.

Nimic în afara unui bîzîit ușor în pereți.

Un bîzîit care crescuse în intensitate.

Susan avu brusc senzația că se ivesc zorii. Bezna se subție către o ceață cenușie. Pereții tunelului începură să prindă contur. Ca din senin, un vehicul mic se ivi de după un colț,

orbind-o cu farurile. Se lipi cu spatele de perete și își acoperi ochii. O izbi o rafală de aer când mijlocul de transport trecu pe lângă ea.

O clipă mai târziu se auzi un scrișnet asurzitor de cauciuc frecat de ciment. Vehiculul se apropie din nou, de această dată în marșarier. După câteva secunde, se opri lângă ea.

– Domnișoară Fletcher! exclamă o voce uluită.

Susan zări o siluetă vag cunoscută la volanul unei mașinuțe de golf cu tracțiune electrică.

– Isuse, continuă omul. Ați pățit ceva? Am crezut că ați murit!

Susan se uită prosteste la el.

– Chad Brinkerhoff, se recomandă bărbatul, cercetînd-o cu privirea. Asistentul directorului.

Susan nu reuși decît să scoată un scîncet:

– TRANSLTR...

Brinkerhoff dădu din cap.

– Lăsați-l baltă. Urcați!

Fasciculul emis de farurile mașinuței mătura pereții tunelului.

– Avem un virus în banca principală de date, izbucni Brinkerhoff.

– Știu, se auzi Susan șoptind.

– Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Ea încerca să-și rețină lacrimile.

– Strathmore... el...

– Știm, replică Brinkerhoff. A scurtcircuitat Mănușa.

– Da... și...

Cuvintele i se opriră în gît. „Și l-a ucis pe David!”

Brinkerhoff își lăsă o mînă pe umărul ei.

– Aproape că am ajuns, domnișoară Fletcher. Țineți-vă bine.

Mașinuța de golf ocoli un colț și încetini pînă la oprire. Lîngă ei, ca o ramură perpendiculară pe tunel, se vedea un hol, slab luminat de un șir de lumini roșii în podea.

– Veniți, o îndemnă Brinkerhoff, ajutînd-o să iasă.

O ghidă pe coridor. Susan mergea în urma lui ca prin ceață. Tunelul pavat cobora destul de abrupt. Susan apucă balustrada și îl urmă pe Brinkerhoff. Aerul devenea tot mai rece.

Pe măsură ce coborau, tunelul se îngusta. De undeva din spațele lor se auzi brusc ecoul unor pași – puternic și ferm. Pașii se apropiau zgomotos. Brinkerhoff și Susan se opriră și se întoarseră.

Spre ei venea un negru imens. Susan nu îl mai văzuse pînă atunci. Apropiindu-se, omul o fixă cu o privire pătrunzătoare.

– Cine e acolo? tună el.

– Susan Fletcher, răspunse Brinkerhoff.

Urișul ridică din sprîncene. Chiar așa, udă și murdară cum era, Susan Fletcher era o ființă mult mai atrăgătoare decît își imaginase el.

– Și comandantul?

Brinkerhoff clătină din cap.

Bărbatul nu mai zise nimic. Își îndreptă privirea în altă parte preț de cîteva clipe. După aceea, se întoarse spre Susan.

– Leland Fontaine, se recomandă el, întinzînd mîna. Mă bucur că sînteți bine.

Susan făcu ochii mari. Știuse mereu că într-o zi îl va întîlni pe director, dar nu crezuse niciodată că prima lor întîlnire va avea loc în astfel de circumstanțe.

– Haideți, domnișoară Fletcher, rosti Fontaine, pornind înainte. O să avem nevoie de orice ajutor posibil.

Înălțîndu-se în ceață roșiatică la capătul tunelului, un zid de oțel le bloca drumul. Fontaine se apropie de el și introduse codul de acces într-o cutie cu cifru ascunsă vederii. Apoi își

puse palma dreaptă pe un mic panou de sticlă. O lumină sclipi. O clipă mai târziu, zidul masiv se deplasă cu zgomot în stînga.

În NSA, exista o singură încăpere mai sacră decît Crypto, iar Susan Fletcher avu clar sentimentul că era pe punctul de a intra în ea.

Capitolul 109

Sediul de comandă pentru baza principală de date a NSA arăta ca un centru de control al misiunilor NASA, la scară mai mică. O duzină de stații de lucru computerizate stăteau cu fața spre peretele de ecrane video din capătul îndepărtat al încăperii. Numere și diverse diagrame apăreau în succesiune rapidă pe peretele de monitoare, ca și cum cineva naviga printre canalele de televiziune. Cîțiva tehnicieni alergau frenetic de la o stație de lucru la alta, cărînd după ei liste lungi de imprimantă și țipînd diferite comenzi. Era un haos total.

Susan se holbă la încăperea amețitoare. Își amintea vag că pentru crearea ei fuseseră excavați două sute cincizeci de metri cubi de pămînt. Camera era situată la o adîncime de optzeci de metri sub nivelul solului, fiind ferită de efectele loviturilor nucleare și ale exploziilor cu flux controlat.

La o stație de lucru din centrul încăperii se găsea Jabba. Acesta lătra tot felul de ordine de pe platforma lui, ca un rege care își muștraluia supușii. Pe ecranul din spatele lui se vedea, clar luminat, un mesaj. Un mesaj extrem de familiar pentru Susan. Textul cu litere de o șchioapă atîrna amenințător deasupra lui Jabba:

„DOAR ADEVĂRUL VĂ MAI POATE MÎNTUI ACUM“
„INTRODU CHEIA DE ACCES _____“

Ca și cum ar fi fost prinsă în capcana unui coșmar suprarealist, Susan îl urmă pe Fontaine către podium. Pentru ea, universul nu mai însemna acum decît o ceață în care mișcările se făceau lent.

Jabba îi văzu venind și se roti cu scaunul, ca un taur înfuriat.

– Am construit Mănușa cu un scop anume!

– Mănușa nu mai e, replică Fontaine cu o voce inexpressivă.

– Nimic nou, directore, scuipă Jabba vorbele. Unda de șoc mi-a zgîlțit fundul! Unde e Strathmore?

– Comandantul Strathmore e mort.

– Ce justiție blestemat de poetică!

– Las-o mai moale, Jabba, îi ordonă directorul. Mai bine pune-ne și pe noi la curent. Cît de rău e virusul ăsta?

Jabba se uită lung la director, apoi, fără nici un fel de avertisment, izbucni în rîs.

– *Un virus?* Hohotele lui obraznice răsunau în camera subterană. Asta credeți că e?

Fontaine își păstră singele rece. Insolența lui Jabba era complet deplasată, dar Fontaine știa că nu era nici locul și nici momentul pentru a se ocupa de ea. Aici, jos, Jabba îl depășea în puteri pe Dumnezeu. Problemele computerelor aveau modul lor de a nu lua în seamă lanțul firesc de comandă.

– *Nu e un virus?* exclamă Brinkerhoff plin de speranță.

Jabba pufni dezgustat.

– *Virusii* dispun de tipare de replicare, frumușelule! *Ăsta n-are!*

Susan se apropie, incapabilă să se concentreze.

– Și atunci, ce se întîmplă? ceru Fontaine să afle. Credeam că avem un virus.

Jabba inspiră adânc și își coborî vocea:

– Virușii... rosti el, ștergîndu-și transpirația de pe față. Virușii se reproduc. Generează clone. Sînt aroganți și proști – egomaniaci binari. Fata puradei mai repede ca iepurii. Asta e slăbiciunea lor – îi poți încrucișa pînă cînd îi lichidezi, dacă știi ce faci. Din nefericire, programul ăsta n-are ego și nici dorință de a se reproduce. Are mintea limpede și e concentrat pe misiune. De fapt, probabil că se va sinucide după ce-și va fi atins obiectivul aici. Jabba își întinse brațele reverențios către imensul panou de ecrane. Doamnelor și domnilor! Iată-l pe domnul kamikaze al invadatorilor de computere... *viermele*.

– *Vierme?* gemu Brinkerhoff.

Părea un termen sordid pentru a descrie insolitul intrus.

– Vierme, întări Jabba. Fără structuri complexe, doar instinct – papa, caca, înainte-tîrîș. Asta-i tot. Simplitate. Simplitate mortală. Execută ce e programat să execute și apoi dispare.

Fontaine se uită fix la Jabba.

– Și ce e programat să facă viermele ăsta?

– Habar n-am. Acum se extinde și se atașează de toate datele noastre secrete. După aceea ar putea face orice. S-ar putea hotărî să șteargă toate fișierele sau s-ar putea hotărî doar să tipărească fețe zîmbărețe pe anumite documente de la Casa Albă.

Fontaine își păstră vocea calmă și măsurată.

– Îl poți opri?

Jabba scoase un lung oftat și se întoarse cu fața spre ecran.

– N-am nici cea mai vagă idee. Totul depinde de cît de ofticat e autorul. Arată spre mesajul de pe perete. Poate cineva să-mi spună ce naiba înseamnă *aia*?

„DOAR ADEVĂRUL VĂ MAI POATE MÎNTUI ACUM“
„INTRODU CHEIA DE ACCES_____“

Jabba aștepta un răspuns și nu primi nici unul.

– Pare ca și cum cineva se ia la trîntă cu noi, directore.

Șantaj. Asta seamănă clar cu o cerere de răscumpărare.

Susan interveni cu vocea ca o șoaptă pierită:

– Este... Ensei Tankado.

Jabba se întoarse spre ea. O privi o clipă cu ochii măriți.

– *Tankado?*

Susan dădu încet din cap.

– Voia mărturisirea noastră... despre TRANSLTR... dar asta l-a costat...

– Mărturisirea? o întrerupse Brinkerhoff, părînd șocat. Tankado vrea ca noi să mărturisim că dispunem de TRANSLTR? Aș zice că e un pic prea tîrziu pentru *asta!*

Susan deschise gura să vorbească, dar Jabba i-o luă înainte.

– Se pare că Tankado dispune de un cod ucigaș, zise el, privind mesajul de pe ecran.

Toată lumea se întoarse spre el.

– Cod ucigaș? se miră Brinkerhoff.

Jabba încuviință.

– Da. O cheie de acces care oprește viermele. Cu alte cuvinte, dacă noi recunoaștem că dispunem de TRANSLTR, Tankado ne livrează un cod ucigaș. Îl tastăm și salvăm baza de date. Bine ați venit în era șantajului digital!

Fontaine rămase calm ca o stîncă.

– Cît timp avem?

– Cam o oră, îi răspunse Jabba. Exact cît să convocăm o conferință de presă și să povestim totul.

– Recomandări, ceru Fontaine. Ce propuneți să facem?

– *Recomandări?* izbucni Jabba. Vreți o recomandare? Vă dau eu o recomandare! Încetați cu vrăjeala, *asta* să faceți!

– Ușurel, îl avertiză Fontaine.

– Directore, continuă imperturbabil Jabba, acum Ensei Tankado e *proprietarul* acestei baze de date! Dați-i *orice* vrea. Dacă vrea ca lumea să afle de TRANSLTR, chemați CNN-ul și dați-vă chiloții jos. Oricum, TRANSLTR nu mai e decît o gaură în pămînt – ce naiba *vă* mai pasă?

Se lăsă tăcerea. Fontaine părea că meditează la cele auzite. Susan vru să vorbească, dar Jabba era pornit rău:

– Ce mai așteptați, directore? Aduceți-l pe Tankado la telefon! Spuneți-i că-i faceți jocul! Avem nevoie de codul ucigaș, altfel tot locul ăsta se duce de rîpă.

Nu se mișcă nimeni.

– Ați înnebunit cu toții? urlă Jabba. Sunați-l pe Tankado! Spuneți-i că ne predăm! Dați-mi blestematul ăla de cod ucigaș! ACUM! Jabba își smulse telefonul mobil și îl porni. Lăsați-o baltă! Dați-mi numărul lui! Îl sun *chiar eu* pe scîrnăvie ăsta!

– Nu te mai deranja, zise, în sfîrșit, Susan. Tankado e mort.

După o clipă de confuzie și uluială, implicațiile cuvintelor ei îl atinseră pe Jabba ca o rafală de gloanțe în vintre. Uriașul părea gata să se prăbușească.

– *Mort?* Dar atunci... asta înseamnă... noi nu putem...

– Asta înseamnă că avem nevoie de un alt plan, interveni Fontaine, cu stăpînire de sine.

Privirea grăsanului continua să exprime șocul în clipa în care cineva din spatele camerei începu să urle:

– Jabba! Jabba!

Era Soshi Kuta, mîna lui dreaptă. Femeia veni alergînd spre podium, trăgînd după ea o listă lungă de imprimantă. Părea îngrozită.

– Jabba! icni ea. Viermele... Tocmai am aflat ce e programat să facă! Soshi depuse hîrtia în mîinile lui Jabba. Am extras asta din sonda de testare a activității sistemului! Am izolat

comenzile de execuție ale viermelui – uită-te la program! Uite ce vrea să facă!

Amețit, șeful echipei de tehnicieni Sys-Sec citi hîrtia. După aceea, se prinse de balustradă pentru a se sprijini.

– Isuse, gemu el. Tankado... ticălosule!

Capitolul 110

Jabba se holbă prostit la lista de imprimantă pe care Soshi tocmai i-o dăduse. Își șterse, palid, fruntea cu mîneca hainei.

– N-avem de ales, directore. Trebuie să închidem curentul la baza de date.

– Inacceptabil, replică Fontaine. Rezultatele ar fi devastatoare.

Jabba știa că directorul avea dreptate. Baza de date era conectată cu întreaga lume prin mai mult de trei mii de conexiuni ISDN. În fiecare zi comandanții militari accesau fotografii din satelit în timp real pentru a supraveghea mișcările inamicilor. Inginerii de aviație descărcau în permanență schițe de armamente noi. Agenții de teren accesau actualizări ale misiunilor. Baza de date NSA reprezenta coloana vertebrală pentru mii de operațiuni ale guvernului american. Închiderea ei fără nici un fel de avertisment ar fi provocat sincope cu efect poate letal în tot ceea ce însemna activitate cu caracter secret de pe întreg mapamondul.

– Sînt conștient de implicații, domnule, dar n-avem de ales.

– Explică-te, îi ceru Fontaine.

Directorul aruncă o privire scurtă spre Susan, care stătea lîngă el, pe podium. Femeia părea plecată cu gîndul la mii de kilometri depărtare.

Jabba inspiră adânc și își șterse din nou fruntea. Din expresia de pe chipul lui, grupului de pe podium îi era limpede că lucrurile care urmau să fie dezvăluite n-aveau cum să producă satisfacție.

– Viermele ăsta, începu Jabba. Viermele ăsta nu are un ciclu degenerativ obișnuit. Are un ciclu *selectiv*. Cu alte cuvinte, este un vierme cu *gust*.

Brinkerhoff deschise gura să vorbească, dar Fontaine îi făcu semn să tacă.

– Aplicațiile cele mai distructive șterg complet baza de date, continuă Jabba, dar ăsta e mai complex. Șterge doar acele fișiere care se încadrează în anumiți parametri.

– Vrei să spui că nu va ataca *întreaga* bancă de date? îl întreabă Brinkerhoff, plin de speranță. Asta-i *bine*, nu?

– Nu! explodează Jabba. E rău! E *al naibii* de rău!

– Las-o mai moale! ordonă Fontaine. Ce parametri caută viermele ăsta? Militari? Operațiuni sub acoperire?

Jabba clătină din cap. O privi pe Susan, care părea încă distantă, apoi se uită în ochii directorului.

– Așa cum știți, domnule, oricine vrea să intre în această bază de date trebuie să treacă printr-o serie de porți de securitate, înainte de a fi admis.

Fontaine încuviință. Ierarhiile de acces în banca de date fuseseră concepute în mod strălucit; personalul autorizat putea accesa baza prin internet sau prin portal Web. Depinzînd de secvența de autorizare, personalului îi era permis accesul doar în zonele compartimentalizate proprii.

– Deoarece sîntem legați la rețeaua globală internet, explică Jabba, banca asta de date este supravegheată 24 de ore din 24 de hackeri, guverne străine și de rechinii de la EFF. Toți încearcă să o spargă.

– Mda, comentă flegmatic directorul, și timp de douăzeci și patru de ore filtrele noastre de securitate îi țin la respect. Unde vrei să ajungi?

Jabba se uită la lista de imprimantă.

– Ce vreau să spun e că viermele lui Tankado nu țintește *datele* noastre. Își drese glasul. El țintește *filtrele noastre de securitate*.

Fontaine încremeni. Începea să înțeleagă implicațiile – viermele viza filtrele care mențineau secretă banca de date a NSA. Fără aceste filtre, toate informațiile din baza de date deveneau accesibile oricui din afară.

– Trebuie să închidem, repetă Jabba. Peste circa o oră, orice mucos de clasa a treia cu un modem va putea accesa cele mai secrete dosare americane.

Fontaine rămase locului o vreme, fără a scoate o vorbă.

Jabba așteptă nerăbdător, după care se întoarce spre Soshi.

– Soshi! RV! ACUM!

Soshi se făcu nevăzută.

Jabba se baza adesea pe RV. În cele mai multe cercuri, RV semnifica „realitate virtuală”. În NSA însă, RV însemna *rep-viz* – adică reprezentare vizuală. Într-o lume plină de tehnicieni și politicieni, fiecare dintre aceștia dispunând de un nivel propriu de cunoștințe tehnice, o reprezentare vizuală era adesea singura cale de a demonstra ceva; un singur grafic plonjînd spre abis genera de obicei o reacție de zece ori mai puternică decît un șir de tabele. Jabba știa că o astfel de reprezentare a crizei din acel moment i-ar fi demonstrat instantaneu punctul de vedere.

– RV! urlă Soshi de la un terminal din spatele încăperii.

Pe peretele din fața lor apărură o diagramă generată de computer. Susan o privi absentă, detașată de nebunia din jurul ei. Ceilalți îl imitară pe Jabba și se uitară la ecran.

Diagrama semăna cu o țintă de tir. În centru se vedea un cerc roșu marcat DATE. În jurul centrului se înșirau cinci cercuri concentrice de grosimi și culori diferite. Al cincilea cerc, cel aflat la exterior, era șters ca nuanță, aproape transparent.

– Dispunem de un sistem de apărare pe cinci niveluri, explică Jabba. Mai întâi, o gazdă primară Bastion, apoi două seturi de pachete de filtrare pentru FTP și X-unsprezece, apoi un filtru tunel și în cele din urmă o fereastră de autorizare bazată pe PEM, chiar lângă proiectul Truffle. Scutul exterior care dispare reprezintă gazda expusă. Practic a dispărut. În mai puțin de o oră, o vor urma toate cele cinci scuturi de protecție. După aceea, oricine va putea intra în voie în baza de date. Fiecare bit de informație NSA va deveni de domeniu public.

Fontaine studie diagrama cu ochii îngustați.

Brinkerhoff scoase un scîncet slab.

– Viermele ăsta poate deschide baza noastră de date pentru oricine?

– A fost o joacă de copil pentru Tankado, plesni Jabba. Mănușa a fost soluția noastră de salvare. Strathmore a aruncat-o în aer.

– E un act de război, pronunță Fontaine cu voce gîtuită.

Jabba clătină din cap.

– Mă îndoiesc că Tankado a intenționat vreo clipă ca lucrurile să ajungă atît de departe. Bănuiesc că a vrut să fie prin preajmă, ca să aibă timp să oprească totul.

Fontaine își ridică privirea spre ecran și observă primul nivel de protecție cum dispare.

– Gazda Bastion s-a dus! strigă un tehnician din spatele încăperii. Al doilea scut e expus!

– Trebuie să începem operațiunile de închidere, presă Jabba. După cum arată diagrama, mai avem circa patruzeci și cinci de minute. Închiderea e un proces complex.

Era adevărat. Banca de date NSA fusese construită într-o asemenea manieră, încît oprirea completă a alimentării electrice să nu fie niciodată posibilă – din accident sau în caz de atac. Undeva, la mare adîncime în pămînt, se găseau îngropate cutii din oțel armat ce conțineau soluții de salvare pentru sistemele telefonice și cele de alimentare cu energie electrică; în plus față de dispozitivele de sub complexul NSA, mai existau o mulțime de stocări de rezervă în cadrul principalelor rețele publice. Închiderea presupunea o serie extrem de complexă de confirmări și protocoale – semnificativ mai complicată decît cea necesară la lansarea unei rachete nucleare de pe un submarin.

– Dacă ne grăbim, zise Jabba, mai avem timp. Închiderea manuală ar trebui să dureze circa treizeci de minute.

Fontaine continua să privească diagrama, meditînd la celelalte opțiuni.

– Directore! explodă Jabba. După ce aceste ecrane de protecție vor cădea, orice utilizator de computer cu o conexiune la internet va putea intra în voie aici! Va putea vedea date *la cel mai înalt nivel!* Înregistrări ale operațiunilor sub acoperire! Agenți din străinătate! Numele și localizarea tuturor celor înscriși în programul federal de protecție a martorilor! Coduri de confirmare a lansărilor nucleare! Trebuie să închidem! Acum!

Directorul părea impasibil.

– Trebuie să existe o altă cale.

– Da, țișni Jabba, există! Codul ucigaș! Dar unicul individ care îl știe este un pic cam mort!

– Ce ziceți de forța brută? interveni Brinkerhoff. Nu putem ghici codul ucigaș?

Jabba ridică mîinile în semn de exasperare.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Codurile ucigașe sînt precum cheile de criptare – aleatorii! Imposibil de ghicit! Dacă tu

crezi că poți să tastezi 600 de trilioane de coduri posibile în următoarele patruzeci și cinci de minute, ești oaspetele meu!

– Codul ucigaș e în Spania, rosti Susan cu voce slabă.

Toată lumea de pe podium se întoarse spre ea. Era primul lucru pe care îl spunea după multă vreme.

Susan ridică privirea, cu ochii înlăcrimați.

– Tankado a dat-o când era pe moarte.

Ceilalți o priviră pierduți.

– Cheia de acces... Susan tremura când vorbea. Comandan-tul Strathmore a trimis pe cineva să o găsească.

– Și? izbucni Jabba. *A găsit-o* omul lui Strathmore?

Susan se forță să rămână calmă, dar lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

– Da, rosti ea înecându-se, cred că da.

Capitolul 111

Un strigăt pătrunzător străbătu camera de control:

– *Rechini!*

Era Soshi.

Jabba se răsuci spre diagramă. În afara cercurilor concen-trice apăruseră două linii subțiri. Arătau ca doi spermatozoizi încercînd să pătrundă un ovul care nu se lăsa prins.

– Băieți, a început meciul! îi anunță Jabba, întorcîndu-se către director. Am nevoie de o decizie. Ori începem închiderea, ori nu vom reuși niciodată. Imediat ce intrușii ăștia doi văd că gazda Bastion s-a dus naibii, o să dea de știre tuturor.

Fontaine nu răspunse. Era adîncit în gînduri. Veștile lui Susan Fletcher despre cheia de acces din Spania păreau promițătoare. Aruncă o privire spre ea, în celălalt capăt al

încăperii. Susan se prăbușise pe un scaun și părea pierdută în lumea ei, cu capul îngropat în palme. Directorul nu știa ce declanșase o asemenea reacție, dar n-avea timp de asta acum.

– Am nevoie de o decizie! ceru Jabba. Acum!

Fontaine se uită la el. Cu calm, rosti:

– Bine, uite o decizie. *Nu* închidem. O să așteptăm.

Jabba făcu ochii mari.

– *Ce?* Dar asta-i...

– Un pariu, îl întrerupse Fontaine. Un pariu că s-ar putea să câștigăm. Luă telefonul mobil al lui Jabba și apăsă câteva taste. Midge, zise el. Leland Fontaine aici. Ascultă cu atenție...

Capitolul 112

– Ar fi bine să știi ce naiba faci, directore, șuieră Jabba. Sîntem pe punctul de a pierde posibilitatea de a închide manual.

Fontaine nu-i răspunse.

Ușa din spatele camerei de control se deschise ca la comandă, lăsînd-o să intre pe Midge. Femeia alergă spre podium.

– Centrala face legătura chiar acum!

Fontaine se întoarse plin de speranță spre ecranul de pe peretele frontal. Cincisprezece secunde mai târziu, ecranul prinse viață.

La început, imaginea era cețoasă și mișcată, însă se limpezi treptat. Era o transmisie digitală în QuickTime, cu o viteză de doar cinci cadre pe secundă. Imaginea lăsa să se vadă doi bărbați. Unul era un individ spelb, cu o pieptănătură militară, celălalt părea un american blond tipic. Ședeau cu fața către camera video, ca doi prezentatori de știri așteptînd să intre în emisie.

– Ce naiba mai e și asta? se repezi Jabba.

– Ai răbdare, comandă Fontaine.

Indivizii păreau a sta într-un fel de dubă. De jur împrejurul lor atârneau cabluri electrice. Conexiunea audio se trezi și ea la viață. Brusc, camera de control se umplu de zgomote de fond.

– Vine și sunetul, anunță un tehnician din spatele lor. Cinci secunde pînă la comunicare directă.

– Cine sînt? întrebă, neliniștit, Brinkerhoff.

– Ochiul protector de sus, replică Fontaine, uitîndu-se la cei doi oameni pe care îi trimisese în Spania.

Fusesse o măsură de precauție necesară. Fontaine crezuse în aproape toate aspectele planului lui Strathmore. Lichidarea regretabilă, dar necesară, a lui Ensei Tankado, rescrierea Fortăreței Digitale, toate acestea fuseseră argumente solide. Un singur lucru îl neliniștise: folosirea lui Hulohot. Omul avea talent, dar era un mercenar. Putea fi el de încredere? Nu cumva avea să folosească în interes propriu cheia de acces? Fontaine dorise ca Hulohot să aibă o dublură, pentru orice eventualitate, și luase măsurile de precauție necesare.

Capitolul 113

– În nici un caz! țipă omul cu tunsoare militară în camera video. Avem ordinele noastre! Raportăm numai directorului Leland Fontaine și numai lui!

Fontaine păru ușor amuzat.

– Nu știți cine sînt, nu?

– Nu contează, nu-i așa? ripostă blondul cu aprindere.

– Dați-mi voie să vă explic, interveni Fontaine. Să vă explic ceva chiar acum.

Cîteva secunde mai tîrziu, cei doi bărbați se înroșiseră la față și făceau temenele în fața directorului Agenției Naționale de Securitate.

– Directore, murmură blondul, sînt agentul Coliander. El e agentul Smith.

– Perfect, zise Fontaine. Acum dați raportul.

În spatele încăperii, Susan se lupta cu singurătatea sufocantă care o apăsa din toate părțile. Plîngea cu ochii închiși, năucită. Corpul îi amortise complet. Nebunia din camera de control se transformase pentru ea într-un murmur îndepărtat.

Cei de pe podium ascultau, neliniștiți, raportul pe care îl dădea agentul Smith.

– La ordinele dumneavoastră, domnule director, începu Smith, sîntem aici în Sevilla de două zile, pe urmele lui Enseï Tankado.

– Povestește-mi despre asasinat, îi ceru Fontaine nerăbdător. Smith dădu din cap.

– Stăteam la pîndă din interiorul dubei, cam la cincizeci de metri depărtare. A fost o crimă curată. În mod clar, Hulohot era un profesionist. După aceea însă, lucrurile au luat-o razna. Au apărut oameni. Hulohot n-a pus mîna pe obiect.

Fontaine încuviință. Agenții îl contactaseră în America de Sud cu vestea că lucrurile merseseră prost, astfel încît fusese nevoit să își urgenteze plecarea.

Coliander preluă de la colegul său:

– Am rămas cu Hulohot, așa cum ați ordonat. Însă el nu s-a dus la morgă. În loc de asta, a luat urma unui alt tip. Părea o chestie particulară. Un tip cu haină și cravată.

– Particulară? se întrebă Fontaine.

Părea un joc tipic pentru Strathmore. Înțelept din partea lui că păstrase NSA în afara jocului.

– Cad filtrele FTP! anunță un tehnician.

– Avem nevoie de obiect, presă Fontaine. Unde e Hulohot acum?

Smith se uită în spate.

– Păi... e cu noi, domnule.

Fontaine expiră cu zgomot.

– Unde?

Era cea mai bună veste primită în acea zi.

Smith se aplecă asupra lentilelor camerei video pentru a le ajusta. Camera se roti în interiorul dubei și dezvălui două corpuri inerte, proptite de ușa din spate a dubei. Unul era un individ solid, cu ochelari cu ramă metalică. Celălalt era un tânăr cu părul negru, ciufulit și cu cămașa pătată de sânge.

– Hulohot e cel din stînga, zise Smith.

– Hulohot e mort?

– Da, domnule.

Fontaine știa că mai târziu avea să existe și timp pentru explicații. Se uită la ecranele de protecție, care se îngustau pe diagramă.

– Agent Smith, rosti el încet și clar. Obiectul. Am nevoie de el.
Smith se uită sfios.

– Domnule, încă nu știm ce este acel obiect. Ne trebuie informații.

Capitolul 114

– Mai caută o dată! ceru Fontaine.

Directorul privi dezgustat la imaginea fragmentată a celor doi agenți cercetînd cele două trupuri inerte din dubă, în căutarea unei liste de numere și litere aleatorii.

Jabba era palid.

– Oh, Doamne, n-o găsesc. Sîntem terminați!

– Pierdem filtrele FTP! țipă o voce. Al treilea scut este expus! Anunțul provocă o nouă agitație în încăpere.

Pe ecran, agentul cu tunsoare militărească ridică brațele în semn de neputință.

– Cheia de acces nu e aici, domnule. I-am cercetat pe amîndoi. Buzunarele. Hainele. Portofelele. Nimic. Hulohot avea la el un computer Monocle. L-am cercetat și pe ăsta. Nu pare a fi transmis ceva care să semene cu vreo listă de caractere aleatorii – doar o listă de asasinate.

– *Fir-ar să fie!* înjură Fontaine, pierzîndu-și brusc calmul. Trebuie să fie acolo! Mai cercetați!

Jabba arăta ca și cum i-ar fi fost de ajuns. Fontaine pariasse și pierduse. Așa că preluă el controlul situației... Uriașul tehnician coborî de la pupitrul lui, ca o avalanșă pe valea unui munte. Se strecură prin armata de programatori, dînd comenzi:

– Accesați întrerupătoarele auxiliare! Începeți închiderea sistemului! Treceți la treabă acum!

– N-o să reușim! strigă Soshi. Avem nevoie de o jumătate de oră! Cînd vom finaliza manevrele, va fi prea tîrziu!

Jabba deschise gura să replice, dar fu întrerupt de un strigăt pătrunzător, venit din celălalt capăt al încăperii.

Toată lumea se întoarse. Ca o fantomă, Susan Fletcher se ridică de pe scaunul pe care stătea ghemuită. Avea chipul alb precum ceara și privirea fixată pe imaginea lui David Becker, un trup inert și plin de sînge, proptit de peretele dubei.

– L-ați ucis! urlă ea. *L-ați ucis!* Se împletici pînă la imaginea de pe ecran și întinse mîna. David...

Toți cei de față priviră nedumeriți. Susan înaintă, continuînd să șoptească numele lui și nedezipindu-și ochii de pe imaginea bărbatului iubit.

– David, icni ea din nou. Oh, David... cum au putut...

Fontaine părea pierdut.

– Îl cunoști pe acest bărbat?

Susan urcă pe podium clătinându-se pe picioare. Se opri la câțiva pași în fața ecranului uriaș și privi țintă, uluită și amorțită, chemînd la nesfîrșit numele bărbatului iubit.

Capitolul 115

În mintea lui David Becker era un gol absolut. „Am murit.“ Și totuși, auzea un sunet. O voce îndepărtată.

– David!

Ceva îl ardea îngrozitor sub braț. Sîngele îi era plin de săgeți de foc. „Corpul ăsta nu-mi aparține.“ Și totuși, o voce îl chema. O voce depărtată, subțire. Dar făcea parte din el. Mai existau și alte voci – necunoscute, lipsite de importanță. Strigau. Se strădui să nu le permită accesul în mintea lui. O singură voce conta. Apărea și dispărea.

– David... îmi pare rău...

O lumină vagă. Slabă la început, ca un punct gri. Care creștea. Creștea. Becker încercă să se miște. Durere. Încercă să vorbească. Tăcere. Vocea continua să-l strige.

Cineva era lângă el și încerca să-l ridice. Becker se deplasă spre voce. Sau era deplasat de cineva? Chemarea. Privi absent la imaginea luminată. O vedea pe un ecran mic. O femeie, holbîndu-se la el din altă lume. „Se uită la mine ca să vadă cum mor?“

– David...

Vocea era cunoscută. Era un înger. Venise pentru el. Îngerul vorbi:

– David, te iubesc.

Brusc, își dădu seama.

Susan se întinse spre ecran, plîngînd, rîzînd, pierdută într-un val imens de emoție. Își șterse cu furie lacrimile.

– David, am... am crezut...

Agentul Smith îi făcu loc lui Becker pe scaunul din fața monitorului.

– E cam amețit, doamnă. Lăsați-l o clipă.

– D-dar, îngăimă Susan. Am văzut un mesaj. Spunea...

Smith dădu din cap.

– Și noi l-am văzut. Hulohot și-a făcut socotelile un pic cam devreme.

– Dar sîngele...

– O rană superficială, replică Smith. I-am pus un pansament.

De undeva, de lîngă camera video se auzi și agentul Coliander:

– L-am lovit cu noua J23 – o armă paralizantă cu acțiune de lungă durată. Probabil că a durut ca naiba, dar l-am imobilizat.

– Nu vă faceți griji, doamnă, o asigură Smith. Își revine.

David Becker se holbă la monitorul din fața lui. Era dezorientat și amețit. Imaginea de pe ecran arăta o încăpere – o încăpere în care domnea haosul. Susan era acolo. Stătea în picioare, privindu-l fix.

Rîdea și plîngea.

– David! Slavă Domnului! Credeam că te-am pierdut!

David își frecă tîmpla. Se mută în fața ecranului și își trase microfonul minuscule mai aproape de gură.

– Susan?

Ea îl privi copleșită. Trăsăturile marcate de încercările prin care trecuse umpleau întreg peretele din fața ei. Vocea lui tuna.

– Susan, trebuie să te întreb ceva.

Rezonanța și volumul vocii lui părură să oprească pe moment orice activitate în baza de date. Toată lumea se întoarse spre el.

– Susan Fletcher, bubui vocea, vrei să te măriți cu mine?

Șoaptele inundară camera de control. O mapă căzu cu zgomot, împreună cu o cană plină de creioane. Nimeni nu se aplecă să le adune. Se auzea doar bîzîitul slab al ventilaatoarelor din computere și sunetul respirației lui David Becker în microfon.

– David, îngăimă Susan, fără a fi conștientă de cei treizeci și șapte de oameni care stăteau cu sufletul la gură în spatele ei. M-ai cerut deja, nu-ți amintești? Cu cinci luni în urmă. Am spus da.

– Știu, zîmbi el. Dar de această dată...

Întinse mîna stîngă spre cameră și dezvălui privirilor o panglică aurie pe cel de-al patrulea deget.

– ... De această dată am un inel.

Capitolul 116

– Citește, domnule Becker! ceru Fontaine.

Jabba aștepta scaldat în sudoare, cu mîinile deasupra tastaturii.

– Da, zise el, citiți inscripția aia binecuvîntată!

Susan Fletcher stătea lîngă ei. Îi tremurau genunchii, în schimb fața îi radia. Toți cei din încăpere încetaseră lucrul și se uitau la proiecția enormă a chipului lui David Becker pe ecran. Profesorul răsuci inelul pe deget și cercetă inscripția.

– Și citiți *cu grijă!* ceru Jabba. O singură greșeală și *ne-a luat gaia!*

Fontaine se uită cu asprime la el. Directorul NSA cunoștea prea bine cât de periculoase erau situațiile tensionate; niciodată în astfel de situații nu trebuia adăugată o presiune suplimentară.

– Relaxați-vă, domnule Becker. Dacă facem o greșeală, o să reintroducem codul pînă ce va fi bine.

– Prost sfat, domnule Becker, ricană Jabba. Citiți bine de prima dată. Codurile ucigașe au de obicei o clauză de penalizare – pentru a preveni ghicirea lor la întîmplare. O singură intrare incorectă și ciclul probabil că se va accelera. *Două* intrări incorecte și se va bloca pe vecie. Sfîrșitul jocului.

Directorul se încruntă și se întoarce spre ecran.

– Domnule Becker? Îmi cer scuze. Citiți cu atenție – citiți cu *maximă* atenție.

Becker dădu din cap și studie inelul. Apoi începu să recite inscripția cu glas tare:

– Q... U... I... S... spațiu... C...

Jabba și Susan îl întrerupseră la unison:

– *Spațiu?*

– E un *spațiu?*

Becker ridică din umeri și verifică inelul.

– Mda. Sînt mai multe.

– Îmi scapă ceva? se interpuse Fontaine. Ce mai așteptăm?

– Domnule, răspunse Susan, pîrînd nedumerită. E... doar că...

– De acord, o susținu Jabba. E ciudat. Parolele nu au *niciodată* spații libere.

Brinkerhoff înghiți în sec.

– Deci, care-i poanta?

– Poanta e, interveni Susan, că acesta s-ar putea să nu fie un cod ucigaș.

Brinkerhoff răbufni:

– Bineînțeles că e codul ucigaș! Ce altceva ar putea fi? De ce altfel să-l fi dat Tankado de pe deget? Cine naiba inscripționează litere aleatorii pe un inel?

Fontaine îl reduse pe Brinkerhoff la tăcere printr-o căutătură urâtă în direcția lui.

– Ah... oameni buni? se auzi Becker. Tot vorbiți acolo despre litere *aleatorii*. Cred că ar trebui să vă informez... literele de pe acest inel *nu sînt* aleatorii.

Toți cei de pe podium izbucniră la unison:

– Ce???

Becker părea stingherit.

– Îmi pare rău, dar aici sînt înscrise clar niște cuvinte. Recunosc că sînt scrise al naibii de apropiat; la prima vedere, literele par aleatorii, dar dacă mă uit mai bine, văd că inscripția este în... ei bine... în *latină*.

Jabba căscă gura.

– Vă bateți joc de mine!

Becker clătină din cap.

– Nu. Fraza sună așa: *Quis custodiet ipsos custodes*. În traducere aproximativă ar suna...

– „Cine îi va păzi pe paznici?“ îl întrerupse Susan, terminînd propoziția în locul lui.

Becker făcu ochii mari.

– Susan, nu știam că poți...

– E din *Satirele* lui Iuvenal, exclamă ea. Cine îi va păzi pe paznici? Cine va păzi NSA în vreme ce noi păzim întreaga lume? Era maxima favorită a lui Tankado!

– Așadar, interveni Midge, este asta cheia de acces sau nu?

– *Trebuie* să fie cheia de acces, declară Brinkerhoff.

Fontaine tăcea, părăd a procesa informațiile primite.

– Nu știu dacă e cheia, zise Jabba. Mi se pare impropriu ca Tankado să fi folosit o construcție logică.

– Omiteți spațiile, strigă Brinkerhoff, și tastați blestematul ala de cod!

Fontaine se întoarse spre Susan:

– *Dumneata* ce zici, domnișoară Fletcher?

Susan se gîndi o clipă. Nu putea rosti un diagnostic precis, dar ceva nu era în regulă. Îl cunoscuse pe Tankado suficient de bine ca să știe că lui îi plăcea enorm simplitatea. Programele scrise de el fuseseră întotdeauna extrem de logice și de limpezi. Părea ciudat faptul că existau spații. Era un detaliu minor, dar constituia o scăpare, ceva *necurat* – în mod clar, nu ceea ce ar fi așteptat Susan de la lovitura măiastră a lui Ensei Tankado.

– Nu pare a fi în regulă, zise ea într-un tîrziu. Nu cred că asta e cheia.

Fontaine trase aer cu zgomot printre dinți și o privi fix cu ochii lui negri.

– Domnișoară Fletcher, dumneata ce crezi, dacă aceasta nu e cheia, de ce ar fi dat-o Ensei Tankado din mîină? Dacă știa că l-am omorît – nu crezi că ar fi vrut mai degrabă să ne pedepsească făcînd inelul să dispară?

O voce nouă întrerupse dialogul:

– Ah... domnule director?

Toate privirile se îndreptară spre ecran. Era agentul Coliander. Omul se sprijinea de umărul lui Becker și vorbea în microfon:

– Trebuie să vă spun că nu sînt sigur că Tankado *a știut* că e omorît.

– Ce spui acolo? se miră Fontaine.

– Hulohot a fost un profesionist, domnule. Noi am văzut crima – eram la doar cincizeci de metri depărtare. Toate dovezile sugerează că Tankado n-a fost conștient de omor.

– Dovezile? interveni Brinkerhoff. Ce dovezi? Tankado a dăruit inelul. După mine, asta e o dovadă suficientă!

– Agent Smith, îl întrerupse Fontaine. Ce te face să crezi că Ensei Tankado nu era conștient că este omorât?

Smith își dresese glasul.

– Hulohot l-a lichidat cu un GTN – un glonț traumatizant noninvaziv. Este un fel de miniobuz din cauciuc, care lovește pieptul și se împrăștie. Discret. Foarte curat. Probabil că domnul Tankado nu a simțit decît o înțepătură dureroasă înainte de a intra în stop cardiac.

– Un glonț traumatizant, rosti Becker, mai mult pentru sine. Asta explică vînătăile.

– Mă îndoiesc, adăugă Smith, că Tankado a asociat senzația cu lovitura unui asasin.

– Și totuși, a dăruit inelul, afirmă Fontaine.

– Adevărat, domnule. Dar nu și-a căutat nici o clipă asasinul cu privirea. O victimă se uită *întotdeauna* după atacator, atunci cînd e împușcată. E vorba de instinct.

Fontaine era nedumerit.

– Și tu zici că Tankado nu s-a uitat după Hulohot?

– Nu, domnule. Avem totul filmat, dacă vreți...

– Cade filtrul X-unsprezece! țipă un tehnician. Viermele a străbătut jumătate de drum!

– Lăsați filmul, zise Brinkerhoff. Tastați blestematul de cod ucigaș și să terminăm odată!

Jabba oftă. Dintr-odată, devenise prudent.

– Directore, dacă introducem codul greșit...

– Da, îl întrerupse Susan, dacă Tankado n-a bănuț că îl omorîm, atunci trebuie să răspundem la niște întrebări.

– Cum stăm cu timpul? se interesă Fontaine.

Jabba privi diagrama.

– Mai avem cam douăzeci de minute. Aș sugera să folosim timpul rămas cu înțelepciune.

Fontaine tăcu câteva clipe. Apoi oftă din rărunchi.

– În regulă. Dați drumul la film!

Capitolul 117

– Transmisie video în zece secunde, se auzi vocea agentului Smith. Reducem toate celelalte transmisii video și audio, ca să rulăm cât mai aproape de realitate.

Toată lumea de pe podium rămase tăcută, privind ecranul și așteptînd. Jabba apăsă câteva taste și rearanjă peretele de ecrane video. Pe colțul din stînga apăru mesajul lui Tankado:

„DOAR ADEVĂRUL VĂ MAI POATE MÎNTUI ACUM.“

Pe partea dreaptă a peretelui se vedea imaginea statică a dubei, Becker și cei doi agenți înghesuiți în jurul camerei. În centru apăru o imagine neclară. Treptat se acoperi de paraziți și apoi lăsă loc unei imagini în alb și negru a unui parc.

– Transmitem, anunță agentul Smith.

Imaginea părea desprinsă dintr-un film vechi. Era mișcată și instabilă – un produs secundar al scăderii numărului de cadre pe secundă, la rîndul lui un procedeu care înjumătățea cantitatea de informație transmisă, în beneficiul unei transmisii mai rapide.

Imaginea prezenta un imens spațiu liber mărginit la un capăt de o fațadă semicirculară – clădirea Ayuntamiento din Sevilla. În fundal se vedeau copaci. Parcul era pustiu.

– X-unsprezece a căzut! strigă un tehnician. Băiețelul ăsta e tare flămînd!

Smith începu să relateze, cu detașarea unui spectator neimplicat:

– Aici s-a filmat din dubă de la o distanță de circa cincizeci de metri de zona omorului. Tankado se apropie din dreapta. Hulohot se ascunde printre copacii din stînga.

– Pierdem timpul aici, presă Fontaine. Să trecem la scena cu pricina.

Agentul Coliander apăsă pe cîteva butoane și viteza de derulare crescuse.

Toți cei de pe podium urmăriră cum apare în cadru fostul lor asociat, Ensei Tankado. Derularea accelerată transforma imaginile în ceva comic. Tankado se mișca nepăsător pe asfalt, pîrînd că admiră peisajul. La un moment dat, își umbră ochii și privi spiralele uriașei fațade.

– Aici se întîmplă, avertiză Smith. Hulohot e un profesionist. Acum trage prima dată.

Smith avea dreptate. Din spatele copacilor se zări un licăr de lumină. O clipă mai tîrziu, Tankado se prinse cu mîinile de piept. Începu să se clatine pe picioare. Camera fixă și mări imaginea pe el, urmărindu-l cum se clătina nesigur, înăuntrul și în afara razei de acțiune a obiectivului.

În vreme ce imaginile continuau să se deruleze cu viteză mărită, Smith își continuă povestirea:

– După cum puteți vedea, Tankado intră în stop cardiac.

Văzînd imaginile, lui Susan aproape că i se făcu rău. Tankado își înfipsea degetele deformate în piept, cu o expresie de confuzie întipărită pe chip.

– Puteți observa, adăugă Smith, că ochii lui sînt îndreptați în jos, asupra lui însuși. Nu privește nici măcar o dată în jur.

– Și asta e relevant?! zise Jabba, pe jumătate interogativ, pe jumătate afirmativ.

– Foarte relevant, răspunse Smith. Dacă Tankado ar fi bănuit vreo murdărie din partea noastră, ar fi inspectat zona din instinct. După cum vedeți însă, n-o face.

Pe perete, Tankado se prăbuși în genunchi, continuînd să se țină strîns de piept. Nu privi nici măcar o clipă în sus. Ensei Tankado era un om singur, care se stîngea din cauze naturale.

– E ciudat, zise Smith nedumerit. Miniobuzele traumatiche de obicei nu omoară atît de repede. Uneori, dacă ținta e suficient de mare, nu omoară deloc.

– Avea inima slabă, replică sec Fontaine.

Smith arcui impresionat din sprîncene.

– Atunci, arma a fost excelent aleasă.

Susan privi cum Tankado cade și se rostogolește pe o parte, după care se întoarce, în sfîrșit, cu fața în sus. Zăcea acolo, privind spre cer și ținîndu-se strîns de piept. Brusc, camera se roti către pîlcul de copaci. Se ivi un bărbat. Purta ochelari cu rame metalice și ducea cu el o geantă diplomat imensă. Apropindu-se de locul în care zăcea Tankado, omul începu să își miște degetele într-un bizar dans mut, pe un mecanism prins de mîină.

– Lucrează la computerul Monocle, anunță Smith. Trimite mesajul că Tankado e terminat. Smith se întoarse spre Becker și chicoti. Se pare că Hulohot avea prostul obicei de a transmite încheierea misiunii înainte ca victima lui să își dea duhul.

Coliander mări și mai mult viteza. Camera îl urmări pe Hulohot cum se îndreaptă spre victimă. Pe neașteptate, dintr-o curte învecinată se ivi un bărbat în vîrstă, care porni în fugă spre Tankado, ajunse la locul tragediei și îngenunche lîngă muribund.

Hulohot își încetini mersul. O clipă mai târziu, din curte se iviră alți doi oameni – un bărbat obez și o femeie roșcată. Și aceștia se apropiară de Tankado.

– Nefericită alegere a locului, zise Smith. Hulohot credea probabil că victima lui va fi izolată.

Pe ecran, Hulohot urmări scena câteva clipe, apoi se ascunse între copaci, probabil hotărît să aștepte.

– Aici are loc schimbul, anunță Smith. Noi nu l-am observat de prima dată.

Susan se uită la imaginea de coșmar de pe ecran. Tankado căuta aerul cu disperare, în aparență încercînd să comunice un mesaj bunilor samariteni care îngenuncheaseră lîngă el. După aceea, disperat, ridică mîna stîngă, aproape lovindu-l pe bătrîn în față. Întinse ciotul diform chiar înaintea ochilor bătrînului. Camera se fixă asupra celor trei degete ale lui Tankado. Pe unul dintre ele, sclipind clar în soarele spaniol, se vedea inelul de aur. Tankado îl împinse iarăși în față. Bătrînul se dădu înapoi. Tankado se întoarse spre femeie. Își duse cele trei degete drept în față ochilor ei, ca și cum ar fi implorat-o să înțeleagă. Inelul scliffea în soare. Femeia întoarse privirea. Incapabil să scoată un sunet și înecîndu-se, Tankado se întoarse către obez și încercă pentru ultima oară.

Bătrînul se ridică brusc și o luă la fugă, probabil ca să ceară ajutor. Tankado părea din ce în ce mai slăbit, dar continua să țină inelul întins în față grăsanului. Acesta întinse mîna și prinse încheietura muribundului, sprijinind-o. Tankado păru să se uite la propriile degete, la propriul inel, apoi drept în ochii bărbatului. Ca o ultimă rugămintă înaintea morții, Ensei Tankado încuviință aproape imperceptibil în direcția grăsanului, ca și cum ar fi spus „da”.

Apoi Tankado încremeni.

– Isuse, gemu Jabba.

Brusc, camera se răsuci spre locul în care se ascunsese Hulohot. Asasinul dispăruse. Dinspre Avenida Firelli se ivi o motocicletă a poliției. Obiectivul se răsuci la loc spre zona în care zăcea Tankado. Femeia care îngenunchease lângă el părea a fi auzit sirena poliției; se uita nervoasă în jur și trăgea de tovarășul ei obez, implorîndu-l să plece de acolo. Cei doi se grăbiră să se facă nevăzuți.

Camera se fixă asupra lui Tankado, care zăcea cu mâinile lipsite de viață pe piept. Inelul de pe deget dispăruse.

Capitolul 118

– Iată dovada, rosti Fontaine decis. Tankado s-a descotorosit de inel. Îl voia cât mai departe de el, astfel ca noi să nu îl găsim niciodată.

– Dar, domnule director, n-are sens, contraatacă Susan. Dacă Tankado nu era conștient că era omorât, *de ce* să fi dat altcuiva codul ucigaș?

– De acord, interveni Jabba. Puștiul era un rebel, dar un rebel cu conștiință. A ne face să recunoaștem că deținem TRANSLTR e una; a dezvălui banca noastră de date lumii întregi este cu totul altceva.

Fontaine se uita, nevenindu-i să creadă.

– Voi credeți că Tankado a *vrut* să oprească acest vierme? Credeți că ultimele lui gânduri s-au îndreptat asupra bieteii NSA?

– Tunelul se corodează! țipă un tehnician. Cădere totală în maximum cincisprezece minute!

– Să vă spun eu ceva, zise directorul, preluînd controlul. În cincisprezece minute toate țările Lumii a Treia vor afla cum se

construiește o rachetă intercontinentală. Dacă cineva din această încăpere crede că are un candidat mai bun la poziția de cod ucigaș decît acest inel, ascult cu atenție. Directorul așteaptă. Nimeni nu scoase o vorbă. Își întoarse privirea și o fixă asupra lui Jabba. Tankado a dat inelul cu un motiv, Jabba. Că încerca să îl facă dispărut sau că se gîndea că grăsanul va alerga către un telefon ca să ne sune, n-are importanță și nici nu îmi pasă. Am luat însă o decizie. O să tastăm maxima aia. Acum.

Jabba inspiră adînc. Știa că Fontaine avea dreptate – o opțiune mai bună nu exista. Timpul se apropia de sfîrșit. Se așeză pe scaun.

– Bine... să-i dăm drumul. Se apropie de tastatură. Domnule Becker? Inscripția, vă rog. Frumos și lent.

David Becker citi inscripția, iar Jabba apăsă tastele. După ce termină, verificară amîndoi pe litere și scoaseră spațiile libere. Pe panoul central al peretelui de ecrane apărură mai multe litere, aproape de marginea de sus:

„QUISCUSTODIETIPSOSCUSTODES“

– Nu-mi place, murmură încet Susan. Nu e curat.

Jabba ezită, adăstînd cu degetul asupra tastei ENTER.

– Fă-o, porunci Fontaine.

Jabba apăsă tasta. Cîteva secunde mai tîrziu, întreaga asistență constată că fusese o greșeală.

Capitolul 119

– Accelerează! țipă Soshi din spatele camerei. Nu e codul bun! Toată lumea urmări ecranul într-o tăcere îngrozită.

Pe monitor apăru mesajul de eroare:

„INTRARE NEPERMISĂ. DOAR CÎMP NUMERIC“

– La naiba! răbufni Jabba. Doar *numeric*! Deci trebuie să căutăm un blestemat de număr! S-a zis cu noi! Inelul ăsta e de rahat!

– Viermele înaintează cu viteză dublă! țipă Soshi. Runda de penalizare!

Pe ecranul central, chiar sub mesajul de eroare, diagrama RV ilustra o imagine terifiantă. Pe măsură ce al treilea scut de protecție ceda, cele câteva linii negre reprezentînd hackeri flămînzi se avîntau tot mai tare, înaintînd neconținut către miez. O nouă linie apărea cu fiecare clipă care trecea.

– Se înmulțesc! țipă Soshi.

– Confirmăm conexiuni de peste hotare! urlă un alt tehnician. S-a dus vestea!

Susan își luă privirea de la imaginea scuturilor care cedau și se întoarse spre ecranul lateral. Scena asasinării lui Ensei Tankado intrase într-o buclă de derulare. La fel de fiecare dată – Tankado apucîndu-se de piept, căzînd, apoi, cu o privire de panică disperată pe chip, împingînd inelul către ochii unui grup de turiști surprinși. „N-are sens, gîndi ea. Dacă nu știa că noi l-am omorît...” Dar renunță. Era prea tîrziu. „Ne-a scăpat ceva.”

Numărul de hackeri de pe diagramă se dublase în doar câteva minute. De acum înainte, avea să crească exponențial. Ca niște hiene, hackerii erau o singură mare familie, întotdeauna gata de a răspîndi vestea unei noi crime.

Leland Fontaine părea că ajunsese la capătul răbdării.

– Închideți totul, declară el. Opriți blestemăția asta.

Jabba privea drept înainte, precum un căpitan pe o navă care se duce la fund.

– E prea târziu, domnule. Ne scufundăm.

Capitolul 120

Tehnicianul Sys-Sec, greu de 200 de kilograme, rămase nemișcat, cu mâinile deasupra creștetului, ca o statuie a neîncrederii. Ar fi ordonat tăierea energiei, dar era deja cu douăzeci de minute prea târziu. În acest interval de timp, rechinii cu modemuri de mare viteză ar fi reușit să descarce cantități impresionante de informații secrete.

Jabba se trezi din coșmar auzind-o pe Soshi cum alerga către podium cu o nouă listă de imprimantă.

– Am descoperit ceva, domnule! izbucni ea, emoționată. Există orfani în sursă! Grupări alfanumerice. Peste tot!

Jabba rămase nemișcat.

– Noi căutăm un număr, la naiba! Nu o secvență alfanumerică! Codul ucigaș este un *număr*!

– Dar există orfani! Tankado era prea bun ca să lase orfani în urmă – mai ales atât de mulți!

Termenul „orfani“ se referea la linii suplimentare de cod de program care nu serveau în nici un fel obiectivului vizat. Aceste linii nu furnizau nimic, nu se refereau la nimic, nu conduceau nicăieri și erau de obicei date la o parte în cadrul procesului final de compilare și deparazitare a unui program.

Jabba luă lista și o studie.

Fontaine rămase tăcut.

Susan se zgâi la listă, peste umărul lui Jabba.

– Sîntem atacați de o *versiune brută* a viermelui lui Tankado?

– Brută sau șlefuită, i-o întoarse Jabba, viermele ăsta ne trage un șut în fund.

– Nu sînt de acord, argumentă Susan. Tankado era un perfecționist. Știi și tu asta. N-avea cum să lase paraziți în program.

– Sînt mulți! țipă Soshi. Înșfăcă lista de la Jabba și o puse în fața lui Susan. Priviți!

Susan dădu din cap. Lucrurile erau clare. La fiecare aproximativ douăzeci de linii de program, apăreau patru caractere separate.

PFEE

SESN

RETM

– Grupări alfanumerice de patru biți, rosti ea nedumerită. E limpede că nu fac parte din program.

– Las-o moartă, mîrîi Jabba. Te ții de fleacuri.

– Poate că nu, zise Susan. Multe criptări folosesc grupe de patru biți. ăsta ar putea fi un cod.

– Mda, gemu Jabba. Un cod care spune: Ha, ha, v-am tras-o. Se uită la diagrama RV. Peste circa nouă minute.

Susan îl ignoră și o privi pe Soshi:

– Cîți orfani sînt?

Femeia ridică din umeri. Se așeză la terminalul lui Jabba și tastă toate grupurile. Cînd sfîrși, se trase într-o parte. Întreaga asistență se uită la ecran.

PFEE SESN RETM MFHA IRWE OOIG
MEEN NRMA
ENET SHAS DCNS IIAA IEER BRNK
FBLE LODI

Susan era singura care zîmbea.

– Pare cunoscut, zise ea. Blocuri de patru – exact ca Enigma.

Directorul dădu din cap. Enigma fusese cea mai faimoasă mașină de scris coduri din istorie – bestia de criptare cu douăsprezece tonuri a naziștilor. Cripta în blocuri de patru.

– Minunat, gemu el. Nu cumva aveți pe aici o mașină care zace nefolosită?

– Nu asta e ideea! ripostă Susan, trezindu-se brusc la viață. Intrase pe teritoriul ei. Ideea este că ăsta e un cod. Tankado ne-a lăsat un indiciu! Ne tachinează, provocîndu-ne să ne dăm seama la timp de cheia de acces. A pus indicii chiar în fața ochilor noștri!

– Absurd! ricană Jabba. Tankado ne-a dat un singur îndemn – să spunem lumii despre TRANSLTR. Asta-i tot. Asta a fost șansa noastră. Am ratat-o.

– Trebuie să fiu de acord cu tine, zise Fontaine. Mă îndoiesc că Tankado ar fi riscat să ne dea drumul din cîrlig oferindu-ne indicii despre codul ucigaș.

Susan dădu absentă din cap, amintindu-și de NDAKOTA. Studie literale, întrebîndu-se dacă Tankado nu lansase iarăși unul dintre jocurile lui favorite.

– Tunelul s-a dus pe jumătate! strigă un tehnician.

Pe diagrama RV mulțimea de linii reprezentînd conexiuni avansa cu repeziciune către ultimele două scuturi.

David păstrase tăcerea, urmărind desfășurarea dramei pe monitorul din fața lui.

– Susan? interveni el. Am o idee. Textul ăla este în șaisprezece grupe de cîte patru?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! rosti Jabba printre dinți. Acum toată lumea vrea să se joace?

Susan îl ignoră și numără grupele.

– Da. Șaisprezece.

– Scoate spațiile, o îndemnă Becker cu fermitate.

– David, replică Susan, ușor stînjenită. Nu cred că pricepi.

Grupele de patru sînt...

– Scoate spațiile, repetă el.

Susan ezită o clipă, apoi îi făcu semn lui Soshi. Aceasta elimină repede spațiile. Rezultatul era la fel de confuz.

PFEESNRETMMFHAIWEOOIGMEENNRMA
ENETSHASDCNSIIAAIEERBRNKFBLELODI

Jabba explodează:

– AJUNGE! S-a terminat cu joaca! Chestia asta înaintează cu viteză dublă! Mai avem circa opt minute! Căutăm un *număr*, nu o grămadă de litere fără sens!

– Patru ori șaisprezece, rosti David calm. Fă calculul, Susan.

Susan privi imaginea lui David de pe ecran. „Fă calculul? El e groaznic la matematică!” Știa că David putea memora conjugări de verbe și dicționare întregi ca o mașină Xerox, dar la matematică...

– Tabla înmulțirii, insistă Becker.

„Tabla înmulțirii, se minună Susan în gînd. La ce se referă?”

– Patru ori șaisprezece, insistă profesorul. Eu a trebuit să memorez tabla înmulțirii în clasa a patra.

Susan își imaginează tabla înmulțirii din școala generală. „Patru ori șaisprezece.”

– Șaizeci și patru, rosti ea pe ton neutru. Și ce-i cu asta?

David se aplecă spre cameră. Chipul lui umplu întreg cadrul.

– Șaizeci și patru de litere...

Susan dădu din cap.

– Da, dar sînt...

Încremeni.

– Șaizeci și patru de litere, repetă el.

Susan căscă gura de uimire.

– Oh, Doamne! David, ești un geniu!

Capitolul 121

– *Șapte minute!* strigă un tehnician.

– Opt rînduri de cîte opt! exclamă Susan emoționată.

Soshi se conformă și apăsă tastele. Fontaine se uită în tăcere.

Penultimul scut se subția vizibil.

– Șaizeci și patru de litere! Susan controla situația. E un pătrat perfect!

Zece secunde mai târziu, Soshi rearanjase literele care păruseră aleatorii pe ecran. Acum se găseau în opt rînduri de cîte opt. Jabba studie literele și își aruncă brațele în sus, în semn de disperare. Noul aranjament nu părea mai elocvent decît cel anterior.

P	F	E	E	S	E	S	N
R	E	T	M	P	F	H	A
I	R	W	E	O	O	I	G
M	E	E	N	N	R	M	A
E	N	E	T	S	H	A	S
D	C	N	S	I	I	A	A
I	E	E	R	B	R	N	K
F	B	L	E	L	O	D	I

– Limpede ca noaptea, gemu Jabba.

– Domnișoară Fletcher, ceru Fontaine, te rog să te explici.

Toți ochii se întoarseră spre Susan.

Susan privea la blocul de text. Treptat începu să dea din cap, apoi zîmbi larg.

– David, să fiu a naibii!

Toți cei de pe podium schimbă priviri nedumerite.

David îi zîmbi lui Susan Fletcher prin intermediul ecranului.

– Șaizeci și patru de litere. Iulius Cezar dă din nou lovitura.

Midge părea pierdută.

– Despre ce vorbiți?

– Caseta lui Cezar. Susan radia. Citește de sus în jos.

Tankado ne trimite un mesaj.

Capitolul 122

– *Șase minute!* strigă un tehnician.

Susan începu să dea ordine:

– Retastează de sus în jos! Citește în jos, nu la dreapta!

Soshi mută furioasă coloanele în jos, retastînd textul.

– Iulius Cezar își trimitea astfel mesajele codate! răbufni

Susan. Numărul de litere era întotdeauna un pătrat perfect!

– Gata! anunță Soshi.

Toată lumea privi spre rîndul de text ordonat de pe ecran.

– E tot un gunoi, rosti cu țîfnă Jabba. Uitați-vă. Sînt înșiruiți complet aleatorii de... Cuvintele i se opriră în gît. Ochii i se făcură cît două cepe. Oh... oh, Doamne...

Fontaine văzuse și el. Ridică din sprîncene, evident impresionat.

Midge și Brinkerhoff izbucniră la unison:

– Sfinte... Sisoe!

Cele șaizeci și patru de litere acum formau:

PRIME DIFFERENCE BETWEEN ELEMENTS RESPONSIBLE
FOR HIROSHIMA AND NAGASAKI

– Introdu spații, ordonă Susan. Avem de rezolvat un puzzle.

Capitolul 123

Un tehnician pământiu la față se apropie de podium.

– Tunelul e pe cale să cadă!

Jabba se întoarce spre diagrama RV. Atacatorii își continuau
vicioși asaltul și se aflau doar la o mustață depărtare de cel de-al
cincilea și ultimul scut. Banca de date intrase în criză de timp.

Susan ecrană cu forța minții haosul din jur. Citea și repeta
mesajul lui Tankado.

*PRIME DIFFERENCE BETWEEN ELEMENTS
RESPONSIBLE FOR HIROSHIMA AND NAGASAKI*

(„DIFERENȚA PRIMARĂ DINTRE ELEMENTELE
RESPONSABILE PENTRU HIROSHIMA ȘI NAGASAKI“)

– Nici măcar nu e o întrebare! izbucni Brinkerhoff pe ton
plângăreț. Cum poate avea un răspuns?

– Avem nevoie de un număr, îi reaminti Jabba. Codul ucigaș
este *numeric*.

– Tăcere, ordonă Fontaine pe ton de gheață, după care se în-
toarce spre Susan: Domnișoară Fletcher, ne-ai adus pînă aici.
Am nevoie de cel mai bun răspuns din partea dumatăle.

Susan trase aer adînc în piept.

– Cîmpul de intrare al codului ucigaș acceptă doar *numere*. Bănuiala mea este că textul e un fel de indiciu asupra numărului corect. Se menționează Hiroshima și Nagasaki – cele două orașe lovite de bombele atomice. Poate că acest cod ucigaș are legătură cu numărul de victime, cu pagubele estimate în dolari... Se opri o clipă și reciti indiciul: Cuvîntul „diferență“ pare important. *Diferența* primară dintre Hiroshima și Nagasaki. Tankado era probabil de părere că între cele două evenimente a existat o deosebire.

Expresia de pe chipul lui Fontaine rămase neschimbată. Cu toate astea, se vedea că speranța i se diminua rapid. Se părea că împrejurările politice din vremea celor mai devastatoare atacuri cu bombe din istorie trebuiau analizate, comparate și traduse într-un fel de număr magic... și toate astea în mai puțin de cinci minute.

Capitolul 124

– *Ultimul scut sub atac!*

Pe diagramă, intrușii avansaseră în zona filtrului PEM. Linii negre și extrem de agile învăluiau ultimul scut protector și își începeau asaltul final către miez.

Hackeri pofticioși apăreau acum din întreaga lume. Numărul se dubla aproape la fiecare minut. Nu peste mult timp, oricine cu un computer și un telefon – spioni străini, radicali, teroriști – avea să poată accesa cele mai secrete informații ale guvernului Statelor Unite.

În vreme ce tehnicienii se străduiau în zadar să taie alimentarea, mulțimea de pe podium studia mesajul. Chiar și

David și cei doi agenți încercau să spargă codul, din duba lor din Spania.

*PRIME DIFFERENCE BETWEEN ELEMENTS
RESPONSIBLE FOR HIROSHIMA AND NAGASAKI*

Soshi gîndi cu voce tare:

– Elementele responsabile pentru Hiroshima și Nagasaki... Pearl Harbor? Refuzul lui Hirohito de a...?

– Ne trebuie un număr, repetă Jabba, nu teorii politice. Vorbim despre *matematică* – nu despre istorie!

Soshi tăcu.

– Ce ziceți de efecte? propuse Brinkerhoff. Număr de victime? Pagube în dolari?

– Căutăm o cifră *exactă*, îi reaminti Susan. Estimările legate de pagube diferă. Se uită fix la mesaj. Elementele responsabile...

La trei mii de kilometri depărtare, David făcu ochii mari.

– Elemente! izbucni el. Vorbim despre matematică, nu despre istorie!

Toate capetele se întoarseră spre ecran.

– Tankado face jocuri de cuvinte! continuă Becker. Cuvîntul „elemente“ are mai multe înțelesuri!

– La obiect, domnule Becker, ceru Fontaine.

– Vorbește despre elemente *chimice* – nu socio-politice!

Afirmația lui Becker fu întâmpinată de priviri goale.

– Elemente! insistă el. Tabelul periodic! Elemente *chimice*! N-a văzut nimeni dintre dumneavoastră filmul *Fat Man and Little Boy* – despre Proiectul Manhattan? Cele două bombe atomice erau diferite. Au folosit genuri diferite de încărcătură nucleară – *elemente* diferite!

Soshi bătu din palme.

– Da! Are dreptate! Am citit și eu! Cele două bombe au folosit încărcături diferite! Una a folosit uraniu, cealaltă plutoniu! Două elemente *diferite*!

Camera se umplu de șușoteli.

– Uraniu și plutoniu! exclamă Jabba, cuprins brusc de speranță. Indiciul cere *diferența* dintre cele două elemente! Se întoarse către armata lui de subordonați. Diferența dintre uraniu și plutoniu! Cine știe care e?

Toți se holbară la el cu priviri tîmpe.

– Haideți! îi îndemnă Jabba. Nu v-ați dus, măi copii, la colegiu? Cineva! Oricine! Am nevoie de diferența dintre plutoniu și uraniu!

Nici un răspuns.

Susan se întoarse spre Soshi:

– Am nevoie de acces la internet. Există vreun browser aici?

Soshi dădu din cap.

– Netscape e cel mai bun.

Susan o prinse de mînă.

– Hai cu mine. Mergem să navigăm.

Capitolul 125

– Cît timp avem? se interesă Jabba de pe podium.

Nu primi nici un răspuns de la tehnicienii din spate. Aceștia păreau vrăjiți de diagrama RV. Ultimul scut se subția periculos de mult.

Lîngă ei, Susan și Soshi studiau rezultatele căutării.

– Outlaw Labs? întrebă Susan. Cine sînt?

Soshi dădu din umeri.

– Vreți să îl deschid?

– Te cred, zise Susan. Are șase sute patruzeci și șapte de referințe de text la uraniu, plutoniu și bombe atomice. Pare a fi cea mai bună alegere.

Soshi activează legătura. Imediat, pe ecran apărură o notă de avertisment:

Informațiile din acest fișier sînt strict pentru uz academic. Toți cei care încearcă să construiască oricare dintre dispozitivele descrise își asumă riscul de iradiere și/sau explozie.

– Explozie? zise Soshi. Isuse!

– Caută, îi comandă Fontaine peste umăr. Să vedem ce găsim.

Femeia deschise documentul. Trecu peste o rețetă de fabricare a nitratului de uree, un explozibil de zece ori mai puternic decît dinamita. Informațiile erau scrise ca și cum ar fi fost niște rețete de prăjituri de casă.

– Plutoniul și uraniu, repetă Jabba. Să ne concentrăm.

– Du-te înapoi, ceru Susan. Documentul e prea mare. Găsește cuprinsul.

Soshi se întoarse, pînă cînd găsi ce căuta.

I. Mecanismul unei bombe atomice

A) Altimetru

B) Detonator de presiune a aerului

C) Capete detonante

D) Încărcături explozive

E) Deflector de neutroni

F) Uraniu & Plutoniul

G) Ecran de plumb

H) Fitile

II. Fisiune nucleară/ fuziune nucleară

A) Fisiune (Bomba A) & Fuziune (Bomba H)

B) U-235, U-238 și Plutoni

III. Istoria armelor atomice

A) Dezvoltare (Proiectul Manhattan)

B) Detonare

1) Hiroshima

2) Nagasaki

3) Produse secundare ale detonărilor atomice

4) Zone de explozie

– Secțiunea doi! strigă Susan. Uraniu și plutoni! Dă-i drumul!

Toată lumea așteaptă ca Soshi să găsească secțiunea bună.

– Asta e, zise ea. Stați așa. Cercetă repede datele. Sînt multe informații aici. Un grafic întreg. Cum știm ce diferență căutăm? Unul e existent în natură, celălalt e fabricat de om. Plutoniul a fost descoperit de...

– *Un număr*, reaminti Jabba. Avem nevoie de *un număr*.

Susan reciti mesajul lui Tankado: „Diferența primară dintre elementele... diferența dintre... avem nevoie de un număr...”

– Stați! izbucni ea. Cuvîntul diferență are înțelesuri multiple. Noi avem nevoie de *un număr* – deci vorbim despre *matematică*. E un alt joc de cuvinte al lui Tankado – „diferență” înseamnă *scădere*.

– Da! o susținu Becker de pe ecran. Poate că elementele au numere diferite de protoni sau ceva asemănător? Dacă scazi...

– Are dreptate! rosti Jabba, întorcîndu-se spre Soshi. Pe graficul ăla sînt ceva *numere*? Numărători de protoni? Timp de înjumătățire? Ceva ce se poate scădea?

– *Trei minute!* strigă un tehnician.

– Ce ziceți de masa supercritică? se aventură Soshi. Aici spune că masa supercritică pentru plutoniu este de 17,5 de kilograme.

– Da! izbucni Jabba. Verifică uraniul! Care e masa supercritică pentru uraniu?

Soshi cercetă.

– Îmm... 55 de kilograme.

– 110? zise Jabba, prinzînd brusc speranțe. Cît fac 110 minus 35,2?

– 74,8, replică Susan. Dar nu cred...

– La o parte din calea mea! tună Jabba, plonjînd spre tastatură. Trebuie să fie codul ucigaș! Diferența dintre masele critice! Șaptezeci și patru virgulă opt!

– Stai așa, interveni Susan, privind peste umărul lui Soshi. Aici mai scrie ceva. Greutăți atomice. Număr de neutroni. Tehnici de extragere. Uraniul se descompune în bariu și kripton; plutoniul face altceva. Uraniul are 92 de protoni și 146 de neutroni, dar...

– Avem nevoie de cea mai *evidentă* diferență, interveni Midge. Indiciul spune „diferența *primară* dintre elemente“.

– Isuse Hristoase! răbufni Jabba. De unde să știm ce a considerat Tankado ca diferență *primară*?

David îl întrerupse:

– De fapt, indiciul vorbește despre *prima* diferență, nu despre cea *primară*.

Cuvîntul o izbi pe Susan drept în moalele capului.

– *Primă!* exclamă ea. *Primă!* Se întoarse spre Jabba. Codul ucigaș e un număr *prim*! Gîndește-te! Are o logică perfectă!

Jabba știu instinctiv că Susan are dreptate. Ensei Tankado își construisese întreaga carieră pe baza numerelor prime. Numerele prime reprezentau cărămizile fundamentale de construire a oricărui algoritm de criptare – valori unice, care nu se divizau decît

prin unu și prin ele însele. Numerele prime erau ideale pentru scrierea de coduri, deoarece computerele nu le puteau ghici folosind metoda tipică a arborilor de numere.

Soshi interveni:

– Da! E perfect! Numerele prime sînt esențiale în cultura japoneză! Haikuul folosește numerele prime. *Trei* versuri și număr de silabe după regula *cinci, șapte, cinci*. Toate numere prime. Templele din Kyoto au...

– *Destul!* izbucni Jabba. Chiar dacă codul ucigaș este un număr prim, asta nu înseamnă nimic! Posibilitățile sînt nenumărate!

Susan știa că grăsanul are dreptate. Deoarece șirul de numere era infinit, variantele erau și ele nesfîrșite. Între zero și un milion, de pildă, existau nu mai puțin de 70 000 de numere prime. Totul depindea de cît de mare era numărul prim pe care Tankado hotărîse să îl folosească. Cu cît era mai mare, cu atît era mai greu de ghicit.

– Va fi uriaș, gemu Jabba. Orice număr prim va fi ales Tankado, cu siguranță că e un monstru.

Din spatele încăperii se auzi o voce:

– *Două minute!*

Jabba privi înfrînt diagrama RV. Ultimul scut începea să se fărîmițeze. Tehnicienii alergau ca bezmeticii.

Ceva îi spunea lui Susan că se găseau aproape de soluție.

– O putem scoate la capăt! rosti ea ca o sentință, preluînd controlul. Dintre toate diferențele existente între uraniu și plutoniu, pun pariu că doar una este număr *prim*! Țasta este indiciul nostru final. Numărul pe care îl căutăm este prim!

Jabba privi graficul uraniu/plutoniu de pe ecran și ridică brațele.

– Probabil că sînt o sută de diferențe aici! N-avem cum să le scădem pe toate și să verificăm numerele prime.

– Multe dintre intrări nu sînt *numerice*, îl încurajă Susan. Pe astea le putem ignora. Uraniul e natural, plutoniul e sintetizat. Uraniul folosește un detonator, plutoniul folosește implozia. Nu sînt numere, deci sînt irelevante!

– Dă-i drumul, ordonă Fontaine.

Zidul de protecție de pe diagrama RV ajunsese subțire cît o coajă de ou.

Jabba își șterse fruntea.

– În regulă, de aici nu iese nimic. Începeți scăderile. Eu iau primul pătrar de sus. Susan, tu ai mijlocul. Ceilalți vă împărțiți restul. Căutăm o diferență număr prim.

Peste cîteva secunde, le era clar că n-au să reușească. Numele erau enorme, iar în multe cazuri unitățile de măsură nu se potriveau.

– E ca și cum am scădea mere din pere, răbufni Jabba. Avem raze gamma contra pulsuri electromagnetice. Fisionabil contra nefisionabil. Unele sînt cifre. Altele sînt procente. E o nebunie!

– Trebuie să fie aici, rosti Susan cu fermitate. Trebuie să ne gîndim. Există între uraniu și plutoniu o diferență care ne scapă! Ceva simplu!

– Ah... Oameni buni! interveni Soshi.

Crease o a doua fereastră de documente și tocmai trecea în revistă restul informațiilor de pe site-ul Web.

– Ce e? se repezi Fontaine. Ai găsit ceva?

– Ăă, cam așa ceva. Soshi părea nesigură. Mai știți că v-am spus că bomba de la Nagasaki a fost cu plutoniu?

– Da, răspunseră cu toții la unison.

– Ei bine... Soshi inspiră adînc. Se pare că am făcut o greșeală.

– Ce??? se năpusti Jabba. Am căutat ce nu trebuie?

Soshi arătă spre ecran. Se adunară cu toții în jurul lui și citiră:

...Părerea greșită că bomba de la Nagasaki a folosit plutoniu. De fapt, dispozitivul a folosit uraniu, ca și cel de la Hiroshima.

– Dar..., începu Susan. Dacă ambele elemente au fost uraniu, de unde să găsim noi diferența dintre ele?

– Poate că Tankado a comis o eroare, presupuse Fontaine. Poate că n-a știut că bombele au fost la fel.

– Nu, oftă Susan. A devenit invalid din cauza acelor bombe. Știa adevărul cu precizie de milimetru.

Capitolul 126

– *Un minut!*

Jabba aruncă o privire spre diagrama RV.

– Scutul PEM se duce rapid. Ultima linie de apărare. Iar la ușă așteaptă un întreg popor.

– Concentrați-vă! ordonă Fontaine.

Soshi începu să citească cu voce tare de pe pagina Web:

– ... Bomba de la Nagasaki n-a folosit plutoniu, ci un izotop, uraniu 238, fabricat artificial și saturat în neutroni.

– La naiba! înjură Brinkerhoff. Ambele bombe au folosit uraniu. Elementele responsabile pentru Hiroshima și Nagasaki au fost în ambele cazuri de uraniu. *Nu există* nici o diferență!

– Sîntem terminați, gemu Midge.

– Stați, interveni Susan. Citește din nou ultima parte!

Soshi repetă textul:

– ... Izotop, uraniu 238, fabricat artificial și saturat în neutroni.

– 238? exclamă Susan. Dar nu tocmai văzusem ceva care spunea că bomba de la Hiroshima a folosit un alt izotop al uraniului?

Cei din sală se uitară unul la altul cu priviri nedumerite. Soshi derulă textul înapoi și găsi fragmentul cu pricina.

– *Da!* Aici spune că bomba de la Hiroshima a folosit un izotop diferit al uraniului!

Midge căscă gura, uluită.

– Ambele sînt uraniu – dar de tipuri diferite!

– Ambele uraniu? interveni Jabba, privindu-și computerul. Mere și mere! Perfect!

– Cum pot fi doi izotopi diferiți? ceru Fontaine să afle. Trebuie să fie ceva simplu.

Soshi cercetă documentul de pe pagina Web.

– Stați așa... Parcă... Bine...

– *Patruzeci și cinci de secunde!* strigă o voce.

Susan privi diagrama. Ultimul scut devenise aproape invizibil.

– Am găsit! exclamă Soshi.

– Citește! îi porunci Jabba, nădușit tot. Care e diferența? Trebuie să fie o diferență între cele două!

– Da! Soshi arată spre monitorul ei. Priviți!

Citiră cu toții următorul text:

... Cele două bombe au avut încărcături diferite... cu caracteristici chimice identice. Nici un proces obișnuit de extracție chimică nu poate separa cei doi izotopi. Cu excepția unor diferențe minuscule în greutate, ei sînt perfect identici.

– Greutatea atomică! zise Jabba. Asta e! Singura diferență constă în *greutățile* lor! Asta e cheia! Dați-mi greutatele lor! Le scădem una din cealaltă!

– Stați așa, interveni Soshi, continuînd să scaneze textul. Aproape am ajuns! Da!

Toată lumea privi textul.

... Diferențe foarte mici în greutate...

... difuzia gazoasă le separă...

... $10,032498 \times 10^{134}$ comparat cu $19,39484 \times 10^{23}$.**

– Iată-le! țipă Jabba. Asta e! Astea sînt greutatele!

– *Treizeci de secunde!*

– Dă-i drumul, șopti Fontaine. Scade-le. Repede.

Jabba puse mîna pe calculator și începu să introducă numerele.

– Ce înseamnă asteriscurile? se interesă Susan. După cifre se văd două asteriscuri!

Jabba n-o luă în seamă. Apăsă deja cu furie tastele calculatorului.

– Atenție! avertiză Soshi. Avem nevoie de o cifră *exactă!*

– Asteriscurile, insistă Susan. E o notă de subsol acolo.

Soshi se duse repede la capătul paragrafului.

Susan citi nota marcată cu asterisc. Se albi la față.

– Oh... Doamne!

Jabba se uită la ea.

– Ce e?

Se aplecară cu toții să vadă și scoaseră la unison un oftat. În dreptul minusculei note se putea citi:

**Marjă de eroare – 12%. Cifrele publicate diferă
de la laborator la laborator.

Capitolul 127

Peste grupul de pe podium se lăsă tăcerea. Erau parcă martorii unei eclipse sau ai unei erupții vulcanice, adică ai unui lanț

incredibil de evenimente asupra cărora nu aveau nici un control. Timpul păru brusc să stea în loc.

– Pierdem scutul! strigă un tehnician. Conexiuni! Peste tot!

Pe ecranul din stînga se vedeau David și agenții Coliander și Smith cum privesc gol în camera video. Pe diagrama RV, ultimul scut era cît un fir de păr. În jurul lui se vedea o masă neagră, mii de linii care așteptau să se conecteze la baza de date. La dreapta se vedea imaginea lui Tankado. Ultimele lui clipe de viață se derulau neîncetat, într-o buclă fără sfîrșit. Imaginea disperării – degetele întinse în afară, inelul sclipind în lumina soarelui.

Susan urmări acele imagini. Se uită cu atenție la ochii lui Tankado – păreau plini de regrete. „N-a vrut niciodată să se ajungă atît de departe, își zise ea. A vrut să ne salveze.” Cu toate astea, Tankado continua să își țină degetele în afară, împingînd inelul în fața oamenilor din jur. Își întindea pur și simplu degetele în ochii lor.

În Sevilla, mintea lui Becker lucra cu febrilitate.

– Care ziceau că sînt izotopii ăia? U238 și U...? murmură el pentru sine.

Oftă din rărunchi – nu mai conta. Era doar profesor de lingvistică, nu fizician.

– Liniile se pregătesc să intre!

– Isuse! tună Jabba, plin de frustrare. Cum dracu' *diferă cei doi izotopi*? Nimeni nu știe prin ce naiba sînt diferiți?! Nu primi nici un răspuns. Mulțimea de tehnicieni privea neajutorată diagrama RV. Jabba se întoarse spre monitor și ridică brațele. Unde mama dracului e un fizician cînd ai nevoie de el!

Susan se uită la imaginile video de pe peretele de ecrane și își dădu seama că totul se sfîrșise. Îl privi pe Tankado cum

moare în mod repetat. Omul încerca să vorbească, înecându-se în cuvinte, ținând în față mîna deformată... încercînd să comunice ceva. „Încerca să salveze banca de date“, își spuse Susan. „Dar noi nu vom ști niciodată cum.“

– *Avem musafiri la ușă!*

Jabba se holbă la ecran.

– Începe!

Sudoarea îi șiroia pe chip.

Pe ecranul central se vedea cum ultimul scut era pe cale de dispariție. Masa neagră de linii care îl înconjurau era opacă și pulsa. Midge își întoarse privirea. Fontaine stătea înțepenit, privind țintă înainte. Brinkerhoff arăta ca și cum abia se abținea să nu vomite.

– *Zece secunde!*

Susan continua să se uite la imaginea lui Tankado. Disparerea. Regretele. Mîna lui întinsă, cu inelul sclipind, degetele deformat impinse în ochii străinilor din jur. „Le spune ceva. Oare ce?“

Pe ecranul de deasupra, David părea cufundat în gînduri.

– Diferența, murmură el. Diferența dintre U238 și U235. Trebuie să fie ceva simplu.

Un tehnician începu numărătoarea inversă:

– *Cinci! Patru! Trei!*

Cuvîntul magic ajunsese pînă în Spania într-o fracțiune de secundă. „Trei... trei.“

Ca și cum David Becker ar fi fost lovit iarăși cu o armă paralizantă. Universul din jurul lui se opri brusc. „Trei... trei... trei. 238 minus 235! Diferența este trei!“ Cu mișcări lente, se întinse după microfon...

În aceeași fracțiune de secundă, Susan se uita fix la mîna întinsă a lui Tankado. Brusc, Susan văzu dincolo de inel... dincolo

de aurul inscripționat... degetele lui. *Trei* degete. Nu fusese nici o clipă vorba despre inel. Mesajul era transmis de carne. Tankado nu le spunea ceva, le arăta ceva. Le dezvăluia secretul, le dezvăluia codul ucigaș – implora pe cineva să înțeleagă... se ruga ca secretul lui să ajungă la NSA la timp.

– *Trei*, șopti Susan, paralizată.

– *Trei!!!* urlă David din Spania.

În acel haos, nimeni nu păru însă să audă.

– *Am căzut!* urlă un tehnician.

Diagrama RV începu să licăre sălbatic, în vreme ce miezul se preda unui adevărat carnagiu. Deasupra capului izbucniră sirenele de alarmă.

– *Export de date!*

– *Conexiuni de mare viteză pe tot frontul!*

Susan țîșni ca într-un vis. Se năpusti asupra tastaturii lui Jabba. Întorcându-se, se uită la logodnicul ei, David Becker. Vocea lui explodă din nou pe deasupra tuturor:

– *Trei! Diferența dintre 238 și 235 este trei!*

Toți cei din încăpere își ridicară privirile.

– *Trei!* urlă Susan peste zgomotul asurzitor făcut de sirene și strigăte.

Arată spre ecran. Toți ochii o urmară, spre imaginea mîinii lui Tankado, întinsă în față, cu cele trei degete semnalizînd desperate în soarele din Sevilla.

Jabba încremeni.

– Oh, Dumnezeuule!

Își dădu brusc seama că geniul invalid le arătase răspunsul în tot acest timp.

– *Trei este prim!* izbucni Soshi. *Trei este un număr prim!*

Fontaine părea amețit.

– Să fie atît de simplu?

– *Export de date!* strigă un tehnician. *Cu repeziciune!*

Toată lumea de pe podium se năpusti în aceeași clipă asupra terminalului – o masă de mâini întinse. Din mijlocul acelei mulțimi însă, ca un atlet rupînd panglica de pe linia de sosire, Susan reuși să atingă prima ținta. Tastă cifra 3. Toți se întoarseră spre peretele de ecrane. Deasupra haosului, se putea citi:

„INTRODUCEȚI CHEIA DE ACCES? 3“

– Da! ordonă Fontaine. Fă-o acum!

Susan își ținu răsufarea și apăsă tasta ENTER. Computerul scoase un sunet scurt.

Nimeni nu se clinti din locul lui.

După alte trei secunde agonizante, încă nu se întîmplase nimic.

Sirenele continuau să urle. Cinci secunde. Șase secunde.

– *Export de date!*

– *Nici o schimbare!*

Brusc, Midge începu să arate frenetic spre ecranul de deasupra.

– Priviți!

Pe ecran se materializase un mesaj:

„COD UCIGAȘ CONFIRMAT“

– Încărcați scuturile! porunci Jabba.

Dar Soshi i-o luase cu un pas înainte. Trimisese deja comanda.

– *Export de date întrerupt!* strigă un tehnician.

– *Conexiunile retezate!*

Pe diagrama RV începu să reapară primul scut. Liniile negre care atacau miezul fuseseră brusc tăiate.

– Reinstalăm! urlă Jabba. Blestemăția asta se reinstalează!

Urmă un moment de neîncredere, ca și cum în orice clipă ceva rău putea să se întâmple. Se ivi însă al doilea scut... apoi al treilea. Cîteva secunde mai tîrziu, apărură toate scuturile. Banca de date redevenise sigură.

În încăpere, erupse un vulcan. Pandemoniu. Tehnicienii se îmbrățișară și aruncară hîrțile în sus, de bucurie. Sirenele se calmară. Brinkerhoff o înșfăcă pe Midge și o ținu strîns lipită de pieptul lui. Soshi izbucni în plîns.

– Jabba, rosti Fontaine cu voce tare. Cîte date au furat?

– Foarte puține, răspunse el, studiindu-și monitorul. Foarte puține. Și nici acelea complete.

Fontaine dădu încet din cap. În colțul gurii începea să-i înflorească un zîmbet timid. Privi în jurul lui după Susan Fletcher, dar aceasta gonia deja către partea anterioară a încăperii. Pe peretele din fața ei, chipul lui David Becker umplea ecranul.

– David?

– Hei, grozavo, zise el, zîbind.

– Vino acasă, rosti ea. Vino acasă, chiar acum.

– Ne vedem la Stone Manor? întrebă el.

Ea încuviință, cu chipul plin de lacrimi.

– S-a făcut.

– Agent Smith? interveni Fontaine.

Smith apăru pe ecran, în spatele lui Becker.

– Da, domnule?

– Se pare că domnul Becker are o întîlnire. Te poți ocupa dumneata să ajungă imediat acasă?

Smith dădu din cap.

– Avionul nostru e în Málaga. Îl bătu prietenește pe Becker pe spate. Te-ai scos de o tratație, profesore. Ai zburat vreodată cu un Learjet 60?

Becker chicoti.

– De ieri încoace, nu!

Capitolul 128

Cînd Susan se trezi, soarele strălucea pe cer. Razele blînde se strecurau prin draperii și cădeau, filtrate, de-a latul patului. Se întinse spre David. „Oare visez?” Corpul îi rămase nemișcat, consumat, încă amorțit după noaptea dinainte.

– David? gemu ea.

Nu primi nici un răspuns. Deschise ochii. Pielea încă îi vibra. Salteaua de pe cealaltă parte a patului era rece. David dispăruse.

„Visez“, decise Susan în gînd. Se ridică în capul oaselor. Camera avea o înfățișare victoriană, împodobită toată cu dantelării și antichități – cel mai bun apartament din Stone Manor. Gentuța ei de noapte se găsea pe mijlocul podelei din lemn de esență tare... iar lenjeria spînzura pe un fotoliu Queen Anne, chiar lîngă pat.

Oare chiar reușise David să ajungă? Avea niște amintiri – corpul lui lipit de al ei, faptul că o trezise cu sărutări moi. Oare visase totul? Se întoarse spre noptiera de lîngă pat. Văzu o sticlă goală de șampanie, două pahare... și un bilet.

Frecîndu-se la ochi ca să alunge somnul, Susan își trase cearșaful în jurul corpului gol și citi mesajul:

Draga mea Susan,

Te iubesc.

Fără ceară, David.

Susan zîmbi cu toată gura și își lipi biletul de piept. Era bine, David fusese acolo. „Fără ceară“... era singurul pe care nu-l descifrase încă.

Ceva se mișcă în colț, și Susan ridică privirea. De pe o canapea de pluș, scaldîndu-se în lumina soarelui, îmbrăcat cu un halat gros de baie, David Becker o privea în tăcere. Susan își întinse brațele, ademenindu-l să vină la ea.

– Fără ceară? gînguri ea, luîndu-l în brațe.

– Fără ceară, rosti el, zîmbind.

Susan îl sărută cu pasiune.

– Spune-mi ce înseamnă.

– Nici o șansă. David rîse. Un cuplu are nevoie de secrete – ca lucrurile să rămînă interesante.

Susan zîmbi feciorelnic.

– Încă un lucru interesant ca noaptea trecută și n-o să mai pot merge niciodată.

David o luă în brațe. Se simțea ușor ca păsărea cerului. Cu o zi în urmă, aproape că murise, și totuși era acolo, mai viu ca niciodată.

Susan își puse capul pe pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii. Nu-i venea să creadă că fusese convinsă de moartea lui.

– David, oftă ea, privind biletul de pe noptieră. Spune-mi ce înseamnă „fără ceară“. Știi că urăsc codurile pe care nu le pot sparge.

El tăcu.

– Spune-mi, se bosumflă Susan. Sau n-o să mă mai ai niciodată.

– Mincinoaso!

Susan îl lovi cu o pernă.

– Spune-mi! Acum!

Însă David știa că n-avea să-i spună niciodată. Secretul din spatele cuvintelor „fără ceară“ era prea dulce. Originile expresiei se pierdeau în vremuri de mult trecute. În epoca Renașterii, sculptorii spanioli care făceau greșeli când sculptau marmură scumpă își peticeau adesea greșelile cu *cera* – „ceară“. O statuie care nu avea greșeli și deci nu cerea peticire era denumită o „sculptură *sin cera*“ sau o „sculptură fără ceară“. Mai târziu, expresia a ajuns să însemne tot ce era adevărat sau onest. Cuvîntul „sincer“ evoluase din spaniolul *sin cera* – „fără ceară“. Ca atare, codul secret al lui David nu însemna cine știe ce mare mister – pur și simplu el își semna bilețelele cu cuvintele: „Cu sinceritate“. Cumva bănuia că Susan nu s-ar fi amuzat de asemenea încheieri.

– O să fii încîntată să afli, zise David, încercînd să schimbe subiectul, că în timpul zborului spre casă l-am sunat pe rectorul universității.

Susan îl privi plină de speranță.

– Spune-mi că ți-ai dat demisia din postul de titular de catedră.

David dădu din cap.

– Mă întorc la clasă din semestrul următor.

Ea oftă ușurată.

– Acolo unde ți-era locul de la bun început.

David schiță un zîmbet.

– Da, cred că Spania mi-a reamintit ceea ce e cu adevărat important.

– Adică treci înapoi la furat inimile admiratoarelor? Susan îl sărută pe obraz. Ei bine, cel puțin vei avea timp să mă ajuți la revizuirea manuscrisului meu.

– Manuscrisul?

– Da. Am hotărît să public o carte.

– Să publici o carte? se miră David. O carte despre ce?

– Despre unele idei de-ale mele legate de protocoale cu filtre variate și reziduuri rectangulare.

David gemu:

– Pare un adevărat bestseller.

Susan rîse.

– Ai fi surprins să afli cîți oameni ar fi interesați.

David pescui ceva din buzunarul halatului.

– Închide ochii. Am ceva pentru tine.

Susan se conformă.

– Dă-mi voie să ghicesc – un inel masiv de aur cu inscripții în latină?

– Nu, chicoti David. L-am rugat pe Fontaine să înapoieze inelul celor care se ocupă de averea lui Ensei Tankado.

Îi luă mîna și îi strecură ceva pe deget.

– Mincinosule, rîse Susan, deschizînd ochii. Știam eu...

Dar se opri scurt. Pe degetul ei nu se afla inelul lui Tankado. Era un inel din platină, în mijlocul căruia trona maiestuos un diamant sclipitor.

David o privi drept în ochi:

– Te măriți cu mine?

Susan simți un nod în gît. Se uită la el, apoi la inel. Privirea i se adumbri brusc.

– Oh, David... nu știu ce să spun.

– Spune da.

Ea se întoarse și nu scoase o vorbă.

David aștepta.

– Te iubesc, Susan Fletcher. Mărită-te cu mine.

Susan își înalță capul. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Îmi pare rău, David, șopti ea. Nu... nu pot.

David se uită șocat la ea. Îi privi cu atenție ochii, în căutarea licărului jucăuș pe care îl aștepta de la ea. Nu se vedea nimic.

– S-Susan, îngăimă el. N-nu înțeleg.

– Nu pot, repetă ea. Nu mă pot mărita cu tine.

Se întoarse. Umerii începură să îi tremure. Își acoperi fața cu palmele.

David era uluit.

– Dar, Susan... credeam...

Îi apucă umerii tremurînzi și îi întoarse corpul spre el. Abia atunci înțelese. Susan Fletcher nu plîngea deloc; rîdea în hohote.

– Nu mă mărit cu tine! izbucni ea rîzînd și atacîndu-l din nou cu perna. Nu pînă ce nu îmi vei explica ce înseamnă „fără ceară“! Mă *înnebunești*!

EPILOG

Se spune că, odată cu moartea, toate lucrurile devin clare. Tokugen Numataka știa acum că era adevărat. Stînd aplecat peste coșciugul depus în biroul vamal din Osaka, simțea un soi de limpezime amară, cum nu mai simțise în întreaga lui viață. Religia lui vorbea despre cercuri, despre interconexiunile vieții, dar Numataka nu avusese niciodată timp de religie.

Vameșii îi dăduseră un plic cu acte de adopție și certificate de naștere.

– Sînteți singura rudă în viață a acestui băiat, îi spusese ei. Ne-a fost extrem de greu să vă găsim.

Gîndul lui Numataka se întoarse cu treizeci și doi de ani în urmă, în acea noapte îmbibată de ploaie, la spitalul în care își abandonase copilul diform și soția muribundă. O făcuse în numele *menboku* – al onoarei – acum doar un cuvînt fără rost.

Alături de hîrtii se găsea un inel de aur. Era gravat cu cuvinte pe care Numataka nu le înțelegea. Oricum, nu mai conta; cuvintele nu mai aveau nici un înțeles pentru el. Își abandonase unicul fiu. Iar acum, soarta crudă îi reunise.